

Roman KUKOVIČ

**ZA SONCEM
VEDNO
PRIDE
DEŽ**

**ZA
SONCEM
VEDNO
PRIDE
DEŽ !**

avtor

Roman KUKOVIČ

Roman

**ZA SONCEM
VEDNO
PRIDE DEŽ**

govori o moškem srednjih let, ki išče ljubezen svojega življenja.

Ko je prepričan, da jo je našel v Dunji, lepi in uspešni ženski blizu štiridesetih, se stvari začnejo na moč zapletati. Ne le v njunem odnosu, pač pa Mark počasi dojame, da je žrtev poslovnih spletk. Zgodba je aktualna, saj govori tako o t.i. »tajkunih«, kot o tem, kako brezobziren je lahko kapital in tisti, ki s tem kapitalom razpolagajo.

Zanimivo,
aktulano
in
angažirano !

Roman KUKOVIČ

roman

ZA SONCEM VEDNO PRIDE DEŽ

E – knjiga / PDF format in ePUB format

Oblikovanje : Založba ARTIUS

Lektoriranje : Nevenka Ranzinger

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-311.2(0.034.2)

KUKOVIČ, Roman

Za soncem vedno pride dež [Elektronski vir] / Roman Kukovič. - El. knjiga. - Zagorje ob Savi : Artius, 2014

ISBN 978-961-93778-2-6 (pdf)

ISBN 978-961-93778-3-3 (ePub)

276973056

Naše E-knjige so dostopne na naši internetni strani :

<http://artius-zalozba.weebly.com/knjigarna-artius.html>

Roman KUKOVIČ

**ZA
SONCEM
VEDNO
PRIDE
DEŽ**

ROMAN

Vsi dogodki, kraji in osebe v romanu so izmišljene
in so le plod pisateljeve domišljije.
Vsaka podobnost z osebami, kraji ali dogodki
v romanu je zgolj naključna in nenamerna.

ZAHVALA

Sram me je, a priznam....

Že kot otrok sem bil namreč bolj kot ne nagnjen h kampanjskemu delu.

Če me ni držalo, če v kakšni stvari nisem videl izziva ali če me v stvari niso dobesedno prisilili, potem od mene ni bilo nič....

Res ne ! Če ne verjamete, vprašajte moje starše ali, še bolje, moje nekdanje učiteljice (bile so pač v večini....) !

Kakor hitro pa sem na koncu tunela ugledal magari samo brlečo lučko, ki me je privlačila, že sem bil pripravljen za to stvar narediti karkoli, na koncu zanjo tudi izgoreti.

In tako je še danes in dvomim, da se bo kdaj spremenilo.

Lučke, pa ne le brleče, ki so mi osvetljevale tokratno potovanje skozi tunel, ki je na koncu rodilo tudi pričujoči roman »**ZA SONCEM VEDNO PRIDE DEŽ**«, so bile (saj vem, zveni kot na kakšni prekleti podelitvi Oskarjev, a vseeno....) :

- ❖ **Moja mama**, ki me je voljna takšnega prenašati že vse življenje in je to znova dokazala tudi pri mojem zadnjem romanu – **s spoštovanjem !**
- ❖ **Moja hči Lana in sin Gal**, ki sta občasno prebiralala moj rokopis in se nasmihala in odkimavala nad prebranim (vsaj o obupavanju nista govorila, hvala bogu...) – **s pričakovanjem !**
- ❖ **Prijateljice in prijatelji**, s katerimi sem se pogovarjal in jim razen časa ukradel tudi kakšen delček njihovega življenja, ki sem ga zapisal med vrsticami tega romana – **z oproščanjem !**
- ❖ **Ženske**, ki sem jih kdaj ljubil in so tudi one mogoče ljubile mene in se bodo med posameznimi odstavki po naključju našle zabeležene v tem romanu... (vse prej kot nenamerno in...) – **z odpuščanjem !**
- ❖ **Bralke in bralci**, ki se bodo nemara mučili s tem romanom (ki torej ne bodo obupali že na tej strani ...) - **z zaupanjem !**

Še enkrat, hvala !

avtor

U V O D

NA TABLI, OB VISOKI KAMNITI OGRAJI, KI JE LEPO OBRASLA Z BRŠLJANOM IN KJER MED STARIMI POROZNIMI KAMNI, PRINEŠENIMI IZ MORJA POGANJAJO MLADE AGAVE, STOJI NAPIS.

Tabla je narejena iz starega, na pol preperelega lesenega vesla. Les je temno rjav, videti je kot da bi bil obgrizen od morske vode in soli in povrh vsega še ves razpokan in razklan od močnega mediteranskega sonca.

Bele črke na temnem ozadju so prav zaradi tega toliko bolj vidne.

»**VILLA REGENCY**« sem nekega dne na tisto staro veslo z oljno barvo bolj naslikal, kot pa zapisal.

No, bolj nakracal, kot pa zares narisal ali celo zapisal.

»Kaj pomeni Regency ?« me je takrat vprašala.

»Nič... Beseda pač !« sem se nasmehnil.

Vsak dan, ko grem na sprehod, grem mimo te table.

Včasih sam, največkrat pa je z menoj tudi ona.

Hodiva ob obali in gledava sončni zahod nad morjem...

Poslušava šumenju vetra in v njem zamolkle krike galebov...

Vonjava sol in borovce...

Slutiva šumenje daljnih oceanov...

Ne govoriva.

Tega nepisanega in nikdar izrečenega pravila se sveto drživa.

A oba veva, da sva srečna.

V daljavi stoji najina hiša, ob kateri tečejo najini mirni in srečni dnevi.

Jaz pišem, ona slika.

Jaz jo ljubim in ona ljubi mene.

In to nama je dovolj.

Vsaj za to življenje...

A če bo tako vse do večnosti, bom hotel, da se v naslednjem življenju ta pravljica spet ponovi.

1. del SVETI PETEK

ČE ME KAJ SPROŠČA, ME SPROŠČAJO PETKOVI POZNO POPOLDANSKI NAKUPI.

Ja, čisto zares me sproščajo, obenem pa me na nek čudežen način tudi osvobajajo.

Osvobajajo ?

Česa le ?

Ma, ne vem...

A občutek je vseeno nadvse prijeten.

Seveda so ti nakupi v popolnem nasprotju z nakupovanjem med tednom, ko z enim samcatim jogurtom v roki v vrsti pred blagajno stojim najmanj deset minut.

»Gospa ! A mi lahko pri računu upoštevate tudi tale dva bonusa ?« roti blagajničarko mlajša upokojenka, ki v tresočih se rokah drži dva pomečkana listka.

»Žal, danes ne več ! Vaš račun sem že zaključila !« ji odvrne naveličana in kot beneška maska brezoblična blagajničarka ter ji vrne pomečkana lističa.

Jebela cesta !

Preden uspe naslednji stranki zložiti na blagajniški trak vse, kar se je iz nuje ali po golem naključju znašlo v nakupovalnem vozičku, mine nekaj novih dolgih minut.

»In še tale keramičen servis za tiste točke, saj veste katere, a ne ?« pravi vsa sijoča gospa srednjih let, ki je ravno pri blagajni in ki v rokah trdno stiska listič z nalepljenimi točkami, ki jih je dobila kot nagrado za prejšnje nakupe.

Blagajničarka gleda letak s točkami in zmajuje z glavo.

»Premalo jih je... Točk namreč ! Gospa, žal... Mogoče ob drugem nakupu !?« reče in ji vrne letak, kičasti keramični servis pa ročno pospravi pod pult.

»Čakajte no ! Pa saj bom za tale nakup tudi dobila točke, mar ne ? In potem jih bo ravno prav ! Vse sem preračunala, veste ! Saj drugače tudi teh stvari ne bi kupila ! Vsega tega imam doma več kot preveč ! Meni se gre za servis !« se razburi do tedaj sijoča gospa in ob tem škrlatno pordeči.

»Prav, gospa, a morali boste še enkrat v vrsto ! Naslednji !« je odločna blagajničarka in kot kakšen dohtar, ki presega vse rekorde v zdravstvenih zaostankih, že išče črtne kode na artiklih nove stranke.

Ki pa še vedno ni jaz...

Ja, tedenski nakupi so zares lahko čisto prava nočna mora, ki se ti kot po pravilu kaže kar ob belem dnevu.

In tako si raje v četrtek zvečer, kot da bi šlo za kakšen skrivni poganski obred, v varni samoti mojega doma pripravim spisek stvari, ki jih moram naslednji dan, na moj sveti petek, nakupiti.

To opravilo lahko pri meni traja tudi uro ali več.

Takrat hodim po kuhinji, odpiram omare in hladilnik in vestno beležim.

Niti kakšen Metternichov adjutant ne bi bil pri tem bolj pedanten od mene.

Delikatesne zadeve, moka, testenine, konzerve, sol, olje, kis... Špecerija pač. Premečem vse omarice in štejem, računam, kalkuliram.

Prava umetnost, vam rečem !

Za prehrabnimi artikli so na vrsti čistila. Detergent za pomivanje posode, čistilo za moj štedilnik s steklo-keramično ploščo, pa kaj za tla in okna in...

S kuhinjo opravim v kakšne pol ure ali še manj.

Potem je na vrsti kopalnica in za kopalnico spalnica, dnevna soba in moja delovna soba.

Ko je spisek gotov, si privoščim kozarec vina in ob njem zelo trezno premislim še o pijačah.

Alkoholnih in brezalkoholnih.

In potem komaj čakam, da nastopi moj sveti petek.

Ko na sveti petek hodim po trgovini od oddelka do oddelka in izbiram med različnimi artikli iste vrste, se počutim, kot da bi bil veliki šef žirije, ki bo oddal končni in seveda odločilni glas za tokratni izbor Miss sveta.

»A ti ropaš ali kupuješ ?« me je pri eni od mojih nadvse pomembnih odločitev zmotil znan glas.

Nad menoj je stal visok moški in pomenljivo gledal na moj že zvrhano napolnjen nakupovalni voziček.

Boris !

Prijatelj, s katerim sva še dobro leto nazaj malone vsak večer hodila na plavanje. Pozimi v zimski, poleti v letni bazen.

In vsak dan preplavala najmanj tri kilometre.

»Dobro za moč, za kondicijo, za splošno počutje, za zdravje in za kilograme !« je govoril Boris, a sva potem po plavanju vedno družno odkorakala še v Nobel Pub in tam družno izpraznila še nekaj steklenic piva.

Ne za moč, ne za kondicijo, ne za zdravje, ne za kilograme, pač pa za splošno počutje, ki ga je bilo po plavanju potrebno še nadgraditi. S pivom in čenčami, katerih neomejeno zalogo in to povsem svežih, je vsak dan s seboj prinesel prav Boris.

»Od kod pa ti ? Kaj počneš tukaj ? « sem odvrnil, še vedno čepeč ob prodajni polici in prijatelja sumljivo gledal iz žabje perspektive.

»Sprašuješ, kot da bi bila ta prekleta trgovina tvoja in rezervirana samo zate !« se je zasmel.

Dvignil sem se in mu podal roko. Močno jo je stresel.

»No, torej ???« sem vztrajal, saj sem vedel, da Boris nikoli prej ni hodil po nakupih.

Vsaj sam ne.

»Z Barbaro nakupujeva... Kaj pa naj drugače počnem v trgovini, kot pa da nakupujem ?« je dejal in se ozrl naokoli.

»Barbaro ???« sem začudeno pogledal prijatelja.

Prikimal je in še vedno gledal naokrog.

»Ja, tu nekje mora biti...« je govoril njegov izraz na obrazu, čeprav Boris tega sploh ni izrekel.

»Barbara praviš ? Pa menda ja ne Barbra Streisand, a ?« sem ga zbadel, ob tem pa računal, koliko časa je Boris že ločen od Irme, njegove bivše in do tedaj tudi edine ženske.

No, kolikor sem vedel jaz in tega ni bilo malo.

Vsaj o Borisu ne.

»Ne ga srat, ej ! Ma moja je lepša od nje ! Sploh pa dosti mlajša !« se je zarežal na vsa usta.

»Fino ! In kje te je našla ? V trgovini z blagom, ki mu je potekel rok uporabe ali v skladišču najdenih stvari ?« sem ga zbadal naprej.

Zblodeno me je pogledal, potem pa se je skrivnostno nasmehnil in se zarotniško ozrl naokoli, če naju mogoče kdo ne posluša.

»Ne... Hkm, na... Na internetu...« je le nekako in z nemalo muke končno izustil in se v rahli zadregi spet zarežal, kot se zna le on.

»Aja...« sem bil potem v zadregi jaz.

V tistem je do naju pristopila ženska sredi tridesetih let, lepega obraza, še lepše postave in velikih, a že na prvi pogled zares jedrih prsi.

Prav po Borisovem okusu, sem ocenil in ga pogledal.

Seveda sem čakal, da naju predstavi.

»Oh, tu si ljubica ! Si našla vse ?« je vprašal in jo nežno prijel za roko.

Takšnih pozornosti pri njem do tedaj nisem bil vajen. Hudika, le kaj se dogaja !

»Sem, vse sem našla ! No, skoraj... Tudi brez tvoje pomoči ! In kaj, ali bolje, koga si našel ti ?« je vprašala in se zazrla vame.

»Oh... Oprosti ! To je moj prijatelj Mark !« je dejal in pokazal name.

Z Barbaro sva si stisnila roki.

»Barbara...Veliko sem že slišala o vas, Mark ! Prav vesela sem, da sva se končno spoznala !« je dejala in se prisrčno zasmejala.

Vmes sem pogledal Borisa in videl, da mu ni ravno prav, da je Barbara prijazna z menoj.

»Veš, Barbara, če mi rečeš ti, bo kar v redu. Ali se ti zdim tako star, da me moraš vikati ?«sem se nasmehnil.

»OK, če ti je prav ! Je tudi meni prav ! Fanta, čakajta in še naprej razgibavajta vajini mandibuli, jaz moram še do mesarja. Če ne, Boris, s tvojimi pečenimi svinjskimi rebrci ne bo nič !« je dejala in ga poljubila na lice.

Meni je le pomahala.

»In kje si kupil loterijski listek zanjo ?« sem ga vprašal, ko se je Barbara oddaljila.

»Saj sem ti povedal ! Na internetu ! Na spletni strani osvoji.com ! Tam je vsaj nekaj sto žensk, ki komaj čakajo, da jih kdo povabi na kavo, zmenek !« je zagnano razlagal.

Začudeno sem ga gledal.

»Res, Mark ! Tudi ti bi lahko poskusil ! Koliko časa si zdaj že sam ?«

»Leto dni več kot ti !« sem odvrnil suho, a zelo prepričljivo.

»In ves ta čas nisi... Nisi...? Nisi... ?« iskal je primerni izraz.

»Ne, nisem !« sem priznal in bil presenečen, da mi sploh ni bilo nerodno priznati kaj takšnega.

Po ločitvi od Veronike sem se vrgel na delo, po delu pa sem bodisi plaval, bodisi hodil na zares dolge sprehode z mojim psom Rexom. Še največji problem so predstavljali vikendi, a ko sem odkril, da se da delo iz službe odnesti tudi domov, je bil tudi ta problem rešen.

Moj vsakdan se je tako končal približno ob enajstih zvečer, ko sem prižgal televizijo, ki je tako nenadoma oživel, jaz pa sem na kavču, utrujen od celodnevni aktivnosti ponavadi dobesedno crknil že čez nekaj minut. In ne da bi sploh vedel, kaj sem ta čas na TV sploh gledal !

Iz tega se da izluščiti, da sem se na nek način samoosamil in da sem ženski spol, vsaj kar zadeva intimnosti, iz svojega življenja dobesedno črtal.

Razen zelo zelo redkih izjem.

»Mark, pojdi na ta osvoji.com ! Boš videl, ne bo ti žal ! Saj tam te nič ne obvezuje, nihče ne ve, da si to ti, če ti sam tega nočeš povedati...! Ni ti treba z vsako na zmenek. Izbiraš ti in izbira ona ! Lahko se kaj zmenita ali pa tudi ne... Če ne, fant, je tam še vsaj sto drugih !« me je hrabil Boris.

Gledal sem ga in razmišljal.

In bil tiho.

»Daj, se slišiva in greva enkrat skupaj na golf !« je dejal in me pokroviteljsko potrepal po ramenu, češ...»Od mene lahko dobiš še kakšen zares dober nasvet, mali ! Jaz sem zdaj pač veliki poznavalec !«

»Ne igram golfa ! Ne znam !«

»Te bom že naučil !«

»Nimam opreme !«

»Jo imam jaz !«

Zmanjkalo mi je izgovorov.

No, lahko bi bleknil še kaj o svoji prezasedenosti, o tem, da imam ogromno dela, da vikende ponavadi preživljam s hčerko Lino, da imam psa Rexa, ki ga vodim na dolge sprehode, da imam teniški komolec in ne morem vihteti golf palice, da mi je moj psihiater (ki si ga sicer še nisem našel, a bo mogoče le že skrajni čas, da si ga) prepovedal druženje s snobi, sploh s tistimi snobi pri golfu, da...

A sem samo zmajal z glavo.

Saj pri Borisu itak ne bi nič zaleglo, pa tudi če bi mu zagotovil, da me za tisti dan vabi na kosilo sam ameriški predsednik Barack Obama.

Še vedno bi morala obveljati njegova.

Boris pač.

»Se vidiva ! In ne pozabi ! Osvoji.com !« je dejal zelo resno in odhital za svojo Barbaro.

Ki pa ni bila Streisandova.

2. del SPOZNAJ.COM

KOT POMOČNIKU DIREKTORJA, ZADOLŽENEMU ZA PRODAJO IN MARKETING, MI V NAŠEM PODJETJU NISO ZAPRTA NOBENA VRATA.

To se da razumeti tudi tako, da lahko vstopim kamor koli in kadar koli, ne da bi potrkal na vrata pisarne v katero vstopam.

No, mogoče je izjema le direktor, kar pa tako in tako potrjuje pravilo.

V prodajnem oddelku, kamor sem se namenil tistega opoldneva, je bilo prav prijetno bučno delovno vzdušje. Za nekaj mizami v vrsti so se naši svetovalci po telefonu pogovarjali s strankami in jim ponujali naše storitve.

Vsi so zavzeto govorili v slušalke, ob tem pa pozorno gledali tudi vsak na svoj računalniški monitor.

»Mogoče bi vam bolj ustrezalo oglaševanje v pozno večernem času?! Veste, za isto ceno dobite kar dvajset do trideset odstotkov več oglasnega prostora!«

Ja, prav vsi so bili zelo zelo zagreti.

Razen male Špele, ki je sedela v zadnji vrsti in mi je kazala hrbet in ki edina od vseh ni imela na ušesu telefonske slušalke.

Zatopljena je bila le v svoj monitor, na katerem so se ves čas odpirala nekakšna okenca.

Počasi sem se ji približal in ji obstal za hrbtom.

Osvoji.com!

»Šment! Pogledj, pogledj!« sem pomislil na Borisa in nehote mi je pri tem čez obraz hušknil nasmeh.

Mala Špelca je med službenim časom lepo čvekala po internetu.

»Nove stranke, Špela?« sem vprašal in se naslonil na njeno mizo.

Od presenečenja bi jo skoraj kap, obenem pa je zardela, kot da bi jo ravnokar, na pol živo na pol mrtvo, po najmanj treh urah cvrenja potegnili naravnost iz ultra vroče finske savne.

»Veste... Jaz... Jaz...« je jecljala, a pravega odgovora, medtem ko je zapirala internet, ni in ni našla.

»Oglasi se čez pol ure pri meni v pisarni!« sem dejal in odšel.

Istega dne zvečer, ob uri, ko ponavadi prižgem televizor - saj veste, da potem lahko crknem jaz - sem se na internetno stran osvoji.com prijavil tudi sam.

Po nekaj minutah zadreg pri vpisovanju in opisovanju samega sebe in partnerice, ki bi si jo želel (kot da se da to v nulo določiti, bogami), sem končno spet pristal na začetni strani.

Malce sem raziskoval in tam odkril tudi klepetalnico. O teh klepetalnicah sem že veliko slišal, a ta je bila prva, v katero sem tudi vstopil.

Kljub razmeroma pozni uri je bila tam zavidanja vredna gneča. Ne vem, če bi v katerem lokalu v mestu ob tej uri našel toliko ljudi. Seveda obeh spolov. Še več, prevladovale so – ženske !

Gledal sem in bral, kaj pišejo, kaj si sploh imajo za povedat.

Bral sem in bral, a so se vrstice pojavljale tako hitro, da vseh niti prebrati nisem mogel, saj je v tej skupinski čvek seansi sodelovalo najmanj deset oseb.

A na moje presenečenje je šlo le za povsem vsakdanje pogovore o tem, kaj je kdo počel, kaj bo delal drugi dan, kje je bil ali je bila...

Nobnih izpovedi ljubezni...!

Nobnih zapeljevanj...!

In potem se je nenadoma, ob zvočni spremljavi nekakšnega zvončka, na mojem zaslonu odprlo malo okence.

V okencu je pisalo, da si želi ČOOKOLADA zaseben pogovor z menoj.

Nekaj časa sem zbegano gledal in nisem vedel kaj naj, potem pa sem se le opogumil in tudi jaz v odprto okence in na slepo vpisal nekaj besed.

ČOOKOLADA : Dober večer... A motim?

AARON : Dober večer... Ne, ne motiš...

ČOOKOLADA : Vidim, da si pravkar prijavil ! Lepo !

AARON : Kako pa to veš, oziroma vidiš ?

ČOOKOLADA : Klikneš na osebo, jo označiš, potem pa klikneš na profil ....

In odpre se ti cela stran od te osebe...Opis...In tam piše vse... Tudi to, kdaj si se prijavil ☺

AARON : Aha.... Razumem...Upam vsaj ☺ Hvala !

ČOOKOLADA : ☺ Ni za kaj... Pa še drugič !

>>> uporabnik **ČOOKOLADA** je zapustil pogovor <<<

In že je ni bilo več.

»A je ona tu receptorka, al' kaj ?« sem se sam pri sebi nasmehnil.

Hotel sem se že odjaviti, potem pa sem vseeno preizkusil, kako deluje sistem, ki mi ga je še malo prej opisala sogovornica.

Malce sem pogledal po prijavljenih ženskah, predvsem po njihovi starosti in označil najprej LEASI.

Ne vem točno zakaj, a vzdevek mi je bil tako neobičajen, da me je zanimalo, kakšna oseba se skriva za njim.

Ob kliku se mi je odprla povsem nova stran in na njej opis ženske, ki si je nadela vzdevek LEASI.

Torej, LEASI : 43 let, nebesno znamenje Bik, svetlolasa, 65 kg, 168 cm, vegetarijanka, ločena, 2 otroka, končala visoko šolo, magisterij in doktorat, iz Ljubljane, itd.

Potem se stran zaprl in označil novo ime.

ONA41.

Za njo BIBA45, pa NELI-123, pa DONNA8, pa NIKA40...

Bilo je skoraj ena po polnoči, ko se je število prijavljenih na osvoji.com hitro zmanjševalo, tako da se je tudi izbor žensk zožil in ko so se zožile tudi moje oči.

Spravil sem se v posteljo, prepričan, da bom zaspal kot ubit.

A potem le ni bilo vse tako, kot sem si zamislil.

Namesto spanca so mi v misli prihajale različne podobe žensk, katerih opis sem prebral. Seveda povsem imaginarne podobe, ki sem si jih v mislih risal jaz sam. Dvomim, da bi bila katera v resničnem svetu zares podobna liku, ki sem si ga naslikal jaz. Vse so bile namreč lepe kot filmske igralkе ali vsaj fotomodeli, pametne, prijazne, svetovljanke in še pa še.

Potem pa sem se zamislil.

Kar naenkrat sem se počutil podoben voajerju, ki na skrivaj kuka v življenja drugih.

Je to narobe ?

»Zakaj bi bilo narobe ? Tudi one lahko tako berejo o meni !« sem pomislil in se s to mislijo tudi potolažil.

In zaspal.

3. del
VIVIANE contra BLEJSKI ZASEDI
ali
KDOR IZGUBI - DOBI ???

**OD TISTE NOČI DALJE JE OSVOJI.COM POSTAL MOJE
PRILJUBLJENO VEČERNO PRIBEŽALIŠČE.**

Vsak večer. Res !

Pa naj je bil petek al' pa svetek.

Iz pozne enajste ure sem se tja počasi preselil na osmo zvečer in na osvoji.com vztrajal vsaj do polnoči.

Vsak večer sem se pogovarjal z vsaj dvema, če ne več ženskami in krog mojih medmrežnih znank se je vsak dan širil. Vitrualna resničnost je postala v mojih možganih čisto prava resničnost in kar naenkrat sem bil spet zadovoljen sam s seboj.

Zadovoljen, ker sem si na medmrežju našel kar nekaj novih prijateljic, s katerimi sem lahko mirne duše, ne da bi one vedele kdo sploh sem, čakal o vsem.

Ko sem bil sredi enega bolj zanimivih pogovorov z LUNO41, je nenadoma zazvonil telefon.

»Halo ! Kje si ? Upam, da nisi že do konca razpadel v tistem svojem zanikrnem brlogu ?« se je na drugi strani režal Boris.

»Razpadel ? Zakaj pa bi razpadel ?« sem odvrnil in ob tem hipoma sklenil, da o moji prisotnosti na osvoji.com Borisu ne zinem niti A, kaj šele Ž.

»Od tuge, stari ! A to zdaj niti ni važno ! Kličem te namreč zaradi golfa, stara sablja ! V soboto ob 11.00 imava rezervirano na Bledu ! Greva z enim avtom ali boš imel kakšno bolnd ali črno prikolicco in boš šel raje s svojim ?« je drdral kot kakšna stara, milijon krat preverjena šivalna mašina Singer.

»Boris, povedal sem ti, da ne grem ! Ne igram golfa, ne znam ga igrati in ga tudi nočem igrati !« sem se uprl in bil pripravljen vse skupaj braniti tudi za ceno lastnega življenja.

»Veš kaj, Mark ! Ne seri ! Gremo in pika !«

»Gremo ?«

»Jaz, moja Barbara, njena prijateljica Saša in ti ! Vse je upedenano in... Nimaš kaj ! Not si in pika !« je naštel vse štiri osebkke, kot da našteva člane bralnega krožka ulične podružnice društva penzionistov.

»Kakšna Saša neki ?«

»Barbarina sodelavka ! Petintrideset let, dve leti ločena, fejest za znoret, potrebna pravega moškega in če si hočeš rešiti rit in zraven celo dušo, me boš ubogal in gremo v soboto na Bled !« je postal zelo odločen.

Štel sem dneve in preračunal, da je do sobote pravzaprav le še en dan.

Vmes pa le še petek.

Moj »Sveti Petek« !

»Boris... Res ne bi... Kup dela imam in...« sem ugovarjal.

»Drek pa delo ! To lahko počaka ! Ti pa ne smeš več čakati ! In ona, Saša, tudi ne ! Ona sploh ne !«

»Ampak...«

» Nič ampak ! V soboto ob pol desetih bodi pred blokom ! Gremo kar z mojim avtom!« je oznanil in odložil.

»Jebiga....« je bilo vse, kar sem v tistem trenutku spravil iz sebe.

Istega dne zvečer, potem ko se je LUNA41 poslovila, sem med kopico zanimivih ženskih vzdevkov zasledil ime VIVIANE.

Ko sem pregledal njen opis, sem ugotovil, da je stara 39 let, visoka blondinka in da je iz Ljubljane.

Nikoli prej še nisem v klepetalnici zasledil imena VIVIANE in delovalo mi je nekako po francosko nobel.

In sem kliknil.

Še prej sem seveda globoko, zares globoko vdihnil sapo, saj je bila to prva ženska, ki sem jo k pogovoru povabil jaz sam.

AARON : Dober večer...

VIVIANE : Čer...☺

AARON : Kako si ?

VIVIANE : Če bi bilo bolje, bi bil že greh ☺

AARON : Nisem še zasledil imena VIVIANE....No, tu na klepetu...

VIVIANE : Saj niti nisi mogel...

AARON : Zakaj pa ne ?

VIVIANE : Ker me tu ponavadi sploh ni... Do sedaj sem bila le enkrat, pa še takrat sem zbežala po 10 minutah ☺

AARON : Je bilo tako hudo ? Tak naval ?

VIVIANE : Naval, ja... A samih mlečnozobcev med 18 in 22 let... Vsi bi le eno ☺ saj veš kaj, a ne....

AARON : Aha...Mislim, da vem, da razujem....

VIVIANE : In ti ? Si veliko tu ?

AARON : Ne... Nekajkrat sem le pokukal...

(Mala majcena laž.... Pa saj ne ve, a ne?)

VIVIANE : Kaj počneš drugače ?

AARON : Delam, malo športam...sprehajam psa Rexa ☺

VIVIANE : Jaz imam muco !

AARON : Fino.... Ti je vsaj sprehajati ni treba !!!

VIVIANE : Si že bil na kakšnem zmenku s katero od žensk z osvajaj.com?

AARON : Ne, tega še nismo vzeli....

VIVIANE : Se bojiš ?

AARON : Mislim, da ne... Samo prava bo morala priti... ☺

VIVIANE : In kakšna bi bila zate prava ?

AARON : Ta zaresna ☺

VIVIANE : Ne, resno sprašujem !? Kakšna bi bila zate idealna ?

AARON : Pametna, lepa, prijateljica, partnerka...

VIVIANE : Ljubimka ?

AARON : Tudi..

VIVIANE : Aha.....

Ta »aha« se je od pol devete zvečer potegnil na polnoč in še čez in preden sva se poslovila, sva si na njeno pobudo izmenjala tudi telefonski številki.

Jaz si tega itak nisem upal predlagati...

Naslednje jutro sem okrog devete ure dobil sms sporočilo.

» IMEJ ČIM LEPŠI DAN ! BTW-NAJIN ČVEK VČERAJ MI JE BIL SUPER ! «

In jaz sem odgovoril že čez slabo minuto.

»TUDI MENI JE BILO SUPER ! IN KAJ BOŠ DANES ?«

Njen odgovor je prišel šele ob dveh popoldan.

»DANES GREM NA ENO PRAZNOVANJE !«

»Jebenti ! Komaj jo najdem ! Ona pa v lajf ! Sama, brez mene !« sem polglasno zaklel in v jezi izklopi mobilni telefon.

Tako in tako sem imel dela čez glavo in telefon bi me samo motil.

Da bi ga prižgal sem se spomnil šele ob osmih zvečer, potem ko sem iz mojih petkovih nakupov vrnil domov in ko sem končno nekaj malega tudi pojedel.

Prvi mi je sedel Borisov SMS.

»FANT NE POZABI ! JUTRI OB POL DESETIH ! IN TO ZAPRMEJ !«

Potem pa je prišel še en SMS.

Njen.

Vivianin !

»POPOLDAN SEM TE NEKAJKRAT KLICALA, DA BI ŠLA NA KAVO IN ČE BI SE NAMA »IZŠLO« ☺ BI LAHKO ŠEL ZVEČER Z MANO NA TISTO PRAZNOVANJE... RES, ŠKODA DA SI NEDOSEGLJIV !«

»Jebela cesta !« je bilo vse, kar sem zmožal izustiti na to.

Naslednji dan sem že navsezgodaj kot kup nesreče sedel v jedilnici, pil jutranjo kavo in se na hudo smilil sam sebi.

Bolj kot sem iskal razlog, da mi ne bi bilo treba iti na Bled igrati golf, manj sem vedel, kako naj se izgovorim.

»Kdo za hudiča pa sploh konec novembra, pri skoraj minus stopinjah igra golf ? Samo norec, kot je Boris !« sem se polglasno jezil, pa čeprav nisem vedel na koga.

Ali sam nase ali na Borisa, ki me je zvelkel v to.

Nekaj čez osmo uro je zazvonil mobilitel.

Na displeju mobilnika se je izpisalo Borisovo ime.

»Ja...« sem se nejevoljen oglasil, čeprav bi najraje pustil, da bi telefon odzvonil svoje.

»Si že pripravljen, mucek ?« sem ga kar videl, kako se sladko reži na drugi strani.

»Boris, imam 39,5 vročine....« sem zastokal.

»Jaz pa zlato žilo in v žolču cel kamnolom !« je ustrelil nazaj.

»Brez zajebancije, Boris !« sem hotel biti odločen.

»Saj, to ti ves čas dopovedujem ! Tu ga ni za srat, fant ! Taka baba, da dol padeš, ti pa hočeš rep spodvit ! Ej, ne boš ! Čez urco pa pol boš pečen in vesel, da sem te sploh vzel s seboj ! In toplo se obleči, ljubček ! Na Bledu je skoraj nič stopinj ! Sem preveril na internetu ! « mi je naročal, kot da bi bil najmanj moja mama in nazadnje brez pozdrava prekinil zvezo.

Kaj mi je preostalo?

Nič.

Počasi sem se oblekel in se pripravil na mučenje.

A ni bilo tako hudo.

Nasprotno.

Po začetni zadregi pri spoznavanju s Sašo, po nekaj Borisovih humornih bravurah in po krepkem požirku iz floharice, kjer se je na dulcu še čutila Sašina šminka, sem se počasi le sprstil.

In nazadnje Borisa na golfu namahal za celi dve točki !

»Začetniška sreča, kaj drugega...« je suho komentiral Boris, a jaz sem se vseeno počutil prekleto dobro.

Malce zato, ker sem se lepo razgibal, se naužil zares svežega zraka in malce tudi zaradi Saše, ki me je več čas bodrila in zelo odkrito navijala zame.

Videl sem, da sem ji všeč.

»Saša... Viviane... Saša... Viviane...« mi je odmevalo v malih možganih.

Na trenutke me je odneslo in v mislih sem se spet pogovarjal z njo, z Viviane.

»Le kakšna je videti? Je lepa ?«

Pogledal sem Sašo, ki je bila dokaj visoka, z lepo postavo in še lepšim obrazom in lasmi, ki so ji ves čas nagajivo uhajali na oči.

»Ko bi bil človek vedež !« sem si dejal sam pri sebi in pospravil golf opremo v prtljažnik.

Saša mi je pri tem pomagala in se me ves čas »kao« nehote dotikala. V opravičilo za te dotike mi je poklanjala nasmeh, ob katerih mi je čisto zares zastajala kri.

Jedli smo pri Lectarju in se potem zelo dobro razpoloženi odpeljali proti domu.

»Imata danes zvečer že kaj v planu ?« je nekje pri odcepu za Brnik povsem nedolžno in nepričakovano navrgel Boris.

»Moj Marko je pri očetu in jaz sem fraj do jutri zvečer, ko spet nastopim 24 urno mami dežurstvo !« se je zasmejela Saša in se naslonila name, kot da bi bila že od nekdanj par.

Ni mi bilo odveč, preveč pa mi tudi ni ugajalo.

Bilo mi je...

Kaj naj rečem?

Nelagodno, sploh ker sem jo videl prvič v življenju, ona pa je bila z menoj domača, kot da sva par že najmanj dvajset let in kot da sva prej preizkusila še vsaj kakšnih pet let koruzenja .

Res ni bila slaba, nasprotno, a vsakič, ko sem jo pogledal, se mi je v mislih utrnila misel še na Viviane.

Grozno !

Pogledal sem mobi, ki sem ga že ob odhodu na Bled dal na tiho in videl, da me čaka sporočilo.

»Halo, veliki zmagovalec ! Si gluhi ? Ali pa ti je zmaga na golfu tako na močno stopila v glavo, da z menoj niti ne govoriš več ?« me je piknil Boris.

»Samo malo, SMS sporočilo sem dobil...« sem se opravičil.

»Verjetno tvoj veliki direktor, kaj ? Frenk ? A ti sploh kdaj da mir ? Vsaj malo zasebnosti bi ti pa lahko privoščil, porkaduš ! Sploh, ker je vikend, a ne ?« je pikro pripomnil Boris, a takoj nato utihnil.

Zasluga za to ni bila njegova, pač pa Barbarina, ki ga je sunkovito dregnila med rebra.

Sam sem se ta čas poskušal osvoboditi Sašine roke, ki je nekako našla pot nekam med mojo roko in moje boke.

»Oprosti...« sem se nasmehnil in pokazal na mobilnik.

Pogledala me je s svojimi zvedavimi očmi, se ljubko nasmehnila in se umaknila bolj na svojo stran.

Tudi sam sem se naslonil do okna in odprl sporočilo.

»DOBRO JUTRO OB 12.30 ☺ KAJ BO LEPEGA DANES PRI TEBI ?« je pisala Viviane.

Malo sem pomislil, potem pa napisal odgovor.

»NIČ POSEBNEGA. S PRIJATELJEM SE VRAČAVA IZ PARTIJE GOLFA NA BLEDU. IN TI ? IMAŠ KAKŠNE NAČRTE ZA DANES ?«

Poslal sem sporočilo.

»Poslušajta, vidva, golobčka... Z Barbaro sva mislila, če bi nocoj pri naju doma malo zažurali !«

»Pri vaju ?« sem vprašal.

»No, pri Barbari, kar pa je konec koncev isto, saj zdaj že tretji mesec živiva skupaj, a ne ljubica ?« se je nasmehnil Boris in zaljubljeno pogledal Barbaro.

»A... A res...« je bilo vse kar sem uspel spraviti iz sebe.

Saša me je postrani pogledala in se tiho, z roko preko ust od srca nasmejala mojemu zategnjenemu a-yanju.

Še bolj pa mojemu začudenemu izrazu na obrazu.

»Verjetno si misli, da sem kakšen zadrt čistun.« sem pomislil.

Rešil me je mobilnik, ki me je cingljaje opozoril, da me čaka novo sporočilo.

»A NI NAČRTOVANJE MOŠKO DELO ? HECAM SE ! DANES GREM K STARŠEM, OČE JE ZBOLEL IN OSTALA BOM PRI NJIH. VRNEM SE JUTRI POPOLDAN ! LEPO BODI-POZDRAV- VIVIANE !« je pisalo.

Ko sem mobilnik zaprl, je v avtu nekaj dolgih trenutkov vladala prava pravcata smrtna tišina. Videl sem, da me Boris radovedno opazuje v vzvratnem ogledalu, Barbara je gledala nekam ven, Saša pa, kot v nekem pričakovanju...

Saša je gledala mene.

Šment !

»Aaa... Danes zvečer....« sem si končno nekako le uredil misli in zinil kar mi je pač prvo padlo na pamet.

»Ja, srček !« se je spakoval Boris.

»Nič posebnega, veš, Mark ! Pripravila bom kakšen narezek, kaj za popit. Torej ti smokinga ni treba vleči nase, kakšen priljuden nasmeš pa vendarle ne bo odveč !« je dodala Barbara.

Pogledal sem Sašo.

»Ma, kaj... Greva, a ne ?« je dejala in mi pomežiknila kot kakšen star kvartopirec.

»OK ! Kdaj ?«

»Pred osmo ti ni treba hoditi, fant ! Razen, če bi rad na vsak način preizkusil Barbarin sesalec. A ne, ljubica moja ?!« je rekel Boris in poljubil Barbaro na lica.

Ko je to storil, sem čutil Sašin pogled na sebi.

Simpatičen, a vseeno nekam sumljivo lačen.

Pravzaprav...

Zlakoten !

4. del
SAŠA, SAŠKA, SAŠKICA...
ali
»COMON BABY LIGHT MY FIRE«

SEDELI SMO V DNEVNI SOBI.
BARBARA, BORIS, SAŠA IN MOJA MALENKOST.

Igrali so nam Bjelo dugme in skupaj s Selmo smo odprli prav lepo ohlajenega traminca .

Rade volje sem odpil dolg požirek, saj me je Boris ob prihodu že na vratih cepil s smrtno dozo francoskega konjaka, ki me je žgal v grlu.

»Saj veš, fant ! Za pogum !« se je režal in z glavo nakazoval v notranjost, kot da bi hotel reči, da je ona, Saša, že zdavnaj prišla.

»Boris... Daj !« sem zastokal.

»Kaj daj ? Jaz sem že, stari ! Zdaj je vrsta ne tebi, da se izprsiš !« se je zarežal in me kot kakšnega idiota, ki se sam ne znajde niti v lastnem stanovanju, odvlekel k ženskam v dnevno sobo.

Obama sem prinesel šopek, Borisu pa steklenico viskija, ki sem ga sicer tudi sam dobil kot poslovno darilo, a nikoli nisem našel ne priložnosti, ne pravega izgovora, da bi ga sploh odprl.

Bjelo Dugme, traminec, slane palčke, dve vrsti sira in modrovanja.
Neskončna modrovanja.

O tem...

Ali bodo hokejisti Olimpije to sezono uspeli v Ebel ligi, zakaj so v Ljubljani višje najemnine stanovanj kot pa v Trstu, Berlinu ali Madridu, ali naj pod ljubljansko tržnico zgradijo parkirno hišo in zakaj ne, kakšne so bile cene najema apartmajev na otoku Pagu, Rabu in Cresu v zadnji sezoni in kakšne šele bodo, ko bodo tudi sosedje v EU, kdaj oni sploh bodo v EU, kdo od nas je bil zadnji v Beogradu, Sarajevu, Podgorici ali v Skopju...

Potem je nekako prišel do besede samo Boris in ženskam na dolgo in široko razlagal o najinih nekdanjih športno rekreativnih podvigih.

Plavanje, smučanje, tenis, hribi (do 1500 nmv, je poudaril), potapljanje...

Vse skupaj je bilo slišati kot eno veliko ven metanje dokaj mladostnega penzionista, a, kaj...(vse je res, prisežem na svoje življenje – je poudarjal in si kot kakšen nadobuden tabornik ob tem polagal roko na srce).

Boris kot Boris !

»Se ti tudi ukvarjaš z rekreacijo ?« sem se prijazno obrnil do Saše.

Prikimala je.

»A res ?! S čim pa ?« sem bil radoveden in obenem presenečen.

»S sexom.... Če je le priložnost ! Prava priložnost !« je dejala povsem resno.

In potem me je ob tem odgovoru od presenečenja skorajda kap.

Vsi so me nekaj trenutkov molče in zelo resno gledali, kot da sem kakšen zombi.

Pa saj sem verjetno tudi bil.

Potem pa so vsi trije planili v nezadržan smeh in že trenutek za tem sta me vsak s svoje strani začela dregati v rebra in Boris in Saša.

Ko sta končala, se je Saša naslonila na moje rame.

»Da ne bi slučajno mislil, da je vse kar zinem tudi res...« je dejala tiho, da sem jo slišal le jaz.

Zelo zarotniško, a s stilom, bi rekel Boris.

In jaz sem molčal in trpel.

Trpel, ker nisem vedel, kaj bi !

Videl sem, da sem Saši všeč in, roko na srce, na svoj način je bila tudi ona všeč meni. A kaj, ko so mi misli vmes ves čas uhajale tudi k Viviane.

Viviane, iskriva sogovornica.

Zgovorna neznanka.

»Si še tu ? Halooo ???« me je prijela za roko Saša.

»Oh, ja... Seveda.... Samo... Razmišljal sem....« sem jecljal in iskal izgovor za svojo odsotnost.

»O vplivu polne lune na igro jeseniških hokejistov, a ne ! In če je zraven še ciganka in kos črnega kruha ! Se nikoli ne ve !!! O-LIM-PI-JA, O-LIM-PI-JA !!!« se je zarežal Boris.

»Dosti športa ! Zdaj gre zares !« se je zresnila Barbara in nas drugega za drugim strmo pogledala.

»Zdaj bo pa hudo, ljubčka moja ! Pripravita se na najhujše ! « je zastokal Boris.

»Hudo ?« je rekla Saša in s tem našla izgovor, da se je še malo bolj stisnila k meni.

»Aha... Zdaj boste podvrženi največjemu eksperimentu od odkritja radioaktivnosti, lahko je huje kot okužba z ebolo, huje kot epidemija črnih koz, kuge ali... Hkmmmm... Da fašes sifilis... Sori, no ! Jaz sem k sreči preživel vse preizkuse ! Že večkrat ! In kot je videti, se tem eksperimentom ne bom mogel izogniti vse do konca svojih dni ! Ali pa sem nemara postal imun, kaj misliš, srčece ?« je bil zelo resen Boris.

»Alo, gremo ! Jest !« je oznanila Barbara in s prstom potrkala po Borisovem čelu.

Kljub Borisovim ustrahovanjem je bila večerja izjemno dobra.

In to sem Barbari tudi odkrito povedal.

Pa ne samo enkrat.

Barbara je zjutraj napovedala, da nam bo zvečer pripravila le kakšen skromen narezek, a nazadnje smo jedli francosko čebulno juho, kot pena rahel narastek iz brokolija in mletega mesa, potem pa izjemno okusno teletino v omaki z jurčki. Zraven smo kar z rokami lomili svež francoski kruh in pikali motovilec, ki si ga je Boris izprosil z vrta svoje mame.

Da je bil večer zares popoln, je Boris odšel v svoje svetišče, kot se je izrazil in se vrnil s steklenico renskega rizlinga letnik 96.

»The best, ljudje moji ! Tega bi še angelčki pili, če bi usteca imeli !« je cmokaje hvalil vino in po zelo dolgi proceduri z odpiranjem steklenice nazadnje celo meni prepustil čast prvega vonjanja in okušanja vina.

Seveda sem lahko ponujenemu vinu le zadovoljno prikimal.

In za konec, za sladico, je Barbara na mizo postavila še čvrste blejske kremne rezine.

»Mmmm, kremšnite ! In to blejske ! Ljubica moja, ti mi zares bereš misli !« je zastokal Boris.

»Ja, berem, a teh tvojih kremšnit zihér ne bi bilo, če jaz ne bi mislila na to ! Ti si na Bledu mislil le na prekleti golf in ... Ah, saj ni za govorit !« je smeje zamahnila z roko Barbara in Borisa poljubila na čelo.

Saša, ki je to gledala, me je pod mizo prijela z stegno in mi znova pomežiknila.

A tokrat nič kaj po kvartopirsko, pač pa nadvse zapeljivo.

Ženstveno...

Ura je odbila eno po polnoči, ko sem zaustavil svoj avto pred Sašino hišo.

Presenetilo me je, da ni bila s svojim avtomobilom in da jo je k Barbari pravzaprav pripeljal Boris, tako mimogrede, ko je šel ob sedmih zvečer po svež francoski kruh.

Med vožnjo do njenega doma nisva spregovorila niti besede, zadovoljila sva se z Josipo Lisac, ki nama je ves čas prepevala.

»Potraži me... Gde Dunav ljubi nebo... O zašto si sada toliko daleko !« je pela Josipa, jaz pa sem s koticom očesa opazoval Sašo in razmišljal o tem, kaj se tiste noči še utegne zgoditi.

»Ne boš stopil gor ?« je vprašala ko sem zaustavil avto in se mi ob tem strmo zazrla v oči.

»Malce pozno je...« sem dejal tiho in zelo neprepičljivo.

»Ali pa zelo zgodaj ! Kakor vzameš. A ne ?« se je nasmehnila moji ali svoji ugotovitvi, vrag bi vedel.

A potem se je vendarle pomaknila bliže k meni in me poljubila.
Zelo bežno, a vseeno zelo seksi.
»Pridi !« je dejala in že je ni bilo več .

In potem, ko me je dobesedno zvelkla v svoje stanovanje, me je pustila samega v zatemnjeni dnevni sobi, kjer mi je sicer delal družbo Janeza Bončina Benč, ki pa se zame pravzaprav ni zmenil in so vse njegove besede veljale le eni Maji.

Maji z biseri....

»Samo za hipec mi oprosti... Boš ?« mi je z vlažnimi ustnicami Saša zašepetala prav na uho.

In že je ni bilo več.

Dobesedno jo je vzela tema.

Bil sem že malce okajen in ko mi je Saša nalila še najmanj za tri prste viskija, sem protestiral z dvignjeno roko, kot kakšen nogometni sodnik, ki je ravno dosodil ofsajd.

»Ej, mornar... Počasi, jaz moram nocoj še na plovbo !« sem bleknil.

A sem viski vseeno lepo počasi srkal in si pri tem ogledoval tudi prostor.

Velike, okusne, ne premoderne, a vseeno impresivne oljne slike so zapolnjevale največjo steno, na drugih dveh stenah pa so visele manjše in tudi po tehniki slikanja zelo različne slike.

Ja, imela je okus, ta Saša.

Vse je štimalo.

Vse se je nekako v popolnosti skladalo.

Kot ona sama.

Njeno telo, obraz, lasje, oči, nasmeh.

Vse je bilo tako, kot mora biti.

Vse na svojem mestu.

Ničesar preveč, ničesar premalo !

In jaz sem ji bil očitno všeč...

»Šment, Mark !« sem si dejal in pomislil ali naj bom ob tem srečen ali ne.

Za hip se je namreč pred moje oči spet pripeljal imaginarni obraz virtualne Viviane.

»Klinc, pa še Viviane ! Tudi ona je šla na tisto prekleto zabavo in bog si ga vedi kaj je tam počela !« sem se tolažil in se s tem na svoj način prepričeval, še bolj pa hrabil.

Ko je odložil mikrofon Benč, ga je vzela Gabi Novak in mi zapela »Pamtim samo sretne dane« in ko se je utrudila Gabi, ji je pritegnil Vlado Kreslin s svojo »Namesto koga roža cveti...«

In potem je zacvetela ona !
Saša !
Dobesedno zacvetela, res !
Kot duh se je čisto iz nič kar nenadoma pojavila pred menoj v prosojnem črnem negližeju in se mi mirno smehljala.
Pokleknila je na tla pred menoj in naslonila glavo na moja kolena.
»Se ne bi tudi ti malce razkomotil ?« je vprašala s priprtimi očmi čisto stvarno in se stegnila k meni, da bi mi pomagala sleči pulover.
Bilo mi je nerodno.
Zelo nerodno.
»Te je strah ?« se je malce odmaknila od mene in me pogledala naravnost v oči.
»Ma, ne...« sem se prisiljeno nasmehnil.
»Pa te je !«
»Ni !«
»Je !«
»Ni !«
»Je !«
In še preden sva dokončala najino ja-ja-nje in ne-janje, sva ležala na sedežni in Saša mi z večšo krettnjo pomagala iz puloverja, le hip za tem pa se je že udingjala z odpenjanjem gumbov na moji srajci.
Šele tedaj sem opazil, da pod negližejem ne nosi ničesar.
Videl in čutil sem njene jedre obline, vonjal sem njen zamolkel in nevsiljiv parfum, ki se je enkratno podal k njenim temnim lasem in zamolκλο obarvani koži.
Ko je Jose Feliciano zapel »Comon baby light my fire«, sva bila s Sašo že zdavnaj zakurjena do konca.

»Mark....«
»Ja...«
Ležala je z glavo na mojih prsih.
»Kako dolgo nisi bil z žensko?«
»Zakaj misliš, da nisem bil ?« sem se začudil.
»Zaradi tega, ker se ti je zelo mudilo...« se je nasmehnila Saša.
»A res....?« mi je postalo ne malce, pač pa zelo hudo neugodno.
»Torej ?« je vrtala dalje.
»Kaj ???«
»Kako dolgo že nisi bil z žensko?«
»Ne vem....«
»Lažeš !«
»Lažem !«

»Več kot mesec dni ?« se je dvignila.

»Več... Veliko več !«

»Leto ?«

»Več...«

»Ampak, zdaj ne več!« je dejala ter se počasi in mehko spustila nekam daleč navzdol pod odejo.

Tisti »ZDAJ NE VEČ« je ob tem izgovorila zelo poudarjeno in zelo odločno.

5. del MOBI, SMS, KAVA, VEČERJA IN.... !

NEDELJO, POTEK KO SEM SE PRIBLIŽNO OB SEDMIH ZJUTRAJ DOBESEDNO ODPLAZIL IZ SAŠINEGA STANOVANJA, SEM PREDREMAL S KNJIGO.

A knjiga je bila večino časa kar na mojih prsih, ko sem se zleknjen na sedežni v dnevni sobi trudil krotiti mačka.

Oba mačka, ja !

Tistega, zaradi popite pijače in kot da že ta ne bi bil zadosti hud, me je mučil še oni drugi.

Moralni maček !

Ki je bil še hujši kot oni prvi !

Šele Rex me je pozno popoldan s cviljenjem vendarle pripravil, da sem se dvignil. Odvlekel me je na dolg sprehod, ki je nazadnje pomagal tudi meni. No, moji glavi, ki se je na zraku vendarle zbistrila.

»Le kaj mi je bilo treba tega...« mi je kljuvalo v možganih.

Saša je bila zares prijetna, lepa in iskriča ženska, a motilo me je to, da sva kar tako, tebi nič - meni nič, že po prvem snidenju, kot dva nepopoljšljiva spolna iztirjenca, jadrno skočila naravnost med rjuhe.

In potem je bila tu še Viviane.

Nisem sicer vedel kakšna je, a moji instinkti me redkokdaj izdajo in tako sem tudi tokrat čutil, da je Viviane nekaj posebnega.

Pogrešal sem jo.

Tako sem ob osmih zvečer avtomatično prižgal prenosnik in se prijavil na osvoji.com .

Viviane je bila tam, kot da bi me čakala in niti pomislil nisem, da bi se lahko pogovarjala še s kom drugim, kot le z menoj.

AARON : Čer, Viviane !

VIVIANE : O, izgubljeni v....

AARON : Izgubljen? Jaz? Izginjaš ti, mar ne ?! Na zabavo, k staršem.... Ves čas se prikazuješ, potem pa izginjaš.... ☹

VIVIANE : Govoriš, kot da bi bila poročena ☺

AARON : A se ne boš poročila z menoj ?

VIVIANE : To soboto ne, ker sem že zmenjena za poroko, za naslednjo pa ne vem... Odvisno, kakšna bo končna ponudba....☺

AARON : In kakšna bi morala biti, da bi jo ti sprejela ?

VIVIANE : Najboljša ! Ker sem tudi jaz...

AARON : Najboljša !!!

Tipkaje sva čakala kakšni dve uri, potem pa se je Viviane poslovila, češ da se mora pripraviti na drugi dan, ko jo je čakal natrpan delavnik in kup sestankov.

Na moje vprašanje, s čim se ukvarja, je odgovorila zelo splošno.

»S prodajo...« je napisala.

»Tudi jaz !« sem odgovoril.

»Sva si konkurenca ?«

Res močno sem upal, da si nisva.

Ko sva se poslovila, sem pomislil, da jo bom naslednje jutro poklical in jo povabil na kavo, kosilo ali večerjo. Odvisno od tega, do česa ji bo in kdaj bo sploh imela čas.

Čas zame...

Če ga bo sploh imela ! Šment !

Ura je bila že enajst zvečer, ko sem se počasi spravljaj v posteljo in ko sem dobil SMS sporočilo od Saše.

»LAHKO NOČ, LJUBEZEN !« je napisala.

Uff...

Rahlo »obsedeno stanje« v našem podjetju že takoj v ponedeljek zjutraj ob pol osmih je moja namero, da pokličem Viviane še pred deveto zjutraj, prestavilo na opoldan. Predvideval sem, da si bo Viviane med dvanajsto in eno verjetno privoščila kakšen odmor za kosilo.

Tako, da je ravno ne bi motil sredi kakšnega pomembnega sestanka.

A zgodilo se je ravno to.

Saj, ko ima hudič mlade...

»Dan ! Mark pri telefonu !« sem dejal, ko je bila zveza vzpostavljena.

»Oooo...« sem zaslišal presenečen, a zelo zadržan medklic na drugi strani.

»Motim ?« sem avtomatično šepnil še jaz.

»Mogoče pa res... Kasneje ? OK ?« je še kar nekako prijazno vprašala in odložila.

Ta, »Kasneje ? OK ?«, se je zgodil šele po peti popoldan, ravno ko sem iskal prosto parkirišče pred mojim blokom.

»Čav !« sem zaslišal iz slušalke.

»O... Viviane ! Izgubljena v...?!«

»Hahahahaha... Nič izgubljena ! Oprosti, a prej sem bila sredi zares hudo pomembnega sestanka ! Oprostiš ? « me je malone rotil njen rahlo nagajivi glas na drugi strani.

»Viviane... Ali kako ti je že ime... S čim se ti pravzaprav ukvarjaš ? S kakšno prodajo ?« sem vprašal in se zraven trudil, da bi si pod pazduho nekako namestil blok z nekaj pogodbami, ki je do tedaj ležal na zadnjem sedežu mojega avta.

»Hmmm... Teško vprašanje, na katerega je še težje odgovoriti !« je dejala in njen glas je izdajal, da je mogoče celo v rahli zadregi.

»Cosa nostra ?« sem bleknil tja v tri dni in skušal biti duhovit.

»Hahaha... Pravzaprav... Ja, ženska Cosa nostra ! No, ne ravno Cosa nostra, mafija ali kaj takega... Recimo, da gre v veliki meri za negovanje ženske nečimrnosti in božanje njihovega ega. Včasih, a redkeje, tudi moškega !« je razlagala in se ob tem smejala.

»Aha... Torej nekakšna svetovalnica ! Kako biti srečen ? Kateri moški je pravi ? Zakaj in koga ljubiti ? Ljubim, torej sem !« sem našteval in pri tem, kot da me ona vidi, na veliko krilil s prosto roko.

»Uf... To bi bilo pa že preveč. Recimo, da se pri nas s tem ukvarjamo bolj površinsko.« je odgovorila.

»Aaa... Liftingi ! Plastične operacije in take finte ?« sem se režal v telefon.

»Mi smo pred tem !« je še vedno ostajala skrivnostna.

»O.K. ! Potem vam gre verjetno prav dobro ? Malo stroškov in velik zaslužek ! Sanje vsakega podjetnika !« sem se odrežal.

Pa kaj ? Nek se vidi raskoš !

»No... Lahko bi bilo bolje, lahko pa tudi slabše... To, kar je, je trenutno naš optimalni domet ! A saj je še čas !« je dejala.

»Recimo, da razumem...« sem odbil žogico, brez da bi pri tem uporabil kakšen zares zavit udarec.

»Te lahko nekaj vprašam ?« je dejala malce skrivnostno.

»Kar. Le da odgovorov na »Kako biti srečen« in podobne zagonetke nimam. In jih verjetno nikoli niti ne bom imel. Naivčina pač !« sem se pošalil.

»Oh, to... Ne ! Mislila sem te vprašati, kako to, da si me opoldan sploh poklical !? Torej, zakaj si me klical ? « je vprašala.

Nekaj trenutkov sem premišljeval.

»Hotel sem se naročiti pri tebi !«

»Aja... Naročiti ? Pri meni !? Zakaj pa ?«

»Za kavo, kosilo ali večerjo...«

Nekaj dolgih trenutkov je v moja ušesa udarjala čista tišina.

»Za kavo je pozno, kosilo je mimo... Ostane torej le še večerja, a ne ?« je nizala.

»Prav vesli me, da si časovno tako dobro orientirana !«

»Kje ?« je vprašala zelo stvarno.

- »Ne razumem...«
»Kje se dobiva, Mark ?«
»Palma? Poznaš ?«
»Oh ! Dober izbor... Pravzaprav zelo dober ! A kaj, če se prej vseeno dobiva na kakšni pijači ? Kje druge mislim !?« je dejala previdno.
»Kje ?«
»BTC, slaščičarna Rustica ! Veš, kje je to ?«
»Vem !«
»Bi šlo čez pol ure ?«
»Verjetno že...«
»Veselimo se !« je še dejala in odložila.

Sedel sem v slaščičarni Rustica v BTC-ju in počasi srkal kavo. Ura je bila skoraj šest zvečer in okrog mene je vrelo mladih ljudi, ki so sedeli kot grozdje oveseni za domala vsako mizo. Bili so dobro razpoloženi.

»Le kaj pričakujejo? Od danes... Jutri... V življenju nasploh...« sem se vprašal ob tem, ko sem jih gledal.

A potem sem se spomnil, da jaz v njihovih letih nisem potreboval kakšnih velikih pričakovanj, da sem bil dobro razpoložen. Takrat se je vse odvijalo nekako samo po sebi...

»In kaj ali kako mislim danes ? Kaj pričakujem? Kaj sploh lahko pričakujem ?« sem se vprašal polglasno in tisti sploh lahko močno poudaril.

Pogledoval sem proti oddaljenemu vhodu, kjer je vsako minuto vstopala in izstopala množica ljudi.

»Le katera med temi ženskami bi lahko bila Viviane ?« sem se spraševal.

Vedel sem le to, da je Viviane stara malo manj kot štirideset let, da je visoka in da ima daljše, svetle lase.

A takšnih žensk je v zadnjih petih minutah vstopilo vsaj deset, če ne več.

Približal se mi je natakarkar.

»Bi mogoče gospod še eno kavo ?« je bil vljuden, a vedel sem, da bi natakarkar veliko rajši videl, da odidem, kot pa da popijem še eno kavo.

Sam samcat sem zasedal mizo, številni gostje pa so zaradi prezasedenosti lokala odhajali drugam.

»Bom, ja... Oziroma... Počakal bom še trenutek, saj se mi pridruži še prijateljica in... Naročila bova skupaj, če nimate nič proti ! « sem odgovoril prav tako vljudno.

A videl sem, da natakarkarju to ni prav nič všeč.

Pogledal sem spet na uro.

»Sem veliko zamudila ?« sem zaslišal za seboj prijeten, za ženska usta kar malce preglobok glas, ki pa je bil vseeno kovinsko vznemirljiv.

Na pol sem se obrnil in zagledal lepo žensko svetlih las in sijočih oči, ki so se nagajivo smehljale.

»Viviane !« je dejala smeje in mi ponudila roko.

»Mark, kot že veš ! Nič hudega mi ni bilo. Popil sem kavo in...« sem odvrnil smeje.

»Sicer pa... Mark ! Moje pravo ime je Dunja !« je rekla in na mizo zložila cigarete, vžigalnik in mobilni telefon.

»Viviane... Oprosti... Dunja... Kako pa si vedela, da sem jaz jaz...No, da sem tisti pravi. Tisti, ki ga iščeš ?« me je zanimalo .

»To pa res ni bilo težko ugotoviti. Edini šarmanten moški srednjih let v tem lokalu si. Urejen, gentlemanskega videza, resen...« vse to je govorila z lahkoto in z nezlaganim nasmeškom na obrazu.

Še posebno so me pritegnile njene lepe, prav tako iskrivo smejoče se modre oči.

In bila je res okusno urejena.

Njena oblačila so bila skladna, tako v barvah kot v krojih in videlo se je, da ja takšna oblačila niso tuja, da si jih ni nadela zgolj zaradi zmenka, temveč da so ji tudi drugače domača.

Dunja je bila tudi diskretno, a vseeno s poudarki naličena, imela je lepo, negovano polt, njeni svetli lasje pa so se motno lesketali ob soju luči.

»Šment ! Še lepša je, kot pa sem si jo predstavljal !« sem razmišljal in jo gledal, kot da bi ravnokar padel z drevesa.

»Si imel naporen dan ?« je rekla in se mi strmo in prodorno zazrla v oči.

»Naporen ? No, ja.... Ja in ne.... Kateri dan pa danes ne zna biti naporen ?« sem postal malce stoičen.

Nisem je hotel preplašiti ali, bog ne daj, iz sebe narediti eno veliko mevžo.

»Saj... Mark... Prej, po telefonu, si me vprašal, kaj prodajam ? In kaj prodajaš ti ?« je vprašala in se ob tem malce nasmehnila.

»Meglo ! Meglo prodajam, Dunja !« sem dejal zelo stvarno.

»In zdaj imaš verjetno višek sezone, saj je megle več, kot pa bi si jo človek upal naročiti, mar ne?«

»Saj... Ravno v tem je problem. Težko je prodati tisto, česar je očitno preveč, mar ne ?« sem pametoval in zraven lačno vdihoval njen parfum, ki je počasi plaval proti meni.

»Ja, res ! Imaš prav ! A greva ?«

Vprašujoče sem jo pogledal.

Kot da bi spet padel z drevesa.

»Lačna sem, Mark... Ti ne ?« se je prijazno nasmehnila.

Tudi jaz sem bil lačen.
Seveda.
Lačen nje, Dunje !

Jedla sva ribe in solate. Neke vrste zelo lahko večerjo, kar mi je bilo prav, saj lakote, tiste po hrani, ob njej niti občutil nisem.

Zraven sva pila lahko belo štajersko vino, ki sva ga naročala v malih vrčkah.

»Vem, da bi morala naročiti kakšno primorsko vino, a... Veliko rajši imam štajerska vina !« je dejala in niti ni vedela, da mi je s tem dala vedeti, da imava pri tem povsem enak okus.

Kmalu je bil ura krepko čez enajsto zvečer in drugače prav prijazna natakarcica naju je počasi začela že močno sumljivo gledati.

Bila sva že dolgo zadnja in edina gosta v restavraciji.

A kaj, ko sva si imela toliko za povedati.

Dunja o tem, kako je že v srednji šoli rodila hčerko, ki je že nekaj časa povsem samostojna ženska in živi s partnerjem, da je bila z njenim očetom poročena pol leta, potem pa je zbežala od njega, da je potem imela nekaj zvez, a da se nobena ni prav obnesla.

»Ali je bil poročen ali pa luftar, ki mu je bilo le za... Saj veš kaj ! Ali za denar ali me je hotel le zato, da bi na moje rame naslonil glavo. Ali pa le za sex !« je počasi končala svojo pripoved.

Potem sem bil na vrsti jaz.

Prva ljubezen, druga ljubezen in tretja ljubezen. Recimo ji kar - usodna ! In poroka... Otrok.... Vse O.K. , potem pa zlagoma nekaj kot naveličanost... In, nato, po ločitvi, samoosama !

Ko sem izrekel besedo »samoosama«, se je začela na ves glas smejati.

»Take definicije pa še ne, pa sem že marsikaj doživela, veliko slišala in veliko videla !« je dejala, ko je končno prišla do sape.

»Mogoče je res slišati smešno... A tako je bilo !«

»In potem ? Po ločitvi ?«

»Nič !« sem dejal in pomislil, da to ni najboljšo priporočilo.

A vendar...

Kar je res je res !

Vsaj v grobem, no....

»Mark, boš rekel, da si bil ves ta čas bolj kreposten, kot pa kakšen preklicani menih ?« je dejala z veliko nejevere v glas.

Da o njenem izrazu na obrazu niti ne govorim...

»Točno tako...« sem prikimal in se ob tem spomnil Saše.

»A ona, Saša, sploh šteje ?« sem se vprašal sam pri sebi in se zraven zbal, da bo to moje vprašanje enostavno kar prebrala z mojega čela.

Pa ga ni.

»Ne verjamem ! Mark... Glej... Fejst moški si, ki bi si ga poželega marsikatera ženska... Če že ne kar vsaka in... Ne verjamem ti !« se je smehljala, a izraz na njenem licu je bil zelo stvaren.

Malone posmehljiv.

»Vem... Misliš, da nakladam, da bi se ti... Da bi se ti recimo kanček zasmilil... In bi... In bi...«

»In bi se mi na ta način prikradel v mojo posteljo ? Mark... Tako hudo mi pa ja ne gre, čeprav bi včasih, priznam, naredila tudi kakšno podobno neumnost ! Tudi mene kdaj prime, da bi kdaj sledila le svojim željam, poželenjem... Telesnim mislim !«

»A gre vedno le za to ?« sem znil.

»Saj, to je... Če narediš kakšno takšno... No, reciva temu neumnost, ti je drugi dan žal. A le moralno, če se je telesno le lepo izšlo in sta oba iz tega izstopila kot zmagovalca. Zmagovalca nad lastnimi nagoni, potrebami, neuresničenimi željami ! Mark... Živi smo !«

»Kaj naj pomeni ta... Živi smo ?« sem postal malce skeptičen.

»Jaz na to gledam kot na to, da ne smem nobene dobre priložnosti izpustiti !« je dejala in se naslonila nazaj ter me preiskujoče opazovala.

Moja reakcija je bila mirna.

Zbrana.

Neprepoznavna.

A v meni je besnel pravi mali hurikan.

»Torej... Če vidiš moškega, ki ti je všeč, greš z njim naravnost v posteljo ?« sem vprašal direktno in zelo netaktno.

Dunja me je le čudno pogledala in odkimala.

»Dunja... Koliko moških si imela v svojem življenju?« sem izstrelil.

»Koliko moških ? Mark, prosim te... Tega me še najboljše prijateljice ne sprašujejo !« se je prešerno zasmejala.

»Jaz nisem tvoja prijateljica !« sem se nasmehnil in poskušal skriti svoje dvome o njej in njenem pogledu na partnerstva.

Takšna ali drugačna.

»In koliko žensk si imel v življenju ti ?«

»No, zdaj smo pa tam...« sem pomisli.

Dobil sem, kar sem iskal.

»Pet... Deset...« sem zlogoval.

»Dvajset, trideset, petdeset, sto, dvesto...« je štela in me ob tem gledala naravnost v oči.

»Ma... Si nora ?!« sem se zasmeljal.

»Ne ! Stvarna... Prepričana sem, da si imel že v srednji šoli na vsak prst najmanj pet žensk in da si bil eden najbolj obleganih fantov na šoli. Vsaka bi si želela, da bi nedolžnost izgubila prav s teboj, pa čeprav te potem ne bi imela nikdar več. To je rak rana domala vseh punc. Lepi in pametni fantje, ki jih... »kao ne šmergljajo« !!! Tudi jaz sem bila ena takšnih žrtev... Moj prvi je bil takrat itak ta največji frajer ! Dolgi lasje,

kot Jim Morison, Mick Jagger v glasbi in ala Denis Hooper in Jack Nicolson pri filmu ! Vse ena sama farsa, rock freska brez ozadja... Danes bi rekli, ena razmazana, umazana in bedna freska nekega obdobja. Meni ni ugajalo, a sem mislila, da moram biti IN... In sem bila ovca! Ne ! Ne ovca ! Ovčica, ki se je pustila zaklati !« je govorila in izraz na njenem obrazu se je spremenil.

Videti je bilo, kot da vse to kar je govorila, podoživlja tudi v tistem trenutku.

Oči so ji žarele, njen obraz pa je postal trda in neprepoznavna maska.

»Dunja...« sem dejal spravljivo in jo preko mize prijel za roko.

Povsem spontano.

In brez kakršnih koli prikritih namenov.

»A zdaj nisem več ovčica in tudi zaklati se ne dam več !« je dejala z zelo jeznim glasom.

In mi odtegnila svojo roko.

Njen pogled je bil ob tem trd, neizprosni in na nek način celo sovražen.

»Ne razumem...«

»Značilno ! Ne razumem ! Sicer pa... Vsi ste enaki ! Ufff !!! Moški !« je siknila, vrgla v torbico cigarete, vžigalnik in mobilni telefon.

»In ne verjamem ti niti besede, da veš !« je še zasikala, tako da sem jo slišal le jaz, potem pa odvihrala mimo presenečene natararice iz lokala kot kakšna furja.

Obsedel sem in premišljeval, kaj sem vendar storil napak.

»Mislim, da ste ji všeč...« sem kmalu za tem zaslišal glas.

Zraven mize je stala prijazna natararica in se mi smehljala.

Gledal sem jo in presenečeno in vprašujoče.

Vsaj mislim tako.

No, da nisem izpadel butasto !

»Veste, že tri leta delam tukaj. In skoraj vsak dan gospa Dunja pride k nam. Na kosilo ali na večerjo. In danes sem jo prvič videla v družbi z moškimi... No, da je bila sama s kakšnim moškim. Poslovna srečanja so nekaj drugega. Res, vi ste prvi moški, s katerim je bila pri nas sama !« je dejala, pobrala preostanek krožnikov in kozarcev ter odšla.

»Edini ???« mi je kljuvalo v glavi.

»Pa še nekaj, gospod...« je dejala natararica.

»Ja ?«

»Kot sem opazila, se je gospa Dunja v vaši družbi počutila zelo dobro ! Verjemite ! Ženska sem in... Pač vem !« je še rekla, se nasmehnila in izginila nekje v kuhinji.

Vstal sem, položil na mizo deset evrov napitnine in kar se da hitro izginil iz restavracije.

Prav v trenutku, ko sem vstopil v stanovanje, si slekel plašč in stopil v kuhinjo, sem prejel SMS sporočilo.

»HUDO MI JE ! ZATE IN ZAME ! MISLILA SEM, DA SI DRUGAČEN, A VIDIM, DA SI PODEN ! UŽIVAJ !« je pisalo.

SMS je poslala Saša.

6. del FRANCI NA BALANCI

TEDEN SE JE VLEKEL. HUDO VLEKEL.

K sreči sem imel dela čez glavo, tako da sem skoraj vsak večer, še pred enajsto in brez pomoči televizije dobesedno pokošen padel v posteljo in zaspal kot ubit.

Ne Vivivane, ne Saša me ves ta čas nista ne poklicali, ne poslali kakršno koli sporočilo.

Bilo je, kot da ju nikdar niti ni bilo.

V soboto zjutraj sem si pripravljaj zajtrk, ko me je zmotil telefon.

»Kako ji je ime ?!« sem zaslišal Borisov glas.

»Dobro jutro, ej !«

»Kako ji je ime ?!« je ponovil.

»Komu ?« sem se delal nevednega, čeprav sem natanko vedel, kam pes taco moli.

»Vse tvoje ženske poznam, Mark ! Vse ! Tiste, ki si jih imel in tudi tiste, ki si si jih le želel imeti...! Vse in to po imenu ! Torej, na dan z njenim imenom !« je bil neomajen.

»Dunja...« sem dejal tiho.

»Fant ! Dunja ? Veš, vedno si bil pri tem izbirčen... Spomnim se neke Marije, ki je bila lepotica za na naslovnico Playboya, ti pa si se je ogibal, kot da bi bila kužna. A bistvo je bilo v tem, da ji je bilo ime Marija. Rekel si, da ti je njeno ime preprazno ali nekaj takega ! Ampak Dunja ? *»Svirajte mi jesen stiče Dunjo moja...«* Malo diši po erotiki in po rustikalno rurarnem, drugače pa je OK. Kdaj mi jo boš predstavil ? Tudi Barbaro kar razganja od fribca ! Torej ?« je Boris nakladal, ob tem pa uporabil celo Balaševičev refren istoimenske pesmi.

»Od kod pa veš za njo ?« me je spreletelo.

»Oh, ni panike. CIA, FBI, KGB, UDBA, SOVA pa take finte ali pa malce blažje ! Saj veš - OZNA sve dozna !« se smejal na drugi strani in kar videl sem ga, kako pri tem tudi uživa.

»Kdo ti je povedal zanjo ?« sem vztrajal.

»Ona...«

»Ona ?«

»Saša ! Videla vaju je v BTC. Videla, kako se te ona drži pod roko in te gleda kot boga ! Bajе kar dobra mrha !« je dejal in spomnil sem se, da se

me je Dunja zares prijela pod roko, ko sva odhajala iz BTC-ja na tisto nesrečno večerjo v Palmo.

»Zato torej tisti Sašin SMS !« sem pomislil.

Molčal sem in ostal brez odgovora in brez komentarja.

»Kakšna je ?«

»Fejst !« je bilo vse, kar sem izustil.

»Podrobnosti prosim !« je tečnaril.

»Svetlolasa, preko meter sedemdeset...«

»S čim se ukvarja ?«

»Kozmetika...« sem dejal suho.

»Kozmetičarka ?« je bil kar malce zaprepaščen.

»Ne...«

»Lepotna kirurginja ? Hudiča ! Potem pa ni čudno, da je pri teh letih še tako dobra !«

»Pri katerih letih, Boris ?«

»Saša je rekla, da je sredi tridesetih...«

»No, pa ni...«

»Več ? Manj ? Pa saj to ni tako važno, če je res tako dobra. A ne ? A se je že preselila k tebi ?«

»Boris... Rexa moram odpeljati na sprehod !« sem se ga hotel čim hitreje znebiti.

»Reci mu, naj malo potrpi. Tudi jaz trpim !« se je spet zarežal, kot da nastopa v kakšnem Monthyevem showu.

»Boris, ne bi o tem... Sicer pa mislim, da je bil vse skupaj le en skrajno ponesrečen poskus. Nisva se ne videla, ne srečala, niti govorila nisva že več kot teden dni !« sem ga hotel potolažiti.

»To je bilo pa res na brzaka, ej !« je bil slišati hudo razočaran.

»Pride tako...«

»A si jo...« je vprašal s pridušenim glasom.

»Ne, Boris, nisem !« sem mu odgovoril in se pri tem nasmehnil.

»Sašo pa si ! Vem ! Povedala je Barbari in ona je povedala meni... Baje si se kar dobro odrezal, čeprav je zdaj besna nate ko' sam vrag. Zaradi te... Eee... Dunje ? Toliko, da veš, da si na tekočem!« je dejal zarotniško.

»Hvala ti, Boris, da tako lepo skrbiš zame ! Zdaj pa res moram končati, če ne mi bo Rex pregrizel vhodna vrata ! Se slišiva !« sem zaključil pogovor.

Ko sem se obrnil, je Rex mirno ležal na svoji blazini ob vratih v dnevno sobo in me gledal s svojimi pametnimi rjavimi očmi.

»Tebi je še dobro, fant...« sem rekel in v mojem glasu je bilo čutiti veliko mero »foušije« .

Potem sem se cel dan ukvarjal s službenimi zadevami, a čeprav sem se močno trudil biti pri stvari, se nekako nisem in nisem mogel zbrati. Jutranji pogovor z Borisom je naredil svoje in misli so mi ves čas uhajale.

Kar plavale so.

Seveda k njej, k Dunji.

Še vedno nisem vedel, kaj jo je v tistem najinem edinem resnem pogovoru tako razburilo, da je odšla brez pozdrava in se potem niti javila ni več.

»Ne bev, ne mev...« sem pomislil.

Proti večeru sem končal z delom, si nalil kozarec domačega vina in zleknjen v dnevi sobi bral Grishamovo Pelikanovo poročilo. Čeprav sem ga bral že pred več kot desetimi leti, me je roman vseeno znova pritegnil in me vsaj začasno odmaknil od mojih misli na Dunjo.

Kar nekajkrat sem sicer pomisli tudi na to, da bi spet malo pogledal na osvoji.com, če morda Dunja ni tam in...

In me čaka !?

A to misel sem zavrzel.

»Če bi ji bilo zame in če bi hotela, bi me poklicala ali poslala kakšno sporočilo...« sem si dejal in spet z veliko muke pregнал misli nanjo.

In se spoprijel z umazanimi fanti Amerike, ki so »harali« okrog Pelikanovega sporočila.

Potem pa je ob pol sedmih zvečer prišel SMS.

»OB SEDMIH BOM V LOKALU FRANCI NA BALANCI. VEŠ KJE JE TO ? IN ČE SE TI DA...?«

SMS je poslala Dunja.

»Če se mi da ? Kaj ? Če si želim, da me bo zopet nadrla in me pustila samega sredi lokala ?« sem dejal Rexu, ki pa se je ob mojih besedah obrnil vstran in povsem neprizadeto položil glavo na svoje tačke.

»Ah, torej tudi ti, Rex !!!« sem parafiriziral Cezarja.

Hodil sem po dnevni sem ter tja, zavil v kuhinjo in nazadnje pristal v spalnici pred omaro z oblačili.

Čisto avtomatično sem na posteljo zložil sive hlače, svetlo modro srajco, temno moder Armanijev pulover, črne nogavice in si pripravil tudi mehke črne čevlje.

»Le kaj se greš ? A ti je treba tega ? « sem se polglasno spraševal, medtem ko sem se oblačil.

Oblečen kot za v izložbo, prijetno odišavljen z Givenchyevim Π-jem in skrbno počesan sem potem hodil v dnevni sobi do okna, gledal nekaj časa na parkirišče, nekaj časa pa na uro.

Petnajst do sedmih.

»Šment, šment, šment...« sem govoril sam sebi polglasno.

Deset do sedmih sem bil v avtu, si prižgal radio in potem še cigareto. In sedel.

»Naj grem ali... Ah, jebi ga !«

»FRANCI NA BALANCI« je bil poln.

Prepoln.

Ljudje so se trli okrog točilnega pulta, se drenjali za visokimi stoječimi mizami, drug preko drugega sedeli po zofah in za mizami.

Nekje je igrala glasba, ki je bila hudo hrupna, tako da kakšni zaresni pogovori sploh niso bili mogoči. Večina se je v prvem, večjem prostoru, drug drugemu drla na uho.

Prebijal sem se iz prostora v prostor in iskal njen obraz.

Zagledal sem ga šele v zadnji sobi.

Sedela je vsa razigrana v družbi dveh moških in dveh žensk.

Oblečena je bila v usnjene črne hlače in belo bluzo, ki je nakazovala in poudarjala njene dokaj velike in jedre prsi. Okrog vratu je imela zavezano veliko ruto z resami, ki ji je padala preko ramen daleč na hrbet.

»Šik... Kot verjetno vedno !« sem pomislil in obstal na vratih.

Že čez nekaj trenutkov me je zagledala, mi nasmejana pomahala, potem pa, kot da bi me bila neskončno vesela, dobesedno priskakljala k meni.

»Mark ! Tako vesela sem, da si prišel !« je malone zaklicala, me objela in poljubila na lica.

Začutil sem njen parfum.

Ni bil tisti od zadnjič, a je bil vseeno osvežujoč, predvsem pa hudo vznemirljiv.

Prijela me je pod roko in me potegnila k mizi, kjer so sedeli ostali.

»Halooo ! Malce pozornosti, prosim !« je zaklicala in vsi so se obrnili in se zastrmeli vame.

Čeprav so naju že prej opazovali, a...

Olika je pač olika, hkm...

Počutil sem se kot kakšna slika na prodajni razstavi in samo čakal sem, da se bo kje oglasil licitator in prisotne vprašal, kdo da več.

Zame, seveda.

»To je moj prijatelj Mark ! To je Majda, to je Renata, to je Mare in to Drejc...« je naštevala Dunja in jaz sem se z vsemi po vrsti rokoval.

Potem sem sedel zraven nje, poslušal in čakal.

»In kaj je bilo potem ?« je Dunja vprašala Marena.

»Ma nič... Kozel stari je pospravil svojo šaro in jo odpeljal domov ! A vem, da jo bo aprila spet pripeljal in nastlal vse okrog svoje prikolicе in tudi na najino parcelo !« je pojasnil Mare.

Po tem, ko je omenil prikolico in parcelo, sem predvideval, da gre za dogodke iz kakšnega kampa.

»In, da samo vidiš, kaj vse privleče s seboj. Staro zofo, stole iz pamtiveka, predlanskim je pripeljal celo eno staro peč na drva... Takšno, veš Dunja, kot jo je imela tvoja babica na Pivovarniški ! Se je spomniš ?« je dodala Majda.

Dunja ji je smeje prikimavala.

»Če bi Drejc moral to gledati, bi ga ustrelil že kar prvi dan !« se je zasmejala Renata in dregnila Drejca pod rebra.

Drejc je le zavil z očmi.

»A ne, lubček moj ?« je vztrajala Renata in se režala.

»Drejc je policaj, veš...« mi je prišepnila Dunja.

»In s čim se ukvarjaš ti ?« je vprašala Majda in me pogledala.

»Prodaja...« sem odvrnil na kratko in jedrnato.

Molčali so in me gledali. Verjetno so pričakovali, da bom pojasnil kaj bolj na podrobno.

»Prodaja meglo !« je namesto mene dejala Dunja.

Malce zmedeno so naju gledali, potem pa prasnili v smeh.

»To je dobro ! Prodajati meglo ! Upam, da se tudi izplača ! « je rekla Majda.

Tudi sam sem se smehljaj, ob tem pa pomislil, da mi družba nekako ne gre v okvir, v katerega sem prej umestil Dunjo.

»Mark ? A bi šel z menoj do šanka, da naročiva pijačo ? Fanta ? Bosta še pivo ? In vidve ? Gin tonik in kola z viskijem ?« je Dunja spraševala kot kakšna natararica, ki ima za seboj strahospoštovanja vredno kilometrino, pridobljeno izključno na relaciji šank in gostilniškimi mizami.

Nekako sva se prebila do točilnega pulta.

»Si jezen name ?« je vprašala nenadoma in me ob tem pobožala po licu.

»Jezem ? Ne vem, če sem ravno jezen... Me pa marsikaj bega !« sem dejal.

»Vem... A takšna sem !« se je nasmehnila in skomignila z rameni.

Naročila sva pijačo in čakala.

»Mi boš dal malo časa ? Časa, da se navadim !« je vprašala in me proseče pogledala.

»Navadiš na...«

»Nate, Mark ! Dolgo dolgo nisem imela nobenega moškega in... Takšni dolgi premori naredijo svoje. Občasno me zgrabi strah, panika... Bojim se Mark ! Res !« je govorila stvarno in me odkrito gledala naravnost v oči.

»Česa se bojiš ? Mene ?«

»Ne... Tebe ne ! Prijazen si, pozoren in uvideven in... A bojim se, da bi... Da bi... Da bi se zaljubila vate in da bi bilo potem vsega skupaj kar naenkrat kar konec ! In bi bila spet prizadeta, zlomljena in... In za polomijo potem krivila sebe, tebe in zraven še cel svet !«

Od nekje se je vzela Majda.

»Vama pomagam, golobčka ? Kaj sta pa tako smrtno resna ? Je kdo izdihnil ?« je dejala smeje in se zrinila med naju, vzela pivi in ne oziraje se na naju spet odšla.

»Všeč si jim...« je dejala Dunja in gledala za njo.

»Kdo pa so oni ?« sem vprašal.

»Moji prijatelji ! Majda in Renata sta moji prijateljici še iz mladosti ! Skupaj smo stanovale v bloku in ni bilo dne, da ne bi bile skupaj ! Vse, kar sem mi je v otroštvu zgodilo, lepega ali grdega, je povezano z njima !« je razložila.

»Aha...« sem prikimal.

Pri FRANCIJU NA BALANCI smo ostali vse do polnoči.

Mare je bil prava zakladnica vicev in anekdot.

Počasi sem se tudi jaz ob vsem tem sprostil in šele kasneje opazil, kako se Dunja mehko naslanja name, me drži za roko in se mi smehlja.

Občutek sem imel, da je ta nasmeh nasmeh zaljubljene ženske.

Ko smo se poslovili in sva ostala sama pred mojim avtom, se je nenadoma presenečena obrnila k meni.

»Me mar misliš pustiti kar tukaj?«

Pogledal sem naokoli.

»Mislil sem, da si s svojim avtom !« sem se opravičil in ji odprl vrata.

Preden sem speljal, sem vključil CD predvajalnik, a ko se je iz zvočnikov oglasila Josipa Lisac s svojo »Gde Dunav ljubi nebo«, sem brž zamenjal CD.

»Ne maraš Josipe ?« se je Dunja vprašujoče obrnila k meni, medtem ko nama je že igral Leonard Cohen.

»Maram... A sem jo poslušal cel dan !« sem se poskušal elegantno izviti.

Če bi Dunja vedela, da je dobre štirinajst dni nazaj neka druga ženska prav v tem avtu zaljubljeno poslušala prav to Josipino skladbo...!

»Ufff, Mark ! Ti ga res sreješ !« sem si dejal sam pri sebi.

»Saj je Cohen tudi v redu... Rada imam njegov umirjeno raskavi glas !« je dejala.

»Kam ?« sem jo vprašal, preden sva zapeljala na glavno cesto.

»Se nisi pozanimal ?« se je nasmejala.

»Misliš, da bi vohunil za teboj ? Ne, tega ni na mojem programu !« sem ji odvrnil.

»Lepo od tebe ! Torej... Levo, potem pa do obvoznice, na Celovško in potem takoj, kot da bi hotel nazaj na obvoznico proti Primorski, zopet desno !«

»Aja... Dunja, mislim, da mi boš morala vmes dati vsaj še kakšno dodatno koordinato ali dve, da se ne izgubiva !« sem se nasmehnil, čeprav sem vsaj približno vedel, kam moram peljati.

»Oprosti mi za tisto zadnjič... Ne vem, kaj mi je bilo, kaj me je sploh pičilo ! Ponavadi res nisem taka !« je dejala tiho, ko sem avto zaustavil na parkirišču pred vhodom v njen blok.

Samo prikimal sem in gledal predse.

»Me bo povabila gor, k sebi ?« sem se spraševal.

»Veš, Mark, kar nekajkrat sem bila v ljubezni zares prizadeta... Pa ne, da sem naivna, le vedno znova mislim... Ej, ta pa je tisti ta pravi ! Ja, tako mislim ! Ali pa si le želim, da bi bil pravi, kaj vem...« je govorila in tudi ona gledala strmo predse.

Nisem vedel kaj naj sploh rečem na te njene besede.

Nekaj trenutkov je med nama vladala tišina in notranjost avta je napolnjeval le Leonard Cohen, ki je pel, da čaka na čudež, na čudež, ki prihaja.

»A tudi jaz čakam na čudež ?« sem se vprašal.

»Boš jezen, če te ne povabim gor ?« je vprašala iznenada.

Molčal sem in jo gledal.

»Rada bi, da s tem še malo počakava, Mark...« je dodala, se sklonila k meni in me rahlo poljubila na usta.

Imela je sladke, rahlo vlažne in neznansko mehke ustnice.

Ko sem se spet zavedel, je Dunja že izstopila iz avta in stekla proti vhodu.

Čudež pač še ni prišel...« sem dejal glasno sam sebi in odpeljal v noč.

7. del
DUNJA, ADA CIGANLIJA,
FIŠ PAPIKAŠ IN CIGANI

**»BOVA CEL DAN SEDELA TU..?« ME JE VPRAŠALA ZELO
NAVELIČANO IN ME PRI TEM ŠE SILA ŽALOSTNO POGLEDALA.**

»Šele petnajst minut sva tu, ljubica !« sem odvrnil in se ji nasmehnil.
Odložila je kozarec s sokom, ki ga je ves čas vrtela v rokah.

»Grem lahko malo naokoli ?« je vprašala dolgočaseno in se ozirala po bližnjih trgovinah.

»Oh, seveda greš lahko ! Le predaleč ne hodi !«
Prikimala je in se odpravila.

»Ej ! In nikar ne zapravi preveč !« sem smeje zaklical za njo, ko je bila že kakšna dva metra od mize.

Z Lino, mojo hčerko, sva sedela v Rustici in čakala Dunjo, ki je zamujala.

Kot vedno.

Lini sem povedal, da sem zmenjen s prijateljico, ki ji je ime Dunja.

»Kakšna pa je ?«

»Kaj pa dela ?«

»A ima kaj otrok ?«

Tako me je zasliševala vso pot od doma pa vse do BTC-ja.

Šlo mi je na smeh, a vendar me je rahlo tudi skrbelo, saj nisem mogel ugotoviti ali je le radovedna, ali pa je vmes tudi nekaj ljubosumja.

Ob njenih vprašanjih sem se spomnil Borisa.

Tudi on je imel podoben, čeprav veliko bolj izdelan in prefinjen sistem zasliševanja in pridobivanja informacij.

»Stari... Kako gre ? Kdaj bodo zazvonili zvonovi ?« me je presenetil kakšen dan prej.

»Kakšni zvonovi, Boris ?«

»Zvonovi, Mark ! Poročni zvonovi vendar !« je razložil zelo resno.

»A ti si svoje že uglasil ? Zvonove mislim...« sem bil jedek.

»Moji bodo zazvonili maja, fant ! Barbara si želi poroke v cvetočem maju, ko bo toplo, ko bodo ptički peli in ko bo vse naokrog polno rož !«

»Lepo ! Če si Barbara do takrat le ne bo premislila. Se zavedaš, da je do takrat še cele pol leta ! In da si ti sposoben v pol leta spraviti na kant vsaj kakšno srednje veliko državo !? In da ti ne bi uspelo zafurati ene same idealne zveze ? Boris, to bi bila že čisto zares znanstvena fantastika, veš !«

»Mark... Trudim se, hudičevo se trudim, verjemi mi ! In vem, da mi bo tokrat uspelo ! Mora mi, saj je Barbara najčudovitejša ženska, kar sem jih kdaj srečal !« je govoril kot največji skesanec.

»Upam, da ti bo zares uspelo ! Pa ne le do maja !« sem bil zloben.

»In ti ? Se tudi trudiš ?«

»Kot vedno !«

»Se videvata vsak dan ?«

»Ne, Boris, vsak dan se slišiva !«

»To niti zdaleč ni dovolj ! Saj nimaš plačljive 090 številke, da bi se ti to splačalo !«

»Glede na to, kako tebi teče jezik, bi bilo bolje, da iz advokature presedlaš na takšne telefonske posle ti. Čez noč boš milijarder !«

»Mark... Videti jo moraš, jo držati v rokah, jo božati, poljubljati, crkljati, ji govoriti zaljubljene neumnosti in... To hočejo ženske ! Ne pa telefon in jamranje, kaj vse nas je doletelo v službi, kako nas šef ne mara, kako...«

»Boris...«

»Aha, skoraj bi pozabil ! Saša ! Saj se je še spomniš, ne ? No, Saša si je našla drugega. Barbara pravi, da je poslanec, a da ne ve kateri. Saša noče povedati niti tega ali je sam ali poročen. Zelo zelo skrivnostna je ! Verjetno zaradi njega, tega poslanca ! Je pa vseeno rekla Barbari, da naj te pozdraviva in da ni več jezna nate !« je raportiral.

»Hvala, Boris !« sem dejal in zaključil pogovor.

Bil sem vesel zaradi Saše.

Ženska, kot je bila, si je zaslužila moškega.

In to dobrega moškega.

»Spet sem pozna, kaj ? Oprosti, Mark !« sem zaslišal njen prijetno zamolkel glas čisto na mojem ušesu.

In si za vdano čakanje zaslužil poljub.

Na lica sicer, a...

Dunja je sedla zraven mene, se naslonila s komolcem na mizo in se zazrla vame.

»Je kaj narobe z mano ?« sem se začudil ko me je tako gledala.

»Ne ! Nič ! Nasprotno ! Zelo fejest si, Mark ! Moram se te nagledati !« se je smehljala.

Potem me je prijela za roko.

»Kaj imaš v planu drugi teden ?« je vprašala.

»Nič posebnega... Delo, kot običajno.«

»Bi šel z menoj ?« je ustrelila in me gledala s pričakovanjem.

»S teboj ? Kam ?«

»V Beograd ! Za dva dni... A če hočeš, lahko ostaneva tudi dlje !« se je svojega predloga veselila kot majhna punčka.

Takrat sem se spomnil Line in pogledal naokoli.

»Ti je nerodno z menoj ?« je rekla in se namrščila, ko je videla moj pogled, ki je med množico očitno nekaj iskal.

»Ah... Ne bodi trapasta ! Le... Nekoga bi ti rad predstavil !« sem dejal in se zazrl vanjo.

»Prijatelja ?«

»Neee...«

»Sodelavca ?«

»Neee...«

»Je mogoče ženska ?«

»No, ni še... Pa še bo...« mi je šlo na smeh.

Začudena je tudi ona pogledala okoli sebe.

Ko sva se dogovorila za BTC, Dunji nisem povedal, da bo z menoj tudi Lina.

Hotel sem jo presenetiti.

In videti njeno reakcijo.

V tistem trenutku se je kot naročena od nekod vzela Lina in me objela od zadaj ter mi naslonila glavo na rame.

»Oči ! Super copate sem našla! Nike ! Čisto nov model ! Morava jih še skupaj pogledat ! OK ? « je hitela pojasnjevati.

Nisem vedel, ali ob tem gleda tudi Dunjo.

Dunja se je po prvem presenečenju zelo hitro zbrala in se Lini prav prijazno smehljala.

»Hej ! Ti boš pa verjetno Lina, kaj ?« je vprašala.

Lina je sedla zraven mene na drugo stran od Dunje, ji kimala, se smehljala kot v rahli zadregi in gledala nekaj časa mene, potem Dunjo in nazadnje Dunjino roko, ki je ležala pod mojo roko.

Dunja je to opazila in roko počasi umaknila.

A le do svojega mobilnika, tako da je bilo vse skupaj videti zelo zelo spontano.

»Lina... To je Dunja, moja prijateljica !« sem dejal.

»Me veseli, Lina !« je rekla Dunja in mali podala roko.

Lina jo je prijela in rahlo stresla.

»A se res ukvarjaš s kozmetiko ?« je vprašala Lina še preden je spustila njeno roko.

»No, ja... Na nek način res, a... A nisem kozmetičarka, veš !Ponavadi vsi mislijo, da imam kozmetični salon ! « ji je zelo resno odgovorila Dunja in povsem brez zadrege.

»Potem pa ne razumem...« je zamišljeno z glavo zmajala Lina.

»Kozmetiko prodajam ! Pravzaprav niti to ne, saj je ne prodajam jaz, pač pa naše prodajalke !« je razlagala Dunja zelo resno in videl sem, da se Lini to zdi sila pomembno.

»Torej imaš trgovino s kozmetiko ?« je z odprtimi očmi vprašala Lina.

»Ja ! Točno tako. Nekaj trgovin... A takšni trgovini se ne reče trgovina, pač pa parfumerija !« je še dodala in se nasmehnila tudi meni.

Šment. Tega pa nisem pričakoval.

»Veriga trgovin ? Pardon, parfumerij ?« sem pomislil.

»In kako se imenuje tvoja trgovina ? Ups ! Parfumerija ? « je vrtala Lina dalje.

»Regency...« je razkrila Dunja, a sem opazil, da ji je pri tem kar malo nerodno.

Postrani me je pogledala in čakala na mojo reakcijo.

A je ni bilo. Nisem je pokazal.

»Me boš peljal v Dunjino parfumerijo, oči ?« se je Lina obrnila k meni.

Prepričan sem bil, da je ob vsej svoji več kot očitni navdušenosti nad Dunjo name že povsem pozabila.

»Kaj pa bi midva tam sploh iskala ?« sem jo pogledal postrani.

»Oh... Bi že našla kaj !« je kimala Lina.

»Veš kaj, Lina ! Najbolje, da greva midve sami ! To so ženske zadeve in tvoj oči bi nama bil le v napoto, a ne ?« je predlagala Dunja.

Lina je kar žarela. Proseče me je pogledala.

»Očiiii...«

Pogledal sem Dunjo.

»Veš, oči, zelo pridni bova ! Res ! Le malce bova pogledali, kaj tam sploh imajo, probali kakšen vzorček... Mogoče kupili kakšen šamponček... Pa vazelin za ustnice, da ne bodo te v mrazu popokale in da bodo lupčki očiju mehkejši ! A ne, Lina ?!« je naštevala Dunja.

Lina je žarela kot petsto wattna žarnica.

»In jaz naj vaju tu čakam kot kakšen zamorček ???« sem se delal užaljenega.

»Oh, oči, neeee ! Pojdi na pivo, pojdi po nakupih, čez dve uri pa se spet dobimo !« je rekla Dunja in pogledala Lino, če se strinja.

Seveda se je in to je z vnetim kimanjem in na široko odprtimi očmi tudi jasno pokazala.

»Čao !« je rekla ena.

»Čav, čav !« je dejala druga.

In že ju ni bilo več.

»Veš, Dunjo sem vprašala, če sta vidva zaljubljena...« mi je previdno dejala Lina tistega istega večera, ko sva prišla domov.

To je navrgla kar mimogrede, medtem ko si je slačila plašč in si obuvala copate.

Obstal sem, kot da bi me najprej zadela ognjena, takoj za njo pa še ledena strela.

»Kaj si jo vprašala ?« sem zazijal s široko odprtimi usti.

»Če sta zaljubljena... Ja, kaj ? Če pa sta se tako zaljubljeno držala za roke, ti pa si jo takoooo lepo gledal, oči !« se je smejala Lina.

»Lina !!!«sem se zgrozil.

»In tudi lubija na lica ti je dala, ko smo se poslavljali na parkirišču ! Boš rekel, da ne ?« je trmoglavila svoje.

»Takšne poljubčke si dajo prijatelji, ko se srečajo ali ko se poslavljajo, Lina.« sem se poskušal nekako izmotati.

»Ma daj... Meni je Dunja... Fajn ! Ja, fajn ! Lepa je, super se je z njo pogovarjati, super se oblači ! Saj se bosta poročila, oči, a ne ?« je žlobudrala kot hudourniška voda in ob tem odvijala zavitke iz parfumerije Regency.

»Ne, ne bova se poročila !« sem dejal suho in tiho.

In si šel po pivo.

Ko sem se vrnil, je imela Lina na mizi v dnevni že razstavljene najmanj pol Regencyjeve parfumerije.

Odišavljen in rahlo obarvan vazelin za ustnice. Šampon za lase. Balzam za lase. Gel za tuširanje. Krema za telo. Krema za obraz, nočna in dnevna. Krema za dlani. Prozorni lak za utrjevanje nohtov. Trije večji parfumi. In vsaj petdeset vzorčnih blazinic različnih krem in parfumov najbolj prestižnih svetovnih znamk.

A kot sem videl, je Dunja pazila, da so bili vsi preparati zares primerni za Lino.

»Ufff !!! To bo posel !« je dejala Lina in v rokah težkala vzorčne blazinice.

»Posel ? Kakšen posel ?« sem se začudil.

»Itak ! To bom v šoli prodala prijateljicam. Pet evrov kos...« je rekla in mi pokazala vzorčne blazinice.

»In misliš, da bodo prijateljice tako neumne, da bodo to tudi kupile ?« sem se posmehujoče obrnil k njej.

»Nič ne mislim ! Prepričana sem ! Za parfume od Jennifer Lopez in one druge Jennifer, one Anistonke... Tudi deset evrov bodo dale, stavim !!!« je pokimala sama sebi.

Gledal sem jo in zmajeval z glavo.

Tega zanesljivo nima po meni, sem pomislil. Niti Veronika, njena mama, ni bila ravno podobna kakšnemu Židu, ki bi bil pripravljen prodati tudi svojo senco.

A Lina je vedno nekaj kupovala in prodajala.

V večini z velikim dobičkom.

»S temile parfumi in kremami bom zaslužila vsaj sto evrov, oči !« je ugotovila po kakšnih desetih minutah in se mi potem kot kakšna mačka zvila v naročje.

»Mislim, da te bo Dunja kar zaposlila v svoji parfumeriji.« sem dejal in jo božal po laseh.

»Dunja ima pet parfumerij ! Lahko malo pene od piva ?« je vprašala šele potem, ko je posrknila že vso peno in napravila grenkobno grimaso.

»Pet parfumerij ?« me je prešinilo.

Malce je zacmokala in me zelo resno pogledala.

»Oči.... Prepričana sem, da se bosta z Dunjo poročila ! Pravzaprav, oči... Mislim, da se preprosto moraš poročiti z njo !«

»Ostala sva pri Beogradu...« je ugotovila Dunja istega dne zvečer, ko je Lina v spalnici gledala televizijo, jaz pa sem stoječ pri oknu v dnevni sobi poklical Dunjo, da se ji zahvalim za pozno popoldansko parfumerijsko razvajanje moje hčerke.

»In kaj boš v Beogradu ?« sem vprašal, čeprav sem vedel, da je potovanje zagotovo povezano z njenim Regencyem.

»En dan imamo v beograjskem Regencyu predstavitev nove Lancomove linije. Drugi dan pa božično-novoletno zabavo za zaposlene v našem srbskem podjetju. No, in še kup drugih, manj pomembnih opravkov imam...« je naštel.

»In kaj bi jaz tam ?« sem podvomil v nujnost moje prisotnosti.

»Spremljal bi me ! Šla bi jest »Kod tri šešira«... Se guštirala s fiš paprikašem na kakšni ladijski restavraciji na Adi Ciganliji... Poslušala bi Cigane, kako nama igrajo in pojejo... Lahko bi se imela lepo, Mark ! Zelo lepo !« je naštevala.

»In za kdaj si naročila ta fiš paprikaš ?« sem se nasmehnil.

»Okoli petnajstega... Ta mesec, seveda !«

Pomislil sem, da Frenk, moj direktor, ne bi ravno skakal od sreče, če bi v tem pred prazničnem času izginil nekam v Srbijo. Čas pred božičem je bil čas prazničnih obiskov, večernih udeležb različnih zaključenih zabav, ki so jih poslovni partnerji prirejali za zaposlene in za svoje najboljše stranke.

»Težko, Dunja... Tudi mi imamo v tem času gužvo, veš... Obiski, poslovne zabave...«

»Razumem...« je bilo vse, kar je rekla in v njenem glasu sem začutil razočaranje.

»Res ?« sem pomislil.

Je res razumela ?

8. del SLAMNATI VDOVEC

STALA SVA PRI OKENCU ADRIE IN ČAKALA, DA DUNJI NATISNEJO LETALSKO VOZOVNICO.

Potnikov ni bilo veliko in nasploh je bila avla letališke zgradbe v tem času precej prazna.

Iz zvočnikov se je zaslišal glas, ki je vabil potnike za Beograd, da čim prej opravijo formalnosti, saj bo njihovo letalo vzletelo že čez pol ure.

»Vedno sem med zadnjimi !« se mi je nasmehnila Dunja.

»Mislim sem, da bi šla še na kakšno pijačo...« sem dejal v upanju, da se bova v miru in brez hitenja poslovila.

»Ne bo šlo...« je rekla in pogledala proti vhodu v čakalnico, kjer je bilo le še pet potnikov.

»Mark ! Jutri je ponedeljek in v četrtek ob petih popoldan bom že nazaj !« mi je dejala prejšnji večer, ko sva spet večerjala v Palmi.

To je bilo tudi vse, kar sva spregovorila o Beogradu.

Bilo je, kot da se tej temi izogibava.

Oba.

Govorila sva o vsem drugem.

»Bova za Silvestrovo skupaj ?« me je vprašala naenkrat.

»Si želiš, da bi bila ?«

»Zakaj pa misliš, da si ne bi ?«

»Ne vem... In kam bi šla ?« sem vprašal in se ob tem spomnil, da se s prazniki sploh še nisem ukvarjal.

Niti pomislil še nisem nanje.

Božič je bil na srečo že dolga leta nekakšna stalnica.

Večerja pri nas doma, praznično oblečena starša, okrašena smrekica, telečja obara, divjačina po lovsko s kruhovimi cmoki, orehova in pehtranova potica. Darila.

In seveda Lina in jaz.

»Renata naju vabi, da prideva k njej... Ona in Drejc, pa Majda in Mare ! Ista zasedba kot zadnjič pri Franciju na bilanci !« je prekinila moje misli Dunja.

»Te vleče ?« sem jo vprašujoče pogledal .

»Kaj pa naj ? Kam drugam se mi niti ne da... Ponavadi sem zaradi takšnih praznovanj v kakšnem nobel hotelu zabila vsaj teden dni za

nakup obleke in čevljev, potem kak dan ali še več za frizerja in nazadnje še nekaj ur pred samim silvestrovanjem za make-up in te zadeve... Ne da se mi več, Mark ! Pri Renati pa bomo čisto na komot, nobenih večernih oblek, metuljčkov in podobnih fines ! Boš z menoj ?« je ponovila vprašanje.

»Bom ! Seveda !«

Mimo naju je šla policistka s službenim psom. 9.september v N.Y. je očitno pustil posledice tudi na vseh drugih svetovnih letališčih.

»Mark...« me je Dunja prebudila iz mojih premišljanj in mi mahala s svojo letalsko karto.

»Ah, ja !«

Stopila sva proti izhodu in vdano sem vlekla njen dokaj velik rdeč kovček, ki naj bi zadostoval za tri dni bivanja v Beogradu.

Prtljaga, vredne kraljice, sem pomislil.

»Pogrešala te bom...« je dejala tiho in se stisnila k meni.

Obstala sva pred vrsto, v kateri je bil le še starejši zakonski par.

»Slišala se bova vsako jutro in vsak večer, OK ?« je dejala in me žalostno gledala.

»Seveda !«

»In ti me boš ful pogrešal, kaj ne ???«

»Seveda !«

»In zdaj me boš poljubil !«

Brez tistega seveda sem jo potegnil k sebi in jo močno in strastno poljubil.

Nisem počakal, da je letalo vzletelo. Takoj, ko je Dunja izginila nekje v prehodu čakalnice letališča, sem odšel do avta in se odpeljal proti Ljubljani.

Nič kaj prijetno se nisem počutil. Bilo mi je, kot da je z letalom odletel tudi del mene samega.

»Pa kaj noriš !? Parkrat sva šla skupaj ven, štirikrat sva se poljubila, slišala sva se vsak drugi dan, če seveda ni prišla vmes kakšna poslovna zadeva, ki je Dunja ni mogla preskočiti in... To je bilo tudi vse ! Ti, Mark, bedak bedasti, pa se sekiraš, kot da...« sem zmajeval z glavo sam nad seboj.

Prisilil sem se, da sem misli počasi spet usmeril na službo.

Popoldan sem imel še dva zahtevnejša sestanka in čakal me je še obisk enega od naših večjih naročnikov.

Tako sem šele na poti domov dokaj pozno pojedel neokusno in preveč papricirano pizzo, jo poplaknil z mlačnim pivom in si prisegel, da v tisti lokal ne stopim nikdar več, pa čeprav bi bil zadnji, potem ko bi človeštvo doletela več kot usodna apokalipsa.

Doma sem prekladal pogodbe, ki so bile koncem leta že sklenjene za naslednje koledarsko in tudi poslovno leto, in pri tem zadovoljen ugotavljal, da smo plan preseгли za celih petnajst do dvajset odstotkov, kar glede na močne aktivnosti vse številčnejše konkurence ni bilo malo.

Še manj pa zanemarljivo.

Čeprav sem bil dokaj zatopljen v delo, pa sem vmes ves čas pogledoval tudi na uro.

Sedem... Pol osmih... Osem... Pol devetih...

Bilo je že krepko čez devet, ko je prispel Dunjin SMS.

»S FINANCARICO UREJAVA PAPIRJE ! SE SLIŠIVA KASNEJE ! POLJUB !«

Pospravil sem pogodbe in premišljeval, kaj naj sploh počnem.

Zaspan nisem bil, za delo sem bil preveč raztresen, televizija me ni mikala, da bi šel kam ven je bilo prepozno in...

Potem pa je le zazvonil telefon.

»Čer...« je pozdravil tihi ženski glas na drugi strani.

»Čer...« sem odzdravil in poskušal glas umestiti v podobo ženske z druge strani.

»Kako si ?« je vprašala.

In takrat mi je kanilo.

Saša !

»Uf... Dobro, dobro ! Pa ti, kako se imaš ti ?«

»Ne najbolje...«

Nisem vedel, kaj naj na to rečem.

»Videla sem te v BTC-ju, veš... Z njo !« je dejala čez čas ona.

Ne očitajoče.

A jaz sem modro molčal. Kaj pa naj bi ?

»Se že dolgo videvaš z njo ?« je nadaljevala, ko je začutila, da sem se jaz zavil v molk.

»Ne... Pravzaprav... Spoznal sem jo šele... No, spoznal sem jo po tem, ko sva bila midva skupaj in...« sem poskušal razložiti, a mi je hitro zmanjkalo besed.

»A, tako... Veš, tudi jaz sem po tistem nekoga spoznala !« se je zasmejala, a njen smeh je izdajal živčnost in napetost.

»Res ?«

»Ja ! Prijeten moški, ni kaj... Vsaj na začetku...«

»Si srečna z njim ?«

»Nisem več z njim... Končano je !«

»Končano ?«

»Poročen je in v meni je iskal le ljubico, ki bi mu krajšala noči med tednom, ko dela v Ljubljani. Čez vikend se odpelje domov k družini... Hotel je, da bi bila mu bila nekakšen instant nadomestek ljubezni ali...« je pripovedovala.

Molčal sem.

Spomnil sem se, da je Boris omenil, da naj bi šlo za enega izmed poslancev.

»Hudo mi je za naju... Mislim, da bi nama lahko bilo skupaj zelo lepo, Mark ! « je dejala in zdelo se mi je, da njen glas izdaja, da jo sili na jok.

»Saša ! Žal mi je in...«

Še preden sem stavek dokončal, se je iz telefona zaslišalo, da je zvezo prekinila.

Misli so mi mrzlično begale.

»O moj Bog, Mark ! Pravi Baksus si ! Za zveze z ženskami ! Moj Bog !« sem si govoril in hodil sem ter tja po dnevni sobi.

Razmišljal sem o tem, da bi Sašo poklical nazaj. Vedel sem, da ni v najboljši koži.

In, da je z njo tako, sem seveda krivil sebe.

Koga drugega pa ?

A misel na klic sem odgnal.

Legel sem na sedežno in zazrt v strop razmišljal.

»Koliko zvez sem imel ? Resnih zvez ?« sem se vprašal glasno.

Skozi misli so mi stekle slike iz preteklosti.

Veronika.

Moja bivša žena, s katero sva skupaj zdržala nekaj več kot osem let. Dobra tri leta pred poroko in več kot pet let v zakonu.

Veronika je bil zdravnica, internistka in večino svojega časa je preživela med stenami bolnišničnih sob. Dokler se ni rodila Lina, sva najine urnike še nekako usklajevala in skrbela, da sva bila skupaj vsako uro, ko sva se lahko utrgala vsak svojim poklicnim dolžnostim.

A vseeno ni bilo lahko.

Veronikina večdnevna dežurstva, popoldanske in nočne ter najdaljše vikend izmene, različni seminarji in izpopolnjevanja doma in povsod po Evropi, njena večna odhajanja...

Po Lininem rojstvu se je stvar še poslabšala, čeprav sva se oba močno trudila, da se ravno to ne bi zgodilo. Ko je bila Veronika doma, se je ukvarjala z Lino in ko sva ostala sama in ko naj bi se vsaj malo posvetila drug drugemu, je Veronika največkrat zaspala kot ubita.

Mesec za mesecem sva se zadnji dve leti in pol vse bolj oddaljevala drug od drugega in si postajala tujca, ki sta imela le še eno skupno stvar.

Lino.

A pokazalo se je, da tudi Lina ni člen, ki bi zdržal lomljenje drugače že povsem preperete verige, ki naju je nekdanje zelo trdno povezovala.

In sva se nekega zelo hladnega zimskega dne v začetku januarja, potem ko smo že skoraj leto dni živeli narazen, z Veroniko tudi uradno ločila.

Ostala sva prijatelja, skorajda zaveznika, a na Veroniko nikoli več nisem gledal kot na žensko.

Kot na žensko, ki bi me privlačila, ki bi si jo želel zapeljati, jo ljubiti...

Bila je...

Veronika, moja bivša...

In Miša ?

Mišo sem spoznal lepega poletnega dne v Piranu.

Imela je okoli trideset let, bila je visoka, čudovite postave, še lepšega obraza.

In je imela dolge in bogato skodrane svetle, pšenično zlate lase.

»Lahko prisedem ?« me je vprašala na terasi kavarne Teater in ne da bi počakala na moj odgovor odložila torbico, sama pa sedla ravno nasproti mene.

Še preden je pristopila k moji mizi, se je sprehodila sem ter tja preko kavarniške terase in videti je bilo, kot da bi hodila po modni pisti.

Pa vendar drugače !

Veliko bolj sproščeno in zavedaje se, da jo vsi opazujejo.

No, vsaj moški del publike.

Kmalu sva se zapletla v pogovor in se tako pogovarjala kakšno uro ali več, pila pivo in se nazadnje dogovorila za večerjo.

V posteljo sva, povsem spontano, a oba neučakana, kot da gre pri obeh za prvič, odšla že ob pol enajstih zvečer in ljubljenje z njo je bilo v erotičnem smislu nekaj najbolj enkratnega in vznemirljivega, kar sem kdaj doživel.

Tri dni sva se tako dobivala, hodila na večerje in noči prebedela v vročih in nasladnih objemih .

Potem pa je Miša izginila.

Zjutraj je še bila, a opoldan, ko sva bila zmenjena, da se spet dobiva na pijači, je ni bilo več.

In tudi zvečer sem jo zaman čakal v najini stalni restavraciji, da bi prišla na večerjo.

Naslednjega dne sem tudi sam odšel in se odločil, da bom na Mišo pozabil, kot bi pozabil na privid, ki ga nikoli niti ni bilo.

Konec poletja me je presenetil njen pozno popoldanski telefonski klic.

»Mark ? Miša tu !« je dejala sproščeno, kot da sva še zjutraj skupaj zajtrkovala, ne pa da se nisva videla že skoraj dva meseca.

Potem sva se zopet srečala in več kot pol leta vsak četrtek zvečer preživela zelo burno noč v varnem zavetju mojega doma.

Vse te noči so bile strastne, nabite z erotiko in spolnostjo, a videl sem in čutil, da v njih uživava oba in ne le jaz.

O nama, ali o kakšni prihodnosti, se nikoli nisva pogovarjala.

Ko je prihajala pomlad je Miša spet izginila. Tako nenadoma, kot se je konec poletja vrnila, je začetek pomladi spet izginila.

Tistikrat je ni bilo na spregled več kot pol leta.

Ko se je spet vrnila, me je poklicala, a je moje povabilo, da pride k meni, gladko odklonila.

»Dobiva se v Mignonu ! Ob osmih !« je dejala.

Pila sva koktajl, se gledala, se držala za roke in se smehljala drug drugemu.

»Mark... Rada te imam... Zares rada ! In rada bi bila do tebe tudi poštena !« je dejala nenadoma in se ob teh besedah zresnila.

Priznam, da se mi ni niti sanjalo, kam pes taci moli.

»Nikoli ti nisem odgovorila na vprašanje, s čim se ukvarjam...« je rekla s skoraj skrušenim glasom in se zagledala v prstane na svojih rokah.

To je bilo res. Vedno se je temu vprašanju izognila, jaz pa niti nisem bil pretirano vsiljiv.

»Mark... Jaz sem... No, » *eskort dama* « sem...« je dejala tiho in me pogledala, čakajoč na mojo reakcijo.

»Eskort.... Torej spremljevalka ?«

»Ja...«

»Že dolgo ?«

»Že skoraj deset let. Še kot študentka sem začela s tem. Dobro sem zaslužila in ko sem si uspela pribiti krog čisto svojih stalnih strank, sem nazadnje pustila tudi študij ekonomije ! Veš, to niti ni tako slabo življenje... Nasprotno ! Potovanja, zabave, darila in nenazadnje tudi lahek, a odličen zaslužek !«

»Miša...« sem začel, a je dvignila roko in me zaustavila.

»Nisem Miša, Mark... Moje pravo ime je Monika !«

»A, ja !? «

Ne vem, ali sem gledal tako zaskrbljeno ali kaj, a Miša-Monika je nadaljevala.

»Glede spolnosti, Mark... Naj te ne skrbi ! Zelo previdna sem, veš ! Vedno, če je bil v dogovor vključen tudi seks, sem zahtevala uporabo kondoma ! Vedno ! Brez izjeme ! Sicer pa je bila spolnost res izjema ! Ne pravilo !« je poudarila zadnji stavek in se spet zagledala v svoje roke, ki si jih je počasi, a na trdno zvijala.

Pomislil sem, da od mene ni nikoli zahtevala uporabe kondoma.

Niti omenila ga ni.

Nikdar in nikoli.

Gledal sem jo in zamišljen počasi prikimaval.

Reči nisem mogel nič, saj so bile moje misli povsem zmedene.

»Verjetno me boš zdaj zaničeval... Ne zamerim ti... A res, rada te imam, Mark, blazno lepo mi je, ko sem s teboj in želela bi si biti s teboj vedno ! In le s teboj, Mark ! Res za vedno... A po vsem tem, kar sem preživela, mi to ni usojeno... Tega se zavedam ! A, takšna je cena za moje pretekle grehe !« se je slabotno nasmehnila.

»Kaj pa... Kaj pa če te tudi jaz kdaj pa kdaj najamem ?« sem se medlo zasmeljal in skušal pogovor speljati na bolj prijazno področje.

»Dvomim, da bi si to lahko prav pogosto privoščil, Mark...«

»Zakaj ?«

»Ker stane noč z menoj dva tisoč evrov !!!« je dejala in se žalostno nasmehnila.

Ali Julija ?

Z njo sva se pred leti poslovno srečevala vsaj kakšna dva meseca.

Priznam, bila mi je všeč, bila je stara dvaintrideset let, visoka, temne polti, imela je črne oči in še bolj črne, kratke in žimnato močne neugnane lase.

Vedno je bila okusno in kar malce izzivalno oblečena in ko sva se nekoč srečala v mestu, sem bil presenečen, ko sem jo zagledal v povsem športni opravi.

Šla sva na pijačo in se zaklepetala.

Govorila sva o najinih hčerkah, o bivših, o tem kaj počneva preko vikendov, kam hodiva na izlete.

Naslednji teden sva se spet srečala na sestanku in ker je bil očitno zadnji, sem jo po sestanku na hodniku prestregel.

Že med sestankom sta se najina pogleda večkrat srečala in Julija me je gledala prijazno, z zadovoljnim, rahlo zarotniškim nasmeškom na obrazu.

»Julija... Bi šla z menoj na večerjo ?« sem jo vprašal zelo naravnost in se pri tem vseeno previdno oziral na okoli, če kdo tega le ne vleče na ušesa.

»Bi ! Rada ! Poklič me !« je dejala z zadovoljnim nasmeškom na obrazu, ob tem pa na službeno vizitko načekala še številko svojega privatnega telefona.

Dobila sva se konec tistega tedna in skupaj večerjala.

Oboževala je morske jedi, zato sva jedla školjke na buzaro, še prej solato s hobotnico in česnom, potem ribe z žara, za konec pa ob šampanjcu še slastno kavno kremo.

»Tega sicer ne bi smela !« je dejala ob kavni kremi, kot da je zgrožena in se pri tem potrepljala po bokih.

»Mislim, da ti ni treba kaj hudo skrbeti. Tvoja postava je naravnost idealna, Julija !« sem poznavalsko ugotovil.

Ko sem jo pripeljal domov, sva v avtu govorila tja v en dan še kakšnih deset minut.

»Grem, Mark ! Moram ! Sestra mi pazi malo in... Če ne bom ob uri doma, naslednjič ne bom smela ven !« se je zasmejala in pokazala na okno, v katerem je še svetila luč.

»Mislim, da me sestra željno čaka, da bo lahko zdaj ona odhitela v lajf... Saj veš, Bahkus, pa te finte !« je pojasnila, me na hitro poljubila in odprla vrata.

»Se vidiva !« sem dejal suho.

»Ja, se vidiva ! In, Mark ! Hvala za prečudovit šopek, odlično večerjo in enkratno večer... Že dolgo se nisem imela tako lepo !« je dejala in zaprla vrata.

Potem sva se tri mesece srečevala le kot prijatelja ali še bolje...

Znanca ?!

Srečevala sva se, a sva bila oba zadržana, kot da se tiste večerje nekako sramujeva.

Ja, tako je bilo.

Dokler...

Dokler me nekega pozno junijskega večera ni poklicala.

»Mark ! Že kar nekaj časa se nisva videla !« je dejala razigrano, v ozadju pa se je slišalo glasno govorjenje, še glasnejša glasba in ne ravno ubrano prepevanje.

»Uf ! Julija ! Dela imam čez glavo in še čez !«

»Mark, na Krku sem, v zaselku Dobrinj. Tu sem s prijatelji !« je pojasnjevala, medtem ko je hrup zadaj postajal vse glasnejši.

»Ste pa veseli !« sem ugotovil.

»Proslavljamo en rojstni dan ! Prideš tudi ti ? In Lino pripelji !«

»Julija ! Kako si to predstavljaš ?«

»Preprosto... Jutri je petek in takoj po službi se lahko odpelješ preko Kočevja do Krka in jaz te bom čakala. V dobri uri in pol si lahko tu pri meni ! Res, čakala te bom, Mark ! Le pokliči me, ko boš prečkal krški most, O.K. ?«

»Pa saj nikogar ne poznam... Naj kar vdrem v neko tujo hišo ?« sem se branil.

»Ni tuja hiša, veš... Če se tej podrtiji sploh lahko reče hiša. Moja je in od mojega očeta, ki pa ga ni tu !« je dejala.

Potem je bila zveza pretrgana in tudi ko sem jo poskušal poklicati nazaj, zveze nisem dobil.

Sem pa dobil SMS takoj naslednje jutro.

»S KATRO TE PRIČAKUJEVA V DOBRINJU OD PETIH DO ŠESTIH ZVEČER !«

In sta me res, čakali sta me na parkirišču zunaj satrinskega idiličnega naselja Dobrinj in mi potem pomagali nesti prtljago do njene hiše.

»Line ni ?« je vprašala Julija.

Z mamico sta na Braču. Še teden dni !« sem pojasnil.

Ko smo prispeli, je bila hiša prazna.

Družbe, ki je še prejšnji večer tako prešerno proslavljala, ni bilo nikjer.

»So na kopanju ?« sem vprašal Julijo.

»Ne... Odšli so ! Obveznosti imajo v Ljubljani...« je dejala in me smeje pogledala.

Malce presenečen sem gledal Julijo.

»Čisto sami bomo...« je dejala in me v veži, potem ko sva ostala sama, strastno poljubila.

Po večerji, ki sem jo pripravil in ko sva na terasi popila še steklenico domačega črnega vina, sva se v sobi, ki mi jo je Julija dodelila, ljubila vse do jutra.

Potem se je tiho okradla v svojo spalnico, kjer je spala njena Katrca.

Bilo nam je lepo, prav užival sem z Julijo in njeno hčerko Katrco.

Zjutraj smo odšli po nakupih na trg, na kavo in kakav, nato pa smo cel dan preživeli ob morju in zvečer sedeli na terasi in gledali sonce, ki je zahajalo nekje daleč za Velebitom.

In tako sem se iz Krka odpeljal šele v ponedeljek na vse zgodaj zjutraj, tako da sem bil ob osmih lahko že v službi.

Julija me je spremila do avta.

»Zakaj ne bi vedno živela tako, kot zadnje tri dni, Mark ?« me je vprašala in se prižela k meni.

»Ker moramo na žalost kdaj pa kdaj tudi delati...« sem ji odgovoril in jo strastno, kot da bi bilo zadnjič, tudi poljubil.

Če bi bil človek vedež...

Ko sem Julijo istega dne opoldan in zvečer poklical, zveze spet ni bilo. Njen telefon je bil ves čas nedosegljiv.

Nem.

Šele dva dni po tistem sem zvezo dobil.

A oglasil se je moški glas.

Bil sem tako presenečen, da sem verjetno začel tudi jecljati.

»Rad bi govoril... Z Julijo !« sem končno povedal in čakal.

»Julije ni tukaj !!!« je odgovoril tisti neznan moški glas in prekinil zvezo.

Premišljeval sem, kaj bi to lahko bilo.

In se spomnil, da je Julija, češ da v bližini hiše ni najboljše telefonske zveze, večkrat na dan hodila na bližnji travnik in od tam po telefonu govorila tudi po petnajst minut ali več.

»Služba...« je pojasnila vsakič, ko se je vrnila.

A meni se je zdelo, da so bili ti pogovori zanj neprijetni, saj je imela po njih vedno malce zaskrbljen obraz in ni bila sproščena kot drugače.

Z Julijo sem se srečal, spet po naključju, šele čez nekaj mesecev, ko sem nakupoval neke vijake in vložke v eni od velikih tehničnih trgovin.

S Katro sta imeli poln nakupovalni voziček barv.

»Preurejanje stanovanja, beljenje... Katra hoče sobo v roza barvi, jaz v rdeči, beli in črni.« mi je smehljaje razlagala.

»Gremo na pijačo ?« sem vprašal.

»Nisva sami, Mark...« je dejala tiho in se ozrla naokoli.

»A... Tako... No, pa drugič !« sem dejal, ji segel v roko in odšel.

Konec tedna sem dobil njeno sporočilo.

»OPROSTI, MARK ! SPET SMO SKUPAJ S KATRINIM OČETOM... MISLIM, DA LE ZAČASNO IN DA BOVA NEKEGA DNE LE MIDVA SKUPAJ ! POGREŠAM TE IN SE Z VESELJEM SPOMINJAM NAJINEGA VIKENDA NA KRKU ! BLAZNO LEPO MI JE BILO !!! POKLIČI ME KDAJ V SLUŽBO ! TVOJA JULIJA !«

Od takrat dalje je nisem ne videl, ne slišal.

In potem še Saša...

Počasi sem se otreseel spominov in pogledal naokrog po dnevni sobi.

Še vedno sem ležal na sedežni, okrog mene pa je bilo mračno in rahle sence so nastajale le zaradi redkih luči, ki so še svetile v sosednjih stavbah.

»Dunja ?« me je prešinilo.

Pogledal sem na uro.

Bila je nekaj do polnoči.

In Dunja ni poklicala.

9. del
LJUBLJANA – SARAJEVO - BEOGRAD
POTEM PA ŠE SKOPJE IN MOSKVA !
PREKLETO, LE KJE V TEJ IGRI SEM JAZ ???

BIL JE LEP, SONČEN, A HUDO HLADEN DAN.

Pravzaprav še pozno jutro, saj je bila ura ravno pol enajstih, ko sva z Lino parkirala v BTC in se potem kot dva martinčka nastavila soncu ob ograji odprtega drsališča.

Čakala sva Dunjo in njeno nečakinjo Karin.

Dunja se je iz Beograda vrnila dva dni prej.

Po tisti prvi noči, ko me ni klicala, se sploh ni več oglasila.

Vse do četrtega zjutraj, ko je le zazvonil telefon.

»Mark ! Kako si ? Jaz sem dobesedno sesuta ! Cel kup opravkov sem imela, delala sem od šestih zjutraj pa do polnoči ! Vsak dan ! Potrebna sem počitka, dopusta ! In... Kako si ti ?« je hitela.

Tega, zakaj me vmes ni poklicala ali mi vsaj poslala kakšno SMS sporočilo, niti omenila ni.

Počakal sem jo na letališču in njen prihod je bil videti kot srečanje dveh še vedno močno zaljubljenih zakoncev.

»Tako sem te pogrešala !« mi je dahnila na uho, potem ko me je objela in poljubila.

In bilo je, kot da ni nikoli odšla v Beograd in me »izklopila« za cele tri dni.

»Koliko je stara Karin, oči?« me je v mojih preišljanjih zmotila Lina.

»Oh, mislim, da je kakšno leto starejša od tebe...« sem se spomnil Dunjinih besed, ko je dan prej predlagala, da puncu odpeljeva na drsališče.

»Oni naj uživata na ledu, midva pa bova na sončku pila kuhano vino, se držala za roke in se skrivaj poljubljala !« se je vsa razigrana smejala Dunja v telefon in očitno jo je njena ideja močno zabavala.

»Ojla... Vidva sta pa zgodnja !« sem za seboj zaslišal Dunjin glas.

Lini so se oči razširile in na obraz se ji je prikradel širok nasmeh.

»Dunja !« je vzkliknila Lina radostno.

»Lina, dečva ! Kako si lepa !« je presenečeno vzkliknila Dunja in poljubila na lička najprej Lino, potem pa še mene.

»Seveda je lepa, ko pa ima tako fejest očija !« mi je pri tem šepnila na uho.

Nasmehnil sem se ji in jo prijel za roko.

»Lina ! Mark ! Tole pa je naša, pravzaprav moja Karin !« je dejala in pokazala na punčko svetlih las, ki je nekam sramežljivo stala ob strani in naju z Lino pozorno opazovala.

Ponudil sem Karin roko in ko je segla vanjo, je sramežljivo spustila pogled.

Podobno je bilo, ko sta se rokovali z Lino.

»Alo, ženske ! Gremo po drsalke, oči pa bo šel tačas po čaj in kuhano vino ! In vidve, puncici, potem naravnost na led ! Da vidimo, katera zna boljše napraviti pirueto !?« je veselo zaklicala Dunja in mi pomežiknila.

Ko sva dekleti obula v drsalke, sva sedla ob ogrado in srkala vroče kuhano vino.

»Veš, naša Karin je ena revica... Res ! Moj brat Mito, ki ga imam sicer neizmerno rada, je bedak ! Čisto ta zaresni bedak ! Star je osemindvajset let, zdaj živi na koruzi z neko farmacevtko iz Leka in mislim, da tudi ta zveza, nekako peta ali šesta po vrsti, ne bo trajala prav dolgo. Z mamico od Karin sta bila skupaj le do rojstva male, potem pa je ona čez noč spokala in odšla. Niti ni povedala zakaj. Karin je pustila bratu in se zanjo vse do lanskega leta sploh ni zmenila. Zdaj živi z drugim in Mito, moj brat, še zdaj ne more doumeti, da je ona zapustila njega in ne on nje. Karin tako ves čas na nek način zanemarjajo. Kot da je peto kolo, neke vrste rezerva, če veš, kaj hočem reči... Včasih si mislim, da si Mito želi, da Karin nikoli niti ne bi bilo... In da mu je v hudo breme ! A meni se mala smili in če le imam čas, jo vzamem k sebi in se ukvarjam z njo kolikor se le da ! Brihtna punca je in škoda bi bilo, da bi ji na ta način zafurali življenje.« mi je razlagala.

Pomislil sem na moj trikotnik.

Lina, Veronika in jaz.

Čeprav ločeni, smo glede Line še vedno funkcionirali kot celota. Z Veroniko sva se o vsem, kar je zadevalo Lino, vedno zelo razumsko pogovorila. Pogovorila kot dva pametna, odrasla človeka, ki se zavedata odgovornosti za hčerkino odraščanje. Pogovarjala sva se po telefonu ali pa na kakšni pijači kje v mestu. In nobenih problemov ni bilo. Res ne... Mogoče tudi zaradi tega ne, ker v najina življenja niso vstopali drugi.

Kolikor sem vedel, Veronika ni imela novega partnerja, če pa je že imela kakšno aferico, je to znala zelo dobro skriti. Podobno, kot jaz sam in tako Lina posledic najinih morebitnih intimnih težav pravzaprav nikoli ni občutila na svoji koži.

»Bova še enkrat ?« je vprašala Dunja, dvignila kozarec in ne da bi počakala na moj odgovor stopila do bifeja.

Gledal sem Lino in Karin, ki sta se nasmejani podili po drsališču, ki na srečo ni bilo prepolno.

Lina je uživala, saj je nasploh nora na vsakovrstne športne aktivnosti. In kar je bilo še posebej zanimivo pri njej, vse je hotela poizkusiti in ničesar se ni bala. Dovolj je bilo, da je koga videla, da je recimo rolal ali skejtal in že je hotela s tem poskusiti tudi ona, prepričana vase, da to enostavno zna. Kot da bi ji bilo to znanje že prirojeno.

Seveda je bilo potem včasih malce hudo, tudi boleče, a vedno je trmasto vztrajala, dokler ni zadeve obvladala v tolikšni meri, da se je lahko mirno pokazala tudi pred prijatelji.

Dunja se je ravno vračala z dvema plastičnima kozarcema iz katerih se je mamljivo kadilo, ko sem ob sebi zaslišal znan glas.

»Jebemti, Mark ! Kaka baba ! Pred njo se pa še moja Barbara lahko skrrije ! Ala ti vera, fant !« je trobezljaj ob meni Boris in buljil v Dunjo.

»Boris !!!« sem dejal kar se da proseče.

»Obljubim, da ne bom zinil nobene neumnosti ! Niti ene same, Mark ! Samo naj se je nagledam !« se je zarežal in vstal.

Dunja ga je smeje gledala.

»Dunja... Moj prijatelj Boris !« sem ju predstavil.

»Mark te je že omenil... Mislim, da sta prijatelja že vse od otroških let, imam prav ?« je vprašala Dunja.

»Seveda ! Vse njegove grehe poznam, Dunja ! Vse ! Od tega, da je kot komaj pet let star pobalin v trgovini ukradel žvečilni, do tega, da je osem leten s cizo pobiral staro šaro po kletah in jo potem z velikim dobičkom prodajal na Dinosu. Pa kako je v šoli organiziral skupinsko plonkanje kar s stene nad šolsko tablo, tako da smo vsi iz razreda lahko matematiko pisali pet. Vem, v katero dekle se je zaljubil, ko je bil star dvanajst let ! Mimogrede, Mark... Melita, to je ta njegova prva ljubezen, se je spet ločila, že četrtrič, če se ne motim ! Vem kje, kdaj in s katero je izgubil nedolžnost ! Ups ! In Dunji se verjetno niti ne sanja, da je Mark po srednji šoli za leto dni izginil in nihče niti pojma ni imel kam je izginil ! Še starši ne ! Razen mene seveda, ki sem dobival njegova skrivna, a zelo kratka sporočila iz Avstralije in Nove Zelandije. Skratka, Dunja, falot, da mu ni para !«

Dunja se je smejala njegovemu naštevanju mojih vrlin in mojemu malce okrancljanemu CV.

»Vidim, da bom morala biti z Markom sila previdna...« je dejala.

»Boš tudi ti kuhano vino ?« sem vprašal Borisa.

»Kdor sprašuje, ne misli dati !« je dejal, a me ni niti pogledal, saj je bila njegova pozornost namenjena izključno Dunji.

Odšel sem po kuhano vino in ves čas skrivaj opazoval Dunjo in Borisa, ki sta se zatopila v pogovor.

Zares sem se bal, da Borisu ja ne bi kaj ušlo.

O Saši !

O drugih ženskah tako in tako ni vedel nič.

Ne o Miši, ne o Juliji.

Borisu sem dal kozarec z vinom in z zanimanjem prisluhnil njegovi razlagi.

»Seveda ! Poznam odvetniško pisarno, ki ima partnersko firmo ali nekakšen oddelek tudi v Rusiji, v Moskvi !« je Boris ravno razlagal Dunji, ko sem se vrnil.

»Kako pa sta vidva prišla do Rusije ? A ni že tu dovolj hladno ?« sem skušal biti duhovit.

»Dunjo zanima odprtje parfumerije, velike parfumerije prav v centru Moskve. Parfumerije, ki bo ogrela tudi hladne Ruse ! Super ideja ! In zato bi rabila v Moskvi odvetniške storitve, da bi bilo tam gori potem zares vse v redu, da ji ne bi česa podtaknili, jo ogoljufali. Boji se ruske mafije ! Ne zastonj ! Tam so mafija vsi !« je dejal Boris.

Začudeno sem pogledal Dunjo.

Tega o Moskvi, o kakršnih koli načrtih z Rusijo, mi ni omenila niti z besedo.

Borisu, ki ga ni poznala niti pet minut, pa je razkrila svoje poslovne načrte, kot da bi bil kakšen prekleti investitor v njen Regency.

Bil sem jezen in...

Užaljen.

In sem to tudi pokazal.

K sreči se je Boris poslovil že čez pet minut in v tem času mu je uspelo celo večino časa obdržati jezik za zobmi in tako srečanje z njim ni imelo kakšnih usodnih posledic.

Če seveda odštejem mojo slabo voljo in veliko užaljenost.

»Je kaj narobe, Mark ?« me je vprašala Dunja, potem ko sva dekletem nesla čaj in se počasi vračala na najino sončno mesto ob ograji.

»Ne... Le to me moti, da mi o tej Moskovski zadevi nisi povedal nič... Nič ! Zero ! Nada !« sem dejal stvarno.

Malce je pomislila, potem pa me prijela za roko.

»Mark... To je le želja, dolgoročni načrt, ki se mi sicer mota po glavi že leto ali dve, a niti ne vem, koliko je zares izvedljiv. In kje naj začnem, če sploh... Če Moskva kdaj bo, to ne bo ne jutri, ne drugi teden, ne letos... Prej je na vrsti Skopje, pa preurejanje Regencya v Sarajevu, kjer smo že peto leto !« je govorila, kot da ima pred sabo zbor delničarjev, ki bo odločal o naslednjih poslovnih potezah njenega Regencya.

»Razujem...« sem dejal in jo objel preko ramen.

Naslonila se je name in dvignila obraz proti soncu.

»Rada bi, da bi bila midva več skupaj... Veliko več, Mark !« je dejala tiho in ko sem ob tem zavzdihnil, mi je v nosnice privel sladkoben in topel vonj njenega parfuma.

10. del **SINERGIJA kontra REGENCY**

»MARK, S TEM SE BOMO MORALI PAČ SPRI-JAZ-NI-TI...« JE ZLOGOMA DEJAL FRENK, MOJ DIREKTOR IN SE UTRUJENO NASLONIL GLOBOKO NAZAJ V SVOJEM STOLU.

O tej prekleti zadevi sem neprestano premišljeval že par dni, vse od takrat, ko mi je direktor zaupno povedal, da se lastniki podjetja tiho in skriti v ozadju zelo resno pogovarjajo z našo največjo konkurenco, da bi firmi združili.

A bolj kot sem o tem premišljeval, več dvomov se mi je porajalo.

»Ne vem...« sem dejal in tudi z izrazom na obrazu pokazal, da mi ideja še vedno ni všeč.

Hudičevo rad sem imel svoje delo, v njem sem užival, vsak dan znova mi je prinašalo nove in nove izzive.

In rad sem imel to firmo.

Bil sem eden od pomembnejših členov, če ne že kar drugi najpomembnejši člen, ki je v tej dolgi verigi zaposlenih vlekel firmo naprej.

Pred petimi leti, ko sem prišel v firmo, je bila to le povprečna oglaševalska agencija z nekaj deset strankami.

Jaz sem bil tisti, ki je pripravil načrte, kako firmo postopoma pripeljati med najboljše.

Jaz sem bil tisti, ki si je izmislil nešteto novih prijemov in zvijač kako pridobiti te nove naročnike.

Jaz sem bil tisti, ki je zastavil lastna jajca, da se je firma spustila tudi na področje volilnih kampanj. In... Že na prvih volitvah požela ogromen uspeh.

Jaz sem bil tisti, ki je v oddelek kreativcev pripeljal nove, mlade ljudi s svežimi in drznimi idejami. Idejami, ki so na nek način šokirale, a so bile zaradi svoje preprostosti in vsakodnevnosti potrošnikom vseeno všeč. Bile so tisto, kar so hoteli biti oni sami. In naša oglaševanja so jim vsaj vzbujala, če že ne uresničevala sanje, da oni zares to tudi so.

Jaz sem bil tisti, ki je načrtoval vedno nove in nove presenetljive in za konkurenco in za naročnike šokantne akcije.

Naša agencija je prva začela snovati in izdelovati tudi televizijske oglase za same televizije.

Jaz sem v hišo pripeljal velike proizvajalce in prodajalce avtomobilov, pa farmacevte iz vse Evrope, pa velike trgovce in vodilne v predelovalni industriji.

Prvi sem se spomnil brezplačnih oglasov za humanitarne organizacije. Ja. Jaz sem bil tisti !

»Pa zdaj ?« sem pomislil.

Frenk me je nekaj trenutkov gledal in me pustil premišljevati.

»Žal je tako, da midva nisva tista, ki odločata ! Pa saj to sam še predobro veš !« se je končno oglasil Frenk, kot da bi me hotel potolažiti, da midva pač nisva kriva za odločitve lastnikov.

»Frenk ! Poglej samo pogodbe za naslednje leto ! Petindvajset procentov povečan tržni delež imamo zagotovljen ! Jim ga bomo preprosto servirali na pladnju kot prazničnega purana ? Kar podarili jim ga bomo ?! Ko nas nismo mogli premagati na trgu, so se zatekli k špekulacijam v lastniškem ozadju.... Jebela cesta, kaj je našim ? So slepi ali nori ali...?« sem bentil.

»Poglejva še drugače, Mark... Mi imamo resda večji tržni delež tu, doma... Oni pa imajo veliko dobrih, zelo dobrih strank v tujini. Res, večina, kar devet desetih, jih je na Balkanu, a vseeno, to ni mačji kašelj, Mark ! Gre za par sto novih naročnikov ! Velikih in pomembnih naročnikov ! Skratka... Gre za milijone in milijone evrov vsakoletnih novih poslov !« je našteval Frenk in ob tem visoko dvignil dva centimetra debelo analizo in simulacijo morebitne sinergije, ki jo je pripravilo neko povsem neodvisno podjetje iz Nemčije.

»Če je res neodvisno...« sem pomislil, saj sem vedel, da imajo pri konkurenci v lastniški strukturi kar dve nemški, eno avstrijsko in eno angleško podjetje.

»Mislim, da je potrebno zadevo pač gledati večplastno.« je dodal Frenk in odložil analizo na svojo veliko mizo.

»In kako si bomo delili naše delo ? Po kakšnem ključu ? Bodo oni pobirali naročila in provizije, mi pa bomo zgolj izvajalci ? Če čez čas ne bodo našli kakšnega cenejšega izvajalca, nas pa brcnili na v rit in na cesto ? Frenk, prekleto ! Za nama je preko sto ljudi, ki so v firmi v povprečju vsaj pet let in ki so za firmo naredili ogromno ! Tudi ko nam je šlo slabo, zelo slabo, so bili firmi pripadni in so se marsičemu odpovedali, samo da je firma splavala in obstala. In je, tudi po njihovi zaslugi, danes ena najuspešnejših v tej branži, Frenk ! In zdaj jih bomo pustili zaklali kot žrtvena jagnjeta !« sem se razburil in skozi stekleno steno pokazal na oddelek za direktne tržne komunikacije v pritličju, kjer je tisti trenutek marljivo delalo vsaj trideset ljudi.

Bil sem besen.

Stopil sem do okna, ki je gledalo na ulico.

Naši novi poslovni prostori so bili na Trnovem, v moderni, jekleno-stekleni konstrukciji. Mene je sprva zgradba kar malce plašila, saj podobnih avantgardnih arhitekturnih rešitev nisem ravno čislal, saj sem oboževal stare secesijske stavbe, kakršnih sem bil vajen iz centra mesta. Dajale so mi navdih. A vseeno je tudi ta stavba imela nekaj prednosti.

Ena od njih je bila svetloba, veliko svetlobe, ki je vdiral skozi povsem zastekljene stene ves dan.

A takrat te svetlobe nisem ne videl, ne občutil.

Vse, kar je bilo okoli mene in pred menoj, je bila ena sama grozljiva tema.

Brezizhodnost.

»Mark, ne zganjaj patetike, prosim ! Prvič... Kdo govori o takšni delitvi, kot si jo z bav bavi v svojih predstavah rišeš ti ? Čisto lahko se delimo tudi glede na medij, ki ga bomo pokrivali. Mi imamo največ izkušenj s televizijami in internetom, tako da lahko mirno prevzamemo ti dve področji. Oni pa so dobri pri tisku. In tako lahko mirno vsak dela samostojno na svojem področju ! Drugič... Nobenih odpuščanj, zniževanj plač ali kaj podobnega ne pride v poštev in tega tudi ne vidim v nobenem od planov, ki so strnjeni v analizi. In tretjič... Mislim, da bi se morali celo kadrovske okrepiti. Tudi pri tebi !«

»Pri meni ?« mi je zazvonil alarm.

»Ja... Če se združimo, bo nastala delniška družba, ki jo bo vodila uprava celotnega novega podjetja, ne le en direktor, razumeš ? Razmisli o tem, če do združitve seveda pride, kje bi bil raje !!«

»Kako, kje bi bil raje ? Ne razumem ?«

»Ali bi bil raje član uprave krovnega podjetja ali bi raje ostal tu in prevzel moje mesto. Jaz bom moral v upravo, to so mi že zdavnaj dali vedeti in... No, premisli ! In premisli tudi o tem, kdo bi potem lahko prevzel tvoje mesto !«

In res sem premišljeval.

Najprej v službi, potem pa še popoldan doma.

»Nekaj mi povej... Ali pogodba o združevanju dveh neodvisnih družb v novo delniško družbo lahko določa tudi smernice zaposlovanja v bodoče, morebitnega odpuščanja, dogovore o delitvi dela oziroma področij... Skratka, določila o najvažnejših strateških odločitvah ?« sem spraševal Borisa.

»Fant... Prmejdun ! Zdaj si pa zares naložil ! Hkmmm, nisem sicer strokovnjak za korporacijsko pravo, a toliko že vem, da ponavadi takšne pogodbe morajo vsebovati vse, kar si naštel in še kaj zraven !« je dejal Boris.

»Kakšna pa je verjetnost, da se potem teh smernic nova delniška družba zares tudi drži ?« sem vrtal dalje.

»Možnost ? Verjetnost ? Pravzaprav je več variant... Obstaja velika ali majhna ali celo nična možnost, da se držijo napisanega, Mark...«

»Ne razumem !«

»Mark, se držijo ali pa tudi ne. Vse je odvisno od velikosti deležev in tudi od tega, kako lastniki gledajo na vse to. Če ostanejo lastniki vezani na svojo nekdanjo družbo in ji hočejo zagotoviti določeno stopnjo avtonomije, potem je odločilno le število glasov v delniški strukturi. Saj veš, petinsedemdeset plus ena za strateške odločitve in petdeset plus ena za tekoče poslovne odločitve !« je našteval.

»Če pa se lastniški interesi v novo nastali družbi pomešajo ali sinergirajo ?« sem navrgel.

»Potem ti niti šlogarica ne more pomagat ! Sprejmejo lahko vse ali pa nič !«

»Kako me znaš ti potolažiti, Boris !«

»Ja, pravo je zelo ekzaktna veda, Mark ! Zato pa sem se odločil zanj !« se je zasmejal.

»Saj... Veš, Boris, ko bom velik, bom zagotovo ti !« sem se zasmejal.

»Nekaj pa si pri takšnih združbah vseeno zapomni !« je dejal Boris sila resno.

»Sama ušesa so me ! Povej !«

»Sovražnik mojega sovražnika je moj prijatelj ! Stari dobri hebrejski pregovor, ki mogoče šele danes pridobiva na svoji pravi veljavi, Mark ! Lastniki ne bodo gledali na koristi posamezne združene družbe, pač pa na dobiček celotne delniške družbe ! In če bodo ta dobiček lahko povečali če sklenejo pakt s hudičem, ga bodo pač sklenili. In če en hudič ne bo dovolj, bodo pač poiskali še drugega ali tretjega hudiča ! Tako je to, fant moj ! Ni milosti !«

»Zdaj pa ne le da sem potolažen... Prav euforičen sem od teh tvojih naukov, gospod Nostradamus !«

»Hvala za kompliment ! Kako pa kaj Dunja ? Je kaj vprašala zame ?« se je režal v telefon.

»Bom vprašal Barbaro !«

»Raje ne ! Noseča je, veš...« je dejal sila resno.

Spomnil sem se, da Boris v zakonu ni imel otrok, čeprav si jih je vedno nadvse želel.

»Misliš resno ?« sem vprašal, saj pri njem nisi nikoli vedel ali govori resnico ali pa se le šali.

»Čez en teden gre Barbara na ultrazvok in takrat ti pokažem fotografijo mojega sina, mojega lepega in pametnega naslednika !«

»Kako pa veš, da bo ravno sin in naslednik, šema ? Kaj pa če bo ta tvoj on ona ?«

»Vem, da bo fant !«

»Kako veš ?«

»Zato, Mark, ker otroka nisem delal na pralnem stroju !« se je pohvalil.

Uf, kakšno zagotovilo.

Bilo je le še nekaj dni do Božiča.

Sneg je naletaval počasi in v presledkih, a videti je bilo, da ga bo do praznikov zapadlo ravno toliko, da nas je čakal čisto pravi bel Božič.

Z Dunjo se tiste dni nisva videvala veliko, oba sva imela kup pred prazničnih obveznosti v službi in tako sva se slišala samo vsako jutro in vsak večer.

Pa še to ne vedno.

»Si že kupil Božična darila ?« me je vprašala nekega večera.

»Pripravljam si spisek, do trgovin pa še nisem prišel... Pa saj je še čas, a ne !« sem dejal naveličano in zamolčal, da je spisek le v moji glavi in da ima eno samo točko.

Linino novo smučarsko opremo. Smučiči, okovje, palice in čevlje.

Za vsa ostala darila, za Dunjo, mamo, očeta, nekaj prijateljev in sodelavcev, pa se mi še sanjalo ni, kaj bi jim sploh lahko podaril .

»Pa ti ? Ti jih že imaš ? Darila ?«

»Nekaj že... Kaj si želiš ti ?« je vprašala z nagajivim glasom.

»Tebe !« sem izstrelil kot iz topa.

»Mene že imaš, bučko ! Kaj bolj konkretnega !«

»Ti si čisto dovolj konkretna zame in to mi zadostuje.«

»Žleht si, da veš ! Nočeš mi pomagati, jaz pa se že nekaj dni mučim in si razbijam glavo zaradi tvojega darila !«

»Kaj boš jutri popoldan in zvečer ?« sem preskočil na drugo temo.

»Glavo si bom razbijala zaradi tvojega darila !«

»O.K. ! Pa vmes ? Med razbijanjem glave ?«

»Jutri nimam nič kaj nujnega in verjetno bom kar lepo doma. V trenirki, na toplem, z mojo Viviane v naročju, s kozarcem ali dvema kuhanega vina, s kakšno dišečo svečko z vonjem po Božiču !«

Viviane... Skoraj bi me pobralo od smeha, ko sem izvedel, da je svoje ime za osvoji.com ukradla svoji mački Viviane. Meni pa se je takrat ta Viviane zdela tako francoska varianta.

»Še dobro, da na svoj opis na osvoji.com nisi prilepila tudi njene fotografije !« sem se pošalil, ko mi je razkrila to svojo malo skrivnost.

»Oh, ali ima Božič svoj vonj? Tega pa res nisem vedel !« sem se začudil in Viviane seveda niti omenil nisem.

»Joj, kako si ti neveden, fant ! Še dobro, da imaš mene, se zavedaš ? Božič diši po pomarančah, rozinah, vaniliji in klinčkih, Mark ! In to je zakon ! Zapomni si !«

»Ja... Šment, še dobro, da imam tebe !«

»Ja, res ! Še dobro, da imaš mene ! Sicer bi revček še kar šaril po tistem osvoji.com in zapeljeval dvajsetletnice ali pa v službi spolno nadlegoval kakšno lepo pripravnico, ki ti nosi kavico in zna prav na hudo

migati s svojo trdo in prelestno mikavno ritko ! Kaj, ne ? Priznaj !« se je smejala.

»Dunja, jutri bi te odpeljal na večerjo ! Brez pomaranč, rozin, brez vanilije in klinčkov !« sem dejal čisto resno.

»Pa me daj... In kam bi me zapeljal ?«

»Odpeljal... Zapeljem te lahko po večerji !«

»Dobro. Grem, a le, če me odpelješ v Lipico !«

»V Lipico ? Zakaj pa tja ? Bi rada šla jahat ?«

»Ma daj, kakšno jahanje neki ! Tja hočem, ker si želim po dolgem času spet jesti pravi domači pršut z olivami in mehkim sirom, pa ribo s krompirjem iz pečice, pa...« je naštevala.

»Govoriš, kot da bi natančno vedela, kam greva !«

»Saj tudi vem ! Mene ne moreš kar nekam odpeljati ! Vedno vem, kam grem, a veš !« se je smejala.

»Fino, jaz pa sem bil prepričan, da jaz vodim !«

»Sanjaš, fant moj ! Niti ženske nismo več tisto, kar smo včasih bile !«

»Ti si prvi takšen primerek, Dunja... Verjetno te bodo po smrti dali v špirit ! V opozorilo vsem zanamcem, še posebej pa tistim puncam, ki te bodo hotele posnemati !« sem se zasmel na ves glas.

»Ja, bodo in o meni bodo pisali učbeniki ! Ziher ! Sicer pa... Tole tvoje povabilo je prišlo kot nalašč, da bova nekaj ur lahko sama. Čisto sama ! Nekaj bi se rada v miru pogovorila s teboj, Mark !« je dejala skrivnostno.

»O čem ?« sem bil radoveden.

»Ne bodi neučakan, fant ! Vse ob svojem času !« me je potolažila.

Šment !

»Le kaj ima za bregom ?« me je, priznam, žrló.

A je ostala neomajna.

»Jutri ob petih te čakam pred blokom ! Čav !« in že je ni bilo več.

»Kako si kaj, Mark...«

»Dobro...«

»Kličem te zaradi Božiča...«

»Aha...«

»Štiriindvajsetega ob šestih zvečer ?! Kot ponavadi...« je suhoparno govoril glas na drugi strani.

»Ja...« sem slišal robota, ki je odgovarjal temu glasu in pri tem nekako vendarle uganil, da sem ta robot kar jaz sam.

»Ja, tako, kot vsako leto !« je dodal glas, kot da prejšnjega podatka nisem razumel.

»Seveda !«

»Imaš veliko dela ?«

»Ja, še kar...«
»Kaj težav ?«
»Ne...«
»Boš prišel sam ?«
»Ne...«
»Kdo pa bo s teboj, če ni skrivnost ?« glas na drugi strani je nenadoma dobil barvo.
»Lina.«
»Lina ? Saj to se razume, ne ?! Mislil sem...« je barva glasu zopet zbledela.
»Vem, kaj si mislil. Ne, sam bom !«
»Mama pravi, da jo le redko pokličeš...«
»Ni veliko časa, veš... Zjutraj se mi vedno mudi, zvečer pa pridem tako pozno, da mama takrat zagotovo že spi.« sem se izvijal iz primeža njegovih vprašanj, trditev in detektivskih namigovanj.
»Mama pred polnočjo nikoli ne zaspi. Saj veš, da ves čas spremlja tiste njene avstrijske in nemške programe !«
»Ja...«
»Torej... Na Božični večer, Mark ?«
»Ja, seveda...«
Glas na drugi strani je bil glas mojega očeta, s katerim se ponavadi vidiva največ šestkrat na leto.
Za Božič, ob novem letu, za mamin in njegov rojstni dan in še za njuna godova.
In to je bilo to.
»Pa še to je preveč, saj si nimava pravzaprav kaj povedati...« sem pomislil in pozabil na pogovor.

Gostišče je bilo v stari, na prvi pogled zelo slabo vzdrževani kraški hiši nekje na obrobju Lipice.
A če zunanost ni obljubljala veliko, je bila njeno pravo nasprotje notranjost hiše.
Stare in močne visoke omare in predalniki, svečniki iz masivne medenine, originalne oljne slike izpred več kot sto let, močan deskan pod, lestenci iz kristala in srebra, mize in stoli iz masive, s kvačkanjem okrašeni namizni prti...
In vonj po kraški domačnosti, po brinju, po rožmarinu in sivki...
»Lepo...« sem dejal, ko sva sedla.
»A ne ?!« se je zadovoljno muzala Dunja.
Jedla sva natanko tisto, kar si je že prejšnji dan zaželela.
Domači pršut z olivami, mehak sir in sočne domače olive iz slanice.
In zraven spila tudi vrček terana.

Potem sva čakala na zjutraj ulovljeno škarpeno s krompirjem iz peči. Jed je bila prijetno odišavljena s timijanom in rahlo prelita s paradiznikovim sokom.

Božansko, sploh ko sva zraven popila še kozarec malvazije iz domače kleti.

Že pri večerji sva si pripovedovala razno razne podrobnosti iz najinega otroštva.

Jaz sem Dunjo seveda dolgočasil s svojimi plavalnimi uspehi, saj se kaj bolj vznemirljivega niti nisem spomnil.

Dunja pa mi je razlagala o svojih drsalnih podvigih, saj je kot dekletce živela le nekaj deset metrov od hale Tivoli in je bilo drsališče pravzaprav edino igrišče, ki ga je poznala.

Če bi naju kdo poslušal, bi nemara mislil, da sva dva prismuknjena scenarista, ki pišeta scenarij za kakšen mladinski film.

»Kaj je delal tvoj oče?« me je vprašala nenadoma.

»Bil je direktor...« sem dejal in skoraj dodal, da se še zdaj, čeprav že dolgo časa upokojenec, do nas še vedno obnaša kot veliki direktor.

»Moj je bil šofer tovornjaka. Razvažal je Unionovo pivo po vsej Sloveniji. Od začetka, pa vse do upokojitve.« je dejala, vendar v njenem glasu ni bilo občutiti, da se tega sramuje.

»To je moralo biti pa na milijone prevoženih kilometrov !«

Smeje je prikimala.

»Ja, po cele dneve ga ni bilo ! A ko je na večer prišel, mi je vedno kaj prinesel ! Čokolado, kekse, punčko iz cunj, pisane bombone, enkrat celo psička, a mi mama ni pustila, da bi ga obdržala in smo ga dali sorodnikom na Dolenjsko !« se je spominjala in se ob tem zasanjano smehljala.

Pogledala me je in oči so se ji skorajda iskrile.

»In tvoja mama ?« je vprašala nenadoma, kot da bi se prebudila.

»Bila je pomočnica direktorja v eni od večjih bank !«

»Dobra je morala biti ! Za tiste čase mislim... Moja je bila celo življenje, od kar jo poznam in se je spomnim, le za štedilnikom. Oče je pristaš stare šole, kjer je mesto ženske doma, za štedilnikom in pri otrocih !« se je zasmejala.

»In kje si se potem vzela ti, velika emancipiranka ? So te prinesli cigani ali so te kupili na boljšem trgu ? Seveda s popustom !« sem jo malce podražil.

»Nisem emancipiranka, rada pa sem neodvisna ! To pa res !« je dejala stvarno.

»Mislim, da ti prekleto dobro uspeva !«

»Pa ni bilo lahko, veš... Ko sem rodila Petro sem bila še v srednji šoli in ko mi jo je nekako le uspelo končati, na univerzo niti v sanjah nisem upala pomisliti. Čakala me je zaposlitev, delo, najemniško stanovanje in Petrc... Vse, kar sem dosegla, sem dosegla spotoma in z veliko muke in

odrekanja, Mark ! Delala sem, tudi popoldan doma, ob delu študirala, zraven pa skrbela, da Petra ni občutila tega, da sva sami.«

»Nič ti ne zavidam !«

»Ni mi žal ! Tisti časi so me naredili močno, veš ! In od takrat dalje vem, da tudi sama zmorem marsikaj. Zato tudi ta moj nagon po neodvisnosti !«

Molčala sva in jaz sem nama nalil še kozarec vina.

»Pa ti ?«

»Meni je bilo dosti lažje, čeprav sem se vse svoje otroštvo srečeval s fenomenom, ki se mu pravi oče !«

»Strog ?«

»Če je to edini možni izraz ? Potem, ja ! Po njegovem cenjenem mnenju nikoli ničesar nisem naredil dovolj dobro, vse, kar sem napravil, bi moralo namreč biti še boljše, najboljše, boljše od vsega, kar so storili drugi ! Zato sem po srednji šoli tudi brez pozdrava odšel v Avstralijo. Prodal sem svoj med počitnicami težko prisluženi gramofon in zelo dobro zbirko LP plošč, ki sem jih dobival iz Anglije in Amerike, nekaj knjig in... Bilo je dovolj za letalsko karto do Avstralije. Ko je letalo pristalo, sem imel v žepu celih petnajst avstralskih dolarjev.«

»Uh ! Pravo bogastvo, fant ! Za dve pizzi? Je bilo dovolj ?« se je zasmejala.

»Recimo, da za tri in pol !« sem se kislo zasmejal tudi jaz.

»In kaj si potem ?« me je gledala z zanimanjem, kaj bom še povedal o tej moji veliki avanturi.

»Po dveh dneh tavanja po ulicah in posedanja po lokalih, je tistih nekaj dolarjev počasi skopnelo. Postalo me je hudo strah, veš ! Sam in brez ficka ! A sem čisto po naključju na enem od lokalov zagledal napis, da iščejo pomivalca posode. In sem vprašal, če me hočejo !«

»In so te vzeli ?«

Prikimal sem.

»Super ! Potem meni ne bo treba nikdar več pomivati posode, saj si ti v tem poslu, kot je videti, čisto pravi pravcati profesionallec. A veš, da še nikoli nisem srečala pomivalca posode ? A so vsi tako seksi, kot si ti ?« me je dražila.

»Ne veseli se prehitro ! Tudi jaz sem že iz vaje in sem vse skupaj že pozabil ! Sploh, ker imamo zdaj pomivalne stroje !«

»In potem ? Si cele dneve in noči pomival umazano posodo ?«

»Kakšne tri mesece. Delal sem od petih popoldan do treh zjutraj. Vsak dan, tudi ob nedeljah in praznikih. Potem mi je bilo dovolj. In postal sem... Pizzo pek !«

»Pizze si pekel ?«

»Aha...«

»Tudi dobro, da vem !« je postajala vse bolj razigrana in dobre volje. Malo od pogovora, malo pa od popite malvazije.

»Ostali čas, dobrih pet mesecev v Avstraliji, pa sem delal pri nekem Slovencu, Janezu, ki je zase govoril, da je mizar, v resnici pa je imel tovarno pohištva, v kateri je zaposloval petsto ljudi. Bil mi je kot oče. Boljši !«

Dunja na mojo zadnjo pripombo ni reagirala.

»Potem sem še dva meseca preživel na Novi Zelandiji. Tudi to mi je uredil mizar Janez. Živel sem v bližini mesteca Greenwood. Veš, ta v bližini pomeni nekaj več kot sto petdeset kilometrov severneje od Greenwooda ! Tam sem živel na farmi, kjer so gojili pomaranče. Toliko pomarančevcev in pomaranč na enem mestu nisem videl ne prej, ne pozneje ! Z nekim fantom iz Irske sva imela čisto zase manjšo hišico ob farmi in svoj poltovornjak. Hrana, stanovanje in bencin za avto so bili gratis, plačan pa sem bil na kilogram obranih pomaranč. Pravzaprav od zaboječka, v katerega je šlo petindvajset kilogramov pomaranč ! V začetku je bilo težko, a sem se tudi tega privadil. Potem pa sem se, bogatejši za cel kup izkušenj, z odličnim znanjem angleščine in nekaj privarčevanimi dolarji le vrnil domov. In šel študirat. Še prej pa sem se odselil od doma. Čez študij sem se prebil tako, da sem delal v izvoznem podjetju, ki je imelo dobre poslovne vezi z Avstralijo in moja pomoč jim je bila kmalu nenadomestljiva ! Evo... To je to !« sem končal.

»Se z očetom pogosto spreta?« me je vprašala tiho.

»Ne....«

»Res ne ?«

»Ne ! Ker se ne moreva.«

»Zakaj se ne moreta?«

»Ker se ne vidiva ! Vsaj pogosto ne !«

Potem sva nekaj časa molčala.

»Povej mi kakšno skrivnost iz tvoje mladosti... Veliko skrivnost !«

Smehljaj sem se in premišljal.

»Ali si bil vedno polikan in ministrantsko miren fantek ?« me je gledala postrani.

»To ravno ne, čeprav tudi kakšen žlehten gusar nisem bil !«

»A gotovo imaš kakšno skrivnost! Povej mi jo !«

»Z Borisom sva v gimnaziji večkrat igrala tarok za denar...«

»Pa saj to smo vsi. Za dinar ali petdeset par točka, smo igrali ponavadi. Ali pa za pijačo. To pa res ni nič kaj takega, le kdo ni tega takrat počel ?« je bila kar malce razočarana.

»Že res... A večina jih pri tem ni goljufala !« sem ji odkril svojo, pravzaprav najino skrivnost, saj sva sistem goljufanja razvila skupaj z Borisom.

»Goljufal si ? Kako ?« je razširila oči in se sklonila daleč na mizo, kot da bi hotela zlesti vame.

»Pri licitaciji sva si pomagala s prsti. Prsti desnice, sklenjeni v pest so pomenili deset tarokov, razklenjeni seveda pet, prsti leve, s katero sva držala karte pa morebitne ostale taroke.«

»Kaj pa če sta imela več kot petnajst tarokov ?«

»Sva karte odložila in si brado podprla z obema rokama stisnjenima v pest. Preprosto, a ne ? Na to sva potrebovala podatek o tem, katerega kralja ima tisti, ki je imel manj tarokov in katerega je moral drugi poklicati k igri. En prst na kartah je pomenil srčnega kralja, dva prsta karo kralja, trije pikovega kralja in štirje križevega kralja. Tako sva skoraj vedno našla drug drugega, tisti ki je imel igro je vedel na koliko tarokov lahko računa pri drugem in... Šlo nama je ! Veliko sva zaslužila, veš !«

»Treba bi te bilo zapreti, Mark !«

»Če boš ti paznica zapora, kjer me boš imela zaprtega !«

Smeje me je gledala in zmajevala z glavo.

»Ne vem točno zakaj, Mark... A všeč si mi ! Neznansko všeč, veš ! Kar groza me je tega !« je dejala tiho in me prijela za roko ter jo mehko stisnila.

Nekaj trenutkov sva si gledala v oči in vprašal sem se, kakšna je ob jutrih, ko se prebuja. Ne vem, zakaj mi je ravno to prišlo na misel, a v tistem trenutku sem jo lahko videl kot v resničnosti, spokojno ležečo na postelji, s spuščeni lasmi, na katere padajo prvi sončni žarki.

»Mark...« me je predramila.

Tudi roko je odtegnila in se naslonila nazaj.

»Včeraj sem rekla, da bi se s teboj rada o nečem pogovorila...«

»Res. In bila pri tem zelo zelo skrivnostna !« sem se nasmehnil.

»Gre za Regency, Mark !«

»Rabiš nasvet ?«

»Ne...«

»Kaj pa potem ?« je v moji glavi zasvetila opozorilna lučka.

»Rabim tebe, Mark !« je rekla tiho.

Povsem resno me je gledala.

»Mene ???« nisem bil prepričan, da sem slišal prav.

»Ja ! Hmm... Poglej... Regency ima v Ljubljani štiri parfumerije, eno v Zagrebu, eno v Sarajevu in eno v Beogradu. Če bo šlo vse po načrtih, bomo v marcu odprli še eno v Skopju in v aprilu še eno v Ljubljani in... In, tu je še Moskva, ki je resda še v oblakih, a...« je govorila počasi, razločno in s sila resnim obrazom.

Vedel sem, da ji Regency mogoče pomeni več, kot pa karkoli.

Regency je bil njen življenjski uspeh, njena samopotrditev, ki jo je vsak dan znova dvigovala iz povprečja, ki jo je dušilo.

Hotel sem že vprašati, kaj pričakuje v tej igri, imenovani Regency od mene, a sem raje počakal, da sama razdeli in odpre vse karte.

»Ne rečem, da nam gre odlično, zagotovo pa smo visoko nad povprečjem. Imamo prekrasne prodajalne, imamo prodajalke, ki so

pravzaprav svetovalke, saj jih mesečno dodatno izobražujemo, imamo dobavitelje, ki nas silijo v širitve, saj smo baje sinonim za kvaliteto. Imamo zares veliko stalnih strank, ki se zvesto vračajo v naše parfumerije in ki nam zaupajo. Vse to imamo, nimamo pa prepoznavnosti navzven, nimamo utrjene blagovne znamke, nimamo poslovnega pedigreja ! Skratka, nimamo tistega, kar obvladaš ti ! Marketinga, Mark !« je končala, me rahlo kimaje pogledala, potem pa izpila vino, ki ga je še imela v kozarcu.

»Skopje...? Moskva...?« sem izrekel tiho.

Zelo tiho, da skoraj nisem slišal niti samega sebe.

A Dunja je slišala.

»Moskva, ja... Prva ulica levo za Rdečim trgom, Mark ! Lokacijo sem že zdavnaj izbrala !« je rekla s skrivnostnim nasmeškom in dvignila prazen kozarec, kot da bi mi hotela brez besed povedati, da sem ji pozabil natočiti.

Pa nisem pozabil...

Le tako zmeden sem bil !

11. del
DIAMANTI SO MENDA ŽENSKAM
NAJBOLJŠI PRIJATELJI...

»ZDRUŽITEV BODO VERJETNO OBELODANILI SREDI JANUARJA, PRAVNE FORMALNOSTI PA BODO IZPELJANE DO KONCA FEBRUARJA... !« JE TIHO, KOT DA BI SE BAL, DA GA KDO NE SLIŠI, PREKO TELEFONA GOVORIL BORIS.

»In kje si to izvedel ?«

»Malce tu, malce tam... Čeprav bi to lahko preko registra firm ali na podlagi gibanj tečaja deležev lastniških družb ene in druge firme lahko predvidel vsak novo pečeni pravnik ali pa tudi broker, ki je šele včeraj stopil na borzni parket.«

»Pojma nimam o borzi...«

»Pa še o marsičem ne !«

»In kaj lahko storim ?«

»Če imaš kakšnih... Kaj vem, petdeset do sto milijonov evrov, potem lahko pokupiš delnice in... Boš BB ! Big Boss ! Ali vsaj eden od ta večjih bossov !«

»In če jih nimam ?!«

»Si v riti, fant !«

Odšel sem na dolg sprehod do gradu.

Prav zares sem potreboval nekaj miru in veliko dozo svežega zraka za trezen razmislek po vsem tistem, kar mi je razložil Boris ! In pri tem ni ničesar olupševal, nasprotno, zdelo se mi je, da mi je naložil še kaj več, saj je bil vedno rahlo nagnjen k pretiravanjem !

Združitev torej bo in...

»Sam sem pri tem nemočen ! Drugi imajo v rokah ključne karte in igrali bodo svojo igro !« sem pomislil.

Vsak dan se mi je postavljalo na tisoče novih vprašanj.

»Se bodo držali dogovorov iz pogodbe o združitvi ?«

»Bo delitev področij pravična ?«

»Ne bomo le njihovi sluge ?«

»Res ne bodo sčasoma odpuščali ?«

Več kot je bilo vprašanj, manj je bilo odgovorov nanje.

Potem, ko sem se sprehodil do gradu in nazaj, mi je vseeno še vedno nekaj manjkalo.

»Kaj pa nakupovanje ?« me je prešinilo.

Resno sem namreč začel razmišljati tudi o darilih za Božič in Novo leto. Saj je bil že skrajni čas.

»Lina ? To je urejeno !«

»Očetu ? Cigare pa kakšen dober konjak ali viski.«

»Mami ? Šal in rokavice ? Ne ! To sem ji podaril že lansko leto. Kakšno lepo kristalno posodo ali vazo ? Ja ! To bi šlo, zraven pa še kakšne sladkarije.«

»Dunja ? Pojma nisem imel, kaj naj ji kupim. Parfumov ima verjetno več kot dovolj... Da pa bi si zanjo upal kupiti kakšna oblačila pa tudi ni prišlo v poštev ! Res si nebi upal !«

Vse to se mi je motalo po glavi potem, ko sem prišel v BTC in brezglavo taval od izložbe do izložbe.

In nato sem kar naenkrat pred seboj zagledal zlatarno.

»To !!!« me je prešinilo, obenem pa sem se čudil, da se na nakit nisem že prej spomnil.

»Fant... Iz vaje si !« sem se nasmehnil sam sebi.

In sem poln upanja odločno vstopil.

A ko mi je prijazna prodajalka že čez nekaj trenutkov na pult znosila pravo malo bogastvo prstanov, zapestnic in verižic, so se moje prave muke šele začele !

»Zdaj pa se odloči, Mark ! Če se lahko, šment !«

Po dolgem premišljevanju, tehtanju, zadregi in neodločnosti mi je na pomoč spet priskočila prodajalka.

»Veste, ponavadi so ženskam najbolj všeč izdelki iz belega zlata in okrašeni z diamanti! Več karatov kot imajo diamanti, ljubši so jim !« me je podučila z nasmehom, ki ni dopuščal dvoma, da gre za pravo poznavalko.

»Diamanti, kaj ?!« sem bleknil in se spomnil, da sem nekje slišal, da so diamanti najboljši prijatelji žensk.

»A ni to rekla Marline Monroe ?«

Kaj sem hotel ?

Ubogal sem podajalkin nasvet in izbral prstan in verižico, ki sta bila že zasnovana kot komplet.

Res lično !

Sploh, ko mi je prodajalka vse skupaj še zavila, ob tem pa uporabila vse svoje spretnosti, domišljijo in kup drobnih zvijač.

V darilnem zavitku je bila zlatnina, ozki zlati trakci, vejice timijana, mirte in sivke, mali obarvani in posušeni cvetni lističi vrtnic, še nekaj pozlačenih orehov in sedem drugače zelo dragih čokoladnih bombonov,

tako da je bilo pravo darilo očem kar se da dobro prikrito in kot tako kot nalašč za presenečenje.

»Zakaj pa ravno sedem bonbonov ?« sem vprašal prijazno prodajalko.

»Ker je sedem pravljичno število !« se je zasmejala moji nevednosti.

»Uf, kako sem za luno in brez domišljije !« sem pomislil.

Zadovoljen z izbiro darila sem si privoščil pivo v bližnjem bistroju in spet začel premišljevat o Dunji, o njeni ponudbi, o združevanju naše firme in o naši konkurenci.

»Kaj naj odgovorim Dunji na njeno tako neposredno povabilo?«

Res me je presenetila !

»Beograd, Skopje, Moskva, Regency...«

Najbolj grozno pa se mi je pri vsem tem zdelo to, da sem o njenem poslu, o parfumerijah in kozmetiki, vedel manj kot nič !

»Moskva... Prva ulica levo za Rdečim trgom, Mark... Lokacijo sem že zdavnaj izbrala !« je dejala z lahkoto takrat v Lipici, kot da v kakšnem Parizu, Londonu ali New Yorku vsak teden odpira nove in nove parfumerije.

In ji na spisku manjka le še uboga Moskva !

Njena samozavest in podjetnost sta mi bili vseč, a sta me na drugi strani tudi plašili.

»Kaj, če od mene le ne pričakuje preveč ?«

Misel sem odgnal in si zadovoljen ogledoval darilo zanjo.

»Ji bo sploh vseč ?« sem se prestrašil ob novi dilemi.

»A kar je, je...« mi je govoril notranji glas.

In sem mu slepo zaupal.

Vsaj v tistem trenutku.

Naslednje jutro me je v službi poleg kopice drugih elektronskih sporočil čakalo tudi sporočilo iz povsem neznanega in očitno izmišljenega elektronskega naslova.

»BI SE LAHKO DANES OB 12:00 SESTALA V KAVARNI UNION ? GRE ZA ZELO POMEMBNO ZADEVO, KI VAS BO VSEKAKOR ZANIMALA ! PROSIM, NAJ TO SPOROČILO ZAENKRAT OSTANE MED NAMA, KOT TUDI TO, DA SE BOVA SPLOH SREČALA ! BODITE PROSIM TOČNI, KER JE MOJ ČAS OMEJEN ! LP PRIJATELJ !«

Razmišljal sem, kdo bi lahko poslal takšno sporočilo, a nihče od poznanih se mi ni zdel primeren. Sumil sem, da je sporočilo v povezavi z bližajočo združitvijo, a v kakšni zvezi, se mi ni niti sanjalo.

»In... Konec koncev, le kako bom vedel, kdo v kavarni je skrivnostni pošiljatelj ?« sem pomislil in na pošto odgovoril.

»KER NE VEM KDO STE, VAS BOM V KAVARNI TEŽKO SPOZNAL...! LP »

Že čez nekaj minut je prišel odgovor.

»NE SKRBJE, JAZ BOM POISKAL VAS ! LE BODITE TAM IN BODITE ZARES TOČNI !«

Malce sem pomišljal, potem pa zavrtel Borisovo številko.

»Te motim ?«

»Niti ne, čeprav imam čez dobro uro čisto zaresno in zelo pomembno razpravo na sodišču, a... Zate si bom vedno vzel čas ! Kaj te torej muči sinko ?«

»Si o najjnih pogovorih o združitvi s kom govoril ?«

»Ne... Zakaj?«

»Nekdo me vabi na zelo skrivnosten sestanek. Ne vem ne kdo je, ne kaj hoče od mene ! A sumim, da je povezano s to prekleto združitvijo !«

»Uf, tole pa zveni, kot da bi si zadevo izmislila vsaj Agatha Christie, a ne? Pa boš šel ?«

»Seveda bom šel !«

»Vedno si bil največji firbec !«

»Bi bil, ja, če ne bi bilo tvoje malenkosti, Boris !«

V kavarni ob dvanajsti uri ni bilo veliko obiskovalcev. Sedel sem k oknu in si naročil kavo in začel prebirati časopis, ki ga je nekdo očitno pustil prebranega na mizi zraven mene.

Pogledam sem na uro in videl, da je že dobrih deset minut čez napovedano dvanajsto uro.

»Me bo neznanec pustil na cedilu ? Je bilo elektronsko sporočilo le neke vrste slaba potegavščina ?« sem premišljeval o možnostih.

Potem sem se bolj na silo kot iz pravega zanimanja znova poglobil v časopis, samo da bi pregnal misli na neznanca.

»Berete borzne strani ?« sem zaslišal moški glas .

Ko sem moškega pogledal, sem vsaj za hip obnemel.

Bil je Avgust Kralj, človek, ki je imel, kot so govorili, svoje prste povsod, a se ni nikjer izpostavljajal.

Kralj, nekakšna siva eminenca med poslovneži, a vedno nekje zadaj, v senci.

»Avgust Veliki !« so ga imenovali tako privrženci, kot sovražniki.

Nisem prav vedel, katerih je imel več.

»Ne bova izgubljala časa z golimi formalnostmi in vljudnostmi, Mark, kaj ne ? Saj se na nek način vendarle poznavata. Vsaj jaz vas in predvidevam, da tudi vi mene !«

»Kaj hoče ta človek od mene ?« sem mrzlično premišljeval.

Kralj se je naslonil nazaj in me nekaj trenutkov molče opazoval. Zdelo se je, da njegove grobe poteze na obrazu izžarevajo naslado nad mojo očitno zadrego.

In nevednostjo.

»Mark... Vam ime Tex-Ton kaj pomeni ?« je vprašal.

Malce sem pomislil. Ime Tex-Ton je sicer ležalo nekje v moji podzavesti, a vseeno nisem vedel kam bi ga umestil.

»Gre za mednarodni holding, ki ima v lasti letalsko družbo, veliko računalniško podjetje, ekipo formule ena, verigo hotelov in zdravilišč, naftno družbo... In, kar je za vas verjetno najbolj zanimivo, nekaj založniških hiš, televizijskih postaj in lepo število oglaševalskih agencij ! Po vsem svetu !«

Kimal sem.

»A kakšno zvezo ima ta Tex-Ton z menoj ?« sem vprašal kar se da mirno.

»Kupil bo vašo firmo za mizerno ceno in jo nato uničil...« je dejal povsem mirno in odkimal natakarku, da ne bo naročil ničesar.

»Imam hudo sladkorno bolezen in redko si privoščim kaj drugega, kot čiste naravne sokove. A teh tu na žalost nimajo, vse je več ali manj prenašeno s sladkorjem in konzervansi.« je razložil in me opazoval.

Ob sebi je imel veliko in debelo usnjeno aktovko. Pogledal jo je, kot da ne ve ali se jo sploh splača odpreti.

Potem se je spet ozrl k meni.

»Kot vem, ste seznanjeni z združitvijo, ki naj bi se zgodila v mesecu ali najkasneje dveh ! Vaše firme in vaše konkurence. Seveda mislim na LPG. Saj se razumeva, mar ne ?« to zadnje je bila bolj ugotovitev, kot pa vprašanje.

Prikimal sem.

»Ja, nekaj mi je znanega...« sem priznal, saj ni imelo smisla tajiti tistega, o čemer bodo že čez nekaj dni čivkali vsi vrabci na strehi.

»Ste si ogledali analize ? In bilance LPG-ja ?« je vprašal.

Prikimal sem, saj so bili ti dokumenti našega konkurenta LPG-ja sestavni del analize, s katero mi je Frenk še nekaj dni nazaj tako vehementno mahal in se nanjo tudi skliceval.

»Dokumenti so ponarejeni, Mark... Vsi ! Od prvega, do zadnjega ! Vse skupaj je le del dokaj velike in zelo prefinjene zarote ! Ali, po domače,

goljufije !« je govoril sproščeno, kot da govoriva o zadnji tekmi naše nogometne reprezentance.

Ki pa je tekmo izgubila...

»Kaj pa neodvisna agencija, ki je analizo o združitvi pripravila ? Konec koncev so zastavili svoje ime in kot mi je znano, naj bi šlo za zelo ugledno nemško družbo ! So tudi oni lagali, goljufali ?« iskal sem še kakšen primeren izraz, a nič pametnega mi ni prišlo na pamet.

»A kakšno zvezo sploh imata LPG in ta Tex-Ton !?« me je ob tem prešinilo.

Kot da bi Avgust Kralj bral moje misli, je končno odprl svojo aktovko in iz nje izvlekel zajeten šop dokumentov.

Položil jih je predme na mizo.

»Vse je tu... Prave bilance LPG, bilance njenih hčerinskih ali odvisnih družb, goljufivi notarski zapisi in overitve, celo fotografije igralnic in hotelov v katerih ima LPG večinske deleže ali katerih ustanovitelj je. In še verodostojni, a tajni dokumenti o financiranju volilnih kampanj. Različnih volilnih kampanj. Tu, pri nas, pa v EU, vse od Avstrije, Nemčije, Italije...! Veliki posli za takšno firmo, kot je LPG, mar ne ?« je dejal in dokumente pomaknil še bliže k meni.

Dokumenti so bili v različnih mapah in vsaka je imela napis, kaj je v njej.

Bilance LPG-ja, bilance njenih družb, fotografije teh družb oziroma njene lastnine in kot krona vsega še zadnja in tudi najbolj zajetna mapa, v kateri so bili dokumenti, ki so pričali o financiranju volilnih kampanj.

»Zakaj pa bi LPG financiral določene politike ?« sem vprašal Avgusta Kralja, ki se je le smehljal mojemu presenečenemu izrazu na obrazu.

»Lobiranje, Mark ! Naslednje leto naj bi EU sprejela zakon, ki bi prepovedoval združevanje medijev, združevanje oglaševalskih agencij... Skratka zakon, ki bi na tem področju napravil red. Nobenih velikih monopolistov več na teh področjih. Le trg, ki bi odločal o tem, kdo bo obstal in kdo ne. Torej... Kvalitetni in sposobni bi ostali, tisti, ki pa jim je hrbtenico do sedaj držal pokonci le kapital pa bi se morali neslavno umakniti !«

»In povezava med LPG in Tex-Tonom ?« sem vprašal.

Kralj se je nasmehnil.

Očetovsko in s kančkom pomilovanja.

»Vaše združevanje z LPG-jem je pravzaprav maslo Tex-Ton-a ! LPG, če pogledate le njihove resnične bilance, v tem trenutku izkazuje primanjkljaj najmanj kakšnih dvesto, če ne več milijonov evrov. Temu primanjkljaju so botrovale slabe poslovne odločitve, sploh vstop v svet igralništva. In denar za te projekte so dobili prav od Tex-Ton-a !« je razlagal.

Počasi se mi je začelo svitati.

»A naš direktor ve za vse to ?«

»Frenk ? Ni izključeno ! Verjetno ! Vprašanje je le, koliko ve...«
»Kako pa ste izvedeli vi ? In, od kje vam vsi ti, predvidevam da zelo strogo zaupni podatki ?«
Avgust Kralj je malo pomolčal.
»Mark... Reciva le, da imam dobre prijatelje in še boljše poslovne zveze...«
Takrat sem se spomnil Borisovih besed.
Preroških !
»Sovražnik mojega sovražnika je moj prijatelj !« me je opozoril.
In kdo za vraga v tej kolobociji je moj sovražnik in kdo moj prijatelj.
Če ga sploh imam.
Prijatelja namreč !
Avgust Kralj mi tega pri vsej svoji obveščenosti in preroškosti ni povedal.

12. del

KO SE ŽENSKI ZARES ZASVETIJO OČI ...

Z DUNJO SVA KARIN IN LINO SPET ODPELJALA NA DRSANJE. MEDTEM, KO STA SE DEKLETI VESELO PODILI SEM TER TJA PO LEDENI PLOŠČI, SVA MIDVA SLONELA OB OGRAJI IN MOLČALA. MODRO MOLČALA.

»Je kaj narobe, Mark ?« je molk končno pretrgala Dunja.

Sam niti nisem vedel če bi ga pretrgal, ta molk in če bi ga že, kje naj bi potem začel.

»Ma... Je, ja...«

»Med nama ?«

Pogledal sem jo.

»Kaj naj rečem ženski, ki mi je všeč, ki je takšna, kot bi si jo lahko le želel, ki... Da je narobe to, da sem se zacopal vanjo ? Po drugi strani pa da me bega njena poslovna ponudba... Prehitro mešanje osebnega s poslovnim ?!« sem razmišljal, ko sem jo gledal.

Odkimal sem.

»Ne, ne... Veš... Všeč si mi, Dunja, rad sem s tabo, zelo rad ! In zares lepa ženska si, ki bi si jo želel vsak moški. Res ! A bega me tisto s tvojim Regencyem ! Priznam ! Tako na hitro in povsem nepričakovano je prišlo !« sem dejal in jo objel preko ramen.

»Nisem mislila, niti zahtevala od tebe, da se moraš odločiti kar preko noči. Vem, da odločitev ni lahka in je res ne pričakujem od danes na jutri, Mark.« je dejala tiho, kot da bi ji bilo žal, da sva pogovor o Regencyu sploh kdaj načela.

Nekako sem čutil, da moram prejšnji molk in mučnost tega razgovora prekiniti.

»Bi bila tako prijazna in nama prinesla kozarec kuhanega vina ? Jaz moram skočiti do avta... Takoj se vrnem !« sem se ji nasmehnil in jo rahlo pobožal po licu.

Prikimala mi je in tudi njej se je vrnil nasmeh na lica.

»Jutri je božični večer in z Dunjo bova vsak pri svojih starših ! Torej ne bo nič narobe, če ji dam darilo že danes !« sem premišljeval, ko sem iz avta vzel darilni zavitek zanjo.

Ko sem se vrnil, je že sedela na najinem stalnem mestu ob ograji in mi ponujala kozarec z mamljivo vročo vsebino.

In potem sva zamenjala.

Ona meni kozarec, jaz njej zavitek.

»Kaj pa je to ?« je vprašala začudeno.

»Mogoče bi bilo najbolje, da kar sama ugotoviš...« sem se zagonetno smehljajal.

Prikimala je, potem pa z otroško radovednostjo začela odvijati darilo. Z vnetostjo pravega raziskovalca je prijemala posamezne detajle iz zavitka.

»Hmmm...« je dejala, ko je imela v rokah orehe.

Potem vejice timijana in sivke.

In končno je pod posušenimi cvetnimi listi našla darilno škatlico.

Zelo začudeno me je pogledala.

»Odpri... Obljubim, da ne grize !« sem se nasmehnil.

»Oh !!! Mark !!!« je dahnila, ko je uzrla prstan.

S široko odprtimi očmi ga je vzela v roke. Držala ga je previdno, kot da bi se bala, da je preveč krhek in da se ji bo v roki zdrobil v prah.

»Je res zame ?«

Smeje sem prikimal.

»Ne poznam nobene ženske, ki bi ji ga raje poklonil kot tebi !« in sem ob teh besedah tudi prikimal.

»Mi ga boš ti nadel ?« je vprašala z nagajivim nasmehom na ustih, a bleščeče oči so vseeno izdajale, da ji je darilo všeč.

Prijel sem njeno roko z elegantnimi dolgimi in lepo negovanimi prsti.

»In na kateri prst naj ga nadenem ?«

»Kamor koli !« se je zasmejala, a mi vseeno ponudila prstanec.

Pogledala je, kako prstan izgleda na njeni roki, potem pa me objela in me po mojem prvič zares strastno poljubila.

Potem si je spet ogledovala roko, na kateri se je svetil malce večji kamen, ob njem pa še več manjših.

Gledala je in odkimavala, kot da ne more verjeti.

»Še ena škatlica je...« sem dejal, ko sva prišla do sape.

»Mark... Res ne bi bilo treba !« je dejala, ko je odpirala še drugo darilo.

Prav lepo in toplo mi je bilo pri srcu, ko sem gledal njene žareče oči, ko je v pričakovanju odpirala škatlice.

»Oh... Kako lepa je ? Mi boš nadel tudi to ?« je dahnila, ko je zagledala še verižico.

»Mislim, da je zdajle malce prehladno za to ! Ne bi rad, da med prazniki obležiš s kakšnim prehladom ali celo pljučnico in te bom moral namesto s šampanjcem nalivati s čaji !«

»Mark, zlat si! Jaz pa nimam ničesar zate... No, za Božič...« je bila v rahli zadregi.

»Dunja, dobil sem najčudovitejši poljub ! Škoda, da jutrišnjega božičnega večera ne moreva praznovati skupaj !« sem dejal malone patetično.

»Ga bova pa drugo leto ! Zagotovo !«

»Hmmm, škoda...«

»Zakaj škoda ?«

»Da ni Božič vsak teden ali vsaj vsak mesec ! Tako pa bom moral na ta praznični večer s teboj čakati še celo leto !« sem preroško ugotovil.

»Ti moj bučman !«

Zvečer me je poklical Boris.

»Povej, si bil na tistem skrivnostnem sestanku, vrli moj Sherlock Holmes ?«

Malce sem pomislil preden sem odgovoril.

»Bil... Ja !«

»In ? Kaj se je zgodilo ? Kdo je skrivnostnež, ki ti pošilja elektronska sporočila ?«

Spet sem si vzel trenutek oddiha.

»Nikogar ni bilo, Boris... Očitno je šlo res le za potegavščino in tako si me je nekdo pošteno sposodil. Verjetno me je potem od nekje skrit opazoval, kako ga čakam in se mi zraven na vsa usta režal ! Se zgodi !« sem mu tvežil.

»Hmm...« je bilo vse, kar je imel povedati Boris, kar je bilo pri njem sicer čudno.

In kaj naj bi mu sploh povedal ?

Da sem se srečal z Avgustom Kraljem, ki mi je odkril veliko zaroto, ki sta jo po njegovih informacijah in zagotovilih kuhala Tex-Ton in LPG ?

Da me je Kralj s svojim zadnjim odgovorom še bolj presenetil, čeprav je bilo že prej dovolj neverjetnega v njegovi zgodbi o tej zaroti.

»Gospod Kralj... Vas lahko vprašam, zakaj vse to pripovedujete ravno meni ?« sem ga vprašal, ko je končal s svojo razlago o dogajanju v ozadju naše združitve.

»Oh, preprosto ! Računam na vas, Mark ! Močno računam !«

» Name ? Pri čem pa, če spet ne gre za kakšno veliko zaroto ali skrivnost ?«

»Pri volilni kampanji...« je dejal čisto neobremenjeno.

»Čigavi kampanji ?«

»Moji, Mark ! Pri moji kampanji ! In želim, da jo vodite prav vi ! A to naj, lepo prosim, še kar nekaj časa ostane med nama ! Prav ?« mi je pomežiknil Avgust Kralj.

Mednarodna zarota Tex-Ton-a in LPG-ja in...

Kralj in njegovo povabilo, da vodim njegovo predvolilno kampanjo...
Regency in Dunja...

»Je še kje kaj, kar me lahko vrže s stola ?«

O zadevi z razkritjem in ponudbo nedoločljivega Kralja, našo firmo, LPG-jem in skrivnostnim Tex-Ton-om nisem govoril niti z Dunjo. Vse preveč neznank je bilo v tej šaradi. In niti enega pravega odgovora ali rešitve...

13. del
SVETA NOČ, BLAŽENA (???) NOČ ...

**KADARKOLI SE VOZIM PROTI DOMU, PRAVZAPRAV PROTI HIŠI
MOJIH STARŠEV, KI JE BILA TUDI MOJE DOMOVANJE VEČINO
MOJEGA OTROŠTVA IN MLADOSTI, TAKRAT...**

Takrat zapadem v stanje nekakšne resigniranosti.

Sprašujem se, kako bo vse skupaj teklo in v želodcu se mi začne nabirati nekaj žolču podobnega, v grlu se mi iz nič razrašča trpek cmok, ki me duši in mi jemlje dah, v ušesih pa mi začne naraščati sila neprijetno šumenje.

K sreči se to dogaja le šestkrat na leto.

In Božič ima v tej šestici čisto posebno mesto.

Takrat je vse nekako bolj svečano, bolj zadržano, nabito z nekimi pričakovanji, a vseeno se določenim neugodnostim tudi takrat ne morem izogniti.

Na primer pogovorom z očetom.

»Kako kaj, Mark?« tako on.

»Dobro, oče...« in tako jaz.

Mislím, da je izvirni greh teh najiníh neuglašénih pogovorov v tem, da mojega očeta razen službe ni zanimala prav nobena stvar na svetu.

Ni ga zanimal šport, saj ni trznil niti na kakšno našo olimpijsko kolajno in da kakšnega stadiona ali športne dvorane po mojem od znotraj nikoli niti videl ni.

Navijaštvo pa je enačil s čudaštvom, huliganstvom in psihopatstvom in...

Glasba ?

Ne, ne...

Čeprav je mama trdila, da je kot mladenič oboževal Kirk Duglasa v filmu »Fant s trobento«. A očeta s trobento si niti v sanjah nisem mogel zamisliti.

Če je trobenta pri njegovem občudovanju tega filma sploh igrala kakšno vlogo...

Podobno je bilo s knjigami. Mama ga je enkrat samkrat uspela pregovoriti, da je vzel v roke knjigo. In ker ni imela drugega pri roki, mu je dala v branje knjigo »Mala gospa velikega doma«.

In oče jo je čez petnajst minut tudi že odložil.

Seveda je mamu zanimalo zakaj.

»Le kako naj berem knjigo, kjer enega in istega konja opisujejo na petih straneh ! Konj je konj !«

Film, gledališče ?

Po moje popolnoma neraziskani svet za mojega očeta. Verjetno bi se tam počutil kot na Jupitru. Niti meglice in obroč okoli njega ne bi manjkali, tako osamljeno bi se tam počutil.

Je pa vsak dan prebral vsaj dva dnevnik in tedensko dve do tri revije.

A le tiste dele, kjer je bilo govora o gospodarstvu in politiki.

Domači seveda...

Koga pa navsezadnje briga ali imajo v Burkini Faso diktaturo ali demokracijo, če skupina G8 res sprejema odločitve, ki bodo ostale države pahnilo v hudo recesijo, zakaj karizmatična Hillary Clinton ni zmagala na predsedniških volitvah ali zakaj je sodček Berentove nafte v Ameriki skoraj tretjino cenejši kot pa v Evropi.

Ja, oče je od nekdaj živel v čisto svojem svetu.

Kar me sploh ne bi motilo, če se ne bi že vse moje življenje na vse pretege trudil, da bi vanj potegnil tudi mene.

A tistega božiča je bilo drugače.

Oče me je tako presenetil, da sem skoraj začel verjeti, da se na ta praznik zares dogajajo čudeži.

No, sam začetek zares ni obetal veliko.

Nasprotno...
Prav neprijeten je bil.
Zame seveda.

Mama in Lina sta v dnevni sobi krasili smrečico, midva z očetom pa sva sedela v jedilnici in v rokah držala kozarca s »pravim francoskim konjakom, staranim v pravih hrastovih sodih«, kot se je ob natakanju zlato rumene pijače poznavalsko in poučno izrazil oče.

Sedel je tam, prav nasproti mene, v svoji značilni vzvišeno direktorski pozi, z brezosebним odrazom na obrazu in z velikim užitkom kadil cigaro.

Cigara je bila videti uvela, stara in vsa slamnata in spomnil sem se, da je to ena izmed mnogih cigar, ki sem mu jih vedno pritaknil k darilom ob vsakem od naših prazničnih šesterčkov.

A oče si jih je vedno prižgal le na božični večer. Pa še to ne več kot dve. Eno pred in eno po večerji.

Tradicija dobre manire pač...

»Se z Veroniko kaj slišita ?« je vprašal po začetnih kako si kaj in ob tem povsem neprizadeto, kot da gre za vprašanje o vremenu, mehko otresel pepel s cigare.

»Oh, seveda...« sem prikimal.

»Škoda, da sta šla vidva narazen...« je dejal čez čas in z visoko dvignjeno glavo punil dim nekam proti lučem.

Kaj naj bi odgovoril na to ugotovitev, ki je bila izrečena iz njegovih ust vsekakor slišati kot trditev ?

In to brezprizivna trditev !

Lahko bi rekel...

»Ja, prav imaš?« kar bi pomenilo, da se z njim popolnoma strinjam in da sem spet napravil kardinalno napako in sem zakon z Veroniko pravzaprav zafural le jaz sam.

Druga varianta bi bila za očeta še hujša in bi imela še hujše posledice.

Posledice zame, seveda...

Če bi se seveda utegnil izraziti drugače...

»Ne... Mislim, da je tako, kot je, čisto prav !« kar bi v prenesenem pomenu za očeta pomenilo, da on ne ve nič, da on nima pojma.

Torej sem raje molčal in naredil kar se da počasen in dolg požirek konjaka.

»Prejšnji teden me je pregledala in mi predpisala neka nova zdravila za moj previsoki pritisk, a veš ? Že po nekaj dneh sem se počutil veliko bolje in mislim, da je moj pritisk zdaj popolnoma normalen! Vsa čast ji ! Veroniki, seveda !« je dodal njeno ime, kot da jaz ne bi vedel, da govori o moji bivši.

K nama je pritekla Lina in v vsaki roki držala figurico angelca.

»Dedi ! Katerega naj obesim ? Babi pravi, da jih je na smrekici lahko le pet ! Zate, zame, za babi, za očija in za mojo mami !«

Lina je bila verjetno edino bitje pod soncem, ki je lahko mojega očeta vrtela prav na vrhu svojega drobnega mezinca.

»Oh, ljubica... To so le vraže, veš ! Ti kar obesi še šestega, če to želiš ! Bo že komu koristil !« je z blagohotnim nasmeškom dejal oče in Lino pobožal po glavi.

»OK, potem ga bom obesila za Dunjo !« je dejala Lina in stekla nazaj k smrekici.

»Zanimivo...« je dejal oče in me vprašujoče pogledal.

Nisem vedel, kaj bi.

»Ja...« sem bleknil.

»In kdo je Dunja ? Kakšna njena sošolka, prijateljica ?« je vrtal.

»Oh, prej bi rekel da je... Da je Linina prijateljica !« sem se delal neprizadetega.

Spet je punil dim kar se da visoko in malo pomolčal.

»Tista Dunja s parfumerijami ?« je nato brez vojne napovedi usekal z največjim topom oče tako, kot zna le on.

Le prikimal sem.

In potem sva vse do večerje molčala in vsak na svojem koncu mize modro srkala svoj konjak.

Večer bi se s tem najinim molčanjem lahko tudi končal, če oče ne bi po večerji, ko sva spet za nekaj časa ostala sama, kar iznenada navrgel stavek, ki je dobesedno obvisel v zraku.

»Pred dnevi sem kosil z Avgustom Kraljem ! Saj ga poznaš, ali ne ? Omenil mi je, da te zelo spoštuje in ceni in da te ima za vodilnega strokovnjaka na tvojem področju!«

»A res ?« sem se začudil in prosil boga, da ob tem nisem zazijal kot Potočka zijalka.

»Kaj hudiča pa imata lahko vidva s Avgustom Velikim skupnega ?« sem takoj za tem pomislil, a rekel nisem nič.

A oče ni odnehal.

»Bo imela ta napovedana združitev vaše firme kakšne neprijetnosti zate ?«

»Mislim, da ne !«

»Bodi vseeno previden, sin !« je dejal.

A tega ni izrekel z aroganco ali cinizmom, kot sem bil pri njemu navajen, pač pa s prav posebnim tonom iz katerega je vela skrb.

Očetovska skrb.

Šment !
Božič je zares lahko čaroben večer.

Oddahnil sem se šele ob desetih zvečer, v zavetju moje deške sobe, kjer sem prespal vsako noč po šesterčkih in ki se ni spremenila že več kot dvajset let.

In od koder sem lahko v miru poklical tudi Dunjo.

»Kako je šlo ?« je bilo prvo, kar je rekla.

Ne dober večer, ne kako si, ne Srečen Božič dragi...

Vedel sem, kam cilja, a sem se vseeno izognil takojšnjemu prilivanju olja na ogenj.

Pogovor z očetom me je namreč še vedno skelel.

Sploh tisti del o Dunji, od radovednosti pa me je kar razganjalo, zakaj vraga se je oče sestal z Avgustom Kraljem.

In kaj vse sta si imela za povedati.

Da ne omenjam nenadne očetove prijaznosti do mene...

»Dobro, dobro je šlo... Jedli smo obaro, divjačino s cmoki in potico ! Božična klasika in tradicija, kaj hočeš !« sem našteval.

»Mark... Sprašujem te, kako sta zvozila z očetom!«

»Ah, to... Kar dobro, bi rekel !«

»Sta se sploh kaj pogovarjala?«

»Seveda sva se !«

»O čem ?«

»Ne boš verjela, a med drugim tudi o eni Dunji, ki ima parfumerije...«

Potem je za nekaj časa na drugi strani zavladal molk, ki je bil prav primeren za tihi, sveti večer.

Sveta noč, blažena noč...

14. del
BOŽIČNO JUTRO
IN
RAZODETJE NA ŠMARNI GORI

**NA BOŽIČNO JUTRO PRI STARŠIH, TAKOJ PO ZAJTRKU IN
POTEM, KO SMO ODVILI VSA DARILA POD SMREČICO, SEM SE KOT
ZMUZLJIVA MAČKA, KI JI MOČNO GORI ZA PETAMI, MALONE
ODKRADEL IZ HIŠE.**

Ja, darila, ki smo jih nastavili namesto Božička pod smrečico...

Mama mi je podarila lepo kravato. Modno in zelo šik. Sumil sem, da je ni izbrala sama in da je nekako imela prste vmes nemara tudi Veronika. Če ne neposredno, pa vsaj z nasvetom.

»Hvala, babi...« sem rekel tiho in jo objel.

V njenem objemu in stisku sem čutil, da bi mi rada marsikaj rekla, povedala. A verjetno božično jutro res ni ravno pravi čas za resne pogovore in izlive naklonjenosti med materjo in sinom.

In očetovo darilo ?

Tudi če ga ne bi odprl, bi natančno vedel, kaj je v njem.

Etui s penkalom in kemičnim svinčnikom. Takšne, ponavadi znamke Mont Blanc, sem dobil vsako leto ob Božiču. Prihajali pa so iz neizčrpne zaloge poslovnih daril, ki jih je oče dobil, ko je še delal in jih nikoli niti odprl ni.

»Dobro pisalo je vedno vredno imeti pri roki !« je dejal, jaz pa sem se spomnil, da je sam vsaj petindvajset let škrabal po pogodbah in drugih dokumentih z enim in istim starim Pelikanovim peresom.

Tradicija ?

»Hvala oče... Prav mi bodo prišla, res !« sem se zahvalil in pomislil, da imam doma v predalu že najmanj deset podobnih kompletov.

Torej sem z njimi dobro založen vsaj do upokojitve, če ne še dlje...

Lina mi je podarila obesek za ključe z ebenovinastim slončkom. Tudi tu je malce dišalo po Veronikinem izboru, a sreča v Lininih očeh, ko sem se obeska razveselil, je odtehtalo tudi to.

»Oči, ta slonček prinaša ful sreče, a veš !« je sijala.

»Oh, ljubica, delil jo bom s teboj, prav ?!«

Potem smo odvili še moja darila.

Lina je že tako in tako vedela, kaj je v veliki, podolgovati kartonski škatli, zraven katere je bila še krajša in bolj kvadratasta škatla.

V prvi so bile seveda smučiči in palice, v drugi pa smučarski čevlji.

»Ne bom ga zdaj odvijala oči !« je dejala.

»Zakaj pa ne ?« sem bil presenečen.

»Ker natančno vem kaj je notri in ker je vse res lepo zavito, tako da bom vse skupaj odvila šele doma ! Samo to mi povej, katere znamke so smučiči ?« je bila vseeno malce radovedna.

»Atomic... Saj si rekla, da bi rada te, a ne ?«

»Oh, oči ! Zlat si !« me je objela in poljubljala.

Ni pa vedela, da je v manjšem zavojju še en zavojček...

Pa saj so darila tudi za to, da presenetijo !

Potem je darilo odprla mama.

»Joj, dedo, Lina ! Poglejta, kako lepo kristalno posodo za sadje sem dobila !« je kar zažarela mama.

Oče je kristal ošinil s koticiki očes in le prikimal.

Oba pa sta spregledala pol kilogramski zavitek kave Paul Revere, za katero sem v edini delikatesi, kjer jo sploh imajo, dobil račun, ki je bil višji kot pa za kristalno posodo.

Pa kaj...?!

Mama ima pač rada kavo !

»Dedo, daj, odpri tudi ti svoje darilo !« ga je spodbudila Lina.

»Ah, seveda...« se je zasmejal, kot da mu je malce nerodno, da je darilo sploh dobil.

V darilu je bila steklenica Henneseyevega konjaka, steklenica izjemno redkega in priznanega, povrhu vsega pa še božjastno dragega Chardoneya iz francoske vinske kleti St.Sebastian. In seveda zavitek s šestimi havankami. Pravimi havankami, ki mi jih je s Kube prišvercal prijatelj, kupil pa jih je na črno v delavnici, kjer delajo cigare za samega Castra.

»Oh, Mark, lepo od tebe...« je zamrmral oče in darila, ki si jih ni niti najboljše ogledal, odložil na predalnik.

Kot nenaročene reklame iz poštnega nabiralnika, ki so mu bile vsiljene...

Ko smo skupaj popili še jutranjo kavo in vmes pokramljali o vremenu in vse višjih cenah v trgovinah, sem se poslovil. Mala naj bi pri njiju ostala še do drugega dne, potem pa sva bila z Lino tako in tako dogovorjena za smučanje.

»In kje boš na Silvestrovo ?« me je vprašala mama, ko sem že stal med vrati.

»S prijatelji... Pri njih doma...« sem odvrnil suho.

»Pri Borisu ?«

»Nee... Ne poznata jih... Te prijatelje...« sem se izvijal.
Ko sem bil že v veži, kamor sta me spremili mama in Lina, se je mala stisnila k meni in mi zašepetala na uho.

»A boš za Silvestrovo z Dunjo, oči ?« je vprašala zelo zarotniško in mi pomežiknila.

Prikimal sem.

»A to naj bo le najina skrivnost, prav !« sem dodal šepetaje.

»Prav !« je prikimala in mi stisnila roko.

Med vožnjo do doma sem poklical Dunjo.

»Sem te vrgel iz postelje ?«

»Ne še... Ni ti uspelo... Si me pa zbudil, to pa...« je dejala zaspano.

»Oh, sori !«

»Je že v redu ! Tako in tako moram vstati. In, vidim, da si preživel !« je oživila.

»Bolj ali manj...«

»Je bilo tako hudo ?«

»Pustiva to... Kaj imaš danes v planu ?«

»Kot vedno na Božični dan kosilo pri mami, potem bomo še malo posedeli, potem pa... Ne vem ! Pa ti ? Imaš v planu kakšen randi ?«

»Ja...«

»A res ? A je fletna ?«

»Zelo !«

»Pametna ?«

»Mislim, da bi bil Einstein smrkavec zanjo...«

»Jo poznam ?«

»Bolje od mene !«

»OK, potem pa ji bom povedala, da se dobita ob šestih zvečer ! Prav ?«

»Čudovito ! Le kaj bi jaz brez tebe !«

»Saj !« se je zasmejala.

Če si samec, Božični dan ni ravno dan, ki bi se ga že v naprej veselil. Prej velja, da se ga bojiš. A jaz sem se odločil, da mi tistega dne ne bo pokvarilo nič.

Niti na samoto obsojeno čakanje Dunje do šeste ure zvečer ne.

Zato sva z Rexom odšla na Šmarno goro, se tam dobro uro nastavljala soncu, kar pa je bilo zaradi gužve skoraj neizvedljivo. Na Šmarni je bilo tistega jutra namreč vsaj četrť Ljubljane, pravzaprav vsi tisti, ki se radi

vsaj malo pokažejo v javnosti, se rokujejo, objemajo in si voščijo vesele praznike.

Ker sam ne spadam medne, sva se z Rexom počasi pripravila za odhod proti domu.

»Ojla, Mark !« sem zaslišal nekje iz gužve, kako me nekdo kliče.

Gledal sem med obrazi in iskal takšnega, ki me ni bi bil ravno tuj.

In uzrl Romana, kako se mi od daleč reži.

Z Romanom sva nekaj časa skupaj delala in si nekaj mesecev celo delila pisarno.

Fejst fant...

»Ej, tebe pa nisem videl že...« je začel.

»Sto laških let !« sem ga smeje dopolnil.

»Ja, res... Ti, Mark, slišim, da si zdaj glavni pri R&M ! In da vam gre, v večini menda ravno po tvoji zaslugi, zelo zelo dobro !«

»Kako pa to veš ? Govorice, čenče...« sem hotel biti skromen.

»No, jaz sem zdaj že eno leto pri LPG in... Pač moram biti na tekočem in vedeti, kaj dela naša najhujša konkurenca, kaj ne ?!« se je smehljaj v zadregi, ko je načel temo z R&M ter LPG-jem.

»Prostora je dovolj za vse... Trg je velik, Roman !« sem ob omembi LPG skušal biti in ostati diplomat.

»Sliši se, da ne bo dolgo tako, veš...« je bil nedoločen tudi on.

»In kaj naj bi se spremenilo ?« sem vrgel trnek.

»Ne veš ?«

»Česa ne vem ? Kaj usodnega zame ?«

»No, drugi mesec naj bi prišlo do naše združitve... Pravzaprav naj bi LPG prevzel R&M, samo da bo navzven zadeva prikazana kot združitev !«

Ta njegova izjava me je šokirala, sploh tisto o prevzemu.

A hitro sem se zbral in se spomnil kaj vse mi je o LPG povedal Avgust Kralj.

»Pa boste zmogli tak zalogaj ? Slišim, da vam tu in tam pošteno curlja voda v grlo...«

»Imamo nove vlagatelje, kjer kapital ni problem, veš !«

»Seveda Tex-Ton !« sem pomislil, a rekel seveda nisem nič.

»Hotel sem ti samo povedati... Ker sva prijateljja, Mark... No, po tem prevzemu naj bi jaz zasedel tvoje mesto... Upam, da nisi jezen name in da bova vseeno lahko dobro sodelovala ! Saj veš, odločili so drugi...« je razlagal zlogoma, a me pri tem ni mogel gledati v oči.

S težkimi treking čevlji je vrtal po pesku pred seboj.

Ko sem si opomogel od novega šoka, sem le rahlo kimal in ga gledal naravnost v oči.

»Roman, saj sva profesionalca, a ne... Se vidiva ! Če ne prej, drugi mesec ! Zdaj se mi pa že mudi !« sem se izgovoril.

»Seveda... Seveda ! Ej, pa srečno novo leto !«

»Tudi tebi Roman ! Tudi tebi...«

In sem zbežal.
Dobesedno.

Tako sem tekel po hribu navzdol, da me je celo Rex malce čudno gledal in tu in tam zategnil povodec, da me je vsaj malo zabremzal.

Ko sem sedel v avto, sem si prižgal cigareto.

Kar sicer ni najbolj zdravo po tako silovitem teku, a kaj ko sem takrat potreboval nekaj, da me vsaj malo umiri.

»Po tem prevzemu naj bi jaz zasedel tvoje mesto... Upam, da nisi jezen name in da bova vseeno lahko dobro sodelovala !« sem se spomnil Romanovih besed.

»Frenk, pizda ! To ti pa je Božično darilo, ni kaj !« se mi je naenkrat zasvitalo.

Frenk je vedel vse, tudi to, da me nameravajo zamenjati z Romanom, a ni zinil ne bev ne mev, pač pa me je pital z obljubami, za katere je vedel, da jih nikoli ne bo mogel izpolniti.

»Jebeš tak praznik, tak Božični dan !« sem zaklel in z vso hitrostjo odpeljal proti domu.

Ta hitrost me je stala sto evrov, ko sem se ujel v radar in ko sem napihal nič cela nič.

Res, popoln dan, ni kaj !

Prisedla je k meni v avto in me poljubila.

»Mark ! Kaj je narobe ?« je vprašala, še preden se je odmaknila od mene.

»Pa kaj ? A ima vgrajen detektor za ugotavljanje slabe volje ali kaj ?« sem jezno pomislil, ko je, kot da ima s seboj nekakšno nezmotljivo bajalico takoj ugotovila, da nisem ravno prešerne volje.

»Slab dan pač...« sem zamahnil z roko.

»Slab dan ? Božič pa slab dan ? Pa kaj je bilo ? Kaj se je zgodilo ? Ti je šla črna mačka čez cesto ? Si razbil ogledalo ?« je govorila kot dež , a sem vedel, da me hoče le malce zdrmati in da ni škodoželjna.

»Ma vse mi gre v maloro !« sem eksplodiral kot tempirana bomba.

Nekaj časa je molčala.

Jaz pa še bolj.

»Parkiraj !« se je končno oglasila.

»Kaj ?«

»Parkiraj in greva gor ! K meni greva !« je dejala malone ukazovalno in mi pokazala na prazno parkirno mesto.

In sem jo ubogal in bil čez nekaj minut prvič v njenem stanovanju.

Dobrodošlico mi je izrazila kar Viviane.

Muca Viviane !

»Naj vaju predstavim... To je Viviane in to je Mark !« je pokazala na muco, ki se je z visoko dvignjenim hrbtom že drgnila ob moja meča.

»Ej, kako si ?« sem pobožal Viviane, kateri je to očitno zelo godilo.

»Upam, da ne boš zbežal ker sva v prevladi ! Dve na enega !« se je smehljala.

»Če tudi ti ne boš grizla in kraspala... No, potem se bom potrudil preživeti tudi to, obljubim !«

»Pridi !« me je povabila po hodniku naprej.

In smo šli.

Dunja naprej.

In Viviane, prav ob moji nogi, z menoj, kot da je moj osebni stražar, le da se ti osebni stražarji ponavadi ne drgnejo ves čas ob nogo, tako kot se je Viviane v mojo.

»Bova v dnevni, v jedilnici ali v kuhinji ?«

»A spalnice pa nimaš?« mi je ušlo.

Na pol grdo, na pol smeje me je pogledala.

»Tebe je pa danes nekaj zares na hudo in na močno udarilo ! Samo še ne vem točno kaj in kam ! A bom že izvedela ! Alo, v dnevno ! In nehajta se cartat vidva ! Viviane, ti si samo moja, ne pozabi tega, prosim te !«

Hotela je biti prijazna, hotela me je spraviti v dobro volja, hotela je odgnati moje črne misli, hotela je...

Ma, hotela je mene nič tečnega.

In ji je uspelo.

Ne takoj, a po kozarcu ali dveh vina in potem, ko je njena roka mirno ležala v moji, se mi je jezik le razvezal.

In sem ji povedal o združitvi, ki pa da ne bo združitev, pač pa prevzem, o tem, da mi obljublajo nekaj, v resnici pa me imajo namen brcniti v rit, o Tex Ton-u in bajnih denarjih, ki jih ta prinaša, da nas potem kao združene ukine ali karkoli že, povedal sem ji o Avgustu Velikem, o sestanku z njim in tudi o njegovi kandidaturi in o tem, da me je povabil naj sodelujem.

Ves čas ko sem govoril me ni prekinila ne z besedo, ne s kretnjo. Molčala je in poslušala, tu in tam prikimala ali stisnila ustnice in odkimala, kot da tudi njej ni všeč, kar sem govoril.

Ko sem končal, nama je nalila nov kozarec.

»In kaj boš zdaj ?« je vprašala.

Nisem vedel kaj naj rečem, ker preprosto niti sam nisem vedel kaj lahko, če sploh lahko kaj naredim.

»Ali kaj sploh lahko narediš ?« je dodala in spet sem posumil, da nemara res zna brati misli.

»Ne vem, Dunja !« sem priznal.

A to priznanje mi je šlo z jezika gladko in z lahkoto, s takšno lahkoto, da sem se čudil samemu sebi.

To sem ji tudi pošteno povedal.

»Pomaga, če komu poveš, a ne ? Z očetom se o tem verjetno nista pogovarjala, kaj ?« se je nasmehnila, se naslonila name in se z roko ovila okrog moji prsi.

»Niti ne... No, povedal pa mi je, da se je pred dnevi dobil s Kraljem na kosilu. Zakaj, ne vem... Le to je rekel in to na zelo prijazen očetovski način, kar me je pri njem sila presenetilo, da naj pazim, da naj bom previden !« sem ji na kratko povedal, kaj sva z očetom sploh govorila na to temo.

Pa saj kaj več se tudi pogovarjala nisva.

»Mogoče bi se pa vseeno moral z njim malce bolj pogovoriti...! Z nekom se moraš...« je dejala sila previdno.

»Zakaj pa imam tebe ?« sem se zasmeljal.

»Vidiš, takšen si mi všeč ! Z nasmehom in jamicami na licih, ne pa z zgubanim čelom in z nasršenimi obrvmi, da o črnogledosti in strelah iz tvojih oči niti ne govorim !« se je dvignila k meni in me poljubila na lica.

»Torej hočeš ob sebi klovna ?«

»Ne, to ne ! Le tebe, a takega nezateženega, veš ! Povej, si lačen ?«

»Lačen ? Seveda ! Kaj danes ponuja tvoja kuhinja ?«

»Uf, zdaj smo pa tam...« se je zasmejala.

»Samo ne predlagaj *hallo pizza*, prosim !«

»Grdavš, še ta edini izhod v sili mi hočeš vzeti ! Ni fer !!! Ne grem se več, da veš !«

»Kaj pa če bi ?« sem se sklonil k njenem ušesu.

»Mark, ne nori ! Vidiš, da otroci še ne spijo !« se je zasmejala še preden sem kaj rekel in pokazala na Vivian, ki je ležala ob meni in se dala božati.

In v tistem trenutku je zazvonil moj telefon.

»Ma, naj zvoni !« sem zamahnil z roko.

»Ob tej uri te nihče ne kliče kar tako, brez veze, Mark !«

»OK...« sem dejal in se oglasil na telefon.

Bila je mama.

15.del U R G E N C A

KAKO SEM OD DUNJE PRIPELJAL DO URGENCE NE VEM, VEM LE TO, DA SEM MED POTJO VES ČAS RAZMIŠLJAL O TEM, ČE VENDARLE NI Z MENOJ KAJ NAROBE IN DA SEM VERJETNO VEČKRAT TUDI JAZ LAHKO ZELO ZELO PRISTRANSKI.

Tudi do očeta....

Pogovor z mamo je bil sila kratek in Dunja je že po nekaj trenutkih vedela, da je nekaj hudo narobe, da se je moralo zgoditi nekaj resnega.

»Mark... Oče !« je mama hlipala v telefon.

»Mama ! Umiri se ! Kaj je narobe ?!«

»Oče, Mark... Padel je in je brez zavesti! Joj !« je glasno zajokala.

»Si poklicala reševalce ?«

»Ja, sem, takoj ! Seveda ! Joj, hvala bogu, da Lina že spi in da tega ni videla ! Tako se imata rada, kaj ne ?!« je govorila, a sem vedel, da sploh ne ve, kaj mi govori in o čem sploh govori.

»Takoj pridem, ne razburjaj se, prosim !« sem jo miril.

»Kar na urgenco pojdi, kaj boš tu pri naju z Lino...!« je spet spregovorila z normalnim glasom.

»Najprej pridem k tebi in bova skupaj počakala reševalce, če jih še ne bo !«

»Kako to misliš ? Saj so že bili ! Saj so ga že odpeljali !«

»Kdaj, mama ?«

»Pred... Ne vem... Pred eno uro ?« je bila spet vsa zmedena.

»Dobro... Pomiri se, vse bo v redu, boš videla ! Vzemi kakšno tableto za pomiritev, jaz pa grem na urgenco in takoj ko kaj izvem, te pokličem ! Prav ? Ubogaj me, prosim ! In kasneje, če še ne boš spala, se bom oglasil pri tebi ! Obljubim !«

»Prav, Mark... Ti že veš !«

Ko sem prekinil zvezo, je stala pred menoj Dunja in me gledala z zares žalostnimi očmi.

»Oče ?« je vprašala.

»Srce...« sem dejal in zraven prikimal, potem pa odšel naravnost na hodnik.

»Mark, počakaj ! Takole razburjen ne moreš voziti ! Jaz te bom odpeljala ! Prosim !« tisti prosim je pristavila, ko je videla moj nič kaj prijazno začuden obraz.

Za hip sem okleval.

»Prosim !« je ponovila tiho.

»Ne, Dunja... To moram storiti sam !« sem dejal, že obut in z roko na kljuki vhodnih vrat.

»Mark !«

»Ja...« sem se obrnil.

Objela me je in me kratko, a nežno poljubila.

Potem je z obema rokama prijela mojo glava in me pogledala v oči.

»Pa je res usran, tale Božič...«

In ko sem potem vozil preko mesta, sem se spraševal, če očetu le nisem na nek način tudi jaz delal krivice.

Konec koncev sem bil večni upornik.

Nikoli nisem hotel delati tistega, kar je on hotel od mene. Tudi če me je kaj od tega zares mikalo, tistega nisem storil samo zato, da ni bilo tako, kot je hotel on.

In potem še tista moja slavna Avstralija, ko več kot pol leta nista vedela ali sem živ in če sem, kje sem...

Kako in kje sem parkiral avto ne vem, vem pa, da so me pri vstopu iz teme v avlo urgence neonske luči zbodle v oči tako močno, da sem mislil, da nad mano sije vsaj tisoč sonc.

Pri recepciji nisem izvedel ničesar ali če sem bolj pošten... Bore malo.

»Oprostite, toda šele pripeljali so ga in prav zdaj je v travmi štiri ! Najbolje bo, da počakate pred ambulanto in dr.Kompole vam bo takoj po prvem pregledu zanesljivo lahko povedal kaj več. Mislim pa, da gre za težave s srcem, tako so vsaj rekli reševalci, ki so ga pripeljali. Številka štiri, gospod !« je bila z mano zares prijazna sestra, ki je bila tisto noč dežurna, a kaj ko jaz te njene prijaznosti sploh slišal nisem.

In sem šel, nekako našel štirico in čakal.

Ja, čakal...

Gledal sem na svojo uro in na veliko uro, ki je visela na steni.

Deset in deset..

Potem sem primerjal čas obeh ur, primerjal sem hitrost sekundnih kazalcev na eni in na drugi uri, spet primerjal čas na obeh urah in nazadnje obupal in začel razmišljati o očetu.

Pravzaprav o očetu in meni.

»Mark, hitro pojej do konca, potem pa greva plavat !« mi je govoril oče, sedeč na skali ob morju.

Jaz sem jedel kruh, namazan s pašteto, ki mi ga je mama vzela s seboj na kopanje v zaliv Sv.Eufemije na Rabu.

Hitel sem s tistim kruhom, grizel, gotal in spet grizel pa gotal, samo da bi lahko čim prej šel plavat.

A moja požrešnost ni bila nič kaj všeč osi, ki je sedla na pašteto, s katero je bil namazan moj kruh. In to, da ji ni bilo všeč, mi je tudi jasno pokazala s pikom naravnost v sredino jezika. Seveda sem se začel dreti, kot da mi slačijo kožo in ker mi je jezik kar hitro tudi otekal, pa še bolelo me je kot zlodej, nisem mogel niti povedati, kaj mi je.

Potem pa sem le stegnil jezik.

In ko je oče na mojem jeziku zagledal mrtvo oso, je planil v smeh.

In potem je planil še po fotoaparatu.

Namesto, da bi mi izdril osje želo, je najprej napravil nekaj zgodovinskih posnetkov svojega sina edinca, kako iz ust moli jezik, na katerem je pregriznjena osa in kako se dere kot jesihar, po licih pa mu lijejo krokodilje solze.

Šele po nekaj klikih fotoaparata je iz žepa svoj hlače potegnil kratek švicarski vojaški nožek in mi na mojo grozo z njim izdril osje želo z jezika.

Takrat sem bil star štiri leta...

»Pripravljeni... Zdaj !« se je zadržal štarter in jaz sem se pognal v svojo progo v bazenu kot da mi gre za življenje.

Nisem gledal na druge tekmovalce, gledal sem le rdeče belo obarvane lesene letve, ki so označevale mojo progo in gledal sem debelo črto črto pod menoj na dnu bazena.

Nič drugega me ni zanimalo, kot le to, da čim hitreje pridem do cilja, da bom prvi, da zmagam.

In sem zmagal.

V zadnjih desetih metrih sem pospešil in s tem silovitim finišem premagal mojega največjega tekmeca iz treningov.

Trener je bil navdušen, jaz pa še bolj, saj sem na koncu dobil diplomu za osvojeno prvo mesto in prvič stal tudi na stopničkih za zmagovalce.

Polnosen sem diplomu prinesel domov in jo v pričakovanju njegovega navdušenja seveda najprej pokazal očetu.

Pogledal jo je za desetinko sekunde in jo vrgel na mizo.

»Mark... Raje, kot to diplomu za kar koli že je, bi videl v tvojem spričevalu same petice !« je rekel in mirno naprej prebiral svoj časopis.

Takrat sem bil star devet let...

Ena mojih največjih mladeniških želja je bila, da bi imel bicikl.

Prosil sem zanj, rotil mamu in očeta...

A ni mi uspelo. Tudi same petice v spričevalu niso odtehtale. Tako sem se vse do svojega trinajstega leta vozil z bicikli prijateljev ali sosedov.

Potem pa je moji babici, ki je sicer imela zelo nizko pokojnino, kar naenkrat prekipelo in sredi pomladi je oznanila, da če bom razred izdelal z odličnim, da mi kupi kolo. In to ne navadno kolo, temveč kolo Pony, ki so ga prav taisto leto šele začeli izdelovati v Rogu.

Od veselja sem babico celo popoldne nosil naokrog in jo poljubljal.

In potem so prišla spričevala in jaz sem seveda bil odličnjak.

Že cel junij sem sanjal, kako se bom vozil na tako nobel novem biciklu.

A je ostalo samo pri sanjah.

Ko bi moral dobiti kolo Pony, je oče prepričal babico, da je to prevelik strošek zanj in da mi bo bicikl kupil on.

In ga je res.

Od sina svojega sodelavca mi je pripeljal star nemški bicikl rener. To še ne bi bilo tako hudo, če bicikl, drugače črne barve, ne bi bil ves poslikan z rdeče, belo, rumenimi rožicami. Sin očetovega sodelavca je bil pač malce hipija in pristaš *flower power* in tako sem se namesto z nobel Ponyem po mestu vozil z botaničnim vrtom na velikih kolesih.

Takrat sem bil star skoraj trinajst let...

Za svoj sedemnajsti rojstni dan sem hotel napraviti *hausball* in na to sem oba, očeta in mamu, pripravljal že vsaj tri mesece prej.

Mama ni imela nič proti, oče pa je, še preden sem temo *hausballa* dobro začel, vedno le gladko usekal svoj ne.

»To sva že obdelala in o tem se ne bova več pogovarjala!« je rekel in s tem tudi zaključil debato.

A mama ga je potem nekako vendarle pregovorila, a... Na žalost le na pol.

Hausball ja, a midva ne greva od doma.

»Čisto lep piknik lahko napraviš na našem vrtu ! Vi boste zunaj, midva z mamu pa v hiši ! To ali pa...« je svoje stališče pojasnil oče, mama pa je le zavila z očmi.

In sem pristal. Kaj pa sem hotel drugega ...

Na veselje mojih sošolk in prijateljic in na žalost mojih sošolcev in prijateljev.

In seveda na mojo žalost !

Ko je odbila usodna ura in ko še niti nismo začeli z mix varianto med hausballom in piknikom, že se je med nami sprehajal oče.

No, po pravici povedano, več je bil med puncami, ki so bile vse do zadnje navdušene nad njim.

»Uh, kakšen sogovornik !«

»Joj, kako lepe modre oči ima !«

»A ne, kako zna lepo govoriti !«

Fantje pa so gledali na črno, da se je kar kadilo.

Pivo, ki smo ga za bolj vroče ure mojega *hausballa* skrili v grmovje, je na našo žalost moralo ostati lepo skrito in neodprto med košatimi vejami japonskega borovca.

Takrat sem imel natanko sedemnajst let...

Po moji diplomi, ki jo doma niti nismo slavili, sem več kot mesec dni čakal na zaposlitev. Ta pravo zaposlitev, da bom lahko najprej začel suženjsko pripravništvo, ga čim prej odbrenkal in končno začel zares delati in tudi zaresno služiti.

Takrat sem že skoraj več kot štiri leta živel v najemniški sobici, kjer niti kaditi nisem smel, kaj šele, da bi si kuhal. Moj takratni jedilnik je obsegal manj jedi, kot pa je prstov na rokah. Paštete, navadna salama, tirolska salama in kakšna šunka za čez vikend. Tako rekoč sem živel ob tej suhi hrani kot kakšen puščavnik.

Seveda sem se mami revček podhranjeni na moč smilil in me je zaradi tega ves čas vabila na kosila in večerje.

In ker mi je po diplomi ugasnila tudi štipendija, sem ta vabila hvaležno tudi sprejemal.

Očitno je oče to tudi opazil, saj me je nekega večera, potem ko smo ravno pojedli, na svoj način povprašal o mojem statusu.

»Ti, Mark ! A ti nimaš nobenih izpitov več ali sploh ne misliš več študirati ? Boš študij prekinil ? Vidim namreč, da po cele dneve visiš doma !«

Opazil je, da sem pogosteje na kosilu ali večerji, ni pa opazil, da sem diplomiral.

Takrat sem jih imel dvaindvajset in pol...

Ura !

Deset in osemindvajset....

Začutil sem, da me nekdo mehko drži za roko.

Dunja !

»Si bil hudo jezen, da je pozabil na tvojo diplomu ?« je vprašala tiho, kot da bi se bala, da naju lahko kdo sliši.

Zmedeno sem jo gledal.

»Poslušala sem, kaj si govoril... Sicer si govoril zelo zmedeno in tiho, bolj sam sebi, a sem vseeno večino razumela... Oprosti !«

»Je že v redu...«

A bil sem še vedno zmeden.

In od spominov in od tega, da ona, Dunja, kar nenadoma sedi ob meni.

»Od kje pa sploh ti tukaj in ?!«

»Klicala je Lina...«

»Tebe ?«

»Aha... Tvoj telefon je izklopljen ali pa imaš prazno baterijo !«

Izvil sem telefon.

Res je bil izklopljen.

Prižgal sem ga, v tistem pa mi je šinilo.

»Kako ?Lina klicala tebe ?Od kje pa Lini tvoja številka ?«

»Oh, že dolgo jo ima... Od kar sva se šli skupaj razvajaj v Regency, Mark ! Pravzaprav se kar vsak dan slišiva, veš...« je dejala z rahlim nasmeškom, v katerem bi lahko bilo tudi malček slabe vesti.

»A... Tako ! In zakaj te je klicala ?« sem vprašal kot največji bedak.

»Ker se je prebudila, ko je slišala, kako babica joče in ju obe skrbi kaj je z dedkom in zdaj, ko tvoj telefon ni bil dosegljiv, tudi kaj je s teboj !« je pojasnila.

»A... Tako...«

»Že kaj veš, kako je z očetom ?«

»Ne, še vedno je notri... Na sprejemni v recepciji mi je sestra rekla, da je srce...« sem povedal, kar sem vedel.

»Mark... Ne skrbi, to ni več 18. stoletje ! Zdaj rešujejo že zares hude primere in delajo čudeže ! Prepričana sem, da bo z očetom še vse v redu !«

»In prav danes zjutraj se je hvalil, da mu je Ve... No, da je dobil nove tablete za pritisk in da se po njih super počuti.« skoraj bi mi ušlo tudi tisto o Veroniki.

Pa saj mi je.

No, dovolj mi je ušlo, da je razumela tudi Dunja.

»Ne bodi otročji, Mark... Veronika je pač zdravnica in čisto razumljivo je, ker se dobro poznata, da ji oče pač bolj zaupa kot drugim zdravnikom, mar ne ?« me je prijela za brado in mi jo nežno stresla.

»Jebemti takšne praznike !« sem zaklel bolj sam zase.

»Mark ! Poslušaj me ! Obljubim, da si bova od zdaj naprej naredila en dan v mesecu za Božični večer ! Za samo najin Božični večer ! Prav ?« se je nasmehnila in podkrepila svoje besede z močnim stikom roke.

Pogledal sem jo in čeprav ni bil ravno pravi trenutek, sem se ji vseeno moral zahvaliti z nasmehom.

In jo poljubil.

Dr. Kompole je prišel iz travme štiri še preden so pripeljali tudi očeta. Skočil sem pokonci.

Doktor me je zelo utrujeno pogledal.

»Gospod doktor...« sem začel.

»Ste svojec ?« me je prekinil.

»Ja, sin !«

»No, na srečo je z vašim očetom vse v redu... Stanje je stabilno, veste ! Oče bo nekaj dni odležal na opazovanju na intenzivni, potem pa bo moral na par bolj zahtevnih pregledov in tam bodo določili tudi terapijo za v bodoče. Od zvišanega pritiska, pa verjetno tudi drugih vplivov, ima vaš oče zelo oslABLJENO srčno mišico ! To, kar je bilo danes, je lažja oblika kardio infarkta... A, kot sem rekel, zdaj je vse v redu, lahko ste mirni in brez skrbi ! Kot rečeno, stanje je stabilno in tudi srce spet deluje povsem normalno !« je govoril hitro, kot malce preveč navita ura in zraven močno gestikuliral z rokami.

Za hip sem omahoval.

»Hvala, gospod doktor ! A grem lahko k njemu ?«

»Lahko greste k njemu, seveda... Samo... On ne bo vedel, da ste pri njem. Dobil je kar nekaj zdravil, med drugim tudi dokaj močna pomirjevala. Bolje je, da prvih dvanajst ur mirno prespi. Tako ne bo kakšnega neljubega stresa ko se zbudi, pa še telo se bo ta čas malce okrepilo ! Lahko noč !« je dejal in z dolgimi koraki krenil nekam v globino belega hodnika.

»Mark...« sem bolj začutil, kot pa slišal Dunjo ob sebi.

Premišljeval sem, kaj vse lahko doleti očeta po takšnem infarktu.

Bi mu lahko za vedno odpovedalo srce ?

Ali obstajajo zdravila za takšna obolenja. Učinkovita zdravila ?

Kaj naj povem mami...?

In kako ?

Bo mama dovolj močna, da se sooči s tem ? In potem še z očetom, ki bo verjetno za dalj časa, če ne za vekomaj obležal ?

»Če zdravnik pravi, da je vse v redu in da oče zdaj spi, je mogoče bolje, da greva k Lini in babici ! No, mami, tvoji mami mislim... Ona te zdajle bolj potrebuje, kot pa oče, za katerega lepo skrbijo in ki zdaj mirno spi !« me je zdramila Dunja in zelo razumsko in razločno govorila kaj se sploh dogaja.

Kimal sem in kao razmišljal, a moja glava je bila prazna.

Vakum.

En sam nič, razen mogočnega grmenja in bobnenja v njej.

»Samo toliko, da ga vidim...« sem dejal Dunji in prav v tistem trenutku so se odprla krilna vrata travme in skoznje je sestra porinila voziček z očetom.

Bil je preklopljen na infuzijo in še na neko drugo stvar, a obraz je imel spokojen.

Zares spokojen.

Ne tak, direktorsko hladen in kamnit kot običajno.

Takšen izraz, kot ga je imel tiste noči na urgenci, bi si ga želel imeti pri njem vse življenje.

16.del
TRIS V ŽENSKAH – LINA, MAMA IN DUNJA

DUNJA NI PUSTILA NE DA BI ISKAL AVTO, KAJ ŠELE DA BI VOZIL.

DO HIŠE MOJIH STARŠEV ME JE ODPELJALA KAR ONA SAMA.

»Mark...« me je ustavila, ko sva prispela in ko sva po stopnicah šla proti vratom.

»Ja ?«

Stopila je k meni in me objela.

»Srečen Božič, Mark...« je bolj dahnila, kot pa spregovorila in me poljubila.

»Tudi tebi, Dunja !« sem dejal.

»Vem, da bo srečen in vem tudi to, da se bo vse skupaj srečno končalo !« je dejala in se stisnila k meni.

Ta njena gesta me je in potolažila in ohrabрила.

»Vsaj nekje nekdo, ki mu je mar... Mar tudi zame !« sem pomislil in jo nežno pobožal po njenih laseh.

Ko sem pogledal v nočno nebo, sem opazil, da je spet začelo snežiti. Snežinke so se med redkimi lučmi vrtinčile in plesale svoj ples.

»Pa je res Božič ! Čeprav ga bo kmalu konec !« sem dejal in pokazal na snežinke.

»Pa ne za naju ! Ne pozabi, da imava zdaj dogovor ! Vsak mesec vsaj en Božič ! Če pa me boš znal razvajati, pa čisto lahko, da jih bo še več...« je dejala Dunja in me še enkrat poljubila, potem pa me je porinila proti vratom, kot da bi hotela reči : »No, zdaj pa pojdi !«

Ko sem videl, da hoče oditi, sem jo zaustavil.

»Ej, kam pa ti ?«

»Mark... To pa res ni trenutek, da bi...« je izbirala besede, a ji nisem dal časa.

Ujel sem jo za roko.

»Ne nori ! Ravno pravi trenutek je, verjemi ! Boljšega ne bi moglo biti ! Notri sta dve ženski ! No, ena ženska in ena deklica, ki ju je treba potolažiti, pomiriti, se z njima pogovoriti ! In, kot sem opazil... No, mislim, da te bo Lina zelo vesela ! Pridi !« sem dejal in jo prijel za roko.

In je zares šla in mi sledila.

In jaz sem bil srečen, da mi sledi in da je ob meni.

»Mark je bil čudovit otrok !« sem enkrat, ko sem šel mimo, mimogrede ujel mamo, ki je Dunji govorila o moji in tako na nek način tudi svoji mladosti.

Potem sem z Lino odšel v njeno sobo in se z njo pogovarjal še dolgo časa, preden mi jo je uspelo uspavati .

»A dedo zares ne bo umrl, oči ?« me je Lina vprašala potem, ko sem ji moral na dolgo in na široko razložiti, kako je bilo v bolnišnici.

In ji za sveto obljubiti, da bo lahko šla naslednji dan z menoj k dediju tudi na obisk.

»Lina, nekega dne bo tudi dedo umrl, kot moramo nekega dne umreti vsi ljudje... A to ne bo ne danes, ne jutri in upam, da še dolgo ne !« sem jo tolažil.

»Veš, rada ga imam...« je tiho dejala Lina in objela blazino, na kateri ji je ležala njena glava.

Lase je imela široko razpuščene, njene oči pa so bile solzne.

»Vem...«

»Ne toliko kot tebe in mami... Pa tudi čisto drugače ga imam rada, veš...« je šepetala.

»Vem...«

»A ti si imel dedija in babico ?« me je vprašala in široko odprla oči, kot da bi se prebudila iz pol sna.

»Oh, seveda sem jih imel ! Si pozabila, ko smo gledali njihove fotografije ? Dve babici in enega dedka !«

»Si jih imel rad ?«

»Sem !«

»Tako kot jaz dedija in babico ?« je vprašala in pomislil sem, da je malce prikrajšana, saj so bili Veronikini starši že dalj časa pokojni.

»Mislim, da... Veš, vsakega od njih sem imel rad čisto po svoje !« sem ji poskušal razložiti eno najbolj zamotanih zadev na svetu.

Koga imaš raje ?

A k sreči je Lina že na pol zdrsnila v pravi spanec, saj je od njenega govornega ostalo le še tiho mrmranje.

»Daj mi lubija, oči...« sem komaj še razumel.

Poljubil sem jo na uho in na lička, pa še na nos in potem zares zelo potihoma odšel iz njene sobe.

Utrujenost in babičin metin čaj sta ji končno prinesla zaslužen spanec.

»Ostane torej še babi...« sem si rekel, ko sem se spustil po stopnicah.

Ko sem se vrnil sta mama in Dunja sedeli v na pol zatemnjeni dnevni sobi.

Mama je Dunjo držala za roko.

Dunja je natakala čaj in mama ga je ubogljivo pila.

Mama je govorila, Dunja je poslušala.

Dunja je mamu tako nežno pobožala po roki, kot da bi imela pred seboj svojo mamu.

Mama je jokala, Dunja ji je podajala papirnate robčke.

Potem je mama Dunjo pobožala po licu.

»Tako prijetna ženska si, Dunja... Topla, razumevajoča !« je dejala s svojim značilnim mehkim glasom mama in videl sem, da je Dunja ob tem rahlo zardela.

Nista me slišali.

No, mogoče me Dunja je, a ni hotele mame motiti v njeni takratni spokojnosti.

Zato sem sedel v jedilnico, od koder sem le še pridušeno slišal njuna glasova.

»Tako srečna bom, če bosta srečna tudi vidva ! Ali ga ljubiš, Dunja ?« je vprašala mama.

Odgovora ni bilo slišati.

Dunja je molčala.

Je vsaj prikimala ?

Ali je odkimala ?

Ali nič od tega ?

»In zdaj lahko grem...« je dejala, ko je povsem sproščeno prišla po stopnicah iz zgornjega dela hiše okrog pol štirih zjutraj.

Videti je bilo, kot da tu že od nekdaj živi. Vsaj meni se je v tistem trenutku zdelo tako.

»Popila je še eno tableto in... Mislim, da bo zdaj vsaj tja do osme ure zjutraj mirno spala ! Kaj pa Lina ?«

»Spi... Že dolgo !«

»Kako je prenesla ? Prej, ko sem se pogovarjala z njo, se mi je zdela hudo prestrašena !«

»Ja... A sem ji potem razložil, kako je bilo v bolnišnici in... Pomirila se je. Strah jo je bilo, da bi oče umrl. Mislim, da je prej mogoče celo mami ušlo kaj takšnega, kar je preplašila tudi Lino !« sem ji pojasnil svoje sume.

»Poglej, kako sva nočoj zamenjala vlogi ! Prej sva imela načrt ti in mama ter Lina in jaz, a nazadnje je bilo ravno obratno...« je zmajala z glavo, kot da tega ne more verjeti.

»Mislim, da moraš zdaj osvojiti le še očeta ! Pri Lini in mami ti je čudovito uspelo !« sem se rahlo nasmehnil.

»Kaj pa pri tebi ?«

»Nor sem nate, Dunja...« sem ji prikimal.

»Eh, hudo si potreben spanca, Mark, to je vse ! Huda in dolga noč je za teboj !« me je mehko objela, ko je končno stopila do dna stopnic, kjer sem jo z odprtimi rokami željno čakal.

Pogrešal sem njeno bližino, toploto.

»Tudi tebi ni bilo prizaneseno... Hvala, Dunja !«

»Saj bi ti storil isto zame !« je rekla stvarno.

Spet sem jo poljubil.

»Kaj ne, da bi ?« je vprašala, ko sem ostal tiho in je mogoče razumela, kot da ji sploh nisem hotel odgovoriti.

»Dunja... Zakaj sprašuješ tisto, kar veš ! Kaj takšnega ti pa res ni treba spraševati !« sem jo pogledal.

Pokimala je in odšla v dnevno sobo.

Povem neobremenjeno, kot da bi bila v hiši gospodinja ona, je pobrala čajni servis, ga odnesla v kuhinjo, vse skupaj pomila in zložila na kuhinjski pult.

»Kaj me tako čudno gledaš ? Misliš, da nikjer in nikoli ne delam kaj podobnega ? OK, priznam, v večini jem zunaj, a to šele zadnje čase, ko se mi ne ljubi kuhati sami zase...« je dodala in slednje je kljub vsemu izzvenelo kot neke vrste opravičilo.

A v tistem trenutku to sploh ni bilo pomembno.

Pomembno je bilo le to, da je bila ob meni.

Objel sem jo in jo pritisnil ob pult.

Gledala sva se v oči.

Oba sva vedela o čem premišljujeva.

»Šla bom...« je dejala tiho.

»Ostani...« sem šepnil malone proseče.

»Ne... Ne bi bilo prav !« je odločno odkimala in me rahlo odrinila.

Skoraj nejevoljen zaradi njene zavrnitve oziroma vztrajanja, da gre, sem ji pomagal obleči plašč.

Brez besed.

»Takoj, ko se zbudita, me pokliči !« mi je zabičala in me na kratko poljubila.

Ubogljivo sem kimal.

»V kuhinji je še cel lonec čaja, če ga boš potreboval...« je še naročila in se obrnila.

Segla je po kljuki in takrat nisem mogel več zdržati.

»Dunja...«

»Ja...«

»Kaj si prej odgovorila mami ?«

»Kdaj ?«

»Ko te je vprašala, če me ljubiš ?«

Nasmehnila se je.

»Ugani, bučman...!«

In je odšla, stopajoč zelo odločno, a vseeno zelo vabljivo in elegantno.
Kar stopila se je med plešočimi snežinkami.

17.del KO PRIDE POLNOČ , KO GORIJO LE ŠE SVEČE

»MARK, ŽE KAJ NOVEGA.... ???« SEM NAVSEZGODAJ ZASLIŠAL BORISA, KAKO VPIJE V SLUŠALKO.

»Neee...« sem zategnil zaspano.

»Sem vaju zbudil, golobčka, kaj ?« se je režal.

Sele po tej njegovi izjavi sem spoznal, da Boris za mojega očeta ne ve in da ne sprašuje, če je kaj novega v zvezi z njim in njegovim počutjem.

»Boris... V posteljo sem šel malo pred peto uro zjutraj...« sem dejal utrujeno, še bolj pa zaspano.

»No, vidiš ! To je zato, ker ves čas visiš na Dunji kot kakšna opica na mangu !«

»Boris... Nocoj sem pol noči preživel na urgenci, kamor so odpeljali očeta po infarktu, pol noči pa pri naših doma, ko sem tolažil mamo !« sem dejal in mu na hitro razložil kaj se je zgodilo prejšnji večer.

»Uf, Mark... Sori ! Nisem vedel... Kako naj bi vedel ! Res, sori !« se je opravičeval.

»Saj je v redu !«

»Pa oče ?«

»V redu, pravim...«

»Lahko kaj pomagam ?«

»Ja !«

»Povej !«

»Ne budi me več...«

Škoda je bila vseeno storjena, a se zaradi tega nisem preveč razburjal. Na hitro sem skočil pod tuš, potem pa v kuhinji počasi pripravljaj zajtrk.

»Mama in Lina se bosta slej kot prej zbudili...« sem razmišljal in vsaj tistega dne nisem hotel mame obremenjevati z vsakodnevnimi skrbmi, sploh pa ne s skrbmi za Lino.

Ura je bila že krepko čez deseto, ko sta se zbudil, seveda najprej Lina, ki je zbudila še mamo in ko sta prišli v kuhinjo, je bilo večina stvari za zajtrk že pripravljenih.

»Oh, Mark ! Kako lepo ! In tudi kavo si nama skuhal ! Lepo, res lepo od tebe !« je govorila mama in na hitro nekaj stvari vseeno spremenila in postavila po svoje.

Samo nasmehnil sem se temu.

»Oči, a gremo zdaj do dedija ?« je vprašala Lina še malce krmežljava od spanca.

»Ne še, ljubica ! Najprej se bomo najedli, potem gremo na en dolg, zelo dolg sprehod, potem bova poklicala Dunjo, da me odpelje po moj avto, nato vaju z babi odpeljem nekam na eno odlično kosilo po vajini izbiri in potem... Potem bomo šli k dediju, obljubim !« sem ji razložil svoj načrt.

»Zakaj pa tudi Dunja ne bi šla z nami na sprehod ?« si je strateško povsem jasno popravke mojega načrta zamislila Lina in me zvedavo pogledala.

»Ker zdajle še spi kot kakšen polhec, ljubica !« sem se nasmehnil.

Kot da bi me hotel postaviti na laž, je v tistem trenutku zazvonil Linin mobilnik.

»Dunja je !« se ji je obraz razjasnil, ko je pogledala na telefon.

Rahlo sem zmajal z glavo in mama se je le rahlo nasmehnila, potem pa srknila kavo.

»Dunja !« je zaklicala v slušalko in se umaknila na »ženski« pogovor v dnevno sobo.

Mama se je še vedno muzala, medtem ko je na mizo v jedilnici razvrščala jedi za zajtrk, ki sem ga scopral.

»Dunja je zelo prijetna ženska... In lepa !« je dejala in me od strani pogledala.

Prikimal sem.

Od daleč sem slišal Lino, kako se pogovarja in Dunji nekaj zelo resno razlaga.

»Jo ljubiš ?« je nenadoma vprašala mama, sedla, sklenila roke predse in me gledala.

Jo ljubim ?

Je to ljubezen ?

Ali je le neke vrste vznemirjenje.

Vznemirjenje, ker je Dunja lepa, pametna in uspešna ženska.

In močna, emancipirana, pa še neodvisna povrh.

In ker me kot takšna tudi ona ljubi.

Pa me ?

Me res ?

Čisto zares da me ljubi ?

Ali tudi ona občuti ob meni le neke vrste vznemirjenje ?

»Mislim... Ne vem, mama... Res ne ! Prezgodaj je še za kaj takega ! Vseeno pa mi je Dunja všeč, zelo všeč, rad sem z njo, lepo nama je, všeč mi je tudi njen odnos do Line, vidi se, da zna z otroki !« sem dejal tiho.

Pa še sam nisem vedel zakaj.

Ali zaradi Line ali zaradi tega, ker mi je bilo v tistem trenutku mučno govoriti o tem.

Ali celo zaradi tega, ker niti sam nisem vedel, kje v tej zgodbi sem in kakšna je resnično moja vloga v njej.

Mama je le prikimala.

Prihitela je Lina in mi molela slušalko.

»Še s teboj hoče govoriti !« je žarela.

»Oj...! Jutro ! Kaj nisi mogel spati ?« sem zaslišal njen še rahlo nočni in prav zaradi tega še nižji glas, kot pa ga je imela običajno.

»Bi spal, seveda bi, a me je zbudil Boris ...!«

»Ah, Boris... Jaz pa sem mislila, da nisi mogel spati, ker ni bilo ob tebi mene !« sem zaslišal nagajivost v glasu.

»No, seveda... Tudi to !« sem dodal in se tudi sam nasmehnil.

»Slišim, da si me izključil iz ekipe...«

»Prosim !?«

»Slišim, da me nočeš s seboj na sprehod, da nočeš, da se vam pridružim... Da pa bi me vseeno obdržal kot taksistko !« se je šalila z nagajivo karajočim glasom.

»Oh, to... Bil sem prepričan, da si še v nezavesti, da spiš kot ubita !«

»Tudi mene so zbudili, ker v eni od trgovin zjutraj niso mogli izklopiti alarma ! Kot da sem jaz prekleti strokovnjak za alarme !« se je razjezila.

»Si še v postelji ?«

»Ne, z Viviane pijeva kavo... Zakaj ?«

»Lahko bi prišla na zajtrk ! Pravzaprav bi nam vsem bilo ljubo, če bi zajtrkovala z nami... Jaz sem pripravil zajtrk !« sem dejal zamolklo, utaborjen nekje med vrati za jedilnico.

Seveda v upanju, da mama in Lina ne bosta slišali pogovora.

A sta me slišali.

Obe.

Videl sem tudi, da moj način pogovarjanja in moja zadrega Lino neizmerno zabavata.

»Uf, to pa je bil podvig ! Zajtrk !« se je smejala na drugi strani, ko je slišala kako ponosno sem se postavil s svojim uspehom.

»Potrudil sem se pač...«

»Daj mi pol ure !« je rekla Dunja.

»Super !«

»Mark !« je zaklicala ravno še zadnji hip.

»Ja...«

»Pogrešala sem te...«

»Jaz tudi !«

»Koga ? Mene ali sebe ?« se je zafrkavala, saj je vedela, da ne morem čisto naravnost odgovarjati na njena vprašanja.

»Dobro veš, koga... Tebe !« sem dejal z rahlim presledkom.

»OK ! Potem pa vsekakor pridem, če je zares že tako hudo ! Pol urice ! Bay !« se je zasmejala in prekinila.

Lina je kar žarela, ko je videla, kako prekleto neugodno mi je.

Potem, ko smo pojedli zajtrk in ko sva z Dunjo delala mami družbo še pri jutranji kavi, smo odšli v Tivoli in se vsaj kakšni dve uri sprehajali.

Po sprehodu sem jih odpeljal v Čolnarno na torte in sokove.

Sedeli smo zunaj, saj je bil lep, sončen dan in tudi hladno ni bilo. Sneg, ki je padal ponoči, se mi je kar naenkrat zazdel kot oddaljen privid, ki ga mogoče nikoli ni bilo.

Privid ?

»Je bilo tudi poslavljanje na vratih privid ?« me je prešinilo in pogledal sem Dunjo.

Smehljala se mi je in na njenih ustnicah bi lahko prebral stavek, ki ga je izrekla, preden je tisto jutro odšla domov.

»Ugani, bučman...« je dejala.

»Me zares ljubi ?« sem pomislil, ko sem jo gledal.

Bila je prelepa v soju sončnih žarkov, ki so njenim lasem dajali medeninasto moten lesk.

Oblečena je bila športno, v žametne oprijete hlače, v mornarski pulover z visokim ovratnikom in krajšo jakno, ki je ob škornjih, ki jih je obula še bolj poudarjala njeno vitko telo z dolgimi nogami.

Šalila se je z Lino in nasploh je znala Lino pritegniti.

S pogovorom. Z igricama. Z domislicami.

V čolnarni so se igrale neko besedno igro, ki ju je tako zabavala, da se jima je nazadnje, sicer malce nerodno, pridružila tudi mama.

Lina je pri tem kar žarela, saj ji je Dunja zvito prepuščala zmage, mama pa proti Lini sploh ni mogla tekmovati. Lina je bila za svoja leta hudo pametna, povrhu vsega pa še nabrita punca.

Pogledal sem še mamo.

Videti je bila dobro, čeprav ji je tu in tam na lica legla senca.

»Seveda... Ne more se izključiti, kot kakšen prekleti avtomat !« sem pomislil.

»Lepa ženska je... Dunja ! Ta vajina prijateljica...« je dejal oče tiho, potem ko so mama, Lina in Dunja že odšle in ko sva v njegovi bolniški sobi ostala sama.

Ob pripombi prijateljica se je nasmehnil in spomnil sem se Božičnega večera, kako me je cinično pričakal s prijateljico Dunjo v zasedi.

A to se mi je zezdalo tako oddaljeno, kot da bi se vse skupaj zgodilo pred kakšnimi desetimi leti, ne pa pred dobrim dnevom.

»Mama pravi, da ji je bila Dunja v veliko oporo in pomoč... Saj veš, ženske se znajo med seboj pogovarjati drugače !« je kimal.

»Ja, one se baje z Venere, mi, moški pa smo verjetno enkrat kasneje na Zemljo padli z Marsa.« sem se tudi jaz pošalil.

Potem sva nekaj trenutkov molčala.

»Hvala, Mark...« je rekel slednjič in me prijel za roko.

»Oh...« sem zamahnil z roko, saj mi je postalo nerodno.

Zahval od očeta res nisem bil vajen.

»Vem, da boš poskrbel za mamo, Mark in to me pomirja !« je nadaljeval.

»Oče... Ne vem, zakaj takšne besede, ko pa sam veš, da bo še vse v redu !« sem mu ugovarjal.

»Ne gre toliko zame, veš Mark... In še nekaj ! Hočem, da veš, da sem ti zares hvaležen ! Čeprav se nikoli nisva ne vem kako ujela, moraš vedeti, da sem te imel vedno zelo rad ! In da sem ponosen nate !« je dejal tiho in mi na kratko trdo stisnil dlan.

Potem se je obrnil stran, kot da gleda nekam daleč čez okno.

Kam ?

V prihodnost ?

Ali se spominja preteklosti...

Najine preteklosti ?

Dnevi do Silvestrovega so tekli po ustaljenem ritmu. Kot srčni utrip, ves čas enakomerno in predvidljivo.

Z Lino sva zjutraj dokaj pozno vstajala, pojedla zajtrk, šla do mame in skupaj smo odšli na krajši izlet. Potem je bilo na vrsti kakšno lahko kosilo in vsakodnevni obisk pri očetu.

Popoldan in zvečer sva z Lino ostala pri mami in skupaj smo igrali Monopoli, remi, z mamo sva Lino celo nadvse potrpežljivo učila osnov taroka.

Dunja je prihajala šele na večer, po službi.

Bilo je, kot da se vrača domov...

Domov k nam ?

Mama je pripravila večerjo, skupaj smo jedli, potem pa gledali TV ali pa sva z Dunjo Lino kam odpeljala.

Sam ta čas nisem hodil v službo, imeli smo kolektivni praznični dopust. Nekajkrat me je sicer zamikalo, da bi odšel v R&M in pogledal kakšno stvar, na katero sem se vmes spomnil in se mi je v tistem trenutku zezdela pomembna, a vedno sem misel na to tudi upustil.

Bil sem nekako vesel, da so stvari tekle, tako kot so.

Prijalo mi je vse dneve preživeti z Lino, videl sem, da me mama potrebuje in da ji je prijetno, da smo skupaj in lepo mi je bilo na večere, ko se je našemu triu pridružila še Dunja in smo kar naenkrat postali zelo uglašen kvartet, ki že dolga leta vsak dan skupaj vadi in se res odlično ujema.

Zvečer sva z Dunjo Lino samo, ali pa smo povabili tudi Karin, odpeljala kam ven.

V kino, v gledališče, pa na spreved Dedka mraza, na nočno drsanje... Skratka, v tistih večerih sva se z Dunjo kar malce pootročila.

A vsak večer, ko smo se utrudili in smo se odločili, da je zabave dovolj, se je Dunja izvila, da mora domov.

Kljub temu, da sem jo vsak večer vedno znova povabil, k meni ni in ni hotela.

Zakaj, se niti nisem spraševal.

Mogoče zaradi Line, mogoče ker je bila preutrujena, mogoče...

Lina je ostala z menoj vse do dneva pred Silvestrovim. Od takrat dalje je bila Veronika prosta in tako sta preostanek praznikov tudi onidve lahko preživeli skupaj.

Odpadlo smučanje sva z Lino preložila na januar.

»OK, pa drugo leto !« se je Lini zdelo strašno smešno, ko sva govorila o drugem letu, do takrat pa je bilo samo še nekaj dni.

Dunjin avto je počasi lezel proti Drenovem griču.

»Uf ! Pa si prepričana, da veš, kje sploh je to ?«

»Lesno Brdo, fant, malo pod Drenovim gričem imata bajto ! Zaupaj mi, fant !« se je smejala, ko so avtomobilske luči tipale nekam v temo.

»OK, zaupam ti !«

Renata in njen Drejc sta pred časom tam kupila hišo. Starejšo kmečko hišo, ki sta jo v tistem času še renovirala.

Na dvorišču sta stala dva avta in opazil sem, da sta Majda in Mare pravkar prispela in da iz svojega avta že jemljeta stvari.

Dogovorili smo se namreč, da vsak od nas nekaj prinese s seboj in bomo tako družno obložili silvestrsko mizo.

»Kaj si prinesel ?« me je vprašala Dunja, ko sem začel iz svojega avta stvari prelagati v njen avto.

»Spotoma ti povem...« se nisem dal motiti.

»To pa bo spisek !« se je smejala.

»Torej... Jaz sem kupil in skuhal ogromno šunko, imam še velik kozarec doma vloženi mladih jurčkov, v pleteni košari je dobra tretjina pršuta, nekaj vrst sira in še pet parov domačih rahlo dimljenih kranjskih klobas... Bo ?!« sem našteval.

»Že tega tvojega je dovolj, da ostanemo na Drenovem griču vsaj do Pusta !« se je smejala Dunja.

»Misliš ?«

»Prepričana sem ! Sicer pa mislim, da bodo nocoj vse bolj zanimale tekoče zadeve !« se je smejala in videl sem, da je nasploh dobro razpoložena.

»Tudi za to sem poskrbel !« sem se pohvalil in ji pokazal dve steklenici viskija, steklenico gina in karton zelo kvalitetnega štajerskega belega vina.

Odobravajoče je prikimala.

»In s čim misliš zastrepiti mene ?« je vprašala sila resno.

»Veš, ti si že tako strupena, da...« sem jo poljubil.

»A strupena, da sem ! Dobro...« se je delala užaljeno.

»In kaj imaš s seboj ti ?« so me zanimali njeni kuharski podvigi.

»Francosko solato ! Ta je za Mareta ! Obožuje mojo francosko solato ! Potem sem spekla še francosko štruco, da bo vse v frenč stilu, a ne... Tu je še mrzla pečenka, ki se lahko tudi pogreje, če komu prija, pa nekaj kislih zadev, pa... Rolado imam ! Čokoladno rolado !«

»Pa pijača ?«

»Dva viskija ! Pila bom samo viski s kolo ! Aja, pa tudi en šampanjec imam !« se je spomnila.

»No, vidiš, na šampanjec pa sem jaz pozabil !« sem priznal, a ne preveč skesano.

Ko smo končno znosili vse naše dobrrote in tekoče zaklade iz avtomobilov v kuhinjo, so jih ženske lepo razdelile po krožnikih, moški pa smo odšli v dnevno sobo in se posvetili izboru glasbe.

In tekočim zadevam.

Drejc nama je z Maretom pripravil takšno mešanico viskija s kolo, da je Mare izjavil, da bo še pred polnočjo na Luni, ker da niti kerozin, ki poganja letala, ne more biti tako močan.

Hiša ni bila kakšna ogromna zadeva, a kuhinja z jedilnim kotom in dnevna soba so bili vseeno tako veliki, da smo se lahko prav lepo porazdelili.

Sedel sem na večji starinski fotelj s širokimi naslonjali za roke.

»Pravilna odločitev !« sem pomislil, ko je Dunja sedla ob mene prav na to naslonjalo.

»Drejc.. Kaj ni to ponavadi moj fotelj ?« se je šalila.

»Kar sedi nanj !« so ji smeje prigovarjali drugi.

Ob devetih smo imeli večerjo in po njej smo prenažrti obsedeli za mizo.

Šalili smo se in si pripovedovali anekdote.

Seveda je bil spet Mare tisti, ki jih je povedal največ in tudi najbolj smešne.

Potem je bilo Majdi dovolj.

»Alo, banda, gremo plesat !«

In smo jo ubogali.

Izbor glasbe gleda na naša leta ni bil nikakršen problem. Nekaj rock in pop hitov iz osemdesetih in iz začetka devetdesetih, in vsi skupaj smo prepevali in poplesovali kot eden.

Komaj sem Drejca, ki je bil za glasbo zadolžen, kakšne pol ure pred polnočjo naprosil, da je navil nekaj malo bolj počasnih skladb.

»Odlazim...« mi je prepevala na uho Dunja in me objemala.

Vmes sva se poljubljala kot kakšna dva pubertetnika, ki jima je uspelo uiti staršem in priti na novoletno zabavo, kjer sta našla po vrhu vsega še svojo simpatijo.

In potem je prišla polnoč.

»Želim ti... Želim ti veliko... Veliko... Veliko sebe !« mi je dahnila na uho Dunja.

Nasmehnil sem se.

Res izvirno, ni kaj.

»Bodi srečna, Dunja ! Zelo srečna ! Srečna z menoj !«

»Saj sem, ti bučman ! Kaj se tega ne opazi ?«

Voščil sem si še z drugimi in potem smo nazdravili še s šampanjcem.

»Ko pride polnoč, ko gorijo le še sveče...!« smo prepevali in si nazdravljali.

Novo leto...

Le kaj mi bo prineslo ???

Ura je bila pol petih zjutraj, ko je Dunja varno zapeljala na parkirišče pred njeno stolpnico.

In jaz sem bil pijan.

Pijan kot čep.

»Od vina nažgan, od viskija... pijan !« sem modroval bolj sam zase, obenem pa sem se trudil spomniti, kje in kdaj za vruga sem to nadvse globokoumno misel sploh pobral.

»Totalka...« je dodala Dunja in smeje odkimavala.

»Misliš ? Jaz pa stavim, da zdajle lahko čisto na komot tečem na Šmarno goro in nazaj !« sem se širokoustil.

»Greva ?« me je mehko vprašala, ko je ugasnila avto.
 »Kam, srce ? Na Šmarno ? A upaš ?«
 »Ne na Šmarno, pa niti kam drugam... Ampak... K meni ! Ali misliš takšenle v avto in na cesto ?« je dejala kar malce zgroženo.
 »Ne, srce... K tebi hočem ! Vedno sem hotel le k tebi !« sem pijano gobezdal in se režal.

V spalnici mi je pomagala, da sem se nekako le slekel.
 Ali še bolje, izvlekel in izlil iz oblačil.
 In potem je izginila.
 Samo za hip sem si zaželel v dišeči mehki njene postelje zatisniti utrujeno pijane oči.
 A me je vzelo.
 Dobesedno.
 Zbudil sem se šele čez kakšno uro ali dve, potem ko sem ob sebi začutil njeno dišeče in toplo telo.
 Dvignil sem se na komolce in jo gledal.
 Čeprav v polmraku, sem lahko povsem razločno videl njeno golo telo.
 Bela koža, ozka ramena, lok njenega poudarjenega boka, dolge noge, jedre prsi z rožnatimi bradavičkami, njena mehka in rožnata usta in njeni lasje, ki so med sencami polmraka dobili rdečkasto zlat lesk stare medenine.
 Roke so mi nezadržno uhajale proti njeni lepoti.
 A sem se premagal...
 Vstal sem in odšel v kopalnico.
 V usta sem si natlačil pol tube zobne kreme in vse skupaj nekaj minut grgral in poplakoval, dokler nisem bil prepričan, da je moj pijanski zadah vendarle izginil.
 Potem sem se vrnil v posteljo .
 V spanju me je rahlo poljubila, ko je ob sebi spet začutila moje telo.
 Opogumil sem se in pustil mojim rokam prosto pot.
 Njena koža je bila mehka, prsi so kar silile v moje roke, sredina baržunastega grmička med njenimi stegni je počasi postala vlažna v naraščajoči vročici.
 »Mark...« je dejala čisto tiho, kot da bi se pravkar zbudila.
 »Jaa...« sem ji zašepetal na uho.
 »Oprosti... A... A zdajle mi ni do tega... Res ne...« je zašepetala nazaj in me ob tem poljubila.
 Njen jezik je bil svilnat in topel.
 »Rada bi, da to storiva tako, da nama bo obema zares lepo....«
 Molčal sem.

»Utrujena sva, pila sva, Mark... Res dolg dan in še daljša noč je za nama... Spočijva si !« je še vedno govorila šepetaje, kot da bi naju lahko kdo slišal.

18. del ZVONOVI Z BLEJSKEGA OTOKA

DAN JE BIL PREKLETO HLADEN IN KLJUB TEMU, DA JE BILA URA ŽE POLDAN PREČ, SE ŽIVO SREBRO NI IN NI HOTELO DVIGNITI NAD NIČ STOPINJ.

Zrak je bil kot meglen, a mene je vse skupaj bolj spominjalo na nekakšen zimski mrč, ko se je sonce trudilo, da bi nekako le prebilo in odtajalo zamrznjeno ozračje nad Bledom.

»Greva okrog jezera ?« je vprašala Dunja.

»Se ti ne zdi, da je malo prehladno za tak ponovoletni maraton ?« sem dejal nič kaj navdušen nad njenim predlogom.

»No... Vsaj do Regatnega centra in nazaj pa bi lahko šla, a ne ?« je vztrajala Dunja in ob tem cepetala na mestu.

Pomislim sem, da je res pametneje, če bova v gibanju, kot pa da kje na mrazu cepetava in si pihava toplo sapo v dlani.

»Seveda !«

In sva šla in Dunja se me je hitro prijela tesno pod roko in se naslonila name.

A svojo roko je vseeno pod mojo nato nekako zrinila še v svoj žep, nazaj na toplo.

»Poglej ! Kostanj ! A je zdaj še sploh dober ?« je presenečena vzkliknila, ko je prav ob jezeru zagledala malo stojnico za pečenje kostanja.

»Če so ga prav skladiščili, mora biti dober...« sem dejal, čeprav niti pojma nisem imel, kako se skladišči kostanj.

Je pa mamljivo dišal v tistem hladu, to pa.

Kupila sva si dve merici, potem pa počasi hodila ob obali jezera in počasi luščila kostanj za kostanjem.

»A lahko luščino vržem v jezero ?« je smeje vprašala Dunja.

»Zakaj pa ne ? Saj je organska zadeva in bo počasi razpadla !« sem povedal svoje strokovno mnenje.

»Mark...« je dejala, ko sva se ustavila malo pred Regatnim centrom in sedla na klopco tik ob jezeru.

Od nekod so se ob obali pojavile ljubke račke.

»Povej...« sem se obrnil k njej.

»Si bil včeraj zjutraj jezen ? No... Jezen ali... Ali razočaran ?« me je vprašala in me pri tem držala za roko, kot da bi bila zdravnica, ki ob bolniški postelji čaka na smrt svojega bolnika.

»Jezan ? Razočaran ? Uh, ne vem... Sam sem si kriv... Vsaj mislim tako ! Pa ti ?«

»Jaz ?« se je začudila.

»Si bila jezna ? Razočarana ?«

Nasmehnila se je.

»Seks mi ne pomeni toliko, da bi se z njim obremenjevala !« je dejala tiho in se spet posvetila luščenju kostanja.

»A ti ljubljenje pomeni samo seks ? Samo neke vrste telovadbo ali... No, telesno sprostitev in potešitev ?« sem vprašal in gledal po jezeru.

»Priznam, da mi je včasih... Recimo pred leti, pomenil več... Da sem se s tem znala tudi obremenjevati...« je odgovorila in me pogledala s svojimi modrimi očmi.

Njen pogled je bil kot neke vrste izziv.

»Pa zdaj ?« se nisem dal.

»Ne vem... Že kar dolgo je, kar... Kar sem bila nazadnje z moškim !« je dejala še tiše kot prej.

Prikimal sem.

»Pa ti ?« je vprašala nenadoma.

Pomislil sem.

Na moje zadnje izkušnje.

Tudi na Sašo.

Če sem odštel njo, je preteklo več kot leto dni samote.

Samoosame...

»Več kot leto...« sem dejal in ob tem gladko zamolčal Sašo in tisto eno nočno avanturo z njo.

»Priden !« je odgovorila in mi stisnila roko.

»Ne razumem...«

»Jaz pravzaprav nisem tako dolgo ... Na suhem ? Se tako reče ?« se je nasmehnila.

»A, tako...«

»Ja... Kakšne štiri mesece bo, kar sem šla nazadnje v posteljo z moškim !« je priznala, pred tem pa malo pomislila.

»Tvoj bivši ?« sem bil radoveden.

»Težko bi rekla, da je moj bivši, čeprav verjetno je. Na nek način, seveda... Z njim sva bila tako rekoč skupaj nekaj let. Čeprav skupaj ni prava beseda. Dobivala sva se le občasno ! Dan ali dva v tednu, večkrat še to ne. Zabaven fant, a... Saj še sama ne vem, kaj sva pravzaprav bila... Parterja ? Hmmm, ne... Ljubimca ? No, mogoče... A hotela sem še kaj več, Mark... Ne rečem, da ni bil zabaven, da me je znal spraviti v dobro voljo... Tudi v postelji sva se nekako ujela. A na drugi strani je bil vedno nekako otročji. Ene vrste mamin sinko, ki pri štiridesetih še ni uspel najti poti izpod maminega krila. In je tudi nikoli ne bo ! A jaz si želim ob sebi moškega, Mark !« je pojasnila.

Ko sva se z Dunjo na novoletni dan prebudila sredi opoldneva, nobenemu od naju ni bilo do kakšnega resnega pogovora.

Skuhal sem kavo in medtem, ko se je Dunja posvetila Viviane, sem na hitro skočil pod tuš in se oblekel.

»Že greš ?« me je vprašala, ko sem se vrnil v jedilnico.

Pravzaprav z ničemer nisem pokazal, da mislim oditi...

»No... Do mame bi vsekakor moral !« sem dejal v zadregi in se kar stoje prijel za skodelico s kavo.

Prikimala je.

»Tudi jaz bom šla popoldan k našim !« je dodala, kot da razume.

A občutek sem imel, da me ne razume.

Da pravzaprav ne en ne drug ne razumeva...

Zdelo se mi je, kot da bi vsak od naju govoril nek neznan, drugemu povsem tuj jezik.

Jaz hebrejsko, ona hindujsko ?

Ali obratno...

»Boš aspirin ?« je vprašala.

»Aspirin ? Zakaj pa ?« sem se začudil.

»Mislila sem, da te mogoče boli glava ! Da imaš...« se je skoraj narejeno nasmehnila.

»Mačka ? No, nekaj mi brni v glavi, ja ! A mislim, da bo kakšna goveja juha dosti boljša tako za mojo glavo, kot za moj želodec, kot pa kakšen aspirin ! Sicer pa, aspirina sploh ne maram...« sem se žalostno nasmehnil, ko sem se spomnil svoje pijanosti.

»Verjetno imaš prav...« je kimala.

»Se zvečer slišiva ?« sem vprašal kar tako, ne da bi sploh vedel, zakaj.

»Verjetno... Zakaj pa ne ?« je odvrnila in me malce začudeno pogledala.

»No... Mislil sem, če nemara...« nisem vedel, kaj naj sploh rečem.

»Če nemara nisem zmenjena s kom drugim ?« je vprašala in v njenih očeh sem videl natanko tisti izraz, kot na najini prvi večerji v Palmi.

»Grem... Se slišiva !« sem zaključil in odšel.

Brez poljuba.

Nisem si želel ponovitve tistega prvega večera.

Niti najmanj...

Ko sem sedel v avto, sem na sedežu poleg sebe zagledal njeno darilo, ki mi ga je dala že prejšnji večer.

Bil je ogromen zavoj.

»Odpri ga šele doma, prosim...« je dejala, ko me je poljubila.

In sem jo ubogal in ga odprl šele doma.

Kolekcija različnih negovalnih preparatov je bila zagotovo vredna nekaj tisoč evrov, saj so bil vmes izdelki Sheiseida, La Prerie, Diorja, Givenchya...

»Mi hoče s tem kaj povedati ali je bila le racionalna ?« sem takrat pomislil.

Nekje nad Zako je zagrmelo.

»Pozimi, januarja, pa grmenje...« me je presenetilo.

»Se z Lino kdaj pogovarjata o meni ?« je zamenjala temo in vrgla oluščen kostanj račkam.

»O tebi ? Ja, se... Zakaj ?«

»Nič... Zanima me... In kaj pravi Lina ?«

»Navdušena je nad teboj. Kot vsak od mojih, ki si ga do sedaj srečala in... In osvojila ! Lina, mama, oče, še Boris, prekleto in...« sem se nasmehnil in zamahnil z roko.

Pogledala me je in se utrujeno nasmehnila.

Nekaj trenutkov sva molčala in gledala račke, ki sta se jim pridružila tudi dva laboda.

Nekje od daleč sva zaslišala zvonove.

Oba sva se zazrla na blejski otok.

»Me boš kdaj odpeljal tja ?« je vprašala ne da bi odtrgala pogled od otoka.

»Če mi boš le prej povedala, koga si boš zaželela za moža !« sem odvrnil in se nasmehnil.

» Zakaj ? Ne razumem...« je dejala, a nisem bil prepričan, da misli resno.

»Izročilo pravi, da mora ženska, ki si želi nekoga za moža, na blejski otok in v cerkvi pozvoniti in si zraven zaželeli, da hoče prav njega. Želja naj bi se ji menda uresničila že v letu dni.« sem ji razložil.

»A ! Zato si me tako vneto vlekel stran od pleten !« se je zasmejela.

Zvečer me je poklical Boris.

»Si doma ?« me je vprašal, potem ko sva si na hitro izmenjala voščila.

Sicer sem mu že na Silvestrovo, malo po polnoči, poslal daljše SMS voščilo, pa vseeno.

»Od viška ne boli glava, stari !« je dejal Boris in mi zrecital celo falango svojih in Barbarinih želja.

»Ja, doma sem...«

»Pa Dunja ?«
 »Tudi doma...«
 »Pri tebi ?« je bil previden.
 »Ne... Pri sebi. Ali pa mogoče pri njenih starših...«
 »Hudo...«
 »Zakaj hudo ? »
 »Ma ni fajn bit na take dneve sam !«
 »Oho ! Glej, glej, kdo mi to govori ! Koliko novoletnih praznikov si bil sam ?« sem računal.
 »Tisto je zgodovina !«
 »Zgodovina se ponavlja, Boris !«
 »Ne kliči nesreče !«
 »Kako je Barbara ?«
 »Lepo ! Mislim, da se ji že malo pozna !« se je režal v slušalko.
 »Pri... Koliko ? Dveh mesecih ?«
 »No, nekaj takega...«
 »Ti si edini hodeči ultrazvok, kar jih poznam, Boris !«
 »Saj... Prideta na večerjo?«
 »Kdo ?«
 »Ti in tvoja Dunja !«
 »Ne vem, če bo za to...«
 »Pa jo prisili ! Saj se vendar ve, kdo nosi hlače, a ne ? Ali pač ne...«

»Boris in Barbara naju vabita na večerjo...« sem sporočil Dunji.
 »Kdaj ?«
 »Nocoj !«
 »Uf...«
 »Lahko sporočim, da si zadržana !«
 »A se ti zdim zadržana ?«
 »Ne... Samo, mislil sem, da...«
 »Da nočem, da ne morem, da... No ? «
 Pa ni bilo izzivanje, vsaj takšno ne, kot prej, preden sem odšel od nje. Brez poljuba.
 »Ne vem... To veš ti !« sem dejal kar se da mehko.
 »Se tebi da ?« je navrgla kost.
 »Ne vem !« sem se odločil, da kosti nočem.
 »Zase ali zame ne veš ?« je vrtala dalje.
 »Za oba !« sem priznal.
 In ostal živ.

»LPG je baje v škripcih !« mi je šepnil Boris medtem ko sta Barbara in Dunja šarili po kuhinji.

Ženski sta se ujeli še preden smo si sploh voščili dober večer.

»Kako to misliš v škripcih ?« sem se začudil.

»Nekdo od lastnikov R&M ni za združitev...«

»Kdo ?« me je zanimalo, čeprav niti nisem natanko vedel, kdo vse so naši lastniki.

»Ah... Ne vem še... A v LPG baje vlada panika za posrat !«

Razmišljal sem, če naj mu povem tudi za TEX-TON.

»Kolikšen delež imaš v R&M ti ?« je navrgel mimogrede.

»Oh, skoraj ni omembe vredno...« sem odgovoril po pravici.

Do deleža sem prišel čisto po naključju, ko sva se s Frenkom pred nekaj leti, ko firma še ni poslovala ravno najbolje, odpovedala nekaterim izplačilom po individualni pogodbi in nama je skupščina delničarjev predlagala, da te dolgove spremeniva v lastniški delež.

In sva jih.

Takrat sem postal ponosni lastnik ena in pol odstotka agencije R&M.

Potem pa na to takoj tudi pozabil.

»Pa Frenk ? On ima zagotovo kar dober delež, kaj ?« se je Boris odločil, da zadevi pride do dna.

Pomislil sem, da s Frenkom o tem nisva nikdar govorila.

Jaz nisem spraševal, Frenk pa teme sam tudi ni načenjal.

»Ne vem, Boris. Sicer pa, je to v tem špilu sploh pomembno ?« sem ga začudeno pogledal.

»No... Ne vem... Verjetno v tem trenutku res ne. Mogoče pa še kdaj bo, kdo bi vedel !« je rekel povsem neprizadeto in nama natočil nov kozarec vina.

»Boris ! Še vedno mi rahlo zveni v glavi !« sem ugovarjal.

»Klin se s klinom zbija !« mi je zatrdil in na dušek izpil svoje vino.

19. del **PRIDI, DALA TI BOM ...**

ŠE PREDEN SEM SE DOBRO ZAVEDAL, JE BILA POLOVICA JANUARJA ŽE ZA MENOJ.

V firmi je bilo vse po starem, kot da v zraku nad nami ne bi nekje tiho in zlovesče lebdela napoved neke združitve.

Ali celo prevzema.

Ne jaz, ne Frenk, po tistem najinem obojestranskem prepričevanju še pred novim letom, kdo da ima prav, te teme nisva več načela.

Kot da je ni in kot da je nikoli ni bilo...

Vse je bilo kot vedno...

Nekakšno zatišje...

»Poznaš Kralja ?« me je nekega dne presenetil Frenk, ko sem po zaključnem sestanku z eno od naših strank odhajal iz sejne sobe.

»Bežno...«

Pokimal je in obmolknil.

»Zakaj ?« sem vprašal še vedno presenečen.

»Kaj zakaj ?«

»Zakaj me to sprašuješ ?«

»Ah, tako... No... Tako... Ravno sem se spomnil...« je dejal s trohico skepe v glasu.

»Pravzaprav... Poznata se z očetom ! Oče in Kralj.« sem dodal in ga gledal.

»A, tako torej...« je ponovil svoj vzklík rahlega začudenja in se vseeno ni dal motiti pri pospravljanju dokumentov v svojo mapo.

Šel sem v svojo pisarno in razmišljal.

»Me preizkuša ? A kako bi lahko vedel, da sem se srečal s Kraljem ?« sem se spraševal.

Celoten pogled na miš maš z LPG-jem mi še vedno nekako ni šel v okvir ne tistega, kar mi je zagotavljal Frenk, še manj pa tistega, na kar je prisegal Kralj.

A Kralj je vendarle imel dokumente.

Pristne dokumente...

»Mogoče je resnica nekje v sredini...« sem si dejal in tajnici naročil, naj sestanek kreativcev prestavi za eno uro.

»Boš tvegat...?« me je vprašala Dunja in se naslonila na mizo.

Po tisti večerji pri Barbari in Borisu sva se večinoma dobivala le še na poznih kosilih, Dunja pa je vmes za tri dni odletela tudi v Skopje.

O novoletnem jutru brez »Petelinjega zajtrka« nisva govorila več.

Kot da sva tisto jutro prespala v nekem amnezičnem spancu.

In v sanjah tega spanja ni bilo ne njene dišeče postelje, ne njenega toplega golega telesa ob meni.

»Boš tvegat...?« je ponovila, misleč, da je sploh nisem slišal.

»Mislim, da bom...« sem odgovoril po tehtnem premisleku.

»Kaj pa če vas potem LPG ali ta TEX ali kaj že je... Kaj če vas zares ukinejo? Kaj boš potem?« je dejala zares stvarno.

»Še vedno imam tvojo ponudbo!« sem se nasmehnil.

»Hmmm...« je nagnila glavo in pogledala predse na mizo, kjer sta bila na mizi na pol polna kozarca z mineralno vodo.

»Kaj?!«

Skomignila je z rameni.

»Ne velja več? Tvoja ponudba?« sem bil presenečen.

»Ne vem... Premišljevala sem, veš...«

»In?«

»Ne vem, če je prav, da mešava osebno in poslovno... Takšnega mnenja je tudi Majda!« je dejala s stvarnim in hudo službenim glasom.

Majda je bila njena družabnica.

Hotel sem jo vprašati, če Majde nič ne moti, ko njen mož občasno sodeluje z Regency, pa sem se v hipu spomnil razlike. On sodeluje občasno, Dunjina ponudba pa je bila, da jaz prevzamem celotno področje marketinga in prodaje pri Regencyu.

Za stalno...

Zato sem le prikimal.

»Ti misliš, da bi bilo vseeno dobro?« me je strmo pogledala.

»Po pravici?«

»Ja!«

»O tem pravzaprav niti nisem razmišljal, Dunja... Vsaj ne tako, v podrobnosti. In še vedno o Regencyu vem tako prekleto malo, da je nemogoče, da bi lahko kar koli pametnega sploh potuhtal.«

»Aha...« je bilo vse, kar je rekla na to.

Potem sva nekaj dolgih trenutkov molčala.

»O čem pa si razmišljal ?«

»O nama...« sem odgovoril zamišljeno.

»In kakšne so ugotovitve ?«

»Veš... Po moje je lahko ljubezen... Tudi najina ljubezen... No, ljubezen je lahko marsikaj, Dunja... Sreča, nesreča, sovražnost, oboževanje, kesanje, obtoževanje, obžalovanje, vznemirjenje... A nekaj vseeno drži kot pribito ! Ljubezen nikoli ni predvidljiva !« sem rekel in jo gledal v oči.

Spustila je pogled.

»Razumem... Samo ne vem, kaj ima to z najinim odnosom, sploh zdaj, ko sva tako rekoč še na začetku ?« me je vprašala, a je ob tem odmaknila pogled.

»Veliko, Dunja... Veliko !«

Tako se je končal najin pogovor, ki se je začel z njenim vprašanjem, če mislim vztrajati v firmi, ki ji grozi prevzem in uničenje.

Frenk je kot kakšen preklemanski filmski zvezdnik, potem ko je dobil Oskarja za svoj zadnji film, samozavestno stal sredi sejne sobe, kjer so bile vsaj štiri televizijske ekipe in najmanj dvajset drugih novinarjev.

TV, radio in tisk.

»Sveta trojica !« je vedno zatrjeval Frenk.

Tiskovno konferenco mi je prejšnji dan omenil samo bežno.

»Gre za to, da preprečimo špekulacije, Mark. Nalili jim bomo čistega vina, da se slučajno ne bi našel kakšen junak, željan najmanj Pulizerja. Ne bi rad, da ta združitev postane njihova dnevna kost za glodanje in špekulacije. Konec koncev se firme po vsem svetu združujejo vsako minuto. Male in velike !« je govoril, a meni je bilo vse skupaj slišati, kot da govori le samemu sebi in se s tem hrabri.

Potem pa je stal tam, sredi reflektorjev, z rahlo napudranim obrazom, z nasmehom, za katerega nisi nikoli vedel ali je pristen ali narejen, kot kakšen maneken poznih srednjih let je hodil od novinarja do novinarja, spregovoril z vsakim od njih po par besed in jim kot zapozneli Božiček delil konferenčno gradivo, ki ga je pripravil sam.

»Ne rabim piscev, Mark ! Tu ne gre za reklamo, tu gre za gola dejstva, ki jih ni treba ovijati v celofan !« mi je pojasnil, ko je odklonil, da bi za tiskovno gradivo poskrbeli poklicni pisci iz R&M.

Iz avtomata na hodniku sem si vzel kavo z mlekom in naslonjen na steno ob dvigalu pozorno opazoval dogajanje v sejni sobi.

»Danes, v času svetovne globalizacije, v času, ko nam grozi velika recesija in v času, ko je Evropa tako rekoč že brez meja... Danes so takšne združitve povsem naraven proces, veste ! Na to lahko gledamo tudi kot na neke vrste človeško življenje. Če smo pri R&M do sedaj prerasli vse

otroške bolezni in se uspešno spopadli s težavami pubertete in smo nazadnje opravili tudi zrelostni izpit, neke vrste maturo... No, potem je zares skrajni čas, da pomislimo tudi na poroko !« se je skoraj s pesniškimi izrazi Frenk spraval nad predstavnike sedme sile.

In oni so mu jedli in pili z roke.

Dobesedno.

»Katera od družb bo prevzela primat ?« je bilo eno od vprašanj, ko je Frenk s svojim izvajanjem zaključil.

»Obe ! Vsaka na svojem področju !« se je mladi novinarki prijazno nasmehnil Frenk.

»Kakšno bo vaše mesto po združitvi ?«

»To ni pravo vprašanje zame. Vprašati boste morali lastnike.

Pravzaprav Skupščino delničarjev in Nadzorni svet nove družbe, ki bo imenoval tudi upravo. Uprava pa bo imenovala vse ostale. Tudi mene !« je mirno razlagal Frenk.

»Torej vi ne boste član uprave?«

»Tega nisem rekel, kot tudi nisem rekel, da bom...« je bil zmuzljiv.

»Ali ta združitev potemtakem nima in ne bo imela nobenih negativnih učinkov ne na vašo firmo, ne na LPG ?«

»Stranski učinki, v vojni bi rekli kolateralna škoda, obstajajo vedno in povsod. A verjemite, da bodo zanemarljivi s pozitivnimi učinki, ki jih bo prinesla ta združitev !« je bil udaren Frank.

»Bo kaj odpušcanj zaposlenih ?!«

»Ne, nasprotno ! Že po prvih grobih analizah se nakazuje velika potreba po novih zaposlitvah, ki bodo na vrsti že to leto !«

Frenk je dobesedno sijal.

In žarel.

Pa ne le od televizijskih žarometov.

»Videl sem tvojega šefa !« mi je dejal Boris zvečer, malo za tem, ko je Frenk s svojimi izjavami na tiskovki zapolnil udarne minute in bil obenem tudi eden od glavnih akterjev ene od bolj pomembnih zgodb dneva v vseh osrednjih poročilih.

»Tudi jaz... V živo in še zdaj na TV.«

»Kar dobro se je znašel...«

»Ja...«

»In kje si bil ti takrat ?«

»Na hodniku sem pil kavo !«

»Šalabajzer !«

Njeno telo je bilo gibko, ovila se me je in se dobesedno prisesala name. Rahli stoki ugodja so ji prihajali iz njenih napol priprtih ustnic, ko sem z ustnicami na njeni koži počasi potoval po njenem telesu.

Z rokami si je šla v svoje dolge svetle lase in si jih razprostrla po vsej blazini. Njeno telo se je ob tem vzdolžno pretegnilo kot telo velike mačke. Videti je bilo, kot da bi na blazino predse položil žareče opoldansko sonce.

Počasi, kot da odkrivam nova ozemlja, sem potoval in raziskoval in užival ob mehki in opojnem vonju njene kože.

Trajalo je dolgo in ko sem končno prodrl vanjo, je kliknila od ugodja in se mi predala v silovitem gibanju.

»Makabus, to je žafranov riž, največkrat z jagenjčkom. Ponavadi ga dajo na mizo kot toplo predjed ! Potem pa kopica glavnih jedi... Recimo... Oh, Šuvaj ! Meso, kuhano v lončenih pečeh, pa Mašua, na žaru pečena riba, h kateri postrežejo začinjen riž. Nikjer ne manjka tankih malih ovalnih kruhkov, ki so posebno okusni, če so pečeni na palmovih listih ! Pa čoban salat, iz naribanih kumar, paradižnika, paprik, rdečega zelja, vse skupaj seveda še močno začinijo s kumino in prelijejo z ajranom. To je neke vrste oslajen tekoči jogurt, veš. Na vzhodu je ponavadi kozji ali še boljše ovčji ! Čudovito tudi za žejo !« sem razlagal, Dunja pa je slonela na mojem ramenu in me božala po prsih.

»Čudno se sliši...« je bilo vse, kar je pripomnila na jedi, ki sem ji jih opisoval in ki sem jih poskušal v vzhodnem delu Turčije, med Kurdi, prav na meji s Sirijo.

»A je dobro ! Zelo dobro !« sem ji zatrdil.

»Kaj pa Turkinje ? So dobre ?«

»Turkinje ? Po svoje so lepe, zelo lepe ženske, čeprav malce močnejših postav, kot pa smo jih vajeni mi, Evropejci.«

»No, evo... Ko bom imela probleme s kilogrami, se bom enostavno odselila v Turčijo ! Si spal s katero od njih ?« me je vprašala povsem naravnost.

»Ne !«

»Res ne ?«

»Tam to ni tako preprosto, veš. Sekularizacija, ločenje posvetne in verske, islamske oblasti, je res naredila iz Turčije več, kot pa iz katere koli islamske države, a... Ženske še vedno spoštujejo stara nepisana pravila, da bodo šle v posteljo samo z enim moškim v svojem življenju. Celotno vdove v Turčiji se poročajo ali si iščejo novega partnerja šele zadnjih deset let.

Prej so žalovale in ostale same vse do svoje smrti, pa čeprav so ovdovele že pri dvajsetih ! Veš, Turške ženske ti zelo odkrito pokažejo, da si jim všeč, a kaj dlje od nasmeha pri njih ne prideš ! Še govoriti nočejo s teboj...Mogoče je v večjih mestih zdaj že malce drugače, a na podeželju... Ne !« sem ji razlagal tisto, kar sem lahko spoznal sam in tudi tisto, kar so mi povedali drugi.

»Ne verjamem ti, res ne !« se je smehljala.

»Priatelj z vzdevkom Speedy Ali, študent in vodič, ki drugače živi v Sideju, to je čudovito mestece v Antalijskem zalivu, mi je povedal zanimivo štorijo s fakultete. Punc je lahko imel kolikor je hotel in tudi seksal je lahko z njimi po mili volji !«

»No, vidiš ! In da ti ne bi ?!«

»Počakaj, počakaj... Počasi ! A to ni bil običajen seks, veš !«

»Kaj pa ? Ne razumem !«

»Z njim so šle v posteljo le pod pogojem, da se je držal pravila, da bosta seksala le analno ! Tako, da je ona ostala še vedno nedolžna in povsem primerna za sveti zakon, ki ga bo nekoč sklenila z moškim, ki bo edini v njenem življenju !« sem ji razložil.

»Ej, hudo !«

Smejal sem se, kaj pa sem hotel drugega.

»Dobro, da nisem Turkinja ! Zaradi načina seksa mislim...« je dejala smeje in legla name.

Poljubila sva se in moje roke so jo trdno objele.

»Ti, Mark... Kaj pa Turki ? Tudi oni nič ne seksajo ?« je smeje zašepetala v moje uho in ga ugriznila.

Odkimal sem.

»Potem pa bom šla v Turčijo res šele na stara leta, ko bom debela in ko mi ne bo več niti do seksa...!« se je smejala.

»Ja, najbolje...«

Nenadoma se je dvignila na mene in me strmo pogledala.

»Ti je Turčija všeč ? Bi tam živel ? Za vedno ?« me je vprašala.

Namrdnil sem se in odkimal.

»Kje pa bi potem najraje živel ?«

»S teboj !«

»Ne, resno !«

»Uf... Kje ? Od srede aprila pa do srede oktobra kje na Jadranu ! Na kakšnem na pol zapuščenem otoku, v stari, preurejeni ribiški hiški tik ob morju. Imel bi čisto navaden čoln, s katerim bi lovil ribe in nastavljal vrše. Pozimi pa bi živel na celini. No, tudi kakšna brunarica kje v hribih bi mi takrat prišla prav !« sem našteval.

»In kaj bi počel tam, bogu za hrbtom, na skalovju in nad razburkanim morjem ? Kjer bi ti od starosti že povsem rahitične kosti lomila burja ?« se je smehljala nad menoj.

V pričakovanju mojega odgovora je imela široko odprte oči.

»Pisal bi...«
»Kaj bi ?«
»Pisal !« sem ji povedal tisto, kar nisem povedal še nikomur.
»In kaj bi jaz ? Ti kuhala in ti prala ?« se je smejala.
»Ti bi bila moja muza in bi mi nudila samo užitke!« sem se smejal in jo pobožal po hrbti in dalje po bokih, ki so se takoj odzvali.
»Užitke ? Takšne ?« je vprašala in segla z roko daleč pod odejo.

20. del NE POČAKAŠ NAME ...

»KAKO ?« SEM ZAČUDEN VPRAŠAL.

»Firma je RONEL, lastnica in direktorica pa Ana Bigerman...! To sem izbrskal na registru, več pa ne...« je razlagal Boris.

Za podjetje RONEL, ki naj bi bilo skrivnostni blokator združitve R&M ter LPG, in omenjeno Bigermanovo, sem takrat slišal prvič.

V tistem trenutku sem pomislil, da se z R&M in LPG-jem Boris ukvarja več, kot pa jaz sam, ki sem bil konec koncev na svoj način pri vsej tej kolobociji čisto direktno vpleten.

Vsaj kot zaposleni v R&M.

Če seveda odmislim tudi tistega zanemarljivega ena in pol odstotka deleža v R&M.

»In kje imajo sedež ? In kaj sploh delajo ?« me je zanimalo.

»Registrirani so za cel kup stvari, Mark... Po vpisu v register ter po bilančnih podatkih, ki so na voljo, pa verjetno le kupujejo in prodajajo!«

»Kaj ?«

»Podjetja, firme, deleže...«

»Ma daj ! Pa saj to se pri nas ne izplača !«

»Pojma nimaš !«

»Res ne, Boris ! Priznam !«

»Mark, kupiš podjetje v stečaju za bagatelo, obnoviš zdrava jedra, vse skupaj zalaufaš na novo in daš na trg z velikim pompom. Potem pa... Prodaš vse skupaj ! Pokasiraš vsaj deset kratnik tistega, kar si plačal ob nakupu ! Eno, do največ dveletna investicija, ki nese toliko, kot noben drug posel ! Le jajca moraš imeti in nos ! No, pa kaj konkretnega pod palcem !« mi je razložil v svojem stilu.

»O.K. , vidim, da sem res za luno. In sedež, kje ima sedež ta Ronel ali kaj že je ?« sem hotel izvedeti čim več.

»Mark, to je firma na kastelc !«

»Kastelc ? Ne razumem...«

»Firma ima sedež, a tam je le poštni nabiralnik z imenom te firme. Nič drugega ! Nobenih poslovnih prostorov, nobenih telefonov, nobenih tajnic. Nič !«

»Pa je kaj takega sploh mogoče ? Mislim... Zakonsko ?« me je zanimalo.

»Oh, seveda je, pa še kaj drugega tudi ! Svetujem ti, da nekako najdeš to skrivnostno žensko z imenom Ana Bigerman, če ti je res do tega, da

prideš temu do dna ! In se z njo pogovoriš ! Resno pogovoriš ! Ona je ključ do skrivnosti, ki te težijo, Mark ! Če jo prej najdejo oni od LPG-ja ! Potem, dragi moj Markec, si ga nadrsal ko žuti ! Ti in tvoj R&M tudi !« je zaključil Boris.

»Jebela cesta, Boris ! Ti si res kot kakšen črni vran. Vedno, ko se oglasiš, prineseš slabe novice !«

»In kako kaj kaže z združitvijo ?« sem vprašal Frenka, potem ko sva ravno končala preverjanje in usklajevanje tedenskega plana.

»Mislim, da se bo vse skupaj malce zavleklo, veš...« je dejal in me postrani pogledal.

»Aja ?«

»Pojavile so se... Hmm, neke vrste tehnične težave, veš !«

»A tako...«

»Sicer pa tudi meni ne povedo kaj dosti, veš !« je dejal zamolklo, kot da bi se bal, da ga kdo sliši.

Ozrl sem se naokoli in nasmehnil.

»Te je začelo rahlo skrbeti ?« sem vprašal, a brez očitka.

»No... Imam določene pomisleke, veš.«

»Kakšne, Frenk ?«

»LPG...« je dejal in mi preko mize vrgel časopis, ki pa sem ga že prebral.

V njem je bil tudi članek o LPG-ju.

»Prebral sem tisti članek.« sem dejal in mu vrnil časopis.

»Nekaj pri vsem tem me resnično bega, veš Mark ?« je rekel in sedel.

Članek je govoril o tem, da sta dve hčerinski družbi LPG-ja s svojimi poslovnimi številkami zabredli globoko v rdeča polja in da sta tik pred stečajem, banke pa jim kreditov, s katerimi bi sanirale stanje nočejo odobriti. Pisalo je, da vodstvo LPG-ja resno razmišlja, da bi v nekaj dneh tudi formalno vložilo vlogo za začetek stečajnega postopka teh dveh firm.

»Ja, res je malce čudno vse skupaj. Sploh če pogledava podatke o teh dveh družbah v tisti slavni analizi o združevanju !« sem navrgel.

Frenk je prikimal.

»No, ne vem, če so tam zares kaj prirejali. Mogoče tudi... A nekaj me moti še bolj kot pa ta možnost. Samo poglej ! Čisto po kmečki logiki. Kmetu kar nenadoma zbolita dve kravi ... In, namesto, da bi plačal veterinarju recimo tisoč evrov, da kravi ozdravi, enostavno pusti kravi crkniti, v tem istem času pa za eno samo novo kravo plača na milijone evrov ! Je v tem kakšna logika ?« je dejal Frenk in ob tem zmajeval z glavo.

» Kaj pa če so prepričani, da je ta nova krava rekorderka med molznicami?!« sem se nasmehnil, a sem se zavedal, da Frenk še predobro razume dvoumnost mojega sporočila.

»Frenk torej verjetno sploh ni v igri. No, je, seveda je, a vsaj ne na strani nasprotnikov. Hmm... « sem pomislil, ko sem stopal v dvigalo.

Kdo pa potem sploh so nasprotniki ?

»Jebela cesta !« sem na začudenje enega od mladih kreativcev, ki je že bil v dvigalu in je zamišljeno bral nekakšen sinopsis, enostavno moral na glas zakleti.

Fant me je najprej debelo pogledal, potem pa se je prisrčno zasmejal.

»Paše, a ne ! Če kdaj malo zakolneš ...« je dodal.

Oče je sam sedel ob oknu, ki je gledalo na vrt za hišo.

Oblečen je bil v težak, topel pulover na zadrgo, preko nog, vse gor do pasu, pa mu je telo prekrivala odeja.

Od daleč je bil videti sila neboljen.

Utrujen.

»O... Ti si si !« je dejal, ko je zaslišal moje korake in ko se je le na pol obrnil k vratom, skozi katera sem vstopil.

»Živjo ! Kako ?« sem pozdravil in si nadel kar se da optimističen izraz.

Prikimal je.

»Dobro... Ne morem se pritoževati, res ne ! Zame skrbijo kot za dojenčka, veš ! « je dejal in se rahlo nasmehnil.

A ta nasmeh ni izražal veselja, ne hudomušnosti.

Ponazarjal je nemoč.

In nenadoma sem ga prekleto dobro razumel.

On, ki vse življenje nikomur, razen mogoče mami, ni pustil kaj prida blizu sebe, je kar naenkrat postal močno odvisen od drugih.

Od mame, od zdravnikov, medicinskih sester, od zdravil, od...

»Obup ob tem občutku nemoči ?« me je prešinilo, ko sem videl izraz na njegovem licu.

»Bral sem...« je dejal in pokazal na kopico časopisov, ki so ležali na tleh ob njegovih nogah.

A časopisi so bili vsaj na prvi pogled videti še neodprti.

Neprebrani.

»Kako kaj v službi ?« je postal narejeno živahen.

»Oh, dobro... Dobro nam gre ! Dela čez glavo ! Pa ti ? Si opravil tiste preiskave ?«

Prikimal je in se namrščil.

»Je kaj narobe ?«

»Ne... Saj prav to je. Nič ni narobe, jaz pa se počutim tako... Tako usrano, Mark !« je rekel in me pogledal .

Besede usrano iz očetovih ust nisem slišal še nikoli in sem bil vse do takrat prepričan, da je niti v njegovem besednjaku ni.

Po svoje pa sem ga razumel.

Tudi jaz sem se v tistih dneh počutil usrano.

»Boš prišel nocoj k meni? In ostal...« je vprašala tiho.

Stal sem ob pultu v bistroju Pekel in mešal kavo, ko me je poklicala Dunja.

Premišljeval sem .

Naslednjega dne smo bili dogovorjeni za smučanje z Lino in Karin in v avtu me je čakalo še kup gradiva, ki sem ga moral zvečer pregledati in zjutraj s pripombami ali mojo potrditvijo oddati. In kopica DVD-jev s posnetimi TV reklamami, ki smo jih za naše naročnike producirali v zadnjih dveh mesecih.

»Delo imam... V službi sem v zaostanku, Dunja !«

»Pri meni tudi !« je odvrnila, kot da noče poslušati izgovorov.

»Se bom potrudil in vse nadoknadil, Dunja ! Obljubim, da bom delal tudi nadure, če bo treba !« sem se zasmejal.

»Veš... Občutek imam, da bi se midva morala malo usesti in se resno pogovoriti !« je dejala .

Njen glas je bil zelo resen.

»Prav... In o čem bi se morala pogovoriti ? Resno pogovoriti ?« sem vprašal, prepričan, da ima spet pripravljeno kakšno domisljico.

»O najinem spolnem življenju, Mark...«

»A tako...« me je zadelo.

»Pravzaprav o mojem spolnem življenju...«

Sneg se je srebrno svetlikal od sončnih žarkov, ki so prihajali visoko iznad temno zelenih vrhov smrek. Zrak je bil svež in rezek, pod nogami pa je prijetno škripalo, ko se je zmrznjeni sneg pod nogami dobesedno drobil v moki podobno zmes.

Karin in Lina sta smučali, jaz pa sem ostal spodaj pod smučiščem pri Dunji.

Dunja je imela pred več kot desetimi leti prometno nesrečo, v kateri je bila hudo poškodovana njena desna noga. Kljub kar nekaj operacijam noga nikoli več ni bila takšna, kot prej in Dunja je včasih, po dolgem in utrudljivem dnevu, na to svojo desno nogo lahko tudi rahlo šepala. Ni šlo za pravo in zelo očitno hibo, pač pa je bilo vse skupaj videti, kot da z nogo včasih od utrujenosti rahlo podrsa in jo povleče za seboj.

Tako se Dunja že dolgo ni več ukvarjala z nobenim športom, razen občasno s plavanjem. A še to večinoma le poleti v morju.

Ko mi je na začetku najinega poznanstva to omenila, sem ji predlagal, da bi skupaj začela igrati golf, kjer razen hoje drugih obremenitev za njeno nogo ne bi bilo.

»Pa saj golf ni pravi šport ! Ah, kaj pa še ! Saj mi tudi tako prav nič ne manjka !« se je branila takrat in tudi vedno, ko sem ji še kdaj kasneje spet omenil golf in gibanje.

Zleknjena na ležalnikih in zavita v tople bunde sva mežikala v soncu.

»Si uspel napraviti vse za službo ?« me je vprašala.

»Sem !« sem prikimal.

Molčala sva in gledala v strmino, kjer sta smučali dekleti.

»Lina zelo dobro vozi !« je pohvalila malo Dunja.

»Ja, zgodaj je začela, veš... Že pri štirih letih !« sem ji pojasnil kar malce ponosen.

»Ja... Z našo Karin pa se ne ukvarja nihče ! Jaz sama pa... Saj veš !« se je zamišljeno nasmehnila.

Potem sva obmolknila in srkala čaj iz plastičnih kozarcev.

»Dunja ?«

»Ja...«

»Ne vem točno, kaj je pomenilo tisto včeraj...« sem dejal in načel pogovor o tistem, kar mi skoraj vso noč ni dalo spati.

»O najinem spolnem življenju, Mark. Pravzaprav o mojem spolnem življenju !« sem se spomnil njenih besed po telefonu, ki so me je dobesedno šokirale.

Molčala je nekaj dolgih trenutkov.

»Razmišljala sem pač... « je dejala tiho, a me pri tem ni pogledala.

Vzela je cigareto in jaz sem ji prižgal.

Pri tem sem opazil, da ji roke rahlo drhtijo.

»Je tako vznemirjena zaradi tega ?« sem se prestrašil.

»Veš... Res sem razmišljala... O tistem !«

»In...«

»Ne vem, kako naj ti sploh povem... Razložim... « je odvrnila zelo hitro in me pogledala z zelo resnim izrazom na obrazu.

Bila je videti napeta kot struna, ki bo vsak čas počila.

»Ima drugega ? Ljubimca ? Bivšega ? Ali nemara koga tretjega, s katerim se sestaja ?« mi je šarilo po glavi.

»Res, da nisva bila v postelji več kot... Štirikrat, petkrat ? A nekaj me pri tem skrbi, Mark !« je nadaljevala in gledala nekam v vrhove gora nad nama.

Molčal sem in čakal.

»Se ti zdi vse v redu pri najinih ljubljenjih ?« je vprašala.

Prikimal sem in jo gledal, saj nisem razumel, kaj ima sploh v mislih.

»Ti je z menoj v postelji lepo, Mark ?«

»Seveda ! Kaj ne čutiš ?«

Prikimala je.

»Kako pa ti čutiš mene ?« je dodala še vprašanje.

»Kako te čutim ? Mislil sem, da je tudi tebi lepo...« sem dejal previdno.

»Hmmm... Saj mi je...« je rekla in se rahlo nasmehnila.

»In ?«

»Ko se ljubiva, mi je silno lepo s teboj, Mark ! Znaš biti in nežen in strasten in...« je začela, a potem obmolknila, kot da ji je vzelo besede.

»In ?«

»Všeč so mi tvoje dolge predigre ! In všeč mi je najino strastno ljubljene po njih...«

»Ne razumem, kaj pa je potem narobe ?«

»Narobe je to Mark, da ne počakaš name ! Vsaj do sedaj nisi !« je dejala tiho.

Začudeno sem jo pogledal.

»Ja, Mark... Ker je vse tako lepo, bi si želela, da na koncu tudi jaz uživam v vrhuncu tako, kot uživaš ti !« je priznala in se prijela za glavo.

Ostal sem brez besed.

Tega, da ona ne doživi vrhunca, priznam, niti opazil nisem.

Vedno sem bil prepričan, da se ji to zgodi še pred menoj, a očitno me je njena strast med ljubljenjem in mojim koncem tako premamila, da sem bil v zmoti.

Hudi zmoti.

»No... To sem imela na duši !« je rekla in me prijela za roko.

21. del POPRAVNI IZPIT

AVGUST KRALJ SE MI NI JAVIL SKORAJ VEČ KOT MESEC DNI.

Edino, kar je kazalo na to, da le ni čisto pozabil name, je bila čestitka za novo leto in grafika, ki jo je priložil kot darilo.

VESEL IN MIREN BOŽIČ TER ČIM VEČ SREČE V LETU, KI JE PRED NAMA !

Samo to je zapisal.

»V letu, ki je pred nama !« sem si ponovil na glas in se vprašal, zakaj za vruga je uporabil dvojino.

Grafika je bila delo Mersada Berberja, a ne ena od tistih mnogoštevilnih grafik » *Ženske s konjem*«, pač pa motiv s sarajevsko Baščaršijo izpred nekaj stoletij. Lepa stvarca, ki pa se mi je vseeno zdela malce pretirana za darilo nepomembnemu človeku, ki ga je Avgust Veliki srečal le enkrat v življenju.

Pa še to le za slabe pol ure.

Odgovoril sem z voščilom in dodal steklenico St. Sebastijanovega Chardoneja, prav takšnega, kot sem ga podaril očetu. Mislil sem ga sicer skriti pred samim seboj in ga prihraniti za kakšno posebno priložnost, a...

»Kamor je šel bik...!« sem takrat pomislil na zagotovo drago grafiko, ki mi jo je Kralj poklonil.

Takoj po praznikih me je presenetil nepričakovan telefonski klic.

»Gospod Kralj se opravičuje, ker vas ne more poklicati osebno, vendar je na nujnih sestankih v tujini !« je dejala nadvse vljudno njegova poslovna sekretarka.

»Gospod direktor mi je naročil, naj se vam zahvalim za voščila, še posebej pa za tako odlično vino, kot ste ga zanj izbrali ob tej priložnosti ! Hvala, gospod Mark !« je naštela in pomislil sem ali nemara vse skupaj nima kar napisano na kakšnem »*plonk cegeljcu*«, tako gladko ji je šlo vse skupaj z jezika.

In govorila je s sumljivo izdelanim glasom kakšne šolane gledališke igralka.

»Avgust Veliki pa res zna izbirati...!« sem pomislil, medtem ko sem poslušal njen recital.

Sam se Kralju zahvalo poslal osebno, kar v krajšem in preprostem elektronskem sporočilu.

V decembru, takoj po najinem skrivnostnem sestanku, sem nekaj dni čakal, da se bo Kralj spet obrnil name.

S kakšno novico, s kakšnimi novimi dokumenti.

Mogoče celo s kakšnimi namigi, kaj naj storim...

A se ni javil.

Ko sem medtem spremljal medije in pričakoval, da se bo v zvezi z nami, LPG-jem in drugimi akterji iz zgodbe o združitvi nemara kje le pojavilo njegovo ime, sem ostal razočaran.

Vse, kar sem zasledil v medijih o njem je bilo to, da je zadnje leto veliko časa preživel v Brusellexu, kjer naj bi si prizadeval za ukinitvev nekaterih omejitev naše države pri gospodarskem sodelovanju z EU.

Najbolj pa me je presenetilo to, da sploh nisem imel pojma, s čim se pravzaprav Avgust Kralj in njegova podjetja ukvarjajo.

»Ne vem točno, veš...! Vem, da je že koncem devetdesetih sestavljal iz svojih podjetij nekakšen holding, a kaj točno...?! Res ne bi vedel!« je dejal oče, ko sva se sprehajala po vrtu.

Molčal sem in premišljeval.

»Takrat, na začetku devetdesetih, je postal lastnik nekega velikega grafičnega podjetja, ki pa ga je kasneje kolikor vem z velikim dobičkom tudi prodal! Hrvatom, če se ne motim...! Potem se je ukvarjal še z dvigali in tekočimi stopnicami, saj je nastopal kot partner in zastopnik enega največjih proizvajalcev teh zadev na svetu...! Pa golf! Ja, na golf je bil nor že takrat, ko pri nas nismo imeli niti luknje za golf, kaj šele igrišča! In začel je graditi golf igrišča povsod po deželi...! Ne bi me presenetilo, če je lastnik ali vsaj solastnik večine od njih!« mi je razlagal oče.

Bil je vesel, ko sem se oglasil.

Oče se je sila rad sprehajal po vrtu, a si sam ali samo z mamo tega ni upal. Verjetno se je bal, da bi ga nemara med hojo lahko spet zgrabilo srce.

»Govorilo se je, da je kupil velike deleže v nekaterih skladih in tudi v nekaterih bankah... Katerih, res ne bi vedel... In, da je preko teh skladov in bank potem odkupoval deleže v uspešnih podjetjih! Ne bi bil presenečen, če ima prste zraven tudi pri vašem podjetju, veš!« je našteval oče, potem pa obstal pri manjšem drevesu, ki je raslo v kotu vrta.

Pri cedri.

»To cedro si nama ti prinesel... Iz Turčije?« je vprašal, kot da hoče na silo prekiniti najin pogovor o Kralju.

Pomislil sem, da se oče glede vpletenosti Kralja v lastništvo naše firme zagotovo moti.

A rekel nisem nič.

»Ja, iz Turčije, iz Olymposa...« sem mu pritrdil in se spomnil majhne sadike, ki sem jo ob prehodu carin imel skrito tako, da sem jo zavito v moker časopisni papir in vrečico položil prav na dno mojega kovčka med umazano perilo.

»Lepa je...! Zelo lepa...! Mislil sem, da se ne bo prijela ali pa da jo bo uničil že kar prvi mraz...A, me je presenetila ! Kljubuje !« se je zasmejal.

»Sta se s Kraljem kaj pogovarjala o našem R&M ?« sem vprašal in se vprašujoče zazrl vanj.

»Ne...!« je bilo vse, kar je dejal in stopil nazaj proti hiši.

Počasi sem šel za njim in premišljeval.

»Ali ne ve ali pa noče govoriti...?« sem se bolj spraševal, kot pa ugotavljal.

Ko sem prišel v dnevno sobo, je oče že sedel na svojem stolu ob oknu in si z odejo prekrival noge.

Vzel sem stol in ga primaknil.

»Kako to, da Kralj nikoli ni vstopil v politiko ?« sem ga vprašal.

Oče je nekaj časa molčal, potem pa se je obrnil k meni in se mehko nasmehnil.

»Kdo pravi, da ni...?«

»Ne spomnim se, da bi kdaj o njem slišal kot o politiku...!« sem dejal in namrščil čelo.

»V prejšnjem režimu je bil dokaj pomemben funkcionar, veš ! Bil je eden pomembnejših ljudi na takratnem Sekretariatu za gospodarstvo, Mark ! Brez njegovega žegna nisi mogel uvoziti niti vijaka, kaj šele kakšen stroj ... !!!« je povedal počasi in se ob tem zamislil.

Čakal sem in se skušal spomniti kakšnega podatka, a brez uspeha.

»Potem, v času osamosvajanja, je bil zopet med glavnimi, čeprav se ni preveč izpostavljal. A tisti, ki so bili blizu ali nemara celo v samem vrhu vedo povedati, da je igral eno ključnih vlog !«

»In zakaj se je umaknil ?« me je zanimalo.

»Žalostna zgodba, Mark...! Zgodba, ki še danes ni povsem razčiščena, saj eni govorijo nekaj, drugi pa trdijo čisto drugače ! Le Kralj sam, ki ve pravo resnico, o tem molči !« je dejal tiho in gledal ven na vrt.

»Kaj pa se je zgodilo ?«

»Po eni od verzij naj bi imel Kralj ljubico. Mlado dekle na začetku dvajsetih, ki naj bi z njim tudi zanosilo. Za to zvezo naj bi izvedela njegova žena, ki ji seveda ni bilo vseeno, kaj mož počne...!«

»In druga verzija..?«

»Druga govori o tem, da se je dogajalo ravno obratno....«

»Misliš, da... Da je žena imela ljubimca ?«

Prikimal je.

»Tako so šepetali... A šepetali so marsikaj, verjemi ! Sploh potem, ko se je umaknil !«

»Kako pa sta potem z ženo to rešila ? Sta se ločila ?« sem ugibal.

»Ne... Njegova žena je umrla !« je dejal trpko oče.

»Umrla ?«

»No, predvidevajo, da je umrla...« je dopolnil oče.

»Ne razumem...«

»Na dopustu, mislim, da so bili na enem od otokov na Kornatih, je po pripovedovanju prič žena odšla na nočno kopanje. Sama... In se ni nikoli več vrnila. Njenega trupla vsekakor niso našli !« je razložil.

»Uf !«

»Kralj se je takrat umaknil iz javnega življenja. In iz politike... Začel je delati v gospodarstvu ! Kot je videti, precej uspešno. Mar ne ?«

»In tista deklica, za katero so govorili, da je njegova ljubica ?« sem preslišal njegovo vprašanje in se spomnil njegovih besed od prej.

»Je... Je nekaj časa medna živela z njim in mu baje rodila tudi hčerko... A to so nepreverjene govorice, Mark !« je povedal.

Zmajeval sem z glavo.

»Nič od tega, kar sem ti povedal ni sto odstotno res ! Tudi o tisti puncu in o otroku ! Lahko, da so vse skupaj le govorice in natolcevanja. Kaj se je v resnici dogajalo, po mojem ve le Kralj sam... A on o vsem tem molči kot grob !« je zaključil svojo pripoved.

Po prehodu iz carine je prišla počasi in za seboj naveličano vlekla svoj rdeči kovček. Bila je oblečena kot da zunaj mede, čeprav je bilo vreme lepo in presenetljivo toplo za tisti čas.

»V Sarajevu je minus deset...« mi je povedala prejšnji večer, ko sva se pogovarjala po telefonu.

»Tu pa je pomlad ! Toplo je za ta čas !«

»Pogrešam te...« je zašepetala in preslišala mojo opazko o vremenu.

»Tudi jaz tebe...«

»Tako si želim, da bi bil zdaj tule ob meni ! Lahko bi se ljubila, veš !« je dejala z nagajivim glasom.

»Preklete, Mark ! Hočem, da se nocoj nacrtiš pri meni in ... In hočem se ljubiti s teboj ! Zares ljubiti ! In... In... In pika !« je drdrala v telefon tri dni po tistem, ko sva se odkrito in zame sila boleče pogovarjala o najinem

seksu in ko sva se potem še tri dni drug drugega na nek način kar malce izogibala.

Še skupnega kosila nisva imela ta čas.

In sem šel k njej in sva se ljubila.

Pa ne dolgo.

No, predigra je bila sicer dolga kot vedno, a potem se je zgodilo tisto najhujše, kar se lahko.

Moj prijatelj se kljub Dunjinim naporom ni odzval ne na njene čare, ne na njene nežnosti.

»Saj sem vedela, da bo tako... Le zakaj sem ti sploh govorila tiste neumnosti !« mi je dejala s skrušenim glasom na uho in me ljubkovala.

»Oprosti, to...«

»Vem.. To se ti še ni zgodilo !« je rekla razumevajoče.

»Greva k tebi ? Ali raje k meni ?« je vprašala z zamolklim glasom, ko me je poljubila sredi letališke avle.

Nasmehnil sem se tej naglici.

Vzel sem ji kovček.

»Vso noč sem mislila na tisto, veš...« mi je šepetaje razlagala, ko sva šla proti avtu, ob tem pa se še zarotniško smehljala.

»Greva prej jest ?« sem jo podražil, čeprav sem vedel, da niti pomislila ni na hrano.

»Si nor ! Jeva lahko potem, mar ne !« se je smejala kot kakšna nagajiva deklica, ki je skovala veliko zaroto in ki se je trdno odločila, da to zaroto tudi izpelje.

»Greva kar k meni, da ne bova premetavala tega kufra sem ter tja !« se je nasmejala.

Takoj ko sva zaprta vrata njenega stanovanja, se je obesila name in mi začela slačiti obleko.

»Uf... Tole je pa že na hudo !!!« sem zašepetal.

»Ti ni všeč, da si te tako močno želim ?«

Seveda mi je bilo všeč.

Kot mi je bilo všeč, da sva se najprej ljubila kar v dnevni sobi na preprogi, potem na sedežni in po okrepcilu s sendvičem še dva krat v spalnici.

Ko sva prišla končno k sebi, je bila ura že deset zvečer in bilo je prepozno, da bi šla kam jest.

»Tole pa je bilo nekaj ! Ne samo za zdaj ! Tudi za nazaj si se odkupil, veš !« je govorila kot bi žuborel potok in me vmes ljubkovala.

Bilo mi je nadvse prijetno, da sem jo končno zadovoljil in da je tudi ona lahko uživala v orgazmih.

Še več, uspelo mi je, da je med ljubljenci doživela tudi po dva ali več viškov.

»Mi boš zdaj skuhal večerjo ? Sestradena sem !« se je s svojim toplim telesom drgnila ob moje telo, kot bi bila velika divja mačka.

»Če mi boš pomagala...«

»Bom ! Tvoja muza bom, saj veš... In ti bom nudila le užitke ! Velike užitke, obljubim !« se je smehljala in nežno božala moje mednožje.

Kar sijala je !

Od sreče ali od potešenosti ?

Pravzaprav pravega odgovora na to vprašanje še danes ne vem...

Boris je nerodno, v strahu, da se popari, previdno odcejaj široke rezance, ki sva jih pripravila sama.

Tistikrat so namreč ženske zadolžile naju, da jima pripraviva večerjo in da ju razvajava.

Ni mi bilo odveč, čeprav sem vedel, da mi Boris, razen da me bo s svojim nakladanjem kratkočasil, ne bo ravno v veliko pomoč. Njegova umetnost kuhanja se je začela in končala pri jajcu. Pečenem jajcu na oko, ki pa se je ponavadi, še preden je prišlo na krožnik, tudi že razlilo v nerazpoznavno belo rumeno gmoto.

»To so specialna jajca » *ala malo mix* « !« se je šalil na svoj račun.

A se je tistega večera vseeno zares trudil, da bi mi bil v pomoč.

Ko sva naredila testo, ga je pridno in res na tanko tudi razvaljal in narezal na rezance.

Jaz sem se tačas ukvarjal s paprikašem po receptu, ki sem ga dobil nekje v Provansi in je bil čisto drugačen, kot pa so ponavadi paprikaši pri nas.

Jed sem pripravljaj skoraj brez čebule, ki je bila dodana le za okus in še to cela in ne sesekljana. In obvezno je morala biti šalotka !

Še bolj pa sem prisegal na lep kos uležane teletine, kos popečene slanine, na cele stroke česna, na korenje, na gomoljasto in listnato zeleno, sladko rdečo papriko, muškati oreh, rožmarin, brinove jagode in timijan, ter seveda na dobro rdeče vino.

Boris je ves čas poskušal in po malem kradel iz ponve, kjer je paprikaš počasi vrel.

Iz dnevne sobe se je slišala glasba in smeh Dunje in Barbare, ki sta se odlično zabavali.

»Upam, da ji Dunja ne pripoveduje zgodb o najinem seksualnem življenju... Življenju ? Polomiji, šment !« sem pomislil v strahu.

Če bi izvedela Barbara, bi slej kot prej izvedel tudi Boris in potem bi bilo zame bolje, da bi se preselil na Severni tečaj. Severni medvedi bi bili do mene zagotovo bolj prijazni, kot pa Boris, ki bi mi to serviral ob vsaki priložnosti.

In seveda že pri prvi porciji nakladanja o tem poslušalcem zagotovo obljubljal tudi neomejeni repete...

»Si izvedel kaj o tisti Ančki ?« me je vprašal in nama natočil vino.

»Ančki ?« me je presenetil.

Boris je ob tem nerodno odcejal kuhane testenine, ki so bile zaradi svežih in pristno odmačih jajc videti zlato rumene in že na polged čisto prave trdote.

»Mark... Govorim o tisti skrivnostni solastnici R&M, se spomniš ? Bigerman, ali kako se že piše... Ja, Ana Bigerman ! Skrivnostna Ančka !«

»Ne... Niti nisem dosti spraševal, veš !« sem odgovoril.

O njej in o firmi Ronel, ki naj bi bila solastnica R&M, sem se pravzaprav pogovarjal le s Frenkom, pa še to le bežno.

»Na skupščine družbenikov prihaja odvetnik te firme.« je bilo vse, kar sem izlekel iz njega.

To sem povedal tudi Borisu.

»To vem že nekaj časa ! Odvetnik ima notarsko overjeno pooblastilo. Neomejeno pooblastilo !« mi je pojasnil.

»Misliš, da ti on ne bi kaj več povedal o firmi Ronel in tej njeni lastnici Ani ?« sem ga vprašal.

V paprikaš sem vmešal zajeten kos masla.

»Tako bo omaka lepo povezana. Kuharski mojstri bi rekli muslinasta...« sem ob tem pomislil.

»Mark, ta odvetnik... Bežno se pozna in... Kar nekajkrat sem že poskušal, a več kot škodoželjnega nasmeha iz njega ne spravim ! A ga vseeno razumem, štiti pač interese svoje klientke ! Tudi jaz bi jih, sploh, če bi bilo tudi plačilo solidno. Veš, mislim, da je pri vsej tej stvari nekaj narobe. Ne vem kaj, a zadeva je močno čudna... Vsaj meni !«

»Zakaj čudna ?«

»Mislim, da bi bili vsi lastniki R&M na koncu na velikem profitu ! Če bi to združitve potrdili, seveda ! In zakaj se potem ta Ronel tako krčevito upira združitvi ?« je dejal trpko.

»Misliš, da bi pridobili tudi naši lastniki, čeprav bi recimo kasneje ukinili R&M in mogoče še LPG ?« sem se začudil.

»Mislim, da... Oni bi postali delničarji novega podjetja, veš... Kakšne načrte pa imajo s tem novim podjetjem v resnici, pa sam bog ve !« je potrdil moje sume tudi Boris.

Vzel je novo steklenico rdečega vina, jo pazljivo odprl, nato jo je zavil v sarvieto in jo nežno položil v vrč za vino.

Molčal sem in razmišljal.

»Le zakaj ta Bigermanova potem ne pristane na združitev ?« se mi je to verjetno ključno vprašanje postavljalo vedno znova in znova.

»Je vse O.K. ? Lahko odnesem na mizo ? « me je vprašal z malce negotovosti Boris.

Kot da vajenec sprašuje mojstra, sem pomislil.

Nasmehnil sem se in pokimal.

»Seveda ! Čas je, da razvajava najini dami !« sem se zasmejal in stresel še široke rezance na večji oval.

»Še malce peteršilja in... Obvezni parmezan !« sem govoril sam s seboj, ko je Boris že odšel s prvo pošiljko jedi v jedilnico.

Od tam sem zaslišal vzklike presenečenja.

Ko sem tudi sam prišel k njim z velikim ovalom rezancev, me je sprejel bučen aplavz.

»Mark, mislila sem, da sem odlična kuharica, a od zdaj bom pred teboj vedno v zadregi !« je dejala kot v strahu Barbara in se smehljala.

Dunja ni rekla nič.

Le zagonetno se je smehljala.

In mi pomežiknila.

22. del **VSE NAJBOLJŠE ... !**

VALENTINO SVA Z DUNJO PREŽIVELA VSAK PO SVOJE. ALI TOČNEJE... VSAK NA SVOJEM KONCU.

Dunja v Beogradu, jaz v San Elpideu e Mare na italijanski strani Jadrana.

In oba seveda poslovno.

Dunja za Regency, jaz za R&M.

Naš naročnik je bil lokalni finančni mogotec, ki je bil poleg okrožne banke lastnik tudi večine podjetij in večjih nepremičnin v tistem okrožju.

Podjetja v tistem koncu so bila vsa s področja obutvene industrije in ko sva se prvič pogovarjala, mi je odkril tudi skrivnost družinskega uspeha.

»Veste, moj oče je bil na začetku druge vojne sicer vpoklican v Mussolinijevo vojsko, a je ga je komisija zaradi leve noge, ki je bila dosti krajša od desne, nepreklicno zavrnila. No, oče se zaradi tega ni sekiral, saj se med fašisti ni pretirano dobro počutil. Naš kraj je bil od nekdanje eno od središč proizvodnje čevljev, veste ! Oče se je tako vrnil domov in nadaljeval s čim drugim, kot s čevljarsko obrtjo. Ker se je mestece zaradi vojaškega nabora izpraznilo z moškimi, je bil pravzaprav edini čevljar in dela mu res ni manjkalo. Varčen, kot je bil, je začel počasi odkupovati različne čevljarske stroje in opremo in ko so se možje po kapitulaciji Italije vrnili domov, niso imeli ne strojev in ne materiala za delo. Oče pa je vse to imel. Postavil je temelje novim podjetjem. Kot kapital je v nova podjetja vlagal stroje in material, ki jih je nakupil med vojno, njegovi stanovski kolegi pa tisto bore opreme, ki jim je ostala in seveda znanje. Ogromno znanja ! In tako je nastalo nekaj deset manjših podjetij, ki jih je potem v naslednjih desetletjih preoblikoval, združeval in... Sredi osemdesetih je oče začel tudi z vlaganji v druga področja. Banka, nepremičnine... Tudi stanovanja gradimo ! Kot vidite, je bila lahko vojna, čeprav seveda grozna, za koga tudi koristna ! Pa bi težko rekel, da je bil oče vojni dobičkar, veste ! Do svojih poslovnih partnerjev v teh podjetjih je bil takrat, takoj po vojni, mogoče še preveč popustljiv in zelo mehkega srca !« mi je ponosno pripovedoval o svojem očetu.

O njem, o Lattanziju, kot se je mož imenoval, sem slišal že različne zgodbe.

Tudi to, da je Lattanzijev mali imperij s trdo roko po svoje še vedno vodila njegova mati, ki je bila v starosti skoraj osemdeset let nekakšna alfa in omega podjetja in kot takšna prisotna povsod v podjetju.

Tudi pri najinih pogovorih, ki pa so jo kmalu začeli dolgočasiti.

»Kar pogovorita se ! Jaz o teh zadevah nimam pojma !« je dejala, zamahnila z roko in odvihrala iz pisarne.

»Na vsak način hoče, da se poročim...« je dejal Lattanzi, a z glasom, ki ni kazal niti najmanjše jeze ali užaljenosti.

Lattanzi je imel nekaj malega preko štirideset in je bil pravi italijanski možki. Velik, teman in vitek.

In držal se ga je sloves človeka, ki je najbolj užival, ko je lahko opeharil italijansko davkarijo. To je potrdil tudi sam.

O njem krožila tudi govorica, da ima najgršo jahto v Italiji.

»Ja, res ni lepa, je pa velika !« je kimal zavzeto.

Ko sem ga začudeno pogledal, mi je pojasnil.

»Pri nas plačaš davek na dolžino jahte, veste. In tako sem si dal narediti jahto, ki j e... No, ki je šriša, kot daljša ! In kot taka zares ne ravno najlepša ! Je pa vseeno velika in mogoče še bolj komfortna, kot pa tiste ozke lepotičke ! Predvsem pa me pri davkariji ne stane toliko, kot bi me kakšna druga, daljša in na oko lepša !« se je smejal.

Zgodbo sem poznal, saj je spadala v osnovno predstavitev Lattanzijevega družinskega imperija, ki so jo na skrivaj šepetali.

Ko je skoraj ob koncu najinega pogovora v pisarno znova prišla njegova mati, je bila z njo tudi ženska tridesetih let.

Izrazita italijanska lepotica z angleškim imenom Brithaney.

»Njen ded je bil anglež in kapitan ladje, ki je iz San Elpidia vozila nekam v Afriko in tako je Brithany dobila to ime.« mi je z nasmehom pojasnil Lattanzi, ko je videl mojo osuplost.

»Tu je lepo, čeprav obala ni takšna, kot na naši strani Jadrana.« sem razlagal Dunji.

»Srečnež ! Jaz pa se dušim v smradu in smeteh Beograda ! Fuj, fuj in fej !« se je pritoževala.

»Ne greš nič na Ado ?«

»Kdo pa naj me pelje tja, če ti nimaš nobenega časa zame !?« se je ujezila.

»Tudi to še pride...«

»Kaj naj kupim Lini za rojstni dan ?« me je vprašala.

Lina !

Rojstni dan !

Skoraj bi pozabil !

»Ti raje meni povej, kaj naj ji kupim jaz ?«

»Zate ni problem ! Ti si v zibelki mode, mucek ! Pojdi v kak nobel butik in ji kupi kakšno lušno oblekico in še kaj zraven ! Tam verjetno ne boš imel problema s tem ...« mi je svetovala.

Ženska pač, ki najprej pomisli na obleke.

»Me pogrešaš, mucek ?« me je dražila.

»Ne ! Prav noro fajn je, ko lahko malce počivam !«

»Uf... Dobro, da vem... Zdaj te bom namreč odstavila, da veš !«

»Kaj me boš ?«

»Odstavila ! Nič več se ne boš opajal in pasel po mojem telesu ! Basta, caro mio ! Arrivederci ! « mi je zagrozila.

Zadnji dan v San Elpideju je bil ponedeljek.

Lattanzi me je vljudno in z veliko besedami povabil na poslovilno kosilo. Seveda zraven ni manjkalo ne mame, ki je s seboj pripeljala tudi svojo najboljšo prijateljico, ne Lattanzijeve bodoče žene Brithaney.

Lattanzi je napravil cel cirkus in mi pri aperitivu posvetil celo zdravico, vredno kralja ali predsednika.

»Prepričan sem, da bomo skupaj z R&M zdaj osvojili tudi celoten vzhod od Slovenije do Ukrajine in od Turčije do Poljske !« je zaključil glasno kot kakšen rimski vojskovodja in pri tem niti ni trznil, ko mu je Brithaney prišepnila, da bi bilo bolje reči od Slovenije do Rusije za na počez in Turčije do Poljske za na po dolgem.

Le zamahnil je z roko.

»Saj vsi vemo, o čem govorim, ali ne ?! Na zdravje Marku, mojemu novemu prijatelju in njegovi družbi R&M !« je dvignil kozarec proti meni in vsi smo prikimali in izpili.

Kosilo je bilo čisto mediteransko in zares izborno.

Toliko ribjih jedi in jedi iz rakov ter mehkužcev svoj živi dan nisem videl, tako da smo jedli vsaj tri ure skupaj.

»Boste danes odpotovali ?« me je pri kavi vprašala stara gospa Lattanzi.

Prikimal sem.

»Rad bi sicer opravil še nekaj nakupov... No, hčerka bo kmalu imela rojstni dan in pomislil sem, da bi ji za darilo kupil kakšno lepo oblekico... Ne vem...« sem razložil tisto, kar se mi je že cel dan motalo po glavi.

»In koliko je stara vaša gospodična ?« je zanimalo mamó Lattanzi.

»Eeee..Enajst let bo...« sem zajecjcljal, ker sem moral na hitro izračunati, da se ne bi uštel v njenih letih.

Vsi so se rahlo nasmehnili moji zadregi.

»Očetje nikoli ne vedo koliko so stari njihovi otroci ! Uh, moški !« je prhnila mama Lattanzi.

»Mislim, da boste z nakupom imeli nekaj težav, Mark...« se je oglasil Lattanzi.

»Zakaj pa ?«

»Ker je danes ponedeljek in ob ponedeljkih je pri nas vse zaprto !« mi je pojasnil.

»Sine, kaj le govoriš ! To ni noben problem, veste Mark ! Bom takoj uredila !« je dejala glasno in pomahala šoferju njenega avta, ki je sam samcat sedel daleč stran za svojo mizo in pil že bog ve kateri ekspreso .

Lattanzi je skomignil z rameni.

»Mama je tu bolj pomembna kot pa kakšen veliki don ! Šef mafije !« se je smejal Lattanzi, ko je mama stopila malo stran od mize in začela govoriti po prenosnem telefonu, ki ji ga je prinesel šofer.

Na obalni promenadi je bil kar nekaj butikov.

Na klic mame Lattanzi so odprli le enega.

Armanijevega.

Ko smo mama Lattanzi, Brithaney in moja malenkost vstopili, se je prodajalka Lattanzijevi klanjala kot kakšni kraljici, ki je čisto slučajno zašla na promenado Via Dante Aligheri v San Elpideju in je po pomoti stopila tudi v njihov butik.

A mama Lattanzi se ni dala motiti.

Hodila je od stojala do stojala, snemala oblekice in kostime in pri tem sama pri sebi vse skupaj tudi komentirala. Včasih tudi zelo sočno, največkrat pa kar z vihanjem nosu, z jeznim godrnjanjem, včasih pa je le zamahnila z roko.

Potem pa so se ji nenadoma le zasvetile oči.

K meni se je obrnila s črnim, strogo krojenim kostimom, ki je bil zares lep, a za Lino...

Povsem neprimeren.

Kreacija je bila resnično stroga in tudi če bi se v njen pojavila recimo Dunja, bi še vedno delovala zelo zadržano in konzervativno, primerno le za obisk kakšnega predsednika vlade.

Vsekakor pa je bil kostim povsem neprimerno oblačilo za Linina vsakodnevna pohajkovanja po mestu.

»Mama ! Mala gospodična ima šele enajst let !« se je vmešala Brithaney in zares hvaležno sem jo pogledal.

Sploh, ko sem na etiketi zagledal tudi ceno.

Dva tisoč petsto evrov !

»In kaj potem, če ima šele enajst let ? A morajo ti mladi danes zares nositi le neke razcufane in kot za v cirkus pobarvane cunje ? Se ne znajo obleči okusno in primerno ?« se je dušala mama Lattanzi.

»Mislim sem na kaj bolj športnega in kaj bolj...« sem pojasnjeval.

»Mladostnega !« me je dopolnila Brithaney in res hvaležno sem ji prikimal.

»Potem pa kaj mladostnega ! Allora ! Veni !« je ukazala prodajalki.

Čez petnajst minut, medtem ko smo v kavarni na ulici popili pijačo, so za nas odprli še dva butik.

In v enem od njih sem za Lino izbral oblekico, ki je bila kombinacija jeansa in čipke, ter rožnato plise oblekico, prav primerno za poletne dni.

Mama Lattanzi je vihala nos, Brithaney pa mi je zadovoljno prikimalavala.

Ko sem se pred upravnim poslopijem firme Lattanzi poslavljaj od njenega lastnika in njegove prijazne bodoče žene, je Lattanzi preden sem sedel v avto pristopil čisto k meni.

»Mark ! Prosim, pozdravite gospoda Kralja in se mu zahvalite za njegovo posredovanje in nasvet ter seveda priporočila, ki mi jih je dal za vas ! Resnično mislim, da bomo naredili skupaj z vami in Kraljem velik prodor na nove vzhodne trge ! Hvala vam, Mark !« se je nasmehnil šepetaje.

Jaz pa sem prebledel in okamnel kot kakšen rahitičen starorimski kip.

»Spet Avgust Veliki, vrag ga vzemi !« sem pomislil.

»Jaz kupim Piran !« je klicala in z rokami prav na široko krilila Lina.

V rokah je držala Monopolijev denar in se smejala. Tistega dne so me dekleta pri Monopoliju dobesedno oskubile.

»Imaš dovolj evrov ?« sem gledal na velik kup evrskih bonov, ki ga je Lina zložila predse v ličnih kupčkah.

Za vsako vrednost evro bonov svoj kupček.

»Ti kaj posodim, oči ?« se je režala.

»Oči bo itaq bankrotiral, Lina ! Samo enkrat naj pride na mojo Roglo, kjer imam hotel ali pa k tebi v Čatežke, pa bo ostal tudi brez... Brez svoje srajce !« se je škodoželjno smejala tudi Dunja in si pri tem mela dlani.

Seveda je hotela reči, da bom ostal brez gat, a ker sta z nama igrali tudi Karin in Lina, se je odločila, da mi bodo vzele le srajco.

Linin rojstni dan smo praznovali pri mojih starših.

Po dolgem času smo prekršili naše pravilo o šesterčkih in Linin rojstni dan nam je tako povsem nepričakovano prinesel še sedmerčka.

Krivda je bila mamina, ki me je nagovorila na to.

»Oče bo sila žalosten, če ne bo ob Lini na njenem rojstnem dnevu ! A kaj, ko si ne upa več od doma ! Saj vidiš, da še po vrtu komaj hodi in še to le takrat, ko si ob njem ti ! Meni ne zaupa več... Misliš, da ne bi mogli Linino praznovanje imeti tu, pri nas ?« mi je govorila šepetaje v kuhinji, medtem ko je oče v jedilnici reševal križanke.

»No, seveda lahko... Bomo pač naredili dve praznovanji !« sem predlagal.

»Zakaj pa dve ? Misliš, da bo Lina razočarana, če ji pripravimo praznovanje tu ?« se je začudila.

»Mama... Morata biti dve praznovanji. Eno za nas, in to je lahko tukaj, drugo pa za Linine prijateljice in sošolke ! Tega praznovanja z njenimi prijateljicami mislim da ta hiša ne bi prenesla...« sem ji smeje pojasnil in ji prihranil razlage o tem, kaj se na takšnih »mega žurih«, kot jih je imenovala Lina, sploh dogaja.

»Glasba mora biti navita do »fula«. To je zakon !!! Potem pride na vrsto »Pizzo ždersko« tekmovanje, kjer je pomembno le to, kdo hitreje poje pizzo. Seveda se pizza obvezno je z rokami !« je bil priljubljen Linin citat.

Potem mora na teh zabavah nujno teči na hektolitre Coca Cole in to v »plastik fantastik« kozarcih, kot jih imenuje Lina. Torta je dobrodošla, a neobvezna ! Bog varuj pa, da ne bi bile povsod razstavljene skodelice s pokovko in čipsom. Kakšna je potem dnevna soba mami nisem upal niti omeniti, dejstvo pa je, da se moje dnevne sobe vsaj kakšne dva dni po takšnem »mega žuru« izogiba celo vsega hudega vajeni Rex.

In tako smo pri starših Linin rojstni dan praznovali le Lina, Karin, Dunja, oče, mama in jaz.

Seveda mama ni pustila drugega, kot da sem prinesel le srednje veliko torto.

»Pa glej, oči, da bo čokoladna !« me je podučila Lina.

»S svečkami ?« sem jo podražil.

»Ne ! S smetano !« je zavila z očmi.

»Mark... Ona se ima zdaj že za dekle. Veš... Za odraslo, veliko dekle ! Nič več ni micena očijeva pučka, halo ! Pozabi na to zgodbo !« me je dražila Dunja.

»Ona je in bo ostala moja žvajzla !« sem trmal.

»Mogoče, no... A tako bolj na pol in še to le do drugega leta...«

»In kaj usodnega se lahko zgodi drugo leto ?« me je zanimalo.

»Ponavadi pri teh letih punce na rojstni dan prvič povabimo tudi fante... Seveda le tiste, ki so nam všeč ! Zares všeč in smo vanje vsaj malo tudi zaljubljene !« je razložila in me postrani gledala.

»Fante ?? In zaljubljena ??!«

Pa ja ne moja žvajzla, moja Lina !

Lina je v Monopoliju seveda zmagala.

Nekako v tistih dneh sem spoznal, da sem zaljubljen.

Zares zaljubljen !

Zamotano stanje, ta zaljubljenost...

Počutil sem se, kot da me je zbil brzovlak. Čisto direktno zbil, čeprav zunanjih poškodb seveda ni bilo videti.

Je pa prihajalo do drugih komplikacij.

Razpoloženje se mi je menjalo kot da bi bil kakšna stara devica, ki jo je kar nenadoma presenetila prekleta menopavza. V enem trenutku sem dobesedno letel, že v drugem trenutku pa sem tako treščil na poden, da je bil čudež, da sem sploh preživel. Bilo mi je in vroče in zeblo me je. Zjutraj sem bil poln upanja in načrtov, a že opoldan se je od nekje prikradla potrtoost, ko recimo Dunje nisem takoj dobil na telefon.

Ježeš...

Zakaj me nihče ni opozoril ?

Kar padel sem v to.

Kot z visoke previsne skale, s katere me je nekdo pahnil.

Neizbežno je bilo, nobenega vpliva nisem imel na dogajanja, še najmanj pa na moja čustva.

Je pa po drugi strani lahko takšno stanje zaljubljenosti tudi lepo.

Večino časa sem se namreč smehljaj, saj sem se zavedal, da strastno, noro in zares močno ljubim Dunjo.

Bilo je, kot da se vozim po toboganu smrti, ko ti med brzenjem zastajata srce in dih, a zavore, s katero bi vožnjo ustavil ni in ni...

Pa saj sploh nisem iskal zavor !

Zakaj bi jo le ?

Čutil sem, da se privlačiva, da imava veliko skupnega, da nama je skupaj več kot prijetno in ko sva uštimala tudi posteljne zadeve, sva oba dobesedno ponorela. Drug brez drugega nisva zdržala in najini računi za mobilne so postajali višji in višji, večere sva preživljala skupaj, v nočeh pa sva se ljubila do onemoglosti, kot da sva vsakič zadnjikrat skupaj.

»Kaj bova midva storila ?« me je vprašala Dunja potem, ko sva konec tedna, od petka zvečer do nedelje popoldan preživela kar v postelji .

Ne spala.

Preživela.
Burno preživela.
»Storila bova kaj norega !« sem se nasmehnil.
»A ni že to, da dva dni skupaj neprestano seksava zadosti noro ?« me je čudno pogledala.
»Lahko se poročiva, imava kakšen ducat otrok...« sem našteval.
»Ti si nor !«
»Ja...«
»Kaj bi z mano ? Ne znam niti kuhati !« je rekla čisto stvarno.
»Znam jaz !«
»No... Saj kuhati bi se mogoče še naučila... Zate seveda !« je dahnila sila nežno na moje uho in me poljubila.
»Res se boš ?« me je presenetilo.
»Ah, seveda ne ! Samo... Je pa lepo slišati, če rečem, da se bom ! Kaj ne ?« se je nagajivo smejala.
»Hudo !«
»Mark ! Danes lahko v konzervah kupiš vse ! Od piščanca, do bifteka ! Le zakaj bi se mučila, če vse skupaj lahko enostavno vržem na krožnik in v mikrovalovno ? In čez nekaj minut je gotovo ! Nobenega tečnarjenja mesarju, nobenih zlomljenih nohtov ob rezanju čebule...«
»Tiste jedi imajo en in isti okus ! Neužitne so !«
»Res ? Kako pa potem jaz preživim ob njih ?«
»Ti živiš in preživiš od moje ljubezni, draga !«
»Kdo ti je pa natvezil, da te ljubim ?«
»Hm... Prebral sem !«
Dvignila se je na komolce in me gledala.
»Le kje ?«
»Na tvojem čelu !«
Ob tem sem s kazalcem potegnil po njenem čelu.
»Ti si res nekaj posebnega, Mark !« je rekla in me spet poljubila.
»Tudi ti si enkratna !« sem ji vrnil poljub.
»A to še vedno ne potrjuje tvoje trditve, da te ljubim !«
»Lažeš, lažnivka mala...« sem dejal .
Potem sem z ustnicami odpotoval po njenem telesu.
Počasi je razprla stegna in željno sem se zakopal mednje. Njene sramne dlačice so bile mehke in voljne, kot da bi bile iz svile, njena notranjost pa je dišala po muškату.
Vbočila je telo in si z rokami segla v lase.
»Mark...!!! Oh, Mark...!!! Mark...!!! Oh...!!!« je hropla.
Ponavljala je moje ime in glasno vzdihovala vse dokler ni končala v močnem in utripajočem krčenju.
S stegni me je stisnila, z rokami pa segla v moje lase.
Ni me hotela spustiti.

»Veš, Mark... Pa te res ljubim !!!« je zastokala v slasti umirjajočih se krčenj, ki so ji kot valovi preplavljali telo .

23. del
KAR JE LAHKO ZAJTRK
PRI TIFFANYU ZA NEW YORK ...

»KAKO, MARK ?« JE IZ SLUŠALKE ZAHRUMEL GLAS AVGUSTA KRALJA.

»OH, KAR DOBRO... DELA ČEZ GLAVO !« SEM DEJAL NEPRIZADETO, ČEPRAV ME JE NJEGOV KLIC PRESENETIL.

Kar nekaj časa je minilo od najinega zadnjega in edinega srečanja.
»Mislim, da bi se morala kakšen dan nujno srečati !« je rekel Kralj resno.

»No... Ne vem !«

»Menda si niste premislili glede moje ponudbe, ali kaj ?« je vprašal in v njegovem glasu sem začutil rahlo nejevoljo.

»Po pravici povedano o njej niti nisem veliko razmišljal. Še zdaj ne vem, kakšna bi bila moja vloga, kakšno kandidaturo imate v mislih, kdaj naj bi se vse to dogajalo...« sem našteval razloge, ki so bili več kot resnični in sila tehtni.

»Mark... Mislim, da oba dobro veva katere volitve so letos jeseni, kaj ne ? A o vsem tem se bova natančno pogovorila naslednji teden ! Veste, sem pa ta čas, ko se nisva videla, veliko razmišljal o LPG-ju in TEX-TON-u....«

» No, kot je videti, so se zadeve malo umirile. Vse je potihnilo in mislim, da kaj dlje od ideje in tipajočih pogajanj vse skupaj ni šlo. Pogovarjali so se pač, a kot je videti, nekako niso našli skupnega jezika ! Veliko hrupa za prazen nič...« sem povedal svoje mnenje.

»To mislite vi. V ozadju pa je zadeva še vedno vroča. Zelo vroča ! Kolikšen delež imate v R&M vi, Mark ?« je vprašal.

Presenetilo me je, da sploh ve za moj delež.

»Oh, ni omembe vredno...«

»Vsak odstotek je omembe in spoštovanja vreden, če gre za firmo, kot je R&M ! Koliko torej ?« se ni vdal in je vrtal naprej.

»Mislim, da odstotek in pol...«

»Ni slabo !« je dejal po premisleku.

»Odstotek in pol ?!« sem se zasmejal.

»Ta vaš odstotek in pol je danes na podlagi cenitev in ocen donosov firme vreden nekaj nad dva milijona evrov. Mislim, da dva in še četrtr zaven, Mark !«

»Ta je pa huda !« sem bil prepričan, da se z menoj le šali.

»Pred seboj imam cenitev družbe glede na bilančne podatke in ocene verjetnih donosov v naslednjih petih letih. Vsega skupaj nanese za dobrih sto petdeset milijonov evrov, Mark !« je razlagal.

Vedel sem, da je vrednost v zadnjih petih letih močno, če že ne kar vrtoglavo poskočila, a takšnih številki niti v sanjah nisem pričakoval.

»Veste, odločil sem se, da se bom v igro R&M, LPG in TEX TON vmešal neposredno...« je dejal počasi, kot da tipa teren.

»A res ?«

»In tako sem pomislil, da bi vam ponudil odkup vašega deleža ! Če se seveda strinjate s tem...« je rekel in utihnil.

Tudi jaz sem molčal in razmišljal.

»Glede na ocene, ki sem vam jih omenil prej in glede na povpraševanja po deležih v R&M, bi vam ponudil zelo ugodno ceno, veste Mark !« je rekel z glasom, ki ni dopuščal dvoma v njegovo odkritosrčnost.

Še vedno sem molčal.

»Za vaš delež vam ponujam tri milijone evrov !« je odgovoril na moj molk.

O takšni vsoti denarja nikoli niti sanjal nisem. Že sto tisoč je bil domet, kjer so se moje računice ponavadi ne le zaustavile, pač pa dobesedno zablokirale.

»V pogodbo o nakupu deleža pa bi dodala tudi člen, po katerem bi bili še pet let upravičeni do izplačila dobička v višini nič cela pet odstotka od bruto ustvarjenega letnega dobička podjetja !«

»Katerega podjetja ?« sem vprašal sumničavo.

»R&M !« je odvrnil smeje.

»Kaj pa če potem vseeno pride do združitve ?«

»Bova pač v pogodbo dodala člen, da se v tem primeru z aneksom stvari uredijo tako, da vi ničesar ne izgubite. Malo kalkulacije in stvar se bo izšla tako, kot je mišljena v osnovi. A mislim, da nama takšen aneks nikdar ne bo potrebno sklepati...«

»Zakaj pa tako mislite ?«

»Če mi bo uspelo, da nakupim dovolj velik delež R&M-a Mark, ki mi bo dal željen in tudi potreben vpliv za ključne odločitve v firmi, potem ne bom nikoli dopustil, da do takšne združitve sploh pride ! V to bodite prepričani !« je dejal.

Bral sem.

Razločno in počasi.

Vstopim v Regency...

Vonji parfumov izbranih in le vrhunskih blagovnih znamk na enem mestu.

Chanel, Dior, Lancome....

Ženska sem in pomislim na modne piste Milana, Pariza, Londona, New Yorka ...

Pomislim na ženske iz modnih revij. In na tiste, ki znajo biti pogrošno poželjive v filmskih scenah. Na poslovne ženske, ki kljub težavam vsakodnevnega posla lebdijo v zraku in so videti vedno sveže. Lepe !

Imena parfumov v Regencyu mi govorijo tisoč in eno zgodbo.

Šepečejo zgodbe o čutnosti, poželenju, o ljubezni, zgodbe preprostih ali sofisticiranih žensk, žensk, ki kljub različnim usodam v svojih intimnih trenutkih želijo svojemu telesu pokloniti nekaj več.

Sebe.

Sebe in svojo osebno noto.

Še stekleničke predstavljajo skulpturalno in umetniško lepoto. Svetloba se lomi in ujema v njih. Barve plešejo svoj ples čutnosti v skrajno skrivnostnih odtenkih tekočin, ki obljublajo enkratna doživetja.

Na stičišču svetlob se v Regencyu prepletata ženski in moški svet.

A svetloba je mehka.

Začutim jo kot nedeljivo množico v ednini.

Moški vonji ...

Sladkobno opojni !

Težki !

Čudovito poživljajoči. !

Energijski !

Pomislim, da moram naslednjic mojega moškega presenetiti s kakšno skromno različico negovalne kozmetike (mogoče samo s kremo za obraz, ki se mu bo gotovo bolj priljubila kot pa ostre in žgoče vodice po britju, ki jih uporablja sedaj) in z vonjavo, ki je skrita v moško različico lepote.

Steklo, kovina, usnje ...

Umbertu Ecu lastne barve vonjav, negovoreča sporočila davnih alkimistov in teža.

Fizika, kemija in umetnost.

Zadovoljen bo !

Vsakič znova tako uživam trenutke popolne zasebnosti v Regencyevem ambientu polnem svetlobe, kjer detajli govorijo le govoro lepote, kjer je šepetanje dovoljeno, vzdihljaji pa zapovedani.

Prepusim se čutom.

Vsem, ne le vonju.

Zdaj vem !

Lepota, eleganca, neponovljivo lahka ponovljivost osebne note in prestiža se lahko imenuje tudi – Regency !

Ne, ne želim si, da bi me vsi okrog mene spraševali ali nosim čevlje Manola Blahnika, četudi bi jih skrivaj oboževala.

A to, da imam v Regencyu vedno rezerviran svoj kotiček ...

*To lahko povem vsakomur !
 Ja, tam, v parfumeriji Regency, imam svoj kotiček, moj - svoj intimni svet
 čutnosti, tam sama in s pomočjo moje prodajalke kujem nevarne načrte.
 Tam iz mojih sanj tkem svoje poti v resničnost .
 Tam namreč poskrbim, da sem in da ostajam ženska.
 Ženska z veliko začetrnico.
 Lepa, poželjiva, čutna, negovana, urejena, spoštovana.
 Ne le danes.
 Tudi jutri.
 In, kar je lahko zajtrk pri Tiffanyu za New York, je zagotovo
 popoldan s šampanjcem v Regencyu za Ljubljano.*

Zares sem tekst bral z občutkom in vmes pazljivo opazoval Dunjo.
 Že ko sem sestavek pisal, sem imel ves čas pred očmi eno od Regencyevih parfumerij, ko pa sem ga v tistem trenutku bral glasno, je slika pred mojimi očmi čisto realistično oživel, kot da bi bil zares tam in imel sem občutek, da lahko zares vsrkavam vse tiste vonje, občutim lomljenje svetlobe, s previdnimi dotiki zaznavam nežne skulpture stekla in prisluškujem skritim mislim in željam.

Ko sem končal, je Dunja nekaj trenutkov molčala in zrla nekam v daljavo.

»Oh, Mark ! Kako lepo ! Kako lepo ! « je končno vzkliknila in me močno objela.

Nekaj dni prej mi je Dunja z nejevoljo v glasu povedala, da bodo novo parfumerijo Regency odprli več kot mesec dni prej, kot pa so načrtovali. V večjem nakupovalnem središču, kjer so se dogovarjali za najem lokala, je dotedanji najemnik predčasno prekinil pogodbo in lastnikom se je mudilo in so od Regencya zahtevali, da lokal čim prej prevzamejo in ga tudi odprejo.

»Pa nimam ničesar pripravljenega !« ji je šlo skoraj na jok.

»In kaj bi morala pripraviti ?«

»Otvoritev samo, seveda s pogostitvijo in... Vabila partnerjem in stalnim strankam, darila ob otvoritvi, pa gradiva za novinarje, pa... Vse, Mark ! Saj sploh ničesar še nimam !«

Šlo ji je dobesedno na jok.

Takšne Dunje nisem poznal.

»Majda ne more pomagati ?«

Odkimala je, čeprav nekam odsotno.

»Majda ima na skrbi celotno dobavo, da bo nova parfumerija napolnjena, da ničesar ne bo manjkalo, da bomo imeli ob odprtju v ponudbi tudi vse novosti ! Z dobavitelji se dogovarja za akcije in velike popuste v mesecu otvoritve. Ne, nanjo res ne morem računati !« je dejala in me skrušeno gledala.

Premišljeval sem, kako bi ji lahko pomagal.

»In še TV in radio in časopisni oglasi...« je zastokala.

Pomislil sem in jo prijel za roko.

»No, morda pa ti lahko jaz pomagam. Vsaj pri teh oglasih, ki si jih omenila !« sem dejal in jo poljubil.

»Boš res ?« je bila presenečena.

»Pozabljaš, da vodim eno najboljših agencij...« sem pripomnil skromno.

»In koliko nam boš zaračunal ?« je izstrelila.

Spogledala sva se, potem pa oba bruhnila v smeh.

»Mislim, da bi se dalo narediti tudi tako, kot praviš ti... A, fant moj, vse to je v rokah lastnikov, oni imajo škarje in platno in oni vedno kaj hočejo !« je dejal po kratkem premisleku Boris.

Sedela sva na vrtu Zlate račke. Srečala sva se, da bi skupaj kosila, a ko sva se dobila, nobenemu več ni bilo do hrane.

Zato sva naročila le kavi in sokova.

Borisu sem potem ob pijači razložil svoja razmišljanja.

»Če LPG že na vsak način hoče našo firmo zraven in to v tej novi delniški družbi, zakaj hudiča potem delniške družbe ne ustanovimo skupaj, LPG in R&M pa delujejo znotraj te nove firme nemoteno naprej... Tako, kot do sedaj !«

»Te Kralj še kaj pokliče ?« me je vprašal Boris.

Prikimal sem in mu hotel povedati za najin zadnji pogovor.

A sem si premislil.

Pravzaprav sem bil presenečen, kdaj sploh sem Borisu omenil Kralja. A sem misel na to odgnal.

»Za Novo leto mi je poslal čestitko in darilo in jaz sem mu vrnil oboje... Potem pa se mi je v njegovem imenu zahvalila njegova poslovna sekretarka.« sem povedal zgodbo z voščili, a zamolčal telefonski pogovor s Kraljem, ki mi je takrat ponujal odkup mojega deleža v R&M.

In Lattanzija tudi.

Še vedno mi ni šlo v glavo, kaj imata lahko skupnega Kralj in Lattanzi in zakaj je prav Kralj Lattanziju prišepnil, naj za PR v Vzhodni Evropi najame nas.

Oziroma mene !

»Spraševal sem o tisti frajli... O tisti Ani Bigerman ! A povsem brez uspeha ! Nihče ne ve kje je, kaj dela in kako je sploh prišla do deleža v R&M !« je Boris preskočil na drugo temo.

»Imam občutek, da je le figura, marioneta v rokah pravega mojstra, ki nekje iz ozadja previdno vleče niti...« sem odgovoril zamišljeno in spet pomislil na Kralja.

» Morebiti res...« je odvrnil.

»Drugega si pri vsem tem, sploh če pogledava malo nazaj, niti ne morem misliti.« sem ugotovil.

Če bi mi namreč kdo pred pol leta omenil, da se bo R&M znašla na takšnem prepihu, mu kratko malo ne bi verjel.

»Veš, Mark... Če se preveč oziraš čez ramo, ko stopaš naprej... Se slej kot prej spotakneš !« je dejal pomenljivo Boris.

»Ej, tole se pa sliši prekleto zenovsko !«

»Saj ! V prejšnjem življenju sem bil budist ! Se mar ne vidi ?« se je zarežal Boris.

»In kje naj bi se spotaknil ?« sem pomislil, rekel pa nič.

24. del PROTIKORUPCIJSKA AGENCIJA

**OTVORITEV REGENCIJA JE ČISTO LEPO USPELA.
PRAVZAPRAV JE ZELO USPELA.
SOBOTNO OPOLDNE V POMLADNEM SONCU JE NAMREČ
PRIVABILO ZAVIDANJA VREDNO ŠTEVILO POVABLJENCEV. VSEH
SKUPAJ JIH JE BILO PREKO STO, TOLIKO, KOT JIH NI
PRIČAKOVAL NIHČE.**

Niti Dunja ne !

K prijetnemu vzdušju, poleg ambienta samega, je svoje dodala tudi odlična in skrbno izbrana penina ter mize, ki so se šibile pod okusnimi obloženimi kruhki, eksotičnim sadjem in raznovrstnimi slaščicami.

Seveda so najprej pošle jagode...

In Dunja je sredi vsega tega dobesedno žarela.

Potem, ko je dala vsaj nekaj deset izjav za medije, sem jo končno lahko ugrabil in jo potegnil v stran.

»Zdaj pa mi je dovolj tega !« sem dejal z nasmehom in jo na skrivaj božal po hrbtu.

Oblečena je bila v bel usnjeni kostim in je delovala zelo elegantno in seksi.

To slednje še najbolj !

»Nisem še končala, Mark ! Poglej... Tam so še direktorji firm naših dobaviteljev, pa še Margi sem obljubila, da bova skupaj poiskali nekaj izdelkov zanjo !« je dejala in me pobožala po licu.

Margi je bila Margareta, velika pevska zvezda, ki je med kopico drugih estradnikov s sveta glasbe, teatra in filma prišla na otvoritev in na samem začetku nekaj tudi zapela.

»Ne skrbi ! Njo je že vzel v precep Jona !« sem dejal in pokazal na igralca, ki je dobesedno visel na Margi.

A očitno je bilo to visenje vseh obema, saj se je Margi smejala in ves čas zvedavo gledala Jona.

Dunja mi je koketno pomahala, z ustnicami oblikovala besede kot » *zvečer, dragi* !« in se vrnila med vrvež povabljenecv.

Sam sem obstal kot privezan na kozarec penine in na steber malo stran od vhoda v Regency.

» Ojla !« sem ob sebi zaslišal vzklik presenečenja.

Ozrl sem se in pred seboj zagledal Kristino, eno od glavnih mnenjskih voditeljic na področju mode in oblikovanja.

Kristina je imela svoje kolumne o modi v najmanj treh revijah, občasno pa je delala tudi za televizije. Če odmislimo njeno delo, ko je pomagala pripravljati različne modne revije. Prav njene sveže ideje, včasih kar šokantne za povprečen okus, so bile v svetu mode dogodek, ki ga nihče ni hotel zamuditi.

»O, Kristina !« sem se zares razveselil ženske, s katero sva skupaj delala na marsikaterem projektu.

»Nisem vedela, da tudi tebe zanima to področje !« se je nasmehnila.

Ko sem jo začudeno pogledal je dodala.

»No, veš... Kozmetika in podobne finte !«

»No, malo me že ...«

Sklonila se je k meni, kot da bi me hotela ovohati in zadovoljna prikimala.

Le nasmehnil sem se tej njeni neposrednosti.

A takšna je Kristina vedno bila.

»Ali ste vi izdelali PR za Regency ? Tisti oglas v stilu » Kar je zajtrk pri Tiffanyu za New York...«, mi je bil sila všeč, veš ! Le redko kdo bi se spomnil česa bolj izvirnega !« je polaskala in spraševal sem se ali ve, da sem tekst napisal jaz ali govori res o oglasu kot takšnem.

Tekst je bil za povrhu ne le v vseh reklamah za otvoritev, pač pa ga je dala Dunja natisniti tudi na zadnjo stran vabila za otvoritev.

»Nismo prevzeli vsega, veš...« sem ostal na distanci.

»Slišim, da odpirajo tudi v Skopju in celo v Moskvi !« je navrgla in iz pladnja, s katerim se je mimo naju sprehodila natararica, z rokohitrsko spretnostjo izmaknila nov kozarec šampanjca.

»A res ?« sem vprašal presenečeno.

In sem bil res presenečen.

»Spet se od nekje pojavlja ta Moskva...« sem pomislil.

»Pa saj so res dobri, veš !« je dejala in jaz sem le prikimal, saj mi je vzelo glas.

Dobesedno.

Na vratih sem namreč v družbi starejše, a sila elegantne dame zagledal nikogar drugega kot Avgusta Kralja.

»Avgust Veliki ! Le kaj za hudiča on počne tukaj ?« sem pomislil.

V tistem trenutku me je opazil tudi on in mi neopazno prikimal.

»Se poznata ?« me je iz razmišljanja zbudila Kristina.

»Misliš s Kraljem ? Oh, le bežno... Pravzaprav sva se osebno srečala samo enkrat ! Mislim pa, da sta kar dobra kolega z mojim očetom !« sem dejal in se obrnil spet h Kristini.

»Oči, a ni fantastično ?« je bila navdušena tudi Lina.

Proti koncu otvoritve se je prikradla v parfumerijo in obstala sredi Regencya kot začarana.

»Od kje pa ti ?« sem bil presenečen.

»Mami sem naprosila, da grem lahko pogledat... Dunja, carsko je ! Ti si carica, da veš ! Kako je lepo !« se ni mogla načuditi novemu Regencyu.

»Veš, čisto ta prava ženska bo !« se mi je nasmehnila Dunja, potem pa prišla Lino in z njo odhitela v prostore zadaj.

Ko sta se vrnili, sta bili oboroženi z zvrhano napolnjenima krožnikoma jagod.

»Te sem skrila tja zadaj prav za Lino !« mi je pomežiknila Dunja.

»Torej si vedela...? Ste se vidve spet nekaj dogovorile mimo mene, kaj ne ?!« sem se hudoval, a Lina je samo zamahnila z roko.

»Misliš, da bi mi Margi dala avtogram ?« me je vprašala.

»Pa kakšen njen CD se bo tudi našel zate !« je namesto mene odgovorila Dunja in poklicala Margi.

Lina je kar žarela.

»Pozdravljeni, Mark !« sem za seboj zaslišal glas Avgusta Velikega.

Obrnil sem se in mu podal roko.

Z njim je bila še vedno tista ženska, s katero je prej vstopil.

»Mislim, da se z mojo poslovno sekretarko že poznata, kaj ne ?« je vprašal in preko ramen objel spremljevalko.

A njegov objem je bil neoseben in sila pokroviteljski.

»Me veseli...« sem dejal in se rokoval z žensko, ki me je sicer prijazno, a zelo preiskujoče gledala.

»Se lahko za trenutek umakneva, Mark ?« je vprašal Kralj prijazno in pokazal na kot, v katerem sem sam še malo prej iskal zatočišče.

Stopila sva vstran.

»Ste premislili o moji ponudbi, Mark ?« je kar takoj prišel k stvari.

In prav bal sem se, da bo to vprašal, saj o tem nisem resno razmišljal. Vse okoli R&M, LPG in TEX TON je bilo še vedno tako megleno in zabrisano, da nisem razumel nič.

»Pravzaprav ne... Nisem razmišljal ! Še vedno ne razumem, kaj vam bo ta odstotek in pol !« sem dejal.

»Vaš odstotek in pol, pet tam, deset drugje in tako... Malo po malo !« se je smehljaj.

A njegov nasmeh je bil nekaj podobnega kot leden. Nobene čutnosti ni bilo v njem, prej ena sama preračunljivost.

»Veste... Toliko dela imam in...« sem začel, a me je prekinil.

»Ne silim vas, Mark ! A vseeno razmislite o moji ponudbi ! Konec koncev ne gre pozabiti tudi na vaš položaj ! V vsakem primeru ! Ali do sprememb pride ali pa ne...« je dejal in se obrnil ter odšel.

Ostal sem v kotu in premišljeval.

»Je bila to grožnja ? Le na pol prikrita grožnja, naj se bojim za svoj položaj ? Pa saj o tem je ob Božiču govoril že Roman !«

Avgust Kralj se je ustavil pri Dunji.

Nista si podala samo roki, pač pa jo je Kralj pokroviteljsko in tudi na nek način zelo prijateljsko objel in jo poljubil na lica.

»Šment... A hoče ta človek poleg mojega deleža v R&M tudi mojo žensko ?!« sem se ujezil.

»Na liniji dve imate klic iz nekakšne agencije !« mi je najavila telefonistka.

»Prosim !« sem dejal, ko je na liniji dve zasvetila lučka in ko sem dvignil slušalko.

»Pozdravljeni ! Derganc iz PKA pri telefonu!« se je predstavil glas na drugi strani.

»PKA ?« sem vprašal presenečen, saj za to agencijo še nisem slišal.

»PKA je kratica za Protikorupcijsko agencijo !« je pojasnil.

Zdaj sem bil še bolj presenečen.

»In kaj lahko storim za vas ?« sem vprašal kar se da vljudno.

»Bi se lahko dobila na krajšem pogovoru ?« je dejal Derganc, kot da me vabi na popoldansko pivo.

Prostori PKA so bili v starejši stavbi sredi mesta.

Nič piva, še manj razkošja, le strogo opremljena, sicer pa zelo prostorna pisarna.

In mrki pogled Derganca, ki je v pozdrav le nekaj zamomljal.

Iz napisa na vratih sem se podučil, da je Derganc »pomočnik direktorja PKA«.

»Torej ni kakšen referentek, ki si bolj kot kaj drugega na svetu želi preveriti prav mojo zadnjo dohodninsko napoved !« sem pomislil, ko sem sedel v ponujen stol.

»Bom kar prešel k stvari !« je dejal in odprl mapo, obenem pa na računalniku nekaj odtipkal.

Predvideval sem, da ima podatke tako v pisni, kot v računalniški obliki.

»Iz podatkov registra pravnih oseb smo pridobili podatek, da ste eden izmed lastnikov družbe R&M, v kateri ste tudi zaposleni... Kot pomočnik direktorja, če se ne moti ?« je začel.

Prikimal sem in čakal.

»Kolikšen delež imate v družbi?« je vprašal in s konico svinčnika podrsal po nekakšnem seznamu, ki ga je imel pred seboj.

»Mislim, da odstotek in pol...«

»Se vaš delež od zadnjega vpisa v register ni spreminjal ? Ne večal, ne manjšal ?« ga je zanimalo.

»Ne...«

»Ste se v zadnjem času zanimali za odkup kakšnega večjega deleža?«

»Ne...«

»Je kdo vam ponujal odkup vašega deleža ?«

Obmolknil sem in skomignil z rameni.

Derganc je nagnil glavo in se nasmehnil.

»Gre le za informativna vprašanja, veste...« je dejal.

»Mislim sem, da je lastniški delež moj in da lahko z njim počnem, kar me je volja !« sem rekel in premišljeval, če ga nisem mogoče polomil.

»Oh, seveda... Le če je vse v okviru zakonov !«

»In s čim ali na kakšen način bi zakon kršil jaz ? Ali če imam ali če prodajam svoj delež ?« sem vprašal in poudaril tisti svoj.

»Odkvisno, komu delež prodajate...«

V tistem trenutku sem se odločil, da bom ponudbo, ki mi jo je dal Kralj, enostavno zamolčal.

»Razen najinega pogovora o tem, živ krst o Kraljevi ponudbi nima pojma... In vse je ostalo le pri besedah. Nič nisva pisala in tudi nič nisva podpisovala !« sem razmišljal.

»Mi lahko poveste, zakaj je R&M sploh zanimiva za vas ?« sem na vratih vprašal Derganca.

Skorajda pomilovalno se je nasmehnil, preden je sploh odgovoril. Pa še nekaj trenutkov molka si je privoščil, preden je sploh odprl usta.

»Vsak, ki je lastnik najmanjšega deleža v agenciji, ki ima takšen vpliv na medije, kot ga ima R&M... Ta ima pravzaprav zelo veliko moč nad mediji, mar ne ? Posredno seveda, kar pa njegovega vpliva in moči prav nič ne zmanjšuje. Nasprotno !« je dejal in zaklopil svoj prenosnik.

Kot da bi hotel reči, da je najina seansa končana.

25. del SKRIVNOSTNA ANA BIGERMAN

KMALU PO MOJEM NEPROSTOVOLJNEM OBISKU »PKA« AGENCIJE, ME JE NEKEGA VEČERA SPET POKLICAL BORIS.

Bilo je že hudo pozno in ravno ko je zazvonil telefon, sem še na pol moker ravno zalomastil izpod tuša zaviti le v veliko brisačo.

Rex me je ves čas sumljivo opazoval, ko sem vlekel tisti frotir sem in tja po dnevni sobi, za menoj pa so nastajale majhne lužice, podobne tistim, zaradi katerih sem pred leti na hudo karal prav ubogega Rexa.

A Rex ni dal niti glasu od sebe. Le glavo je pametno prevesil na levo in se lenobno zleknil na svoj prostor.

»Imaš težave, fant ?« me je Boris vprašal naravnost in čisto brez njegovega običajnega olepševanja in nakladanja.

In tudi režal se ni kot po navadi.

»Če misliš na to, da zamujamo z roki pri nekaterih naročnikih... No, potem si enkrat res zadel čisto terno !« sem se posul s pepelom.

»Ne ! Pač pa slišim, da ste v preiskavi, poba ! V prekleto čisto zaresni preiskavi ! Pod lupo ste, da veš !« je dejal.

»Preiskavi ???« sem zazijal.

»Ja...«

»Kdo, za vraga, in zakaj ?«

»V preiskavi ste baje vsi tisti, ki imate deleže v R&M ! Zakaj ste v preiskavi, pa bolje, da vprašaš kar genije pri PKA !«

»Ne razumem, Boris...«

»Tudi jaz ne. Samo, lupček, šušlja se pa svašta in to zares na veliko ! A res v tem času nisi ničesar kupoval ali prodajal ? Lahko prisežeš ?«

»Ne, nisem prodajal, zagotovo ne, Boris ! Zakaj ?«

»Čisto neuradno sem izvedel, da naj bi bila v ozadju velika, morda celo mednarodna kartelna zarota... Kdo vse je vmešan in kdo vodi igro pa nisem mogel izvedeti !«

Skoraj bi mi spet ušel tisti TEX TON, a zadnji hip sem zaprl usta.

»Kaj pa LGP ? Njih tudi preiskujejo ?« se mi je nenadoma utrnilo.

»Vraga, fant ! Prav imaš ! O njih nisem slišal niti besede... In ravno oni, ki so vse skupaj verjetno tudi zakuhal, a ne ?! « je z malce presenečenim glasom ugotovil Boris.

»Mark.... Sesuta sem !« je rekla Dunja, medtem ko je na motovilec zlivala polivko iz olivnega olja in balzamičnega kisa, jaz pa sem se ta čas ukvarjal s piščancjimi perutničkami, mariniranimi v ribezovem žganju in s krompirjem s slanino in čebulo iz pečice.

»Saj... Naporen teden je za teboj !« sem ji dejal in jo čisto mimogrede poljubil na lica.

»Veš, za konec tedna sem mislila odpotovati...« je dejala kar tako mimogrede, kot tja v en dan, kot da o tem, kam sploh bi šla in če bi sploh šla še vedno le premišljuje.

Bil je četrtek zvečer in spraševal sem se, kaj pomeni njen »ta konec tedna«.

»Prijatelji me vabijo na rafting po Kolpi, veš ! Že nekaj let se z njimi dobivam ob tem času za kakšen vikend...« je pojasnila potem, ko sem jaz molčal in polival hrustljivo zapečene perutničke z gosto in dišečo omako.

»Ni še malce prehladno za rafting ?« sem jo z malce začudenja pogledal.

»Oh, ko oblečem neoprensko obleko je čisto OK !« je le zamahnila z roko.

»In kdaj greš ?« sem vprašal kar se da neprizadeto.

»Jutri popoldan...Verjetno okrog treh...« je odgovorila in odnesla solato na že pripravljeno mizo v jedilnici.

Hotel sem jo vprašati s kom sploh gre, a sem vprašanje potlačil v sebi.

»Bo že sama povedala.« sem si dejal.

Pa mi ni povedala.

Ko sva pojedla, se je izgovorila na utrujenost in na to, da mora še do staršev, ki da jih ni videla že več kot dva tedna.

To slednje je bilo v tistem trenutku slišati kot očitek, kot da k staršem ni šla zaradi mene.

A oba sva še predobro vedela, da je bil kriv le Regency.

»Pa saj boš šel zdajle tudi ti v posteljo, kaj ne ?« je dejala, ko me je v veži, ko je že držala na pol odprta vrata, le bežno poljubila.

In že je ni bilo več.

Pomislil sem, zakaj je tako skrivnostna.

»Zakaj, za prmej in za moj duš, ne pove, zakaj gre... In s kom gre ?« sem bentil, ko sem jo gledal skozi okno, kako vstopa v avto.

Nekako sem se že navadil na njena sprenevedanja.

Tudi na to, da mi je večkrat in tudi marsikaj zamolčala.

Moskva.

Meni je zagotavljala, da so to le njene sanje, ki jih želi nekoč uresničiti, a drugi so govorili o Moskvi kot o dejstvu, ki ni od včeraj in ki naj bi se uresničilo in zgodilo že jutri.

Njena preteklost...

Njeni bivši...

Razen tistega njenega »pogojno bivšega«, Petra, kot je dejala, da mu je ime, mi razen moža izpred skoraj dvajsetih let ni omenila nobenega drugega moškega. Vsaj ne po imenu. Še o Petru je govorila zadržano in mi enkrat pokazala celo njegovo fotografijo. A Peter je bil na tej fotografiji našemljen v nekaj mački podobnega, saj je bila fotografija posneta na pustni zabavi.

Pri Franciju na balanci !

»Jezuskristusinmarijapomagaj !!!«

Ko je Dunjin avto odpeljal s parkirišča, mi je v glavo šinil še dogodek iz otvoritve Regencya.

Prav nazorno sem se lahko spomnil Avgusta Velikega, kako objema Dunjo, ji nekaj šepeta na uho in jo potem za povrh vsega še poljublja na lica.

»Nisem vedel, da poznaš Kralja...« sem dejal tistega večera, ko sva docela sesuta prišla z otvoritve k njej domov.

»Kdo pa pravi, da ga poznam ?« se je obrnila k meni začudeno in z rahlim pridihom osornosti v glasu.

Takrat sem to osornost pripisal njeni utrujenosti.

»Oh... Zdelo sta se mi nekako... Kaj vem... Domača ?« sem navrgel, kot tja v tri dni.

»Domača da sva si bila ? Čisto prijazen in šarmanten gospod je, ta Kralj, se mi vsaj zdi... Mar ne ? Uglajen ! Niti ne vem, kako da je sploh prišel na otvoritev... Mogoče ga je povabila Majda ! Ne vem...« je dejala, medtem ko je slačila svoj beli usnjeni kostim.

»Saj te ne bi motila... A sam veš, Mark, ta moja vsakoletna pomladna alergija na cvetni prah ! Vsa sem zatečena ! Poglej, oči imam kot kakšen angora zajček !« se je zasmejala mama v zadregi.

Prikimal sem, čeprav sem imel zelo slabo vest.

In sem bil v še večji zadregi, kot pa mama.

Že štirinajst dni je namreč ona hodila skoraj pet ulic daleč peš po Lino na vaje plesne skupine »Bodi Hop« (ime skupine si je menda izmislila Lina – Dunja je pripomnila, da ima Lina zelo verjetno veliko več po meni, kot pa po mami).

Lina je začela hoditi na vaje v začetku šolskega leta in do takrat sem vedno hodil ob koncu vaj ponjo kar jaz sam. Veronika je bila ponavadi ta čas tako še v službi.

»Mama... Oprosti, toliko dela ima in... Kup stvari mi visi nad glavo, veš. No... Saj ni problem, bom uredil ! Od zdaj naprej je to spet moja skrb !« sem dejal kar se da spravljivo in ji primazal poljub na lica.

»Saj drugače mi ni težko, Mark ! Prav rada grem ponjo in sem z njo ! Saj, če bi oče še lahko vozil...« je rekla s skrušenim glasom.

Spet slaba vest.

Pri meni, seveda !

Potem, ko se je oče vrnil iz bolnišnice, sem bil nekaj časa zelo zgleden sin in sem se domala vsak dan oglasil pri njem vsaj za uro, če ne več. Potem pa sem kakšen dan obisk tudi prešprical.

In počasi mi je to izostajanje prišlo v navado.

Oče tega ni z ničemer omenil, a vedel sem, da mu ni vseeno.

»Kako je z njim ? Imam občutek, da meni noče povedati vsega...« sem dejal mami.

»Oh, saj ga poznaš ! Tudi če bi mu pri živem telesu slačili kožo ne bi ničesar pojamral, Mark. A vem, da ni kot bi moral biti ! Po ves dan sedi v tistem svojem stolu in gleda nekam ven na vrt. Ni mu do časopisov, ne do televizije, z menoj se še komaj kaj pogovarja... Imam občutek, da mu do ničesar več ni ! Ne vem...« je potarnala in sklenila roke v naročju.

»Potrudil sem bom in spet prihajal vsak dan. Obljubim, mama ! Najbolje bo, če prideva kar skupaj z Lino, ko se vračava iz vaj !«

Le vdano je prikimala.

»Pa ti, Mark ?«

Pogledal sem jo.

»Si srečen ?«

Molčal sem in premišljeval.

»Ali sta vidva z Dunjo še srečna ?« je takoj postavila še novo vprašanje, ko sem se ob prvem obrnil v stran in skrnil svoj zaskrbljeni obraz.

Če bi bila na tekmovanju »LEPO JE BITI MILLJONAR« , bi bilo to zagotovo lahko vprašanje za vsaj milijon evrov.

»Zdaj sem nekje pred Semičem ! Še dobre četrte urice in bom tam !« mi je dejala Dunja, ko me je poklicala iz avta.

Bil je petek, sredi popoldneva in ravno sem se odpravljaj po Lino.
 »Imaš pa srečo !« sem se nasmehnil.
 »Srečo ? Da imam tebe ?« se je zahihitala.
 »Predvsem to ! In z vremensko napovedjo tudi ! Za ves konec tedna je napovedano zelo lepo in sončno vreme !«
 »Vidiš !!! In še vedno dvomiš, da imam zveze tudi zgoraj, v nebesih ?«
 Po njenem glasu sem presodil, da je odlične volje.
 Jaz nisem bil.
 »Mark... Končala bom ! Se slišiva kasneje ! Prav ?« je še dejala in že je bila zveza prekinjena.
 Povedala mi je vse.
 Razen tega kam točno in s kom gre !
 Spravil sem telefon v zunanji žep jakne in sedel na klopco pred stavbo, kjer je imela Lina vaje.
 Premišljeval sem o naju z Dunjo.
 »Sta srečna ?« me je vprašala mama še pred slabimi desetimi minutami.
 A čisto poštenega odgovora nisem vedel ne takrat, še manj pa ko sem končal pogovor z Dunjo.
 Navzven je bilo med nama vse videti več kot idealno.
 Vsaj na prvi pogled.
 A vseeno sva vedno naletela na kakšne ovire.
 Res, čez čas sva jih skupaj tudi nekako premagala, a...
 Slab okus je ostajal in je bil vse močnejši.
 Ni me motilo to, da je odšla na vikend s svojimi prijatelji.
 Ne !
 Motilo me je njeno sprenevedanje, njen molk, njeno molčanje o stvareh, ki bi si jih kot partnerja verjetno morala povedati, si jih zaupati.
 »Se morebiti Dunja le igra z menoj ?« sem se vprašal.

Sobotno jutro je bilo lepo in potem, ko sem prespal le dve tri ure v pretekli noči, mi je jutranji sprehod z Rexom dobesedno povrnil barvo na obledela lica in mi znova pognal mojo malone od jeze že kar okamnelo kri po žilah.
 Prejšnji večer sem bral, gledal televizijo, a vse to sem počel kot v polsnu. Kot da bi bil hipnotiziran...
 Uročen.
 Ves čas sem čakal le na to, da me Dunja pokliče.
 Pa me ni.

Ponovila se je zgodba s Sarajevom in tudi Beogradom, ko sva bila dogovorjena za klic, pa je potem vedno prišlo vmes kaj bolj pomembnega. Seveda pri Dunji.

Ko sem po dolgem omahovanju vseeno poklical njeno številko, mi je enoličen glas operaterja ponavljajoče javljal, da je njena številka trenutno nedosegljiva.

Sedel sem sredi dnevne sobe kot kup nesreče in premišljeval, zakaj se mi to dogaja.

»Mi mar res ni usojeno, da ljubim in sem ljubljen ?«

Z roko sem si šel preko čela, kot da bi me kuhala vročina.

»Ali kaj je narobe z menoj ?«

Vse to sem premišljeval prejšnjo noč daleč v jutro.

»Ali sem ljubosumen ? Bolesten !?« sem se vprašal tistega naslednjega jutra in se ustavil ob drevesu sredi parka.

Skozi mlado, komaj vzbrstelo listje je s komaj prosojnimi žarki prodiralo blago jutranje sonce.

»Veš, Mark... Bolj kot človek ljubi, več ima razlogov za to, da kdaj kaj zamolči, kaj prikriva ali se spreneveda... Celó za laž je lahko veliko več razlogov takrat, ko zares ljubiš !« mi je dejala mama, potem ko ji na njeno vprašanje o sreči z Dunjo nisem odgovoril.

Kot da bi mama natančno vedela, kaj se dogaja z nama.

Kot da bi mi vprašanja, ki so me mučila, dobesedno brala z obraza.

Šment !

»Mi Dunja torej laže ? Ali mi vsaj nekaj na vse pretege prikriva... « sem se vprašal prav v trenutku, ko je zazvonil moj telefon.

Prepričan sem bil, da je Dunja.

»Gospod Mark ?« sem z druge strani zaslišal mlad in rahlo nagajiv glasek.

»Ja...« sem dejal razočarano.

»Ana Bigerman pri telefonu !«

»Torej, vi ste tisti... Mark !?« je z nasmeškom vprašala Ana Bigerman, ko je kakšno uro za tem sedela v moji pisarni zlekknjena v fotelj in z visoko dvignjenim mini krilom kazala svoje noge, katerih koža je bila diskretno skrita pod čipkasto vezenimi črnimi nogavicami.

»Aha...«

»Ali vedno delate tudi ob sobotah ?« je nadaljevala.

»Aha...«

»Ne razumem ljudi, ki se tako razdajajo ! Ki so na nek način odvisni od dela, veste...«

»Hmm...«

»Je to zaradi dela samega ali zaradi kariere ? Denarja ?« je vprašala in segla po kavi, ki sem nama jo prinesel kar iz avtomata na hodniku.

Nisem ji odgovoril na njeno zadnje vprašanje.

Samo skomignil sem z rameni.

»Gospod Mark ?! A vsi sploh govorite ? In po možnosti celo slovensko ? Aha in hmm niso ravno besede, ki bi to potrjevale !« se je prešerno zasmejala.

»Tudi jutranji klici neznank, ki bi se želele poslovno sestati z menoj prav v soboto zjutraj ! Eee, niso ravno zvezda stalnica pri meni, veste, gospodična Bigerman !« sem ji vrnil nasmeh.

Bila je mlado, ne več kot dvaindvajsetletno dekle.

Gosti, dolgi in zelo čvrsti ogleno črni lasje, ki si jih je verjetno s preparati še utrdila, so njenemu nežnemu obrazu, obkroženemu z velikimi kodri, dajali še bolj privlačen videz.

»Oh... Se oproščam, vendar se v to niti najmanj ne spoznam ! Kdaj je primeren čas za sestanke !« je dejala in naredila pri tem kar se da nedolžen obrazek.

»In zakaj ste se potem na vsak način in prav danes hoteli sestati z menoj ?«

»Saj to za naju ni nobena skrivnost, kaj ne ?«

»Za naju ? Prvič vas vidim in.. Skrivnosti...« sem razširil roke, kot v nemoči in hotel tudi nadaljevati.

»Oh, kar nekaj skrivnosti je, saj veste ! Recimo sama R&M, pa potem LPG in še kdo bi se lahko našel v teh skrivalnicah !« me je odločno prekinila.

Gledal sem jo, zraven pa sem se spraševal, kaj bo dekle sploh pripravljeno povedati. In kaj sploh ve.

In spraševal sem se, kam vse to sploh vodi.

»No, ne razumem vaših namigov, a vseeno... Kako vam lahko prav jaz pomagam ?«sem dodal.

»Tako, da skleneva dogovor !« je dejala odločno in me strmo pogledala v oči.

»Dogovor ? O čem ?« sem jo gledal presenečen nad njeno neposrednostjo.

In odločnostjo.

»O tem, da mi prodate svoj delež ! Da prodate svoj delež v R&M moji firmi Ronel za tri in pol milijone evrov !« je dejala ne da bi trenila.

Nasmehnil sem se in pomislil na Kralja.

On ni bil tako samozavestno radoživ.

Prej preračunljivo prijazen, a hladen.

»Nisem vedel, da imajo mladenke, kot ste vi, vsak čas pri roki po par milijonov evrov ! Jih nosite kar s seboj v torbici ?« sem se nasmehnil in pomislil, da je njena ponudba kar za pol milijona višja od Kraljeve.

»Torej ve za Kraljevo ponudbo...« sem pomislil.

Odkimala je.

»Moja ponudba je zelo resna, veste !« je dejala in obraz se ji je zresnil. Kimal sem.

Kaj pa sem hotel drugega.

Nekaj časa nazaj mi je tri milijone za moj ubogi, komaj omembe vredni delež ponudil eden največjih bogatinov v državi, potem pa me v soboto zjutraj, ko je bila za menoj sila težka in tuhtanja polna noč, z novo, za cela pol milijona višjo ponudbo preseneti še lična in na videz zelo nebogljena mladenka.

In to po manj kot petih minutah najinega prvega in edinega srečanja. Niti kava se ta čas ni mogla ohladiti...

Povrhu vsega pa dečvi niti ne bi prisodil kakšnih velikih pogajalskih sposobnosti.

Vsaj na prvi pogled ne.

»A videz lahko tudi vara...« me je prešinilo, ko sem nenadoma opazil hipen zarotniški izraz na njenem licu.

»In če vas zanima tudi mesto direktorja firme R&M in udeležba na vsakoletnem dobičku družbe... No, potem lahko že v ponedeljek podpiševa pogodbo o prodaji !« je dodala, kot da hoče svojo končno ponudbo dokončno podčrtati.

Sedela je in čakala na moj odgovor.

Ob tem je pogledala na svoje noge in jih prekrizala, pri tem pa se preko kolena narahlo pogladila po naborkih čipk, ki so se naredile na nogavicah pri sedenju.

»Še vedno ne razumem vaše vloge pri tem, gospodična Ana !«

26. del **KDO KUPUJE IN KDO SPLOH PLAČA ?**

DUNJA ME JE, ČEPRAV SEM PRAV KOPERNEL PO NJEJ IN NJENEM GLASU, POKLICALA ŠELE V NEDELJO ZVEČER OKROG DESETE URE.

»Mark ! Tako mi je hudo, da te nisem mogla prej poklicati ! A veš, da tam doli, kjer smo bili, ni bilo prav nobenega telefonskega signala ! Nič od nič ! Od nobenega operaterja ! In kako si preživel ti ?« jo je zanimalo, ko sem se oglasil.

»Oh, no... Še kar...V redu, ja. Malo sem delal, malo sem se dal v lajf, se zabaval... In tako, evo...«

»A res ! Fino !« se je razveselila moje več kot prozorne laži.

Potem mi je v dveh minutah v telegrafskem stilu potarnala, da je bilo kljub lepemu vremenu na tistem vikendu vlažno in ponoči hudo mraz.

In da je pogrešala moje kuhanje.

Hudiča !

O drugih pogrešanjih pa niti ene same samcate besedice. Ali vsaj namiga.

»Zdaj pa naravnost pod tuš, potem pa vzamem mojo Viviane v svojo mehko in toplo posteljo in...« je končala, brez da bi sploh dokončala stavek.

Nobene besede o tem, da bi si želela tudi moje bližine.

Da bi ji toplino, ki jo je pogrešala, mogoče dal jaz.

Da bi si te topline in bližine pravzaprav želela.

Zares želela !

»Če bom utegnila, Mark, greva jutri na večerjo ?« je še vprašala.

Pa naslednji dan ni utegnila in se sploh nisva slišala.

Dunja me sama ni poklicala, na tri moje nedogovorjene klice preko dneva pa se tudi ni odzvala.

Me je pa proti večeru poklicala Kristina.

»Oj, Mark ! Kako ?« je rekla in se zahihitala.

Bil sem presenečen, da me je Kristina sploh poklicala, saj se razen v primerih sodelovanja pri poslih ponavadi niti nisva velikokrat slišala.

»Kot ponavadi... Pa ti, kraljica mode ?« sem jo naslovil z vzdevkom, ki sem ji ga dal sam, potem ko je pred leti v Portorožu pripravila modno revijo na priobalni plitvini.

Ki je bila več kot odmevna in na kateri v vsebinskem smislu, ki si ga je zamislila sama samcata, ni manjkalo ničesar.

Ne Pozejdona, še manj nimf in seveda manekenk, ki so v zavetju noči in diskretno osvetljene z medlimi modrimi reflektorji na videz dobesedno hodile po vodni gladini.

Kristina je z igro luči in usklajenim dogajanjem na pisti in ob njej znala pričarati prav to čarobnost.

Čarobnost nečesa nezemskega, kar je odlično dopolnjevala še Wagnerjeva glasba.

»Mislila sem, da bi me povabil na večerjo, Mark...« je dejala malce zadržano.

Kar sicer ni bila njena vrlina. Da je znala biti kdaj tudi hudo zadržana.

»Če ne gre za kakšen Negresco v Nici !« sem se zasmel, ko sem se spomnil s kakšnimi prestižniki je vedno opisovala restavracijo na francoski rivieri, kjer je nekoč večerjala z eno od naših manekenk, ki ji je uspel prodor v modni francoski areni .

»Ah... To je že zgodovina ! Lahko greva tudi le na en kebab, če ti je prav !« je dejala smeje.

»Lahko pa nama večerjo pripravim tudi jaz, če je prav tebi ?!« sem se ponudil, saj sem v trenutku začutil, da bi mi večer v sproščenem klepetu s Kristino zagotovo prišel še kako prav.

Nekaj trenutkov je molčala.

»Še vedno stanuješ tam, kjer si pred leti ?«

»Ja, še vedno ! Ista ulica, isti vhod, isto nadstropje in seveda isti zagamani moški, ki ti že na kratko zvonjenje odpre vrata ! «

»In boš gentleman ?« je zarotniško in tiho vprašala, kot da najinemu pogovoru kdo prisluškuje.

»Kot vedno, Kristl, prisežem pri bogu ! Če se boš seveda tudi ti vedla kot dama !« sem se zaklel.

Spet se je zahihitala s svojim značilnim hehetom.

S Kristino prav zares nikoli nisva imela nič.

Razen, da sva se znala štekati.

»Ej, Kristl... Še to... Pri nas v stolpnici je dvigalo prav danes doživelo neke vrste infarkt, veš ! Peš boš morala. Prav po vseh stopnicah ! Natanko pet in petdeset jih je do mojih vrat, Kristina !« sem dodal, preden je odložila.

»Mark, življenje je ena velika prekleta jeba, veš...« je dejala potem, ko je vase spravila vsaj pet viskijev.

Brez kakšne velike muke.

Ob tem je sedela na visokem stolčku za pultom v kuhinji in me opazovala pri tem, ko sem nama pripravljaj večerjo.

»Jeba ?«

»Ma, ja...« je pritrdila in si spet nalila.

Ker sva se s Kristino za mojo domačo kuhinjo odločila tako rekoč na vrat na nos, sem pripravil tisto, kar sem lahko kar najhitreje sčaral.

Eksotične bifteke.

Dva primerno debela kosa pljučne pečenke, sol, bel in črn poper ter dobro žlico masla ter nekaj rezin ananasa.

»Toast za podlogo biftekom bo čisto v redu za pozno večerjo...« sem si dejal, ko sem imel na pultu vse lepo pripravljeno in ravno v trenutku, ko je tudi na vratih pozvonilo.

»Ej, Kristl... Veš, tebe pa res nisem vajen, da bi takole jamrala in vzdihovala !« sem ji dejal kasneje in si tudi sam natočil.

A sem si namesto viskija raje natočil kozarec suhega belega vina.

»Saj... A občutek imam, da moje življenje postaja vse večji šid, a veš !« se je pridušala.

»In v čem je problem ?«

»Kje le ? V vas, Mark ! V moških je problem ! Problema, kot ste vi, moški, ne najdeš v vsem zajebanem veselju pa če se še tako matraš !« je povedala v takšnem tonu, da me je kar zaskrbelo.

»V meni ? V meni je torej problem ?« sem se zasmejal in jo hotel malce odvrniti od njene več kot očitne slabe volje.

»Ne imej se za kakšno prekleto izjemo, fant ! Zagotovo imaš tudi ti slabe strani in tudi slabe dni !«

»Ej, kdo jih pa nima ?«

»No, jaz jih že nisem bila vajena ! Slabih dni, mislim...«

»In ? Kaj se ti je zrušilo na glavo, da so ti kar naenkrat vsi dnevi tako BB. Black and Bad ?«

»Poznaš Jona ?«

Seveda sem ga poznal.

Igralca, ki je na otvoritvi novega Dunjinega Regencya zapeljal in potem tudi odpeljal malo pevsko zvezdo Megi.

A rekel nisem nič.

Njun odhod je namreč lahko opazil vsakdo od prisotnih, saj se je prav Jona potrudil, da je bilo tako.

»Megi je najlepša ženska, kar jih poznam !« je klical, ko jo je objeto preko pasu pospremil iz Regencya.

Da je bil Regency v tistem trenutku od bliskavic reporterjev bolj svetel, kot pa sama nebesa, ni podvomil nihče, ki je bil takrat tam.

Tudi Kristina verjetno ne.

»Tri leta sva bila ljubimca, veš...« je dejala tiho in spet odpila malo viskija.

Tega nisem vedel.

Tri leta nazaj za Jono ni vedel nihče. Torej je bila Kristinina zasluga, da je sploh uspel, sem ob tem pomislil.

Opazila je mojo tiho zadrego.

»Saj vem... Verjetno si misliš... Kaj vem, da sem stara, nora baba ! A kaj, ko sem se zacopala vanj kot nikoli in v nikogar do sedaj v vsem svojem zafukanem življenju !« je zakrtila z rokami.

Kristina je bila nekje sredi tridesetih, Jona, njen dotedanji ljubimec pa jih je štel le nekaj malega čez dvajset.

Če je bilo seveda verjetni podatkom o Joni, ki jih je vsak dan kot teden dni pacan ričet vedno znova pogreval rumeni tisk.

Po pravici povedano...

Meni je vse skupaj okrog tega čudežnega fantka dišalo na močno prismojen ričet !

»Mark... Takšne ločitve so kot nenadna bolezen. Kot rak ! Ja, rak ! Zanj ne veš, a kar naenkrat je tu, kar naenkrat se pojavi ! A pri tem je prekleto pomembno, kaj se zgodi potem, veš...«

»Ne razumem...« sem zmajal z glavo.

»No, kaj se zgodi z boleznijo, s tem rakom ! Veš, Mark, prepričana sem, da je najslabša možnost pri nesreči kot takšni, da tega raka preživiš ! Ostanejo metastaze, ali kako se že tem krucifiksom reče, in bolezen – ljubezen se spet vrne ! Kot kakšen prekleti bumerang ! Kamor koli pogledam, Mark, me nekaj spominja nanj, na mojega Jono in na trenutke umišljene večnosti, za katero sem bila trdno prepričana, da je za vekomaj le najina. Moja in Jonina, prekleto !«

»Uf...« je bilo vse, kar sem bil v tistem trenutku sposoben izustiti.

Kristina me je začudena pogledala.

»Ej, Kristl, dajva si malo oddahnit ! Najprej pojejva, potem pa bova poskušala reševati svetove ! Najine svetove ! Tudi meni ni zadnje čase ravno z rožicami postlano, veš...« sem dejal pomirjujoče.

Tudi Rex se je strinjal, saj je stopil do okna in premišljeno pogledal v polno luno, ki je žarela na nebu.

Zatulil pa ni.

»In kako sta kaj vidva z Dunjo ?« me je vprašala potem, ko sva se udobno zleknila v dnevni sobi, ko sem nastavljal nekaj tihe glasbe in ko sem nama na mizo postavil še primerno hladno buteljko belega vina.

»Nešto između...« sem dejal mirno, čeprav sem bil kar malo presenečen, da Kristina sploh ve za naju z Dunjo.

Prikimala je.

»Z Dunjo sva že dolgo frendici, veš...« je dejala tiho in skorajda zarotniško.

»A res ?!«

»Poznava se od takrat, ko sta z Majdo za tisto bagatelo kupili neko firmo, pravzaprav podružnico nekega švicarskega posrednika za kozmetiko ! Iz katere je potem nastal Regency. Dobra naložba...« je dejala.

»Nisem vedel, da sta kupili firmo, mislil sem, da sta začeli čisto na novo. Tako rekoč iz nule !« sem se začudil, saj mi je Dunja vedno govorila, kako iz nič da je začela.

»Ne, ne ! Firma je bila ! Samo, ni bila Regency, veš... Prej je bila nekaj na Waser ali Walt ali... Ne vem več ! Tisto prvo firmo, tisto z zastopstvom, pa sta kupili od onega Kralja ! Veš katerega, ne ?«

Samo molčal sem in jo debelo gledal.

»Spet Kralj ! Preklete !« me je prešinilo.

Kristina je bila prepričana, da se ne morem spomniti Kralja, zato je nadaljevala.

»Pa saj ga moraš poznati, Mark ! Avgust Kralj ! Tudi na otvoritvi novega Regencya se je zadnjič blagovolil pokazati ! Se spomniš ?« je govorila zamišljeno, kot da bi brskala za čim bolj uporabnimi podatki.

»Ja, res...« sem dahnil in onemel.

Kaj ne bi.

»Kdo pa pravi, da ga poznam ?« mi je rekla Dunja tisti večer, potem ko sta se s Kraljem objela in poljubila v njenem novem Regencyu.

27. del IN TO JE MOJA MAMA ...

PO SREČANJIH Z ANO BIGERMAN IN POTEM ŠE S KRISTINO, SEM POČASI LE ZAČEL VOZLATI KONCE NITI V NEKO MALCE DALJŠO VRVICO, KI NI IMELA VEČ NA DESETINE RAZCEFRANIH KONCEV. ČEPRAV...

In tako sem se odločil, da se tudi z Dunjo čisto resno pogovorim o vsem.

Najprej o najinem odnosu, kjer so me bolela njena zamolčanja, nato pa še o najinih poslih, ki so se vsaj navidezno prepletali, bodisi preko njenih ponudb, preko Kralja, preko...

»Kaj vem česa vse ! Mogoče vsega niti še ne vem...« sem pomislil ob takšnem črnogledem razmišljanju.

A Dunja, kot da bi poznala moj namen, se mi ni oglašala skoraj teden dni.

Potem sem jo nehal klicati.

Poslal sem ji le še SMS sporočilo.

» MISLIM, DA BI KOT DVE ZRELI ODRASLI OSEBI LAHKO SEDLA IN SE O NAJINEM ODNOSU RESNO POGOVORILA !« sem ji napisal nekega večera.

Odgovorila mi je šele čez tri, štiri dni.

» NOCOJ MALCE POZNEJE PRIDEM K TEBI NA VEČERJO ! OK ? POLJUB ! « je pisalo.

Nisem ji odgovoril, a je vseeno prišla.

Prinesla je steklenico vina in za darilo še lično miniaturno slikico narisano z ogljem, ob tem pa se je obnašala, kot da se ni zgodilo nič.

Popolnoma nič.

»Uf, kako sem lačna !« je frlela s svojimi dolgimi svetlimi lasmi okoli mene kot kakšna kanarinka in se pri tem navihano smehljala ter dvigovala pokrovke na loncih.

»Ej, mojster, tole pa zelo omamno diši, veste !« je žlobudrala in me zraven celo poljubila.

Na lica sicer, a me ob tem objela tudi okrog pasu in se toplo stisnila k meni.

»Si slabe volje ?« je vprašala tiho.

»No, od sreče in veselja res ne prekipevam...« sem dejal s kar se da mirnim glasom.

Odločil sem se namreč, da bom zadevo opravil na kar se da miren način.

Še vedno se mi je namreč pred očmi večkrat odvijal prizor, ko sva prvokrat večerjala v Palmi. Pa izraz na njenem licu, spomin na njeno togoto, njen nenaden in vihrav odhod.

In njene takratne besede, ko je odhajala.

Vedel sem, da bi ob eni sami moji napačni besedi tudi v tistem trenutku prav lahko vzkipela in odšla.

V svojem stilu seveda.

»Si tako dobra in daš tole na mizo ?« sem jo poprosil, čeprav bi s krožnikom češnjevega paradiznika, potresenega z baziliko in mehkim kozjim sirom, lahko mirno počakal.

A potreboval sem predah. Predah za premislek o tem, kako naj sploh začnem.

Dunja je odšla v jedilnico in ko se je vrnila, se je ustavila med vrati in se naslonila na podboje.

Nekaj trenutkov me je le gledala.

»Veš, Mark... Premišljevala sem !« je dejala in nagnila glavo.

»Ja...?«

»Premišljevala sem o naju, veš...«

Molčal sem. Niti pogledal je nisem, samo čakal sem, kaj bo povedala.

»Ne razumi me napak... A mislim, da sva midva preveč zrela za kakšno resno zvezo, Mark !«

Pogledal sem jo.

Brez očitka, a vidno radoveden, kar sem pokazal tudi z od začudenja močno razširjenimi očmi.

»Marsikaj sem že slišal, tudi to, da kdo ni zadosti zrel za zvezo ! Da pa je kdo preveč zrel ?!« sem ob tem pomislil.

»Poglej... Midva oba, jaz sicer že dlje kot ti, živiva sama... Brez moža ali žene, brez stalnega partnerja ! Brez obveznosti ! In mislim, da sva se tega zares navadila. Vsaj jaz sem se... Ne morem si misliti, da bi bil kdo ves čas in neprestano ob meni. Štiriindvajset ur na dan ! Rada imam svoj mir, rada sama sebe pocrkļjam, rada imam tudi ure le zase, ko si privoščim čisto ženske stvari ! Kaj vem ! Manikura nohtov, pa depilacija tu in tam, pa...« je naštevala.

»Mar to počneš prav vsak dan ?« sem jo prekinil.

»Oh, ne, seveda ne ! Pa saj ne gre samo za to. Tudi za vse ostalo gre. Za občutek ! Kaj vem ! Za občutek svobode ? Da nisi od nikogar odvisen, da lahko delaš kar hočeš, da...« je skomignila z rameni.

Potem je stopila do pulta in vzela krožnike, da bi jih odnesla v jedilnico.

»In ta občutek svobode, neodvisnosti, Mark, mi veliko pomeni ! Pravzaprav največ !« je dejala, ko se je za hip obrnila na vratih in me ošinila s pogledom, v katerem sem zaznal nekaj kot razočaranje.

»Očitno si stvari že dodobra domislila...« sem pripomnil suho in čisto brez očitka.

»Kje je tista Dunja, ki mi je na drsališču zatrjevala, kako pogreša to, da nisva več, veliko več skupaj... Kje je ženska, ki mi je zagotavljala, kako v sarajevski hladni noči hrepeni po meni... Ona, ki je na pol hlipala na pol pa smehljaje vzdihovala po doživetem orgazmu, da me ljubi, zares ljubi... Kje je Dunja, ki je, čeprav v šali, zatrjevala da se bo zame naučila kuhati... Ki je božala in tolažila mojo mamo... Ženska, ki si je znala pridobiti naklonjenost Line... In ki jo je Lina občudovala ! In naklonjenost moje mame... Celo mojega očeta ! Kje je ta ženska ?« mi je šinil skozi misli spominski film na vse najine lepe trenutke.

Ne vem, kako nama je po večerji, med katero sva molčala in se še pogledala nisva...

Ne vem, kako nama je takrat sploh uspelo priti do spalnice.

Vem le, da sva se med potjo do postelje obešala drug na drugega in se mečkala, otipavala... Iskala sva drug pri drugem gumbu in zadrge, se ustavljala na posameznih delih telesa in hitro, zelo hitro ter glasno dihala.

Sopla !

»Takole... Ja !!! Takole bi se rada vedno ljubila ! Ja !« je sunkovito dihala v moje razkrite prsi Dunja in me zraven s svojimi dolgimi nohti grebla po hrbtu.

Skoraj sem že pozabil, kako krasen je občutek, če si te kdo tako močno želi, kot sem se v tistem trenutku v svoji podzavesti jaz želel Dunje in ko sem bil prepričan, da si tudi ona na isti način želi mene.

Ja, želel sem si je !

Nje ?

Ali le njenega telesa ?

A takrat ni bilo časa za premišljevanje o tem, ni bilo časa za klice moje podzavesti, ki mi je govorila, da tu nekaj ni prav.

Ko sva se enkrat dotaknila drug drugega, sem začutil njeno slo, njeno moč, s katero se je spustila v ljubkovanje, ki se je hitro stopnjevalo v norijo.

A ta norija mi je bila v tistih trenutkih prekleto všeč. Dnevi brez nje so me zlakotili.

Njeni poljubi in male nežnosti so se hitro sprevrgle v nadzorovano energično surovo živalskost, ki je trajala nekaj ur in v teh urah mi Dunja

razen mesenih užitkov ni namenila niti ene same besede in ob vsem tem mi ni dala niti minute časa, da bi si od nje vsaj za hip oddahnil.

Od nje ?

Ali od njenega telesa ?

Proti jutru sem zaspal zadovoljen in dobesedno na mrtvo utrujen, a po svoje skoraj srečen, saj sem ob sebi čutil njeno zadovoljeno telo.

Ko sem se zbudil, Dunje ni bilo ob meni, niti je ni bilo v kuhinji ali kje drugje v stanovanju.

Za njo je ostal samo sladko kiselkasti vonj njenega telesa, ki se je še vedno širil po razmetani postelji.

»Kje je tista ženska... Tista Dunja, ki sem jo spoznal pred meseci ?«

Opazil sem, da se je zadnje tedne Frenk do mene obnašal zelo zadržano.

»Frenk, se kaj dogaja ?« sem ga vprašal nekega jutra, ko sva se skupaj odpeljala na sestanek zunaj podjetja.

»Dogaja ? Uf ! Kakšno vprašanje ! A se ne dogaja vedno kaj ?« mi je odgovoril z vprašanjem.

»No, prav imaš... A mislil sem, če se ne dogaja kaj pomembnega !?« sem dopolnil svoje vprašanje in ga pomenljivo pogledal.

Nekaj časa je molčal in se osredotočil na vožnjo.

Bil sem prepričan, da na moje vprašanje sploh ne bo odgovoril.

»Mislim, da bomo posel s Plusterjem dobili...« sem dejal tiho, da bi prekinil narejeno odsotnost, ki je obvisela v zraku med nama.

Pluster je bila francoska firma, s katero smo se že kakšen mesec pogajali o začetni promociji njihovega vstopa na naše tržišče.

»Obetaven posel !« je takrat pripomnil Frenk.

Zdaj je molčal.

Ko je zavil na parkirišče in ugasnil avto, je roke naslonil na volan in se zagledal nekam predse.

»Z Majo se ločujeva, Mark...« je dejal tiho.

Nisem vedel kaj naj rečem.

»Žal mi je, Frenk... Misliš, da je resno ? Da je dokončno ?«

»Ona, Maja, že misli tako !«

Zakon med Majo in Frenkom je veljal za enega najbolj zglednih. Pa ne le navzven, saj sem kot njegov najtesnejši sodelavec veliko časa z njima prebil tudi v prostem času.

Kot njun zaupni prijatelj.

Za trenutek sem se spomnil naših druženj in srečanj na njunem vikendu na morju, na pohodih v hribe, na skupnih večerjah... Nikakor si

nisem mogel predstavljati, da bi med njima prišlo do tako nepremostljivih preprek, zaradi katerih bi se morala ločiti.

Maja je bila razgledana, visoko izobražena in razumevajoča ženska, ki je Frenku ves čas stala ob strani. Skrbela je za dom, otroka, za njuno družabno življenje, obenem pa delala kot publicistka in izdala kar nekaj odmevnih del. Njeno večplastno delo odkrivanja zgodovinskih ozadij zasavskih rudnikov je bilo prevedeno celo v nekaj tujih jezikov.

Frenk ji je na drugi strani to vdanost in ljubezen vračal in se do nje vedel kot do kraljice. Vedno ji je izkazoval pozornost, ji vedno znova govoril kako jo ima rad, kako izgubljen bi bil brez nje.

In videti sta bila srečna, neizmerno srečna.

»Maja je prepričana, da sem kriv za krizo v R&M...« je dejal tiho.

Začudeno sem ga pogledal.

»Kakšno krizo, Frenk ? O kakšni krizi govoriš ? Še nikoli nam ni šlo bolje ! Mar Maja tega ne ve ?«

Frenk je molčal.

Mrzlično sem premišljal, na kaj sploh cilja Frenk, ko je omenil to krizo.

»Prodal sem svoj delež v R&M, veš... In Maja to ve !« je dejal čez čas tiho.

Začudeno in brez besed sem ga samo gledal.

Frenk me ne bi mogel bolj presenetiti.

»Za okoli šest milijonov evrov sem prodal...« je dodal, me skrušeno pogledal in skomignil z rameni.

Frenk in Maja mi nista šla iz glave ves tisti dan.

In nehote sem njun odnos primerjal tudi z najinim.

Njiju in z Dunjo in menoj.

A primerjava je bila slaba.

Ni vzdržala.

Če sta bila onadva videti v svojem odnosu kot dve srečni pravljlični bitji, kot kakšna drug drugemu vdana in zvesta Odisej in Penelopa, sva bila midva z Dunjo bolj negativca, ki bi ju čisto lahko uporabili kot lika v nadaljevanju filma »VOJNA ZAKONCEV ROSE«.

Ki sta se sicer noro ljubila, ta dva Roseova, a sta se tudi noro sovražila in nista izbirala načinov, kako se drug drugega znebiti.

Da kdo koga ali celo drug drugega pri tem izgubljata in ga lahko tudi zares izgubita, med to njuno vojno, zanju sploh ni bilo pomembno.

»Samo... Kdo koga izgublja pri naju dveh z Dunjo ?« sem se ob tem vprašal in se kislo nasmehnil.

Da sem to jaz, je bilo kot na dlani.

Le priznati si nisem hotel.

Ne še.

Očitno še ni bil čas za to. Bil sem še prevelik optimist, da bi se s to mislijo resneje ukvarjal.

Dunja je, takrat po tisti burni ljubezenski noči, ko je izginila še preden se je zasvitalo, spet poniknila. Ni bilo njenih klicev in ni bilo odgovorov na moje klice.

Z menoj se je pogovarjal le še njen odzivnik.

»Trenutno sem nedosegljiva, prosim, če me pokličete kasneje !« je govoril njen prijetno zamolkel glas.

A sporočil, potem ko so njen glas zamenjali nič kaj prijetni piski, Dunji nisem več puščal.

Ko sem tistega dne zvečer, po pogovoru s Frenkom, v lekarni kupoval aspirine in obliže, sem za seboj zaslišal znan, kovinsko zamolkel glas.

»Kar meni daj recept, ti pa počakaj tukaj !« je dejala kdo drug kot Dunja.

Obrnil sem se in najina pogleda sta se kar naenkrat srečala.

Dunja se je rahlo nasmehnila in mi prikimala.

Prikimala kot dobremu znancu, ki ga vidiš na vsake kvatre enkrat in si ga vesel, a spet ne preveč. Vsaj ne tako zelo vesel, da bi se z njim zapletel v daljši pogovor.

To sem občutil že na daljavo.

Ko sem dobil aspirine in obliže, sem se mimo vrste, kjer je stala tudi Dunja, počasi namenil k izhodu.

Moral sem mimo nje, temu se nisem mogel izogniti, čeprav bi se v tistem trenutku, sploh glede na njen hladen pozdrav, najraje pogreznil v tla.

»Kako ?« je vprašala, ko sem bil le še korak do nje.

Še vedno je imela na ustih tisti nedoločni blag nasmešek.

»Hvala... Še kar...« sem prikimal.

»Boš počakal le trenutek, da vzamem zdravila za mamo ?« je vprašala in pokazala na priletno žensko, ki je stala ob omarici s kremami in vdano čakala.

»Zunaj bom...« sem dejal in stopil ven, do avta.

V preteklih dneh sem se trudil in poskušal nekako razumeti Dunjo.

Njeno dvojnost.

Dvojnost, ko sva bila po nekaj dni ali celo teden ali dva najbolj srečen in zaljubljen par, in ko nisva mogla drug brez drugega in potem čas, ko se je Dunja umikala in izginjala.

Odhajala brez kakšnih posebnih razlogov, brez besed in pojasnil in se tako tudi vračala. Vračala, kot da se med nama ni nič zgodilo.

Njene besede o svobodi in samostojnosti so mi počasi le prišle do živega.

»Ej, Mark ! Kako zamišljeni smo !« je dejala smeje.

»Oh, razmišljal sem o... Nič, nič ! Nič pomembnega !«
Prikimala je in pokazala na njeno mamo, ki je stala zraven in naju opazovala.

»In to je moja mama, Mark !«

28. del VROČE SAVNE HLADEN TUŠ ...

»BOSTE ŠE PEČENKE ? ALI OMAKE, MARK ? TUDI SOLATO SI ŠE LAHKO VZAMETE ! Z MOJEGA VRTA, JE ! DOMAČA, VESTE ! DUNJA, DAJ, POSKRBI ŠE TI MALO ZANJ ! SAJ NIČ NE JE... ŠE MANJ KOT KAKŠEN PTIČEK ! MOŠKI PA MORA DOBRO IN DOSTI JESTI !« JE SMEJE OKOLI MIZE KROŽILA DUNJINA MAMA IN NAS STREGLA, KOT DA SMO NA KAKŠNI SVATOVSKI GOSTIJI.

Srečanju z Dunjino mamo pred lekarno je sledilo mamino povabilo na nedeljsko kosilo.

Mama je po moje hitro ugotovila, da z Dunjo nisva le naključna znanca.

»Oh, zdaj se spomnim ! Mark, ja ! Dunja mi je že veliko povedala o vas, veste ! Brez skrbi, same lepe stvari ! In naša Karin tudi ! Joj, skoraj bi pozabila ! Kako je z vašim očetom, Mark ? In vaša mama ? Kako vse to prenaša ?« je zdrdrala rafal misli in vprašanj, preden jo je Dunja uspela zaustaviti.

»Mama... Prosim te ! To pa res ni kraj, kjer bi se pogovarjali o vseh teh stvareh !«

»No... Stara ženska radovednost ! Dunja, kaj pa če bi Marka povabila k nam na nedeljsko kosilo ?« je zažarela Dunjina mama in gledala mene in Dunjo.

Tudi Dunja je gledala mene.

Prav z ničemer ni pokazala ali si želi ali si ne želi, da pridem na kosilo k njenim staršem.

Bil sem v zadregi.

»V nedeljo okoli enajste te pridem iskat, Mark... Prav ?« je končno rešila zadrego Dunja in me prijela za roko.

A njena kretnja ni bila tista zaljubljena, ljubeča, pač pa kretnja, ki je kazala na tolažbo.

Kot da bi hotela reči, vruga, ne moreva se izmotati iz tega, dajva, potrpiva in narediva mami uslugo.

»Seveda... Z veseljem bom prišel k vam na kosilo !« sem se nasmehnil mami.

Mama je bila videti zelo zadovoljna, Dunja pa je le prikimala.

Z obrazom, ki ni kazal nobenih čustev.

Ne veselja, ne jeze, še manj pa kakšne žalosti.

Za mizo nas je bilo sedem.

Dunjinina mama in oče, Dunjin brat in njegova punca, Karin in midva. Sila neusklajena družba.

In tako se med kosilom ni kaj dosti dogajalo.

Oče je večinoma molčal, le tu in tam je pokimal, ko ga je mama vprašala, če bi še kakšno stvar pojedel. Izgledal je star in utrujen. Naveličan vsega.

»Kje pa je pivo?« je bilo vse, kar je pravzaprav povedal med kosilom.

Dunjin brat je govoril o svojih fitnes podvigih in o nekakšni mišični masi, ki se veča v odvisnosti od ur treninga in glede na volumen bio beljakovinske hrane, ki jo poješ. Ker sem ga pri tem čudno gledal, saj o teh zadevah nisem imel pojma, je celo zavihal rokav in pokazal svoje bicepse, ki bi mu jih lahko zavidal tudi kakšen Rambo.

»Se pa izogibam steroidom, to pa !« je ponosno prikimal in pomežiknil svoji puncici.

In ona, njegova punca, se je pritoževala nad svojim šefom, ki ji je baje vzel projekt, ki bi v farmaciji lahko pomenil pravo revolucijo in je morala potem opravljati le neke brezvezne analize o vedenju poskusnih živali. Ki pa sploh niso bile za poskuse. Živali namreč, ona pa da je.. Poskusni zajček za svojega šefa ! Na moje vprašanje, za kakšen revolucionaren projekt gre, mi je najprej dokaj znanstveno, potem pa še poljudno pojasnila, da gre pravzaprav za tabletko, ki bi kožo porjavile kar brez sončenja. Povsem neškodljive tabletko seveda, brez vsakršnih stranskih učinkov in kot take pravi balzam v izogib kožnemu raku, ki ga je prav zaradi prekomernega sončenja in vse močnejših UV žarkov vse več.

»Mar ne bo to čudovito, Dunja ?« je končala in se obrnila k Dunji, kot da je ona edina, ki sploh razume te stvari.

»No, ja, mogoče čudovito za medicino... Če bo res prišlo do zmanjševanja obolenj za kožnim rakom... Za kozmetično industrijo pa bo to hud udarec, pravi polom, veš... Kdo pa bo potem še kupoval kreme za sončenje in za po sončenju ? !« ji je mirno in bolj mimogrede odgovorila Dunja.

Karin je ves čas le molčala in se ni odzivala ne na prijetna, še manj pa na neprijetna vprašanja.

»Karin, si že napravila predstavitveni plakat za Eko predavanje ?« je odsotno deklico vprašala očetova punca.

Karin je le odkimala. Videti je bilo, da očetove punce niti najmanj ne mara. In tega sploh ni skrivala.

»Jutri greva lahko na plavanje v zimski bazen !« ji je čez čas preko mize pomežiknila Dunja.

A Karin je le prikimala. Kot da ji je prekleto vseeno.

In jaz ?

Jaz sem le jedel. In poslušal.

Razen mame, ki me je silila z različnimi in vedno novimi jedmi, se z mano pravzaprav ni pogovarjal nihče.

Niti Dunja.

Dunja...

Dunja je ves čas kosila pomagala mami. Nosila je jedi na mizo, natakala pijačo in se jedi skorajda ni dotaknila. Do mene se je vedla kot do gosta. A ta gost ni bil njen gost, pač pa mamin.

Do mene je bila prijazno zadržana.

»Bi šla popoldan na sprehod ?« sem jo vprašal proti koncu kosila.

»Ne vem... Noga me boli, veš !« je odvrnila naveličano in se prvič izgovorila na svojo staro poškodbo.

»Dunja ! Ne boš uganila, koga sem včeraj srečala na tržnici !« je dejala mama, potem ko sta na mizo prinesli še kavo.

Oče je odkimal, da kave ne bo in se umaknil nekam v dnevno sobo.

»Koga, mama ?« je raztreseno vprašala Dunja.

»Moža pokojne gospe Milene !«

Dunja jo je mrko pogledala, a rekla ni nič.

»Kako se že piše ? Kralj ? Tisti, veš.. Naš nekdanji sosed, ki te je imel tako rad ! Od katerega sta z Majdo kupili podjetje !« je nadaljevala mama.

Dunja ni trenila z očesom, pograbila je nekaj praznih kozarcev in odhitela v kuhinjo.

»Veste, Mark... Z njimi smo bili sosedje, s temi Kralji ! Pred davnimi leti, ko je bila Dunja še punčka. In ker Kraljeva nista imela otrok, sta se do Dunje vedla kot do lastne hčerke. A potem je gospa žal umrla ! Tragična nesreča ! Zelo tragična !« je razlagala Dunjina mama.

»Mama... Koga le zanimajo tvoje zgodbe izpred dvajset in več let ?« je dejala Dunja, ki je stala med vrati in me opazovala.

»Mene ! Mene zanimajo !« sem pomislil.

Drugega jutra sem dobil med ostalo elektronsko pošto tudi Lattanzijevo sporočilo.

Pisal mi je o načrtih, ki so jih pri njih že dodobra dodelali in tudi to, da mi v prilogah pošilja osnutke teh načrtov. Šlo naj bi za akcije, njihov časovni scenosled, ter del vsebinskih predlogov.

Drugo za drugo sem odpiral priponko za priponko.

Videti je bilo, da so svoje delo dobro opravili, da se na to spoznajo in da tega ne delajo prvič.

»Seveda obvladajo... Pri vseh njihovih investicijah in v toliko različnih panogah !« sem pomislil.

Potem sem odprl še zadnjo prilogo, ki je nosila ime »agencija-si.doc«.

Prepričan sem bil, da gre za našo agencijo, na kar naj bi nakazovala tudi kratica SI, telekomunikacijska mednarodna oznaka za Slovenijo.

Ko sem dokument odprl, sem takoj opazil, da ne gre za kakšno analizo, načrt ali memorandum o nas, o R&M, pač pa za Lattanzijvo pismo Avgustu Kralju.

»Me ta dva preizkušata ? In mi, kao po pomoti, pošiljata svojo elektronsko korespondenco... ?« je bilo prvo, na kar sem pomislil.

Pismo je bilo na običajnem Wordovem dokumentu, vendar vseeno opremljeno z glavo firme Lattanzi in z imeni cele vrste družb, ki so delovale pod Lattanzijevim okriljem.

In sem bral.

Dragi, spoštovani Avgust !

V ponedeljek, 25.aprila, bo naša Banka San Elpidio Lattanzi – Banka SEL, odprla poročstva za dogovorjene kredite in sicer za naše skupne projekte :

- 50 mio € za projekt »LPG«*
- 20 mio € za projekt »Moskva«*
- 20 mio € za projekt »Tezej«*
- 10 mio € za dodatni nakup delnic R&M*

Vsa poročstva se bodo glede na najin dogovor glasila na TEX-TON ovo hčerinsko družbo Agendis.

Krediti bodo Agendisu odobreni in sprovedeni v roku največ teden dni. Kredite bo na podlagi naših poročstev odobrila in jih Agendis nakazala Banka Napoli, seveda pod pogoji, kot jih ima pri tej banki tudi naša Banka SEL (minimalna obrestna mera, ugodne možnosti reprogramiranja teh kreditov, itd.).

Prav zaradi zadnje naštetih bonitet, smo kreditne aranžmaje razbili na posamezne projekte, saj bi kredit v skupni višini 100 mio € celoten aranžma lahko tako otežil, kot ga tudi podražil.

Vse potrebne formalnosti med Banko Napoli in Agendisom bo urejala naša odvetniška pisarna Lattanzi Giustizia, tako da vaša neposredna prisotnost, glede na že dana pooblastila z vaše strani, sploh ne bo potrebna.

Vsa dokumentacija v zvezi s temi aranžmaji vam bo seveda posredovana po redni pošti.

Isti znesek, 100 mio €, kar predstavlja naš del vložka v našete projekte, bo naša banka SEL imela rezerviran prav tako od ponedeljka, 25.aprila dalje, z njimi pa bo upravljala naša družba Impulse.

Upam, da boste zadovoljni, dragi Avgust, saj smo zadeve izpeljali vsaj teden dni prej, kot pa smo bili dogovorjeni.

*Lepo Vas pozdravlja Vaš vdani
Enrico Lattanzi*

»Uf...« sem dahnil, ko sem končno prišel do sape.

Z Dunjo sva se dobila v savni par dni kasneje na večer.

Takrat me je na moje veliko začudenje poklicala ona sama. Kar se je zgodilo prvič po skoraj mesecu dni. Ta čas sem bil vedno jaz tisti, ki je, največkrat neuspešno, klical njo.

In se največkrat pogovarjal z njenim odzivnikom.

»Greš zvečer z menoj v savno ? In potem na kakšno lahko večerjo in... In... No... Saj veš !« je govorila počasi in z zapeljivim glasom.

Zelo nazorno sem si lahko predstavljal, kaj naj bi pomenili tisti njeni »In... No... Saj veš...«, ko sem imel pred očmi najino zadnje intimno srečanje. Srečanje ? Prej nebrzdano divjanje dveh seksa lakotnih teles.

In...

Najprej sem mislil odkloniti, a ker sem bil še vedno pod vtisom razkritja Dunjine mame o tem, da Kralja ne le Dunja, pač pa vsa njena družina pozna že celo življenje in potem, ko sem cel dan premišljeval o pismu Lattanzija Kralju.

Potem sem se odločil, da grem in da ji postavim nekaj neprijetnih vprašanj, ki so me težila.

»Kar bo, pač bo !« sem si dejal.

Rekel pa le : » In kdaj se dobiva ?«

»Pridem pote ob sedmih.« je dejala.

Že ko je speljevala z avtom na glavno cesto, sem videl, da je slabe volje in živčna.

A to me ni odvrnilo od namere, da z njo enkrat za vselej razčistim.

»Sicer pa midva nisva podpisala nikakršne zaobljube, kaj ne da ne, Mark ? Mislim... Da bi ti bila dolžna razlagati s kom in kam hodim !« je dejala Dunja in naredila požirek vode iz stekleničke, ki jo je imela ves čas pri sebi.

To je bil njen odgovor na moje vprašanje, ko sem jo kar sredi savne vnovič vprašal s kom je bila na raftingu. Ostale zadeve, ki so se nakopičile med nama, sem prihranil za pozneje.

»Res nimava zaobljube... Ne ! Prav imaš ! A mislil sem, da sva partnerja in da si bova takšne stvari kot dve zreli osebi pač zaupala !« sem dejal resno.

Vročina v ultra močni finski savni je bila zares pasja. Mislil sem, da se mi bodo možgani enostavno začeli cvreti.

A ne le od vročine.

» Mark... Jaz tudi ne sprašujem tebe kje, s kom in kam hodiš, kaj ne da ne ? In če mi česa ne boš povedal... Tudi prav ! Niti ne bom dregala vate, verjemi ! Imava vsak svoje življenje in... To je to !« je odvrnila

naveličano in s tem več kot nazorno pokazala, da ji ni do pogovora na to temo.

»Govoriš, kot da bi bila le ljubimca, ki...« nisem znal končati svoje misli, čeprav sem hudičevo dobro vedel, kaj vse ji hočem povedati.

»Le ljubimca, ki se dobivata le takrat kadar jima je do seksa ? Si to hotel reči ?« se je skorajda pomilovalno nasmehnila.

»Še sreča, da sva v savni sama !« sem pomislil.

»Tako nekako, ja...« sem prikimal.

»In kaj je narobe s tem, Mark ? Mar nama zadnjič ni bilo lepo ? Tako iznenada, nenačrtovano, divje... Brez nepotrebnih bluzenj o kakšni prekleti ljubezni ! Brez obveznosti in obljub ! Samo seks in goli seks ! Jaz sem uživala ! Res uživala ! In imela sem občutek, da si užival tudi ti !«

»Šment !« sem pomislil.

In še kako prav je imela.

Glede mojega uživanja.

Dunja je vstala in me gledala.

Hudičevo lepa in poželjiva je bila v svoji goloti, ko se ji je telo rahlo svetilo od znoja.

Hotel sem kaj reči, pa so moji možgani povsem zakrknili. Od njenih besed in od vročine.

A Dunja ni čakala, da bom prišel k sebi.

»Če pa te že tako hudičevo zanima, s kom sem bila na raftingu... No, takrat na Kolpi sem bila s Kraljem ! Z Avgustom Kraljem, Mark ! Pa nismo nič raftali ! Sicer pa... Ni nas bilo več ! Sama sva bila ! Jaz in Avgust ! Pa kaj ? Sva pač občasna ljubimca ! Če se moškemu v njegovih letih sploh lahko reče ljubimec !?« je rekla sikajoče Dunja, spila še požirek vode in brez da bi se ogrnila v brisačo počasi odšla iz savne.

29. del
LJUBEZEN NAM JE VSEM V POGUBO !
MAR RES VSEM ... ???

**DERGANC, TISTI IZ »PKA«, ME JE POKLICAL SKORAJ MESEC
DNI PO TISTEM NAJINEM EDINEM SREČANJU V NJEGOVI PISARNI.**

»Ste kaj razmišljali o najinem pogovoru ?« je vprašal potem, ko se je predstavil s svojim obveznim – »Derganc, PKA«.

Še vedno sem imel pred očmi njegovo zajetno uradniško pojavo, ki jo je dopolnjevala tudi povsem birokratska obleka. Tridelna, z obveznim na pol odprtih telovnikom. Obleka, ki je zagotovo videla tudi že boljše čase, saj je bila na rokavih in stegnih vsa svetleča od nenehne nošenosti. In povrhu vsega, da je bil njegov vtis res nepozaben, še odpeta pomečkana srajca in izprana kravata, spuščena nekam globoko pod Dergančevo Adamovo jabolko.

»Nisem... O čem pravzaprav pa naj bi razmišljal ? Če sem vas prav razumel, nisem storil nič napak, nisem kršil zakonov in jih tudi ne mislim, tako da...« sem odgovoril mirno.

Mirno, kot sem le lahko, seveda ob tem kot sem mislil tudi na vse tisto, kar se je pač dogajalo okrog R&M, Kralja, Lattanzija.

Tudi Frenka.

Nisem vedel ali so Frenka tudi klicali na to PKA in skoraj bal sem se z njim načeti pogovor o tem, potem ko mi je razkril svojo prodajo deleža v R&M.

»No... Samo sprašujem, veste ! Imamo preverjene informacije, da se marsikaj dogaja !«

»Vse, kar vem, je to, kar je pisalo v medijih. Da so naši lastniki načrtovali združevanje z našo konkurenčno družbo LPG, pa do tega, vrag si ga vedi zakaj, sploh ni prišlo !« sem odgovoril na njegova namigovanja.

In se nisem zlagal niti z besedo.

»Saj mediji.... In medije poleg skorumpiranega dela politike v največji meri obvladujejo prav agencije, kot je vaša R&M !«

»Tega ne bi vedel ! In prav R&M ? Kaj pa LPG ? In druge ? Cel kup jih je !« sem mu vrnil.

»Brez skrbi, tudi LPG je pod nadzorom naše agencije !« mi je zatrdil s kančkom sarkazma v glasu.

Nastal je trenutek tišine, kot da oba čakava, kaj bo rekel drugi.

»Omenili ste združevanje R&M in LPG !« je nazadnje spregovoril Derganc.

»Ja...« sem pritrdil.

»Pa ste zares prepričani, da gre za združevanje ? In ne za sovražni prevzem ? Saj je to pravi izraz za takšne lumparije, kaj ne ? Sovražni prevzem ?«

S Kristino sva se, kar tako, brez vsakega povoda, dobila pri Zlati rački.

Jedla sva črno rižoto in mlado solato, pri pijači pa sva se oba odločila za vzdržnost.

»Jaz bom kar kolo !« se je odločila Kristina.

»Jaz pa ribezov sok z navadno vodo. Pol pol !« sem zaključil naročilo in se spet obrnil h Kristini.

»Lepo, da si me povabil !« je dejala in gledala naokoli po vrtu, ki se je kopal v blagem pomladanskem soncu.

»Si bolje ?« sem previdno vprašal.

Seveda sem mislil na njeno zvezo z Jono, tistim falotom od filma, ki je Kristl dal na čevelj zaradi mlade prelestne pop pevke.

»Misliš na Jona ?« me je pogledala.

Prikimal sem.

»Hmm... Zanimiva situacija je nastala iz tega, veš !« se je smehljala.

Pomenljivo sem jo pogledal, saj si nisem upal tvegati, da bi zinil kaj neumnega.

»Oh... Vrnil se je, Jona, bebec, vrnil ! Ves skesan, nesrečen in na videz ubog kot kakšen povožen moker cucek ! Prav beden je bil videti v tisti pozi. Ali naj raje rečem vlogi ? !« se je ob svojem zadnjem stavku namrščila, kot da se res ne more odločiti.

Kimal sem.

»Ravno dovolj časa je bil pri tisti frajli, da sem uspela potegniti črto pod najino zvezo. Kot neke vrste račun, enačbo, a veš ? Plusi pa minusi in te finte. Na moje presenečenje, jebemti in seveda šele čez par dni, ko je med nama ratala tudi že ena prava distanca, je bilo teh minusov kar naenkrat desetkrat več kot pa plusov. Pizda, sem norela ! In sem mu, ko je jokal na mojih vratih, v roke stlačila dve plastični vrečki z njegovim umazanimi gatami in nekaj obleke. Ko sem zahtevala še ključ mojega stanovanja in mu pred noge vrgla tudi njegov kurčev prstan, pa je sprevidel, da gre zares. Jokajoč je odšel, a se je že čez pol ure spet vrnil ! Pod moj balkon, jebemti ! Klical je in jokal in se na vse pretege drl kot kakšne črednik ! Zunaj in na balkonih se je zbralo več ljudi, kot pa na zjebani premieri njegovega zadnjega filma v Koloseju in ko sem mu na glavo zmetala še vse preostale stvari, ki jih je imel pri meni, se je čisto povožen pobral ! Narod pa je popizdil in ploskal kot nor. Nekateri so ziher

mislili, da Jona snema nov film, hahaha !« je razlagala svojo štorijo in se ob tem smejala, kot da sceno v celoti podoživlja.

»Torej je med vama končano ?«

»Ma, ja, Mark ! V to si lahko hudertprocent ziher ! Si misliš, da sem mu mislila čez balkon vreči tudi en sfukan star televizor, ki ga je imel v kabinetu ? Mojem kabinetu, seveda. Držalo me je, jebemti, kako me je držalo, da bi mu ga fuknila naravnost na tisto njegovo sicer luškano, a za ziher čisto prazno betico ! Pa mu ga nisem. Drugi dan sem televizor raje postavila pred vhod v blok in že zvečer ga ni bilo več ! Ali je šel s klošarji ali pa z Jono. Kar pa je itaq eno in isto!« je še dodala in si med režanjem brisala solze smeha.

S pripovedovanjem ni nehala niti ko nama je natakak natakak pijačo. Seveda je ta takoj zastrigel z uhlji, ko je slišal kako je Kristina omenila tudi ime Jona.

»Pa ti ? Kako si ti, Mark ?« me je vprašala, ko sva pojedla in ko sva lahko in čisto neprivoščljivo obdelala tudi nekaj čvek z njenega modnega področja.

Ko sva takrat večerjala pri meni, sem Kristini le bežno omenil, da tudi pri naju z Dunjo vse ne štima, kot bi moralo in da se večkrat, sicer za krajši čas, tudi razideva.

»Ne sicer sprta... A vsak s svojim prepričanjem ! No, Dunja je ponavadi tista, ki potem ponikne in jaz sem tisti, ki išče pot, da spet prideva skupaj !« sem ji takrat razložil.

»Poznam to... Utrujajoče !« je prikimavala.

Kimal sem tudi jaz in si mislil, da Kristina nima pojma, koliko energije pri Dunji mi takšna njena odhajanja in prihajanja poberejo.

»Veš, Mark... Dunja je čisto svoj tip ! Mislim, da je nikoli nihče ni uspel ujeti. Da bi jo čisto zares ujel ! Da bi se vanj zaljubila, da bi z njim živela, da bi mu pripadala...« mi je govorila, a gledala nekam daleč stran.

Kot da gleda Dunjo v daljavi preteklega časa.

»No, če prav vem in če me spomin ne vara... Niti ni velikokrat poskušala storiti kaj podobnega !« sem dejal, ko sem se spomnil Dunjinih redkih besed o njenih bivših moških.

»No, ne vem... Prav devičniško se ni nikoli obnašala, veš ! Pa s tem ne mislim reči, da je kakšna lajdra ali kurbetina, ne ! Imela je nekega čudaka, mislim, da mu je bilo ime Peter, s katerim se je znala štekati le ona. Čuden, zajeban tip že na prvi pogled, razumeš ? Vsi smo se po malem čudili, a ona ga je vedno zagovarjala. In se edino z njim kdaj pa kdaj v javnosti tudi pokazala. Kot da nas ne jebe, kot da se posmehuje našim govoricam, našim mnenjem ! Drugače pa se je šušljalo in govorilo marsikaj... A če je že kaj od tega zares tudi bilo, je znala Dunja vse skupaj prekleto dobro skriti ! Veš, mene je kar malce šokiralo, ko sem izvedela za vaju !« je končala in me prijela za roko.

Vse skupaj je bilo videti, kot da bi me hotela potolažiti.

»Mislim, da sva tudi midva končala, veš...« sem dejal in se spomnil Dunjinih zadnjih besed, ko je gola odhajala iz savne.

» A res...« je bilo vse kar je rekla na to Kristina in imel sem občutek, kot da je za to že vedela.

Ali vsaj slutila.

»Me pa zanima nekaj drugega v zvezi z Dunjo...« sem dejal pazljivo.

»Vprašaj !«

»Zadnjič si omenila, kako sta z Majdo kupili tisto predstavništvo tuje firme...« sem začel.

» Ah ! Ja ! A ne spomnim se imena firme, veš ! Ušlo mi je ob vseh teh zvenceh imenih, ko vsak dan moja ušesa napolnjujejo nova in nova imena blagovnih znamk. Da o mojih že dodobra skisanih možganih niti ne govorim, prekleto ! Včasih mi zaciklajo kot kakšen star zjeban kompjuter ! Še malo, pa ne bom več vedela niti tega, kako se sama pišem in kako mi je sploh ime !« se je pošalila.

»Saj niti ni važno... Ime firme mislim ! Zakaj pa so to firmo sploh prodajali in to, kot si rekla takrat, za več kot ugodno ceno ?« sem razpredal svoje misli dalje.

»Ugodno ceno ! Si nor ! Za drobiž je šlo, za kurčev drobiž, Mark ! Takrat si za ustanovitev nove firme po yugo geniju Markoviču plačal cela dva takratna jurja in si imel podjetje. Oni dve, Dunja in Majda, pa sta za celo ulaufano predstavništvo dali nekaj več kot dvajset jurjev. Pa ne vsaka po dvajsetaka, kje pa ! Obe skupaj dvajset posranih jurjev !«

»Če je bilo predstavništvo le na papirju, je bilo še to preveč ! Kaj ti bo predstavništvo, če za njim nimaš zastopstva ?« sem ji govoril nasprotno argumente.

»Česa ni imela ta Walt ali Waser ali Walt Disney jebentikruefiks firma ? Zastopstev ? To predstavništvo je takrat imelo izključno zastopstvo za nekaj največjih svetovnih brandov s področja kozmetike, poba ! Dior, Lancome, Chanel, Givenchy... Da ti ne naštevam dalje ! Stavim svojo sicer že kar dobro rabljeno vagino, da bi te hudo zbolela glava ! Pa ne ona spodaj, miško !« se je pošalila.

»In ?« sem zazijal in preslišal njen dovtip z vagino na koncu.

Takšna zastopstva so bila takrat vredna milijone, sem pomislil ob imenih, ki jih je naštela.

»In to še ni bilo vse. Firma je imela, vsaj kolikor vem, tudi ekskluzivo za veleprodajo teh istih izdelkov pri nas, na Hrvaškem in v Bosni. Biznis za crkmit, Mark ! Da po-piz-diš ! In to za jebenih, ušivih dvajset jurjev !«

»Ne razumem... Zakaj pa sta se potem odločili za maloprodajo in le za Regency ? Veliko več bi iztržili, če bi prodajali tudi na veliko ! To ve vsak, ki je vsaj povohal osnove ekonomije !« sem naštel nekaj novih argumentov k vse bolj čudni zgodbi.

»Kdo pa pravi, da sta se temu odpovedali ? Ali vsaj... Da se je temu odpovedala Dunja ?« je dejala in me čudno pogledala.

Premišljeval sem in molčal.

Dunja mi, razen njenega Regencya, nikoli niti z besedo ni omenila kakšnega drugega posla. Kakšne druge firme, kjer bi naj bila lastnica ali vsaj solastnica.

»Torej ima Dunja še druge firme ? Za veleprodajo kozmetike ?«

»Itaq ! Na to lahko mirno staviš, dragec ! Regency je le neke vrste krinka, vstopnica... Zakaj pa misliš, da je rinila z Regencyem najprej v Beograd, zdaj hoče še v Skopje, potem pa še v Moskvo ? Ko si z Regencyem nekje odpre vrata, potem tam začne harati tudi s prodajo na veliko ! Zdaj se to, kot slišim, že na veliko dogaja v Srbiji, potem bo na vrsti Makedonija, potem Rusija, pa... Ne vem sicer, kako to doseže pri principalih, ala Dior, Chanel in pri njim podobnih... Da ji to sploh pustijo. Drugače imajo glede tega sila stroga pravila, veš ! En zastopnik in basta, the end, konec štorije... A njej, Dunji, vseeno nekako rata ! Vsaj do sedaj ji je ! In mislim, da ji bo tudi v bodoče ! Mark ! Nje nihče in nič ne zaustavi !« je dejala Kristina.

Gledal sem jo in molčal.

Iz misli me je zdramil šele njen glasen klic.

»Ej, poba... Prinesi mi en dvojni viski ! Potrebna sem ga !« je zaklicala natakarku kar čez pol vrta in jaz sem se ji brez zadržka pridružil tako, da sem natakarku pokazal dva prsta.

Kaj pa naj bi drugega ?

Jokal ?

Lina je tisti vikend preživela pri meni in hudo vesel sem bil, da nisem ostal sam samcat, obkrožen le s svojimi mislimi, s svojimi dvomi.

V petek proti večeru sva šla v kino in si ogledala eno lušno, čeprav za moj okus malce preveč skupaj zmetano mladostniško limonado v stilu »šola - zateženi starši - prijatelji - ljubezni - prepiri - happy end« in ko sva se pri vračanju domov ustavila pri McDonaldsu, se mi je Lina nenadoma zazdela hudo zamišljena. Če že ne kar žalostna.

»Kaj je narobe, malecka ?« sem jo vprašal, medtem ko sem jaz srkal kolo, ona pa je brez vsake volje pikala krompirčke in jih valjala po neki čudni omaki.

»Nič... Tuga !« je dejala naveličano.

»Tuga ? Mislil sem, da ti je fino, da greva v kino, pa na ta tvoj burger!« sem dejal in opazil, da se burgerja še dotaknila ni.

»Ma, saj je... Fajn, ja... Samo...«

»Kaj ljubica ?«

»Oči !? A si ti zaljubljen v Dunjo ?« me je presenetila.

»Hmm... To je pa malo komplicirano vprašanje za McDonalda, veš ! In če ti povem po pravici, še sam ne vem, kaj bi ti odgovoril...« sem priznal.

Dunja se je kot trpka, stalna in ostra bolečina še vedno trdno oklepala mojega srca. Pojavila se je ob vsaki moji misli nanjo in potem dolgo dolgo ni pojenjala.

Lina je le kimala.

»Zakaj pa to sprašuješ ?« me je zanimalo.

»Oh.. Kar tako...«

»Zaradi Dunje ?«

Le odkimala je.

»Zakaj pa potem ?«

Nekaj časa je molčala, potem pa me je pogledala s svojimi bistrimi očmi.

»Oči... Kdaj pa si bil potem nazadnje zaljubljen ? A v mami ?«

»Seveda ! V mami !« sem skesano, a z velikim veseljem priznal svojo krivdo.

Spet je le molčala in kimala.

In takrat se mi je posvetilo.

»Lina, ljubica... A si mogoče ti zaljubljena ?« sem jo vprašal kar se da blago.

Pogledala me je začudeno. Verjetno je pomislila, kako sem lahko uganil njeno tako veliko skrivnost.

»Ne vem... Mogoče sem, ja... No, mislim, da sem !« je priznala in ob tem sramežljivo sklonila pogled.

Vedel sem, da ji je zares hudo nerodno.

»Si se o tem pogovorila z mami ?« sem bil previden.

»Sem... Pa ne razume ! Pravi, da me meče prezgodnja puberteta ! A je to kaj takega, če si zaljubljen ?« je kljubovalno vprašala.

Opazil sem, da je tik pred tem, da zajoče.

»No, odvisno... Od tega, kdaj si zaljubljen, v koga si zaljubljen, tudi od tega, če tudi on ali ona ljubi tebe... Ljubezen je lahko tudi boleča, veš !« sem ji poskušal na čim bolj blag način povedati nekaj modrosti, za katere pa sem vedel, da ne bodo pomagale.

Še nikoli niso.

Bolezen, imenovano ljubezen, je moral vsak preboleti sam, da jo je potem tudi razumel. In če je imel srečo, je to bolezen preboleval le enkrat.

»Torej se vidva z Dunjo ne ljubita ?« je spet zamenjala temo.

»Povedal sem ti, da je to komplicirano... Starejši kot je človek, težje je, veš !« sem skorajda potarnal.

»Dunja pravi, da ona tebe ljubi... A da ti nje ne ljubiš ! Ne več...« je dejala Lina in me očitajoče pogledala.

Hudiča !

»In kdaj sta se z Dunjo vse to uspeli sploh pogovoriti ?« me je matral firbec kot hudik.

»Včeraj zvečer... Pa ne bodi jezen, oči !« je dejala proseče.

»Zakaj pa bi bil jezen ?« sem se začudil.

A misel, da se moja hči, ki jo je očitno res začela metati puberteta, da se moja hči o tej stvari pogovarja z žensko, ki njej trdi, da me ljubi, meni pa pove, da ima skoraj trideset let starejšega ljubimca.

Ja, že sama misel na to je bila zelo zelo neprijetna.

»Mislim... A ne boš jezen, ker sem se o tem pogovarjala z njo ! Veš, z njo se je tako fajn pogovarjati ! Sploh o tako kompliciranih stvareh, veš...«

»In kako je ime temu srečnežu, v katerega se je zaljubila moja princeska ?« sem vprašal zarotniško in speljal pogovor drugam.

»Blaž...« je dejala tiho.

»Tvoj sošolec ?«

Njen zadržan pogled mi je dal misliti, da je takšen način spraševanja že kar preveč zasliševalski.

»Ne, dve leti je starejši od mene... No, hodi pa na našo šolo, ja... In igra košarko in pleše pri naši skupini ene dve brake dance točki !« je naštel.

»Lepo...«

»No, vsaj hčerka je srečno zaljubljena... Zaljubljena ? No, bolj verjetno je, da gre le za tista prva, nedoločena in nedorečena čustva. Ko si zbehan in ne veš za kaj sploh gre. Prva Linina ljubezen ? Hmm... Prej simpatija ! Ena stopnja po Rihterju pred zaljubljenostjo. A to je šele prvi predpotresni sunek !« sem pomislil.

»Boš še kaj poklical Dunjo, oči ?« me je vprašala in se spet zapeljala na relacijo oči-Dunja.

Verjetno se ji je v tistem trenutku zdela veliko bolj varna.

Z manj pastmi.

Zanjo, seveda !

»Ne vem...« sem priznal.

»Mislim, da bi si ona želela, da jo pokličeš, veš !« je ugotovila poznavalsko.

»Misliš ?« sem se začudil.

Pomislil sem, da v tej vlogi srečne-nesrečne zaljubljenosti Lina prevzema vlogo tistega, ki zna tolažiti in...

Razumeti ?

»Res, oči ! Prepričana sem, da Dunja komaj čaka, da jo pokličeš !« je zatrdila.

Nisem ji odgovoril, samo objel sem jo in odšla sva domov, kjer sem ji pustil, da me je premagala pri remiju.

Na Blaža je ob tem povsem pozabila.

Jaz pa na Dunjo ne.

30. del
VARIUM ET MUTABILE SEMPER FEMINA

V PONEDELJEK ZJUTRAJ, POTEM KO SEM LINO ODPELJAL V ŠOLO, NATO PA ODDAL SVOJ AVTO NA OBVEZNI SERVIS, ME JE POKLICALA ANA.

ANA BIGERMAN.

»Jutro, Mark !« je pozdravila zelo optimistično radoživa za razmeroma zgodnje ponedeljkovo jutro.

»Jutro...« sem zadržano odzdravil in pomislil, da je za dvajsetletnico ta ura verjetno hudo naporna ura.

Že za vstajanje, kaj šele za resne pogovore.

Sedem in dvajset minut !

»Mislila sem, da je bolje, če vas pokličem bolj zgodaj...« je nadaljevala, kot da bi slišala moje misli.

Molčal sem, saj si nisem znal predstavljati drugega vzroka za njeno zgodnje vstajanje v ponedeljek zjutraj, kot to, da jo zanima ali bom njeno ponudbo sprejel ali ne.

Meni pa se o tem res ni dalo razpravljati. Ker o tem, ob vseh drugih neznankah, niti razmišljal nisem. No, mimogrede že, a...

»Imate danes natrpan urnik ?« je nadaljevala.

»Kar... Kup sestankov imam napovedanih !« sem pojasnil.

»Bi lahko katerega odpovedali ? Zame ?« je dejala proseče.

»Bojim se, da ne... Ja, Ana, bojim se, da je za kaj takega prepozno ! Vse je že dogovorjeno in neresno bi bilo od mene, če bi zdaj vse skupaj odpovedal ! Verjetno bi nastala prava zmeda, če bi poskušal napraviti kaj takega !« sem ji pojasnil.

»Oh, saj... Zmeda je že ! In to zelo velika, Mark !« je dejala.

Pomislil sem, da ima prekleto prav.

Okrog mene je bila res zmeda.

Povsod.

V službi, v mojem privatnem življenju.

V službi sem se potem vseeno preko poslovne sekretarke opravičil in prestavil prav vse sestanke, napovedane za tisti dan. Potem, ko sem se končno s taksijem odpeljal proti bistroju v Holiday Inn-u , sem med

vožnjo razmišljal o pismu, ki ga je Lattanzi pisal Kralju in ki je, kao po pomoti, zašlo tudi v moj elektronski poštni predal.

»Lattanzi je Kralja naslavljaj z dragi in spoštovani Avgust. Dokaj neposredno, saj je pri tem uporabil celo zelo osebni pridevnik dragi in ga naslovil z osebnim imenom Avgust in ne s priimkom. Pa vseeno tudi s spoštovanjem ! No, vse skupaj bi lahko bilo tudi po italijansko zabeljeno s precej latino pretiravanja, a... Dragi in še spoštovani ?! « sem razmišljal.

Razpredal sem naprej.

»Če uporabljaj oboje, potem to pomeni, da se osebno dobro poznata, da to ni njuno prvo srečanje, verjetno niti ne prvo sodelovanje... A tisti spoštovani Avgust in potem še zelo natančen raport dogajanj verjetno pomeni tudi to, da je Kralj tisti, ki vodi to tiho vojno proti za zdaj neznanim sovražnikom. Kralj je v tej igri potemtakem nekakšen cesar in vojskovodja, Lattanzi, kljub svoji finančni moči, pa le nekakšni vazalski vitez, ki vestno izpolnjuje cesarjeve ukaze in ki se ob zagotovljeni zmagi lahko nadeja tudi velikega kosa zmagovalne pogače.«

Zadovoljno sem si prikimal ob teh zaključkih. Nekaj od tega je zagotovo držalo !

»V igri naj bi bilo vsega skupaj nič manj kot 200 milijonov evrov ! 100 jih zagotavlja Lattanzijeva Banka SEL, 100 pa jih v obliki kredita z garancijami te iste banke SEL dobi tudi podjetje Agendis. Agendis... Hčerinsko podjetje TEX-TON-a !« sem sam pri sebi ponavljal dejstva iz pisma.

Tu mi nekaj ni šlo v račun.

»Zakaj Kralj skriva, da je povezan s TEX-TON-om ? Ali da je celo eden večjih akterjev v tej mednarodni korporaciji ? Povrhu vsega pa meni zagotavlja, kako hoče TEX-TON zaustaviti na njegovi uničevalni poti. Je mogoče Kralj potemtakem tudi skriti, tihi lastnik v LPG ? To, da je Lattanzi zapisal, da je 50 milijonov evrov kredita Agendis plus 50 od banke SEL namenjeno projektu LPG, bi že lahko govorilo temu v prid. Konec koncev imata LPG-jevi hčerinski družbi velik primanjkljaj in jima grozi stečaj ! Torej bi dokapitalizacija družbe s sto milijoni verjetno rešila LPG stečaja dveh njenih podjetij ! In potem še tistih dvakrat po 10 milijonov evrov za odkup deležev v našem R&M ! Za odkup od koga ? Frenka ? Ta je že prodal... Meni je Kralj ponudil tri milijone, kam bo torej še s sedemnajstimi, ki jih je namenil za odkup deležev v R&M ? Ani Bigerman ? In če Kralj sanira LPG s 100 milijoni, zakaj bi potem sploh še kupoval deleže v R&M ? «

Nekje na sredi poti je taksist nenadoma zaustavil in sočno zaklel.

»Je kaj narobe ?« sem se pozanimal.

»Nesreča ! Vlačilec je v križišču zbil osebni avto in zdaj je vse postavljeno križem kraž in na počez po vsej cesti... Ne da se mimo ! Bog si ga vedi, koliko časa bo trajalo, da vse to umaknejo. Okrog bova morala !« je dejal in se usmeril proti predoru po gradom.

Spet sem se potopil v svojo analizo Lattanzijevega pisma.

»In kaj, za vraga, sta projekta »Moskva« in »Tezej« ? Je projekt Moskva pravzaprav projekt Dunjinega Regencya v Rusiji ? Bi Agendis in Banka SEL celih 40 milijonov evrov v Regency vložila ali bi bil Kralj samo posrednik v tem poslu ? In bi Dunji na ta način omogočil izjemno dober, malone sanjski finančni aranžma na relaciji Regency - Agendis - Banka Napoli - Banka SEL - Lattanzi. Pri Dunji bi prej prisegel na zadnje, na kredite. Dunja hoče biti neodvisna in samostojna in ne vem, če bi pristala, da ji neki zajebani Kralj, pa čeprav njen ljubimec, šment, diha za ovratnik ! In Tezej ? Kdo v tej zgodbi je ubil ali še mora ubiti minotavra ? In kdo, ali, še bolje, kaj je minotaver ?« so se vprašanja nizala drugo za drugim.

In potem še Ana Bigerman...

Kakšna je njena vloga mi še vedno ni bilo jasno.

Jasno mi je bilo pri njej le to, da je sila vztrajna, zagnana in neposredna mlada damica.

Ki ima tudi na milijone evrov kapitala ?

Ali pa je le mala, prikupna marioneta, katere niti pa so v rokah nekoga drugega ?

Malo preden me je pred Holiday Inn-om taksit odložil, me je poklical Boris.

Tudi zanj je bila takšna ura zgodnja, čeprav je bilo že osem in čez. Boris je v odvetniško pisarno Mayer, kjer je bil zaposlen že od konca študija dalje, prihajal ponavadi šele malo pred deveto.

»Mark ! Pa kje si ti ? Nič se ne javiš ! Kaj se dogaja ? Kaj je novega ?« je spraševal.

»Novega ? Nič... Dela in problemov čez glavo in še čez !« sem se potožil.

»Ne veš najnovejšega ?« je navrgel z glasom, ki je dal vedeti, da komaj čaka, da mi razkrije nekaj šokantnega.

»Česa ? Si včeraj zvečer na Lotu zadel sedmico in si zdaj milijonar ?« sem se pošalil.

»Ma, daj, bodi resen ! Bolj dramatične stvari se dogajajo ! PKA je v petek zjutraj začela preiskavo v LPG ! Ne le informativne pogovore kot pri vas, pač pa pravo in čisto zaresno preiskavo ! Pa ne le PKA ! Še pred njimi se je v LPG baje vtaknila tudi Agencija za trg vrednostnih papirjev ! Slej kot prej pa se bodo zagotovo prikazali še kriminalisti ! Za posrat, fant !«

»Boris ! Od kje tebi vse te informacije ?« sem vprašal, saj me je že dalj časa mučilo to, da je bil Boris z informacijami ves čas najmanj korak pred mano pri vseh teh stvareh.

»Kako to misliš, od kje ? LPG vendar zastopa naša pisarna ! V petek sredi dopoldneva so klicali našega starega in Mayer je takoj prevzel zastopanje ! Ne boš verjel, a že ob dvanajstih smo imeli sestavljen krizni štab, ki je delal cel vikend in to samo na LPG !«

»A... Tako...«

»Za zdaj ni videti kaj hudega, a nekaj vseeno ni čisto tako, kot bi moralo biti. Naš stari nas je namreč razdelil v dve skupini. Ena bo reševala spore z obema agencijama, druga, v kateri sem tudi jaz, pa bo obdelala pravne vidike stečaja dveh hčerinskih družb LPG-ja ! Mogoče le jaz v tem vidim strahove !? A res je ta delitev in celo blokada informacij med tema dvema našima skupinama zelo neobičajna praksa za našo pisarno !« je nadaljeval.

»Pa misliš, da bo do stečaja sploh prišlo ?« sem vprašal, ko sem se spomnil na Lattanzijevih in Kraljevih sto milijonov.

Problemi LPG z agencijama me sploh niso zanimali.

»Seveda bo ! Razen, če se jim kar nenadoma ne pokaže sama devica Marija s kakšnim čudežem v rokavu ! No, mislim, da nimajo šans, Mark. Zdaj naši financarji sicer mrzlično premetavajo njihove cifre, če bi morebiti nekako le lahko izsilili likvidacijo in stečaj pometli pod preprogo. A, kot je videti, vsaj za zdaj, zelo slabo kaže !« je dodal.

»In kdo pridobi pri likvidaciji in kdo pri stečaju ?« sem vprašal.

»Uh... Težko rečem... Pri likvidaciji lastnikom, torej LPG, vsaj nekaj kane, potem ko odprodajo, kar se odprodati še da in ko poplačajo upnike. Pri stečaju pa sam bog ve... Verjetno tisti, ki bi od stečajnega upravitelja potem kaj poceni kupil. No, lahko vse, celi firmi, ali pa le dele firm. Ja, ta bi verjetno pridobil več, kot pa lastniki ob likvidaciji !« mi je razložil.

»Kaj pa dokapitalizacija teh dveh firm ? Ta ne pride v poštev ?«

»Fant, to bi bilo tisto, kar sem ti omenil že prej ! Da se jim pri belem dnevu prikaže sama sveta Marija ! Pa še kak zborček angelov z njo !«

»Nič jim ne zavidam...« sem dejal in po svoje tako tudi mislil.

Če so problemi, je že ena fronta dovolj, da čez noč osiviš, če pa moraš vojno bojevati na dveh ali celo treh frontah.

»Kako pa kaj drugače ?« je vprašal Boris.

»Oh, po starem... Z Dunjo sva se razšla !« sem povedal.

»Ma, ne ! Daj, no ! Ne verjamem !« se je začudil.

»Verjemi...« sem pritrdil.

»In kaj je vzrok ?« je bil radoveden kot vedno.

Malce sem pomislil, potem pa vseeno bleknil.

»Drug moški ! Drugega ima, Boris !«

V tistem trenutku je tudi Borisu zmanjkalo štrene in je utihnil.

A ne za dolgo.

»Varium et mutabile semper femina, Mark !« je dejal razločno in počasi.

»Boris, noben prekleti Ciceron nisem, a veš !«

»Škoda, da nisi. No, to približno pomeni kot... Vse ženske so nepredvidljive cipe !« je prevedel iz latinščine.

»Vse ? Prav vse ? Tudi tvoja Barbara ?« sem odvrnil, ko me je zares razjezil s takšno izjavo.

»Prasec !« je dejal in odložil.

Sam pa sem si polglasno ponovil njegov prevod iz latinščine.

»Vse ženske so nepredvidljive cipe ??« a sem si na koncu to postavil kot vprašanje.

Še preden sem vstopil v bistro, kjer naj bi se dobil z Ano Bigerman, sem se spomnil nečesa pomembnega.

Neke male, morda nepomembne, morda pa vseeno ključne povezave.

In sem znova zavrtel Borisovo številko.

»Upam, da te ne motim pri obrambi kakšnega na smrt obsojenega !« sem dejal v vnovičen pozdrav.

»Edini na smrt obsojeni, ki ga trenutno poznam, si ti !« mi je zabrusil.

»Boris... Rabim zaupno informacijo !«

»A res ? A ti jaz delujem kot kakšen prekleti urad za zaupne informacije ?« se je dušal.

»No, ne ravno to... A če mi to poveš zaupno, jaz pa ti obljubim, da bom to obdržal zase ?!« sem poskušal zlepa.

»Bom kršil odvetniški kodeks, Mark !«

»Pa saj ti ga neprestano kršiš, jebemti ! Zakaj si se pa ravno zdaj odločil, da boš kar naenkrat postal tako zajebano moralen ? Zato, da me jeziš ? Če si jezen zaradi tiste opazke prej... Oprosti, a tudi meni ni bilo vseeno !« sem se opravičil.

Malo je pomolčal.

»OK ! Zini že, kaj te muči ! Cela ekipa čaka name !«

»Boris... A je mogoče med lastniki LPG-ja tudi kakšna firma z imenom Agendis ?«

Spet je na drugi strani zavladal molk.

Spraševal sem se, zakaj.

Ali Boris brska po kakšnih dokumentih ?

Ali pa enostavno razmišlja ali bi mi odgovoril ali ne.

»No ?« sem postal neučakan.

Na vratih sem namreč zagledal Ano Bigerman, ki mi je pomahala in se z nasmehom na ustih napotila proti meni.

Nič kaj mi ni dišalo, da bi se v pričo nje pogovarjal o LPG-ju, Agendis in še čem podobnemu.

»Mark...« sem končno zaslišal z druge strani.

»Ja ?!«

»Tole ti sicer ne bi smel razkriti, a vendar...« je odlašal.

»Ma daj, Boris ! Veš, da bom obdržal zase ! Prisežem !« sem se zaklel.

»OK... Firma Agendis se pojavlja le v enem ali dveh starih zaznamkih, Mark... Torej v starih notarskih listinah in v registrskih vpisih. To se pravi... Ja, so, bili so lastniki, a zdaj niso več ! Svoj delež so prodali že pred časom !« je dejal in prekinil zvezo.

Le še nekaj metrov je bilo med Ano in menoj.

Hodila je počasi in sila lahkotno. Njeni boki so se med hojo gibali kot pri plesu. Pa ne izzivalno. Prej graciozno, ko je njeno telo kar plavalo po grobem tlaku, kot da nad njim dobesedno lebdi.

In takrat mi je v glavo šinilo novo vprašanje.

Pravzaprav nov nesmisel !

»Le zakaj hudiča Boris o tem Agendisovem lastništvu v LPG govori tako skrivnostno, če pa so to podatki, ki so v poslovnem registru in so kot taki javni in vsem dostopni ?« sem se vprašal.

31. del STARA KAŠČA

ANA JE IMELA SVOJ MALI CITROENOV C3 PARKIRAN V GARAŽNI HIŠI ZRAVEN HOLIDAY INN-A.

KO ME JE PREPRIČALA, DA SEM ZA TISTO JUTRO ODPOVEDAL VSE SESTANKE, JI OBLJUBIL, DA BOM NA SREČANJE Z NJO ZAGOTOVO PRIŠEL IN KO SEM JI DOPOVEDAL, DA IMAM SVOJ AVTO NA SERVISU, SE JE PONUDILA, DA BO VOZILA ONA, LE DA NAJ JAZ SAM NEKAKO PRIDEM VSAJ DO HOLIDAY INN-A.

»Avto bom namreč dala kar v garažno hišo, saj se mi ne da iskati prostega parkinga po vsej Miklošičevi. Vi pa tačas razmislite, kam bova potem sploh šla !« je dejala in hotela prekiniti.

»Kako to mislite, kam bova potem šla ?« sem se začudil.

»Mark... Rada bi, da greva nekam ven iz mesta, nekam... Nekam, kjer bova zagotovo sama, kjer naju ne bo nihče motil ! Razmislite ! Povsem zaupam vaši izbiri, veste ! Ne razočarajte me !« je pojasnila in zares prekinila.

Njeno nalogo, naj je ne razočaram, sem vzel zelo resno.

A težava je bila v tem, da se nikakor nisem mogel odločiti, kam naj bi sploh šla.

Omahoval sem med Gorenjsko, točneje Bledom in Bohinjem, potem Notranjsko, ker se mi je Primorska za pogovor vseeno zdela malo predaleč, a glede Notranjske sem se spomnil le na Rakov Škocjan. Potem sem pomislil še na Dolenjsko, kjer pa mi prav tako nič pametnega ni padlo na pamet.

Bolj kot sem po spominu iskal samotne, a prijetne kraje, kjer bi imela mir, manj sem vedel, kje bi to lahko bilo.

Nato pa sem se spomnil prijatelja in sošolca iz gimnazije, ki je diplomiral na ALU in je večino časa kot zelo uspešen slikar preživel v Ljubljani ali Parizu, imel pa je tudi sila cartkan vikend nekje nad Gabrovko. Le nekaj kilometrov ven iz Litije. Večkrat me je vabil naj ne samo da se pri njem oglasim, temveč da naj vikend, ko njega ne bo, uporabljam kadarkoli hočem.

Poklical sem ga.

»Zoran, živijo ! Kje si zdaj ? Uslugo rabim !« sem ga nagovoril.

No, bolj kot nagovoril, sem ga kar...

Kar napadel !

In to uspešno.

Zoran je bil tisti čas v Ljubljani, vikend je sameval, ključ je bil skrit pod velikim loncem s hortenzijami malo stran od vhoda, hladilnik je bil založen, klet pa tudi, mi je pojasnil.

»Je mlada in brhka ? Lepotica ? Misliš, da bi mi pozirala ?« se je na koncu še pošalil.

Med vožnjo do Gabrovke in potem še nekaj kilometrov navkreber, prodaje mojega deleža in tudi drugih s tem povezanih zadev z Ano nisva niti omenila.

Pač pa me je Ana veliko spraševala o delu v R&M. Bila je iskriva in zelo radovedna in presenetilo me je, da toliko ve o našem poslu. Sploh pa o sami agenciji R&M.

»Veliko berem...« je skromno odvrnila na mojo pohvalo.

»In kaj počnete drugače ?« sem bil radoveden tudi jaz.

»Zdaj je pred mano diploma. No, nekje proti koncu pisanja diplomske naloge sem ! Nato še zagovor in... Kaj bom potem ? Po pravici povedano, ne vem ! Rada bi si našla čim bolj zanimivo in dinamično delo. Samo to vem !« je dejala zelo resno.

»Pri vseh teh milijonih, ki jih menda imate, vas zanima in mika trdo in garaško delo ?« sem se naredil presenečenega.

Pogledala me je in se posmehnila.

»Veste, Mark... To, z milijoni, je dolga in komplicirana zgodba ! A kdo ve, mogoče vam jo kdaj tudi povem !« je rekla in pri tem kot v potrditev tudi prikimala.

Pogled nanjo me je spominjal na dekleta s faksa. Seveda tista iz časa, ko sem tudi sam študiral. A tista dekleta razen Ani podobne zunanje prikupnosti niso imele veliko skupnega z mladenko, ki me je vozila v svojem avtu na vikend mojega prijatelja.

Ana je bila že na videz drugačna, zelo ljubka sicer, a po svoje tudi veliko bolj ženstvena, kot pa so bila dekleta iz moje mladosti. Svoje so seveda naredila oblačila, ki se ne dajo primerjati z neosebnimi, pustimi, skoraj uniformiranimi iz tistega davnega časa. A vseeno ! Ana je imela tudi lepo in vitko telo. Pa ne, da bi je bila le kost in koža. Ne ! Njena postava je bila polna, a vseeno sloka in obline so bile le tam, kjer pač morajo biti. Poudarjene prsi, boki, zadnjica.

In če odmislim vse te lepote primerjave, je bila glavna razlika med njo in med dekleti iz mojega časa samozavest. Ana jo je premogla toliko, kot je ni premogel cel razred deklet iz moje mladosti.

»Ste kdaj pomislili, da bi se spet poročili ?« je vprašala nenadoma, kot da je začutila, na kaj v tistem trenutku mislim.

Ne vem.

Ali pa sem tako očitno zijal v njene noge, prsi ali njene lepe dolge lase !

»In, kako sploh ve, da nisem poročen ?« mi je šinilo.

Sam pri sebi sem se nasmehnil.

»Da bi se spet poročil ? Uf... Ne vem če bi me katera sploh še hotela, Ana ! Z leti sem postal zakrknjen samec. Mislim, da bi vsaka tisočkrat premislila, preden bi sploh tvegala !« sem se zasmeljal, a sem se ob tem spomnil tudi Dunjinih besed, da midva nisva več za resno zvezo.

Oba ?

Ali le ona ?

»Ko se bo našla prava...« se je zasmejala tudi Ana in na moj znak zapeljala v desno do vikenda, ki je stal skrit za smrekami.

Pravzaprav to ni bil čisto pravi vikend.

Prijatelj Zoran, slikar, ljubitelj umetnosti in velik zbiratelj, je nekje pod Gabrovko na Dolenjski strani našel veliko, več kot 250 let staro kaščo, ki jo je na licu mesta razstavil na prafaktorje. Potem jo je v celoti prepeljal v Gabrovko in jo na svoji parceli na novo spet sestavil v prvotno obliko. Takšno, kot je bila pred 250 leti ! Sosedje so začudeno gledali in se samo križali.

»Če bi zidal desetkrat večjo novo vikendico, bi bilo desetkrat ceneje !« so šepetali, se križali in zmajevali z glavami.

A Zoran je vztrajal, saj se je v kaščo dobesedno zaljubil.

In da je bilo vse kot je treba, je bila tudi okolica in notranjost kašče na koncu opremljena v podobnem stilu. Vse seveda ni moglo biti tako, kot pred 250 leti, a občutek, da si se z vstopom v ta mali svet kar naenkrat znašel nekje v čarobni preteklosti, pa človeka vseeno ni pustil hladnega.

Niti Ane Bigerman ne.

»Joj ! Saj tu je... Tu je kot v pravljici !« je komajda izdihnila in obstala s široko odprtimi usti.

Kašča je bila sestavljena iz treh prostorov. Glavnega prostora s kuhinjo in jedilnim delom, ostali, večji del tega istega prostora, pa je predstavljal bivalni del. V zadnjem delu kašče sta bila še manjša kopalnica in spalnica.

Medtem, ko si je Ana ogledovala okolico in kaščo, sem jaz pripravil prigrizek iz domačih salam in klobas, ki sem jih po Zoranovih napotkih zares našel v hladilniku.

Seveda si je Ana ta čas vse prostore z zanimanjem ogledala, še posebej so jo zanimali posamezni predmeti. Starinske postelje, skrinje, zajec za sezuvanje škornjev, svečniki, nabožne podobe in slike, lanena posteljnina in posteljne prevleke iz prave čipke.

Osnovne stene kašče so bile seveda prvotne in lesene, brunaste, predelne pa so sezidali po stari metodi iz manjšega kamenja, povezanega in prekrita z mešanico rogoze in malte.

»Pred 250 leti, ko so to isto kaščo prvič postavljali, so namesto malte uporabili blato !« sem pojasnil Ani.

»Kaj pa je tole ?« je vprašala in pokazala na večjo, opeki podobno ploščo, ki je visela na steni ob lončeni peči.

Plošča je bila stara, obdelelih zamolklo glinenih barv, pravokotne oblike, ki pa je bila na robovih lepo zaobljena, tako da je bil predmet prej videti kot nekakšna nepravilna, po dolžini raztegnjena elipsa. Plošča je bila na več delih tudi nazobčano okrušena. Spomnil sem se, da mi je Zoran povedal, da je stara nekaj več kot 150 let in da jo je prinesel nekje iz Koroških rovt. In prav zaradi te svoje preprostosti in nerazpoznavnosti je bila ta plošča sila zanimiv okrasek, ki je marsikomu padel v oči.

»Oh, to pa je prav posebna naprava !« sem se smejal.

»Naprava ?« se je čudila.

»Ja... Grelec je ! To ploščo so postavili v odprto ognjišče, ki ga zdaj nadomešča lončena peč, in jo segreti. Tako segreto so položili v posteljo in počakali nekaj minut. Ko so potem tudi sami legli v to posteljo, je bila postelja že lepo segreta. Pametno, ne ? No, vsaj za tisti čas !«

»Pa se postelja ni vžgala ?« se je začudila.

»Mislim, da so bili toliko previdni, da s segrevanjem niso pretiravali ! Če pa so, je bil ogenj v hiši !« sem se pošalil.

Tudi ona se je zasmejala in me pogledala s široko odprtimi temnimi očmi.

»Veliko veste o teh stvareh !« je dejala tiho, kot da ji je ob tem nerodno.

»Oh, seveda... Vem toliko, kolikor mi je o njih povedal in mi razložil Zoran ! Pred tem sem še bolj spraševal, kot pa zdaj vi !«

»Ste po naravi radoveden človek, Mark ?«

»Mislite... Firbec ?«

»No... Bolj sem mislila na tisto radovednost, ki jo žene želja po znanju. Po tem, da hoče človek vedno več vedeti, da ga vedno kaj novega zanima !« je pojasnila.

»No, potem... Ja, potem vsekakor sem radoveden. A še vseeno v mejah normale, bi rekel !« sem se nasmehnil.

»Ste danes potem tukaj z menoj samo zaradi radovednosti ?«

»Hmm... Tudi ! In zaradi vaše vztrajnosti !«

»Še česa ?«

»No, vsekakor tudi vašega stavka, izrečenega v najinem jutranjem telefonskem pogovoru – VAS ZANIMAJO POVEZAVE MED R&M, LPG IN TEX-TONOM-! A to vprašanje tako in tako pelje k prvemu mojemu odgovoru, k moji radovednosti !«

»Lepo ! Torej... Vprašajte !« je razširila roke in se naslonila nazaj.

Vstal sem, stopil do kuhinjskega dela kašče in na mizo prinesel domači jabolčnik, vino in mineralno.

»Zakaj ste zdaj umolknili ? Vas je postalo strah lastnih vprašanj ?« je smeje izzivala.

Pokazal sem Ani steklenici z jabolčnikom in vinom.

Pokazala je na vino.

»Razmišljam... Razmišljam o tem, kje naj sploh začnem !« sem govoril in mama natakala.

Ana je segla po kozarcu in me pogledala.

»Kaj pa če začneva kar z Avgustom Kraljem !« je predlagala, dvignila kozarec in nazdravila.

»Zanimiva tema, priznam ! In kaj mi lahko poveste o njem ?« sem vprašal.

»Da je prasec ! Da je velik, ve-lik pra-sec !« je zlogovala tako prepričljivo, da ob besedi prasec, kljub svojemu nedolžnemu videzu, sploh ni izgledala čudno.

Nasprotno. Prav prepričljiva je bila videti.

Pravzaprav od nje, Ane Bigerman, tistega dopoldneva v kašči v Gabrovki, nisem izvedel nič kaj novega. Vsekakor pa nič tako pomembnega, da bi k mozaiku, ki sem ga sestavljal že iz dejstev, zapisanih v Lattanzijevem pismu Kralju, lahko dodal kakšen ključen kamenček več.

Razkrila mi je sicer kopico raztrganih, a vseeno verodostojnih podrobnosti o TEX-TON-u in LPG-ju.

Nekatere so bile tudi sila zanimive, če že ne kar pretresljive.

Vsaj zame.

»Poskus prevzema R&M s strani LPG, ki so ga tokrat skrili pod krinko nekakšnega združevanja v novo delniško družbo, sploh ni prvi, veste. Že kakšno leto dni nazaj je TEX-TON večje lastnike R&M pozval na delovni posvet. No, tako so zapisali v vabilo. Sicer pa so zadevo organizirali na zelo visokem nivoju, saj so nas za nekaj dni povabili v Vilo Bled in nas najprej dva dni razvajali s kosili, večerjami, koncerti in obiski Cassinoja. No, potem pa so le prišli z besedo na dan. Individualno, z vsakim posebej, so se pogovorili o morebitnem odkupu deleža v R&M. Ponujali so sanjske vsote, vsaj petkrat več, kot pa bi bila v tistem trenutku realna tržna cena R&M. Vsi lastniki, razen mene, so njihove ponudbe z odrtimi rokami tudi sprejeli ! Le jaz sem si izborila teden dni časa za premislek !« je počasi nizala dogodke izpred leta dni.

»In zakaj potem ni prišlo do te odprodaje deležev ?« sem bil nestrpen.

»Počasi, Mark... Želim, da dobite celotno sliko tistega, kar se je dogajalo takrat !«

»Oprostite...«

»Tisti teden po Bledu, je med večjimi lastniki R&M zavladal pravi kaos. Vsi so bili navdušeni nad ponudbo TEX-TON-a in so v meni videli veliko izdajalko, ki jim hoče uničiti milijonski posel. Tako smo se tisti teden skoraj vsak dan sestajali in pritisk name je bil neznosen ! Celó do anonimnih telefonskih groženj je prišlo !«

»In zakaj so pritiskali na vas ? Zakaj niso svojih deležev enostavno prodali TEX-TON-u ?«

»Mark, si niste nikoli prebrali Družbeniške pogodbe R&M ? Saj ste vendar tudi vi lastnik enega od deležev !« se je nasmehnila.

»Lastnik, ja ! Tako pomemben, da ne le da me niso povabili na Bled, še da se vse to dogaja me niso obvestili ! Pa čeprav sem na drugi strani v R&M tudi zaposlen. In to na enem od ključnih mest ! Pa pustiva to ! Pogodbo pravite... Sem, preletel sem jo, in to takrat, ko sem jo podpisoval seveda. Zdaj leži pozabljena na dnu kakšnega predala pri meni v pisarni ali pa pri meni doma ! Ne vem !«

»Vas, lastnikov manjših deležev niso povabili zato, ker so gledali samo na večje, ključne deleže ! In prav s tem so takrat napravili napako. Bili so prepričani, da se bomo vsi onesvestili ob številkah, ki so nam jih napisali v pogodbe o odkupu deleža!«

»A to še vedno ni odgovor, zakaj do prodaje večine deležev ni prišlo?« me je zanimalo.

»Saj. Zato sem prej omenila pogodbo. Ta namreč določa, da se mora s prodajo vsakega deleža, večjega kot 10 odstotkov, strinjati več kot 75 odstotkov lastniškega kapitala. Torej vsaj 75,1 odstotka ! Brez mojega deleža je bilo torej takrat v igri za odprodajo skoraj 61 odstotkov deležev družbe. In tu je bil ključ. Ob upoštevanju mojega deleža in še nekaj manjših, med katerimi je tudi vaš, potrebnega odstotka za soglasje, torej tistih 75,1 odstotka, niso dosegli ! In prodaja je padla v vodo ! TEX-TON pa se je, kot da se ni zgodilo nič, potem tiho in neopazno umaknil !« je povedala zgodbo do konca.

»Kaj pa mi, manjši lastniki ? Kaj bi bilo z nami, če bi takrat do odprodaje vseeno prišlo ?« sem vprašal bolj iz radovednosti, kot pa zato, ker bi bili v zgodbi pomembni.

»Ne vem... A mislim, da bi vas kasneje odpravili bodisi z odkupom vašega deleža po takratni minimalni realni ceni vašega deleža ali pa... Ne vem !« se je nenadoma zaustavila in pomislil sem, da je hotela povedati še kakšen ključen podatek, pa si je potem premislila.

»In zakaj se vi niste odločili za prodajo ? Hkmm, vi ali... Ali dejanski lastnik, ki ga zastopate ?« sem zavil na področje, za katero sem vedel, da bo sila spolzko.

A poskusiti ni greh, sem pomislil.

»O tem, vsaj danes, ne bi govorila !« je zaključila temo in rahlo nagnila glavo ter se zapeljivo nasmehnila.

Ne vem zakaj, a misli so mi nenadoma znova ušle k njenemu pripovedovanju o njihovih pogajanjih s TEX-TON-om na Bledu.

»Ana... Je bil takrat, na Bledu... Je bil takrat med TEX-TON-ovimi pogajalci tudi Kralj ?« sem vprašal.

Odkimala je.

»Ne ! Vsaj jaz ga nisem ne srečala, ne videla !«

»Kaj pa ljudje od LPG-ja ? So bili prisotni ?«

Odkimala je.

»Da bi jaz vedela, ne... Pravzaprav so bili med TEX-TON-ovimi pogajalci le tujci ! Zame je bil zadolžen nek Italijan. Šarmanten gospod !« se je nasmehnila.

»Italijan ?« sem zinil na široko.

»Ja. Čakajte... Kako mu je že bilo ime ? Enrico ? Ja, Enrico ! A dvomim, da ga poznate, saj je bil takrat prvič pri nas v Sloveniji !« je rekla in nama nalila vina.

»Enrico Lattanzi !« sem rekel tiho in Ana me je prvič zares presenečeno pogledala.

In vino, ki nama ga je nalila ?

Meni se je v tistem trenutku zazdelo mnogo bolj čisto, kot pa prej...

32. del **(SLABA) VEST IN (KRVAVA) PLOČEVINA**

PRAV KO SVA SE Z ANO VRAČALA PROTI LJUBLJANI, ME JE MED DOGOVARJANJEM Z NJO O TEM, KDAJ SE SPET DOBIVA IN KAJ BO KDO OD NAJU SKUŠAL TA ČAS IZVEDETI, ZMOTIL TELEFON.

»Halo, Mark !« sem zaslišal nervozen glas na drugi strani.

Bil je Frenk.

»Si že v Ljubljani ?« je vprašal.

Da sem šel iz Ljubljane je vedela le poslovna sekretarka, ki mu je verjetno to informacijo tudi posredovala.

»Čez kakšne pol ure bom na firmi, Frenk !« sem mu pojasnil, ko sem pred seboj zagledal tablo Dol pri Ljubljani.

»Nujno se morava dobiti, Mark ! Nujno ! Še danes !« je govoril, kot da me sploh ni slišal.

»Frenk, pravim ti, da bom čez pol ure pri tebi !«

»Kako pri meni ? Ne ga srat ! Jaz sem vendar na poti v Koper. Grem na... Pa saj ni važno, kam grem, hudiča ! Mark, pravim, da se morava nujno dobiti ! In se temeljito pogovoriti ! Prekleta ! Vse gre k hudiču ! Vse je v kurcu !«

»Frenk ! Pomiri se ! Kdaj boš nazaj iz Kopra ?« sem vprašal, obenem pa razmišljal, kaj bi šlo lahko tako narobe, da je Frenk ves iz sebe in tako paničen, kot ni bil še nikoli.

Vsaj da bi jaz vedel ne.

»Okrog petih. Okrog petih bom v firmi, ja...« je odgovoril malo bolj mirno.

»OK, torej te čakam ob petih v tvoji pisarni ! Prav !?« sem predlagal.

»Boš res prišel ?« je vprašal, kot da mi ne verjame.

»Me še kdaj ni bilo ?« sem vprašal, presenečen nad njegovim vprašanjem, ki pa je bilo bolj kot vprašanje slišati kot prošnjaja.

Potem je bila zveza prekinjena.

»Težave ?« je vprašala Ana.

»Težave ? No, ne vem... Vedno pride kaj vmes... Nepričakovanega, neprijetnega...« sem govoril bolj samemu sebi.

»Vam je bilo danes, ko je bilo vse tako nepričakovano... Vam je bilo z menoj neprijetno ?« me je vprašala sila resno.

Njene oči pa so bile ob tem bolj temne kot običajno in povrh vsega še vse sijoče od pričakovanja.

Ana me je odložila prav pred našo poslovno stavbo in ko sem prečkal s temno sivim marmorjem obloženo ploščad, sem med oboki na vhodu stavbe presenečen zagledal Dunjo, ki je pravkar stopila skozi vrata.

Stopala je hitro in odločno. Tudi od daleč sem lahko videl, da je jezna, da so njene ustnice tesno stisnjene, oči pa je zožila, kot da bi jo motila in bodla premočna dnevna svetloba.

»Dunja !?« sem jo poklical.

Zaustavila se je in pogledala proti meni.

Ob tem se ji je obraz razjasnil, roke pa so ji, kot da bi ji kar nenadoma popustil krč, sproščeno in prosto padle ob telesu.

Zamajala je z glavo, kot da ne more verjeti, potem pa stopila proti meni.

Bila je oblečena v siv, dvodelen kostim s kratkim, skorajda mini krilom. Med odločnim stopanjem so se njena stegna poudarjeno bočila pod blagom, rahlo preklano krilo pa se ji je ob vsakem koraku dvignilo še malce više in ob tem odkrilo njene dolge in lepo oblikovane noge. Lase je imela spete v kito, tako da je bil njen obraz povsem odkrit. Poteze na obrazu, že tako pravilne, je z make upom še poudarila in...

In bila lepa.

»Moj bog !« sem pomislil.

Mogoče še bolj, kot drugače. Bolj...

»Ženstvena ?«

Videl sem, da se ji ob pogledu name tudi obraz jasni.

»Kaj pa ti tukaj ?« sem vprašal še vedno presenečen, saj kljub mojim povabilom k meni v službo prej nikoli ni hotela priti.

»Mark ! Tebe se iskala ! Celo jutro sem te skušala priklicati, pa si bil ves čas nedosegljiv !« je dejala, a v njenem glasu ni bilo čutiti nobenega očitka.

Prej nekaj takšnega, kot prikriti strah.

Pomislil sem, da v Gabrovki ni ne meni, ne Ani niti enkrat samkrat zazvonil telefon. Po tem sem lahko sklepal, da tam ali signala sploh ni bilo, ali pa je bil zelo zelo šibak.

»Bil sem... Na sestanku !« sem pojasnil.

Prikimala je in se živčno ozrla naokoli.

»Kaj je narobe, Dunja ?« sem vprašal, saj je bilo njeno obnašanje očitno povsem spremenjeno.

Panično ?

Tako nezanesljiva in zbegano prestrašena je bila videti.

Kot kakšen otrok, ki se je sam znašel sredi mestnega vrveža in ne ve ne kod ne kam.

»Moram govoriti s teboj, Mark ! Moraš me poslušati !« je zastokala tiho.

Prikimal sem.

»Seveda ! Povej !« sem jo spodbudil z rahlim nasmeškom.

»Ne tu, Mark ! Pojdiva nekam, kjer bova sama !« je dejala proseče in se kot paranoična ozirala naokoli.

»Že drugič danes ?« me je prešinilo, ko sem se spomnil tudi Anine zahteve po zasebnosti in samoti.

»Lahko greva k meni v pisarno ! Tam bova sama ! Pridi !« sem dejal in jo prijel za komolec.

Živčno je odkimala.

»Ne ! Ne k tebi ! Greva raje k meni ! K meni domov !« je dejala s tresočim glasom, iz katerega je odmeval strah.

To je bilo zadnje, kar sem si želel.

Biti spet sam z njo.

Spomin na tisto najino zadnjo skupno noč pri meni je bil še vse preveč živ. Misel na to, kako sva se vedla kot dva seksualna obsedenca, kot dve teles lačni živali brez čustev, mi je bila vse prej kot prijetna.

Ni bil boleč ta spomin. Ne !

Le še enkrat vsega tega ne bi hotel podoživljati. Še manj pa tistega, kar se je z menoj dogajalo po tisti noči.

Ko sem ostal sam s svojimi mislimi, strahovi, bojznimi, razočaranji in praznino.

Veliko praznino.

»Zakaj pa ne k meni v pisarno, Dunja ? Ne razumem...« sem vztrajal.

»Ne, ne razumeš... A zame je sila pomembno, res ! Prosim, zaupaj mi, Mark !« je dejala skoraj jokaje in me roteče prijela za roko.

V njenih očeh so se nabirale solze in samo čakal sem, kako se bodo udrle po njenih licih.

»Brez avta sem, Dunja. Na servisu ga imam in dobim ga šele jutri zjutraj !« sem pojasnil.

»Ni važno ! Tamle je moj !« je rekla in pokazala čez cesto, kjer je stal parkiran njen srebrni VW terenec.

V roke mi je položila ključe.

Pomirjujoče sem prikimal.

»Mark, vem da sem se vedla... Joj, kaj naj rečem ? Nemogoče ? Ja ! Nemogoče ! In da... Da sem bila do tebe grda ! Zelo grda ! Umazana ! Podla ! In vem, da sem te globoko užalila ! A, Mark... Žal mi je, zares mi je

žal, Mark ! Moraš mi verjeti !« je govorila in z do polovice napolnjenim kozarcev viskija hodila gor in dol ob oknu njene dnevne sobe.

Njena Viviane je sedela na nizki okenski polici in jo začudeno spremljala s svojimi skoraj fluorescentnimi mačjimi očmi.

Jaz sem sedel na robu sedežne in jo prav tako gledal.

Ob tem sem pomislil, da tudi ob vsej njeni lepoti do nje kar naenkrat nisem občutil nič.

Ne ljubezni, ne jeze, ne razočaranja.

Nič.

Popolnoma nič !

Le neko praznino, ki je ostala za vsem veseljem, radostjo in vznemirjenji, ki sem jih občutil v času, ko sem bil z njo.

In tudi neko drugačno, še večjo praznino, praznino, ki je nastala po vseh razočaranjih, po grenkobi njenih odhajanj in sprenevedanj.

In po njenem laganju ?

»Mogoče... Mogoče je tudi lagala !« sem pomislil.

Dunja je sedla zraven mene in mi šla počasi in nežno z roko skozi lase.

»Mark... Verjemi mi, da si edini moški, ki mi nekaj pomeni ! Edini moški, s katerim sem si kdaj želela zares biti !« je govorila nežno.

Njen strah, panika, vsa njena živčnost, vse je kar naenkrat izginilo, kot da je izpuhtelo.

Kar nenadoma je bila spet tista stara Dunja, ki se ima popolnoma v oblasti in ki natančno ve, kaj hoče.

Hladno in preračunljivo nežna, odločena, da bo dobila tisto, kar hoče.

To so govorile tudi njene oči, ki so dobile hladno, sivkast odtenek.

»Mi oprostiš ?« je vprašala, se nagnila k meni in se z ustnicami skoraj dotaknila mojega lica.

»Kaj naj ti oprostim, Dunja ?« sem vprašal in vstal.

Moral sem stran od nje !

Samo stran, mi je ključalo v možganih.

»Vse, Mark ! Vse mi moraš oprostiti ! Da sem bila grda, umazana, podla, da... Mark, tisti, ki ljubi, odpušča ! Mar ne ?« je vprašala in vprašujoče razširila oči.

Prikimal sem.

»In midva se ljubiva ! Tega ne moreva ne zanikati, ne spremeniti ! Midva sva si usojena ! Dolgo, predolgo sem čakala na pravega moškega, na takšnega kot si ti, na tebe in... Mark, razumi ! Nočem te izgubiti !« je dejala in vstala.

Počasi je stopala proti meni.

Njene oči so se ožile in z roko si je šla v sklop kite ter si jo razpustila. Z glavo je za trenutek omahnila nazaj, da so se ji medeninasti lasje prosto razsuli preko ramen.

»Ljubim te, Mark !« je zašepetala s svojim poželjivim, kovinsko zamolklim glasom.

Dunjin terenec sem gnal z več kot sto petdesetimi kilometri na uro. Mimo mene so brzele obcestne table, ki so nakazovale izvoze za Vrhniko, Logatec, Unec, Lom.

A nisem jih videl.

Pravzaprav v tistih trenutkih pred seboj nisem videl ničesar drugega, kot le Frenkov obraz.

In slišal njegov glas.

V ušesih se mi je ponavljajoče oglašal njegov zadnji stavek, ki mi ga je povedal po telefonu.

»Boš res prišel ?« me je vprašal še pred slabima dvema urama.

In zdaj sem prihajal.

Pomislil sem na Frenkovo živčnost v najinem zadnjem pogovoru in se spraševal, kaj se je zgodilo, da je drugače hladnega in preračunljivega Frenka tako razburilo.

Malo pred Postojno, dobrih petsto metrov pred manjšim viaduktom čez avtocesto, sem opazil znak policija in takoj za njim tudi znak za nesrečo na cesti.

Tudi modre luči v daljavi so se zlovešče vrtele.

Dva policijska avta, vozilo reševalcev in še gasilski kombi.

Zmanjšal sem hitrost in z vklopljenimi vsemi štirimi smerniki zapeljal na odstavni pas in avto ustavil tik za vozilom reševalcev.

Ob viaduktu jih ni bilo veliko.

Štirje policisti. Eden je fotografiral, dva sta merila sledi po cestišču, četrti je govoril po prenosnem radiu.

Dva reševalca, ki sta bila pred reševalnim vozilom. Samo stala sta in čakala.

In trije gasilci. Dva sta sedela v avtu, tretji je opazoval policista, ki sta opravljala meritve.

Za menoj je pripeljal Reanaltov Clio in zaustavil. Na avtu sem opazil oznako Ministrstva za pravosodje in pripis Preiskovalni sodnik.

In ko sem se obrnil, sem med gromovjem ob stebru viadukta zagledal tudi kovinsko modro gmoto zmečkane pločevine.

Pločevine, ki je bila včasih Frenkov Audi A6.

»Rad imam varne avtomobile...« je dejal, ko sem ga ob nakupu tega avta v šali zmerjal s hohštaplerjem.

»Najbolje bo, da pokličete mrliški voz !« je reševalcema dejal policist, ki je še malce prej govoril po radiju.

Frenkova dnevna soba je bila velika in svetla.

A v tistem trenutku se mi je zdela temna in mračna.

Maja je sedela in imela obraz skrit v dlani.

A ni jokala.

Videti je bilo, kot da se hoče skriti. Kot da noče biti del vsega tistega, kar se je v tistem trenutku dogajalo okrog nje.

»Mark, Frenk nikoli ni divjal... Nikoli ! Tudi če se nam je mudilo, je vedno smeje trdil, da bolje da pridemo pozno, kot pa nikoli !« je zmajevala z glavo.

To je bila dokaj zapoznena reakcija na tisto, ko sem ji ponovil razlago policistov s kraja nesreče, da je Frenk glede na meritve verjetno vozil preko dvesto kilometrov na uro, izgubil oblast na vozilom in trčil v steber viadukta.

»Bil je na mestu mrtev !« mi je dejal policist, ko sva stala le nekaj metrov od Frenkovega avta.

Če se je tistemu, kar je ostalo, sploh še lahko reklo avto.

Najbolj me je pretresel pogled na mrežasto in zdrizasto razbito vetrobransko steklo, ki je bilo zaradi zrnca razbitin od zunaj snežne barve.

In od znotraj močno rdeče.

»Frenkova kri...« sem pomislil.

Ko sem hotel še bliže, me policist ni pustil.

»Naj preiskovalni in mrliški oglednik opravita svoje. Potem ga bodo gasilci izrezali in... Takrat bo tu že tudi mrliški voz ! Bolje bo tako, verjemite !« je dejal mirno in me odpeljal stran.

»Miliš, da je trpel ?« je nenadoma vprašala Maja.

Odkimal sem.

Zopet sem se spomnil policistovih besed.

»Pri takšni hitrosti in potem takšno čelno trčenje... Tu ne pomaga ne velik avto, ne osem airbagov. Nič ! V trenutku, ko je trčil, je bil mrtev !« mi je dejal.

»Me je samo tolažil ? In sedaj jaz tolažim Majo ?« sem pomislil.

»Pravijo, da je bil na mestu in v trenutku mrtev...« pa sem dejal Maji.

Tiho, zelo tiho.

Zavzdihnila je in vstala.

»Mi boš pomagal, Mark ?« je vprašala, ko je prišla do okna.

»Maja... Seveda ! In tudi na Eriko se lahko vedno zaneseš ! Zanesljiva je in... Pravzaprav bo najbolje, da kar nama prepustiš vse zadeve, razen tistih, kjer bo nujno potrebna tvoja prisotnost !« sem ji ponudil svojo pomoč in tudi pomoč naše poslovne sekretarke.

Prikimala je.

» Hvala, Mark... Boš kaj popil ?« je vprašala nenadoma, kot da bi se zdramila.

»Ne, hvala...« sem odkimal.

»Vidiš... Na takšne malenkosti vedno pozabim. To je bila vedno njegova, Frenkova naloga. Naloga...? Kako hecno se sliši, kaj ne ? A midva sva si res delila naloge, si vedel to ?«

Molčal sem, saj je bilo očitno, da je Maja v tistem trenutku potrebovala monolog.

Pravzaprav neke vrste intimen pogovor sama s seboj.

»Seveda, vzemi moj avto ! Samo... Okrog šestih zvečer ga bom vseeno potrebovala.« je dejala resno.

Njen izraz ni bil ne zaskrbljen, ne žalosten.

Izražal je le neko tiho razočaranje.

»Do šestih bom zagotovo nazaj !« sem dejal, medtem ko sem klical Eriko, poslovno sekretarko.

A ni mi je uspelo priklicati, njena številka je bila ves čas zasedena.

»Misliš, da je res tako hudo ?« je vprašala Dunja, ko sem bil že v veži.

»Maja je bila zelo zmedena, Dunja. Ne vem ! Povedala mi je samo to, da se je nesreča menda zgodila malo pred Postojno. Drugega ne ve niti ona. Rekli so ji le to, da je hudo in da naj bo pripravljena na najhujše...« sem dejal in vzel ključke s predalnika.

Pomahal sem z njimi.

»Še pred šesto !« sem rekel in se obrnil, da bi zares odšel.

Z mislimi sem bil takrat že pri Frenku.

»Mark...« sem zaslišal njen glas, ki je bil zopet rahlo žalosten.

Obrnil sem se.

»Rada bi, da bi bilo med nama vse spet po starem, tako, kot je bilo na začetku !« je dejala tiho in me hotela objeti.

A jaz sem se umaknil.

Le pokimal sem, stopil skozi vrata in jih zaprl.

Lahko bi prisegel, da je na drugi strani vrat Dunja v tistem trenutku sočno zaklela.

Obenem pa mi je šinilo, da sem bil še pred dobrimi petimi minutami v hudo kočljivem položaju.

Ko je zazvonil telefon, je bila Dunja samo še korak do mene.

Njene oči so dobivale čisto poseben lesk.

Preračunljiv in lačen.

A nisem vedel česa.

Mene, mene celega ali le mojega telesa ali celo tega, da bi me znova premagala in dokazala sama sebi, da lahko dobi vse.

V tistem trenutku sem izvlekel telefon in ji obrnil hrbet.

33. del **N A R E D I T I   Č R T O   ?!**

TISTEGA VEČERA SEM DOLGO SEDEL V TEMI SVOJEGA STANOVANJA. OB NOGAH MI JE LEŽAL REX, KI JE BIL VIDETI PRAV TAKO POTRT, KOT JAZ SAM.

KOT DA BI TUDI ON ŽALOVAL. IN REX JE BIL PONAVIDI ŽALOSTEN LE TAKRAT, KO SEM BIL ŽALOSTEN TUDI JAZ.

Pustil sem ga v njegovem žalovanju in premišljeval o dogodkih zadnjih nekaj mesecev.

Bolj kot sem razmišljal, bolj sem bil prepričan, da se mi je življenje v tem času povsem obrnilo na glavo.

Prej sem živel mirno, nerazburljivo življenje poslovno uspešnega ločenca. Ki je sicer imelo nekaj slabih plati, a mi te plati tudi kakšnih hudih stresov in razočaranj niso prinašale.

Potem pa se je začelo dogajati.

Najprej je v moje življenje, povsem nepričakovano, skozi velika vrata in s skoraj kraljevskim bliščem vstopila Dunja.

Nato so se pojavili prvi namigi o poslih, ki so se dogajali nekje v sivem ozadju. Sprva le R&M in LPG. Vse povsem nedolžno in v nekakšnih predvidljivih okvirjih.

Frenk je bil takrat še zelo optimističen in zagret za stvar.

Potem iznenada, od ne vem kje, se je pojavil v mojem življenju Avgust Kralj s svojo vehementno širokopoteznostjo in poznavanjem ozadja. Skrivnosti. In mi mahal s TEX-TON-om in tajnimi dokumenti.

Prišlo je tudi Dunjino razumevanje in njena prijaznost ob očetovi bolezni.

In moje radostno spoznanje, da sem se vanjo zaljubil.

Božični šmarnogorski namig o LPG starega znanca Romana.

Frenkova tiskovka. Še vedno je bil ves zagret, Frenk.

Dunjina prva izginevanja. Najini prvi »dosjeji X«.

Boris, ki je vedno vedel vse in to prej kot jaz.

Očetova pripovedovanja o »bivšem« Kralju.

In potem ta isti Kralj, ki pride s ponudbo o odkupu mojega deleža.

Ana Bigerman, skrivnostna mlada dama, ki se je nazadnje pokazala sama, potem ko sva z Borisom za njo brez uspeha brskala povsod in je bilo že videti, kot da gre za izgubljeno ali celo izmišljeno osebo.

In ta Ana je povečala vložek za odkup mojega deleža, tako da je Kraljevo že tako presenetljivo ponudbo preseгла za skoraj pol milijona.

In nato Lattanzi. San Elpidio de Mare !

Pa Dunja in spet isti Kralj v prekletem Regencyu.

Kristinina pripovedovanja o »nekdanji« Dunji.

Frenkovo prvo priznanje, da nekaj »ne štima, da nekaj smrdi.

Dunjin raftig. Kolpa.

Frenkova potrnost ob Majini nameri, da se ločita. In priznanje, da je svoj delež v R&M prodal.

Hladen tuš vroče savne, ko mi je Dunja povedala, da sta s Kraljem ljubimca.

Gabrovka in Ana Bigerman o Lattanziju.

Frenkov zadnji klic in njegova smrt.

»Vse je v kurcu, Mark!« je dejal nekaj minut pred smrtjo.

Kaj je v kurcu ?

In za krono vsega še Dunjin poskus »come backa«.

Le da je tokrat hotela nazaj v moje življenje skozi mala vrata. Zvito in brez velikega pompa.

»Greva raje k meni domov !« je skoraj jokala.

»Mar res ne morem več kontrolirati dogajanj okrog sebe ?« sem se zgrozil ob misli, koliko oseb je vplivalo na vse te zmešnjave, ki so moj svet obrnile na glavo.

Jaz pa sem le stal ob strani, vse skupaj neprizadeto opazoval in čakal.

Čakal kaj bo, kaj se bo zgodilo, prepričan, da se meni ne more zgoditi nič hudega.

Ves ta čas sem preživel kot v pol snu. Brez da bi o posameznih zadevah premislil, jih skupaj povezoval v celoto, v neko jasnejšo sliko celotnega dogajanja, vpletenosti.

Vedno sem sam sebe cenil kot dobrega analitika in stratega. Vedno sem znal oceniti položaj, predvideti dogajanja in se nanje pripraviti.

Ja, narediti strategijo.

»Oh, v tem sem bil vedno dober. In zdaj ? Pogrnil sem na celi črti ! Tako zasebno, kot v firmi ! « sem se jezil sam nase.

Potem, po kozarcu viskija, sem lahko spet nadaljeval.

Zveza z Dunjo je bila zgrešena, tako zgrešena, da bolj ne bi mogla biti. A sprva je bilo videti tako drugače. Ona je prihajala iz svojega sveta in v njem uživala, jaz sem se v njenega vključil zaradi nje in zato opustil vse tisto, kar mi je bilo v mojem lastnem svetu lepo in drago. V svetu, ki sem si ga sam zgradil po lastnih merilih in željah, hotenjnih. Z Dunjo pa naju je povezovala le privlačnost, magnetizem dveh uspešnih oseb nasprotnega spola v podobnih zrelih letih, zunanost, sprva mogoče tudi občutek obojestranske osamljenosti in občutek, da v življenju nekaj zamujava. Potem sva našla še nekaj skupnih, a nepomembnih vsakdanjih stvari, ki so nama bile obema blizu in... Obema je bila všeč... Spolnost ? No, ja... Pa še ta ni bila vedno tisto, kar sva želela eden ali drugi ! Njej je bilo do čiste, elementarne spolnosti, do samega seksa kot akta ! Do telesnosti in

dokončnega predajanja telesa brez predsodka, brez čustev in brez misli. Zgolj in le za telesni užitek. Jaz bi imel raje spolnost in toplino, bližino, nežnost. Se je ona tega bala ? Hmmm... Dunja... Kot Lotova žena ! Čez dan okamenel solnat steber, ki se ni pustil niti dotakniti in ni pokazal kančka človeškosti... Ponoči pa žareča ognjena krogla, ki te je s svojo vročino lahko tudi posrkala vase ! Ja, Dunja ! In potem še cela plejada razočaranj povezanih z njo. Sploh, če sem se spomnil njenih izginotij. Nanje, a šele potem, ko sem bil sposoben treznega razmišljanja, nisem našel drugega odgovora, kot to, da se je takrat dobivala z drugimi moškimi. Če je imela z njimi podoben odnos kot z menoj, spet zgolj zaradi telesnih užitkov. Seksa. S katerimi moškimi ? S Kraljem in verjetno še s kom. Ni bil problem samo tisti prekleti rafting na Kolpi. Tudi Sarajevo, Beograd, Skopje so naju spremljali kot senca. Mrki najinih stikov za vsaj dva tri dni ob vsakem njenem » poslovnem potovanju « so postali nepisano pravilo.

Šment !

»Čas je, da se spraviš k sebi fant !« sem si dejal.

»Moje sožalje, Mark !« je dejal resno.

Bil je zadnji človek, za katerega bi pričakoval, da me bo v tistih trenutkih poklical.

Avgust Kralj.

Avgust Veliki !

»Ne vem... Ne vem, če sem pravi naslov za izrekanje sožalja ! Bila sva prijatelja in sodelavca, ne pa sorodnika !« sem rekel.

»Vsekakor sta si bila blizu, zelo blizu.« je dejal in obmolknil.

Verjetno je premišljeval, kako naj sploh nadaljuje.

Jaz bi seveda najraje zvezo prekinil.

»Mark...«

»Ja...«

»Mislim, da bi se midva morala pogovoriti... Hkm...« se je odkrhal.

Molčal sem.

»O... Hkm... O določenih stvareh mislim !« je rekel počasi in premišljeno in se vmes spet rahlo odkašljajal.

Avgust Veliki pa v zadregi ?

»O R&M ? Če seveda mislite na odkup mojega deleža. Premislil sem o vsem skupaj in se odločil, da ga ne prodam !« sem dejal in z zanimanjem čakal njegovo reakcijo.

Na drugi strani je zavladata tišina.

Sem mu s tem zmešal štrene ?

Je delal račun brez krčmarja in bil prepričan, da ima moj delež tako rekoč že v žepu ?

»Ne, Mark... Ta trenutek mi je pomembnejša neka druga stvar !« se je končno spet oglasil.

In jaz sem spet molče čakal.

Naj se muči, sem pomislil.

Že zjutraj, potem, ko sva se z Ano odpeljala iz Gabrovke, sem se trdno odločil, da s Kraljem nočem imeti nobenega opravka več.

»Vas ne zanima, kaj mi je pomembnejše od vsega ?« je vprašal.

Trmoglavo sem molčal in čakal.

»Dunja ! Dunja mi je pomembnejša !« je govoril tiho, čisto tiho, z glasom, ki ga pri velikem Avgustu Kralju ne bi nikoli pričakoval.

Naslednje jutro, še preden sem se odpravil k Maji, sem šel do očeta.

Sedel je na vrtu in brezizrazno gledal v grm z vrtnicami.

Številni cvetovi so bili še v popkih in le eden med njimi je kazal zametno, temno rdečo barvo pravega cveta. A čas, da pokaže svojo pravo lepoto, za cvet še ni napačil. Potreboval je še nekaj časa, svetlobe, sonca in toplote.

»Lepe so... Od nekdaj so bile lepe !« sem dejal, ko sem prišel do očeta.

Ta grm z vrtnicami je bil ob hiši od kar pomnim. In vedno je bil takšen. Velik, košat in bujen v svojem cvetenju.

»Te vrtnice je zasadila še moja mama, tvoja babica...!« je odvrnil tiho.

Tudi nje sem se spomnil. Lahko sem jo prav živo videl pred seboj, kako je okopavala te vrtnice, kako jih je vsak večer ljubeče zalivala, jih obrezovala in, tako kot oče, sedela ob njih in jih tiho občudovala.

»Kako je z Majo ?« je moje spomine zmotil oče.

»Dobro... Dobro se drži... Sploh, če pomisliš, kako nenadoma se je zgodilo !« sem bolj povedal svoje misli, kot pa odgovoril očetu.

»Mama pravi, da si bil tam...!« je navrgel.

»Bil...« sem prikimal.

»Je bilo hudo ?« me je pogledal.

»Hudo ? Grdo, oče...! Zelo grdo ! Ko človek vidi kaj takšnega, se vpraša ali ima sploh še smisel sesti v avto...!« sem se izognil opisovanju kraja nesreče.

»Še dobro, da nisi bil z njim...!« je pripomnil.

»Če bi bil z njim, verjemi, da do tega ne bi prišlo ! Da se to ne bi zgodilo !« sem dejal prepričano.

»Kdo ve...« je dejal tiho in zamišljeno.

Nekaj trenutkov sva molčala.

»Kako to, da si prišel ob tej uri...?« je vprašal in pogledal na uro, ki je kazala malo čez deseto.

Hotel sem reči, da zaradi njega, pa bi oče seveda takoj vedel, da je to laž.

»Rad bi te vprašal še nekaj stvari v zvezi s Kraljem...!« sem neodločno izdaval.

Ni mi bilo prijetno hoditi k očetu s svojimi težavami.

Še manj prijetno pa mi je bilo o njih z njim govoriti.

»Mark... Se spomniš, ko sem ti rekel ob Božiču, da bodi previden ?«

Prikimal sem.

»Mislim sem resno in pri tem sem mislil predvsem na Kralja...!«

»Zakaj pa nanj...?« sem bil presenečen, saj je takrat Kralja omenil le bežno.

»Veš, Mark, od nekdanj je veljalo – kamor je stopil Kralj, trava ni več rasla !« je rekel in počasi vstal.

»Torej mi zadnjič, ko si govoril o njem, le nisi povedal vsega !« sem dejal očitajoče.

»Fant, če bi ti hotel o njemu povedati vse... Pa saj vsega niti ne vem... Vsega ne ve nihče ! Mislim, da še Kralj sam ne... Mark, Kralj z lahkoto stopa in preko živih ljudi, še raje pa preko trupel. Veš, trupla mu pač ne morejo več škodovati. Pa naj gre za prava trupla ali politična, poslovna ali trupla navadnih živih ljudi, ki so se znašla na njegovi poti. Po njegovi volji ali po naključju...!« je govoril in v njegovem glasu je bilo čutiti neko trdnost.

A to trdnost nisem znal povezati z njegovimi čustvi.

Pomislil sem, da gre verjetno za prikrito jezo, ki se je v očetu verjetno nabirala dešelektja, ko je bil prisiljen na nek način tudi prijateljevati s Kraljem.

»In kako sem se potem ravno jaz znašel na tej njegovi poti ?« me je ujezilo.

»Mislim, da po obeh poteh... Nekaj je bilo naključij, a ne veliko. Več je bilo njegove volje...! Vsaj zdi se mi tako !« je zamišljen prikimal.

Počasi sva hodila proti hiši. Oče je stopal previdno, oprt na moj lakot, z drugo roko pa se je opiral na palico.

Na palico, ki je bila nekdanj babičina...

»Sta si prišla navzkriž...?« je vprašal čez čas.

Začuden sem ga pogledal.

Ugibal sem.

Ali misli na Kralja ali na Dunjo...

»S Kraljem mislim...!« je dopolnil svoje vprašanje.

»Bi rekel, da ja...! Hotel je odkupiti moj delež v R&M...!«

»In...!«

»Včeraj zvečer sem odklonil. Rekel sem, da sem si premislil in da sploh ne bom prodal...« sem pojasnil, a se v podrobnosti, sploh glede Kralja in Dunje, nisem hotel spuščati.

Pred nikomer, še najmanj pa pred očetom.

Dunjo in Kralja sem nameraval pokopati nekje globoko v sebi.

»Pa res ne boš prodal ?«

»Ne vem... Zaenkrat že ne !«

»Potem boš imel verjetno pred njim mir... Drugače pa bi bilo, če bi šel in delež prodal konkurenci ! Pobesnel bi... Postal bi popadljiv kot stekel pes in bi že našel način, da bi te nekako uničil ! In če mu tvoj delež ne pomeni prav veliko...!«

Pomislil sem, da bi mu ponovil Kraljeve besede, da mu proti Dunji moj delež baje ne pomeni nič in ne samo moj delež, ampak...

»Daj mi nekaj dni, Mark... Poskusil bom izvedeti kaj več ! In tudi najti kakšne zadeve, ki ti bodo morda kdaj lahko koristile !« je dejal oče, se mi nasmehnil in me potrepljal po roki.

In izraz na ustnicah je imel prav tak, kot takrat, ob Božiču, ko je ležal na urgenci.

34. del

KOT ODISEJ ...? IN PENELOPA ... ?

MAJA JE SEDELA V KUHINJI IN IMELA PRED SEBOJ ODPRT VEČJI NOTESNIK, POLEG NJEGA PA JE NA MIZI LEŽAL ŠE NEPOPISAN LIST. V ROKI JE POČASI VRTELA KEMIČNI SVINČNIK. IMELA GA JE DVIGNJENEGA V VIŠINI BRADE IN OB VSAKEM ZASUKU JE ŽIVČNO ŠKLJOCNILA Z MEHANIZMOM ZA ODPIRANJE IN ZAPIRANJE.

»Iščem naslove...« je dejala s prestrašenim nasmehom male deklice, kot da bi se bala, da dela kaj narobe.

»Si sploh kaj spala ?« sem jo vprašal, ko sem videl nagrbančene temne kolobarje po njenimi očmi.

Odkimala je.

Ko me je za hip pogledala, sem videl, da so krvave in otekle tudi njene oči.

Verjetno je celo noč prebedela in prejokala, sem pomislil in si zraven očital, da sem jo pustil samo.

A kaj bi lahko storil...

»Maja, kaj če bi te vseeno odpeljal k tvojemu zdravniku ?« sem dejal blago.

»Zakaj pa ?« se je uprla z glasom, ki ni dopuščal dvoma.

»Ne vem... Mogoče samo na pogovor... Mogoče bi ti lahko dal kaj za spanje...Da se...« sem našteval.

»Tako misliš...? Misliš, da bom znorela ? Če je to to, potem se prekleto motiš...!!! Nora sem že, Mark ! In to prekleto nora ! No-ra !« je nenadoma kot prebujena iz svoje otopenosti vzrojila in začela hoditi sem ter tja po kuhinji.

»Maja...!« sem vstal in jo hotel pomiriti.

»Res, Mark ! Sploh se ti ne sanja, a veš... Vsega tega ne bi bilo, če ne bi bila jaz tako nora !«

»Maja...! To, kar si zdaj očitaš, nikomur ne...« sem umolknil sredi stavka.

»Nikomur ne koristi ! Si to hotel reči ? Ja, res je ! Res nikomur ne koristi ! Še najmanj pa Frenku !« je govorila bolj sama sebi, kot pa meni.

»Veš, Frenk mi je povedal za vajine probleme...« sem dejal, da bi pogovor počasi speljal drugam in jo odvrnil od misli na Frenkovo smrt.

Pogledala me je s prebodenim pogledom.

»Povedal ti je ?« je bila presenečena.

Samo prikimal sem.

»Povedal ti je, da se hočem ločiti...? Ti je povedal tudi zakaj se hočem ločiti ?« se je naslonila z obema rokama na mizo in se zazrla vame.

Odkimal sem.

»Zato, ker sem nora, Mark ! No-ra !« je poudarjeno zlogovala s široko odprtimi očmi.

»Maja... !«

»Mark ! Poslušaj me ! Dobro me poslušaj ! Frenk se včeraj ni ponesrečil ! Frenk se je v tisti prekleti zagamani steber zaletel zanalašč ! Hotel je umreti, Mark ! Hotel ! Ni mogel več prenašati mojih norosti !« je govorila počasi, a s poudarki.

Molčal sem in jo gledal.

Tudi sam sem že razmišljal o takšnem scenariju, a sem ga odmisli, ker Frenk ni bil človek, ki bi mu lahko prisodil kaj takšnega.

»In vse to je moje maslo, Mark. Ko sem mu pred tedni prvič omenila ločitev, se je samo smejal... Potem, drugič, je bilo že bolj resno. Videl je, spoznal je, da mislim resno, da se ne šalim ! In se res nisem! Hotela sem to prekleto ločitev, Mark !«

Gledal sem jo in se spomnil, kako sem njiju primerjal z Dunjo in z menoj.

»Kot Odisej in Penelopa...« sem pomislil.

In ju takrat občudoval. Njiju in njun zakon, partnerstvo, odnos...

»Kako se lahko stvari v hipu tako spremenijo ?« sem se vprašal ob tem.

»Me ne boš vprašal, zakaj sem hotela to zajebano ločitev ? Zakaj sem Frenka pognala v smrt ? Te ne zanima, zakaj se je tvoj prijatelj zadigal v tisti betonsko prefukani steber ???« je skorajda vpila.

»Maja, prosim te...! Pomiri se in...«

»Ne ! Poslušaj me ti ! Zato, Mark... Zato, ker sem si kuzla stara našla deset let mlajšega ljubimca ! Zato ! Našla sem si moškega, drugega moškega , Mark ! In to moškega, ki se je noro zaljubil vame, ki mu je bilo mar zame, ki mi je to znal pokazati, ki mi je izkazoval pozornosti, ki me je crkljal, ki me je oboževal, ki me je...« misli ni dokončala, prej je planila v jok.

A to je bilo bolj ihtenje, saj solza ni bilo več.

Izjokala jih je že ponoči, v samotni borbi same s seboj .

Vstal sem in jo objel.

»In zdaj... Zdaj ta prekleti... Ta kurčevi ljubimec... Ta pizda niti ne pokliče... Niti na telefon se ne javi ! In ti še dvomiš , da sem nora ? « mi je hlipala v ramo.

»Ob bosta prišla... Jonas danes zvečer, Ana Marija pa takoj jutri zjutraj s prvim letalom ! Prav zdaj si rezervira avionsko karto ! « sem ji povedal, ko sem se vrnil iz dnevne sobe.

Maja me je prosila, da jaz pokličem otroka in jima povem za Frenka, za njenega očeta.

Najprej sem omahoval, saj mi kaj podobnega ni bilo treba v preteklosti še nikdar storiti in nisem niti vedel, kaj naj jima povem.

In kako naj sploh povem.

»Sama ne morem... Nimam moči, Mark ! Celo noč sem zbiral pogum, a ne morem... Bojim se...A bojim se tudi, da ne bosta izvedela od koga drugega... Sicer pa, ponoči... Ko sem o vsem razmišljala, sem se odločila, da jima povem. Vse, Mark, prav vse jima bom povedala !«

»Maja... S tem dovolj mučiš že sama sebe in že to je hudičevo narobe ! Pusti otroka, da ostaneta in živita v svojem prepričanju ! Frenk ju je imel nadvse rad in onadva tudi njega ! Ne podiraj tega, ne uniči jima spomine na očeta in ne podiraj jima mostov, ki ju povezujeta s teboj...!« sem ji prigovarjal.

Stala je in me gledala.

»Kaj sta rekla ? Kaj je rekla Ana Marija ? Je jokala ?«

Kimal sem.

»In Jonas...?«

»Bil je pretresen, brez besed... Že nocoj bo tu !« sem dejal spodbudno, kot da bi hotel reči, da ji ne bo treba še eno noč prejkati sami.

Jonas je opravljal podiplomski študij glasbe na konzervatorju v Gratzu, Ana Marija pa je študirala medicino na pariški Sorboni.

Frenk je bil na oba sila ponosen.

»Jonas bo novi von Karajan, Ana Marija pa prva ženska Pasteur, boš videl !« je govoril in je ob tem, ko sem ga spomnil, da je bil Pasteur biolog in kemik in ne zdravnik, samo zamahnil z roko.

»Rešila bo človeštvo kakšne hudo nadloge, tako kot Pasteur ! To šteje !« se je smejal.

Jonas ni veliko spraševal. Le to, kako je z Majo in če stari starši že vedo.

Ana Marija je najprej obnemela, potem jokala, nato pa se je vsul plaz vprašanj.

»Kje se je zgodilo ?«

»Kdo je bil kriv nesreče ?«

»Zakaj ga niso odpeljali na UKC s helikopterjem ?«

»Pa si prepričan, da je bil res na mestu mrtev ?«

»Kje ga imajo sedaj ?«

»Pa mami ?«

Maja je prinesla na mizo steklenico z viskijem.

Opazil sem, da je skoraj prazna, čeprav jo je odprla šele prejšnji dan, ko sem prišel do nje.

»Maja...!« sem dejal roteče.

Ura je bila šele enajst zjutraj.

»Mark... Pusti mi vsaj to, ne jemlji mi še te utehe !« je rekla in si nalila dobre pol kozarca pijače.

Pokazala je na steklenico, a sem odkimal.

Maja je le skomignila z rameni in dvignila kozarec, kot da mi nazdravlja.

A ni pila.

»Frenka bi zdaj najbolj zanimalo, kaj je v firmi ...!« je dejala tiho in se nasmehnila.

Gledala je viski, kot da se ne more odločiti ali naj ga sploh popije.

»Vse je v redu... Vse teče, vse gre naprej !« sem jo hotel potolažiti.

»Saj vem... A Frenk ni nikoli verjel, da gre lahko tudi brez njega... Njegova prva in zadnja misel je bila firma... Jaz sem bila le...« je zamahnila z roko.

Ni končala misli in je raje na dušek popila tisti viski.

Kaj naj bi pripomnil na to ?

Jo prepričeval, da ni res ?

Sam sem še predobro občutil Frenkovo včasih že paranoično skrb za R&M, ko me je bil v stanju zaradi malenkosti klicati tudi sredi noči.

Seveda mu je bilo drugi dan žal, a....

»In zdaj imam od vseh teh njegovih skrbi in garanja za kurčevo firmo le še njegovo truplo, ki mu verjetno niti podobno ni in je-be-nih šest milijonov evrov ! Prima posel, a ne ?« se je zasmejala, kot da bi bila zares nora.

»Maja... Komu je Frenk prodal delež ?« je vprašanje čisto nekontrolirano bruhnilo iz mene.

Pogledala me je.

»Ti ni povedal ?«

Molče sem odkimal.

»Niti mi ni točno povedal, koliko je za delež sploh dobil !« sem priznal.

»Šest... Šest milijončkov, Mark ! Saj sem ti malo prej povedala...! Plus neke dobičke od letnega prometa in... Ne vem točno ! Pizdarije !« je zmajala z glavo in pogledala ven, skozi okno.

Vstal sem, poiskal na kuhinskem pultu kozarec in si iz pipe natakala vodo.

Maja si je ta čas spet natakala viski.

»Kralju je prodal... Avgustu Kralju !« sem med šumenjem vode, ki je tekla iz pipe, zaslišal Majin tihi glas.

V firmi je zares vse teklo brez problemov. Ali pa je bila Erika tako uvidevna, da mi o problemih raje ni govorila...

»Vse, kar sva se dogovorila zjutraj, je O.K. ! Urejeno...!« me je potolažila.

Šel sem v svojo pisarno in gledal v računalnik, na koledar in še v GSM, če imam slučajno kje zabeležen kakšen pomemben sestanek, na katerega sem morebiti pozabil.

Pa na srečo nisem našel nič.

Pogledal sem še elektronsko pošto.

Med številnimi prejetimi zadevami sem opazil dve, ki sta izstopali.

Zaradi imen.

Dunjino sporočilo in sporočilo Ane Bigerman.

Trenutek sem premišljal katero naj odprem najprej, a potem sem se odločil za Anino pismo.

POZDRAVLJENI, MARK !

VČERAJ SE NISVA VELIKO POGOVARJALA O G.KRALJU.... NE VEM, A VERJETNO VAM JE ZNANA KNS – NALOŽBENA SKUPINA ?! MOGOČE BI KDAJ MALO BOLJ PODROBNO POGLEDALI, KDO STOJI ZA NJO...?!

LP

ANA

PS :

KAŠČA JE BILA SUPER IZBIRA ! ZDAJ VAM RES ZAUPAM ☺ ☺ ☺ !!!

KNS Naložbena Skupina ?

KNS je bila ena največjih finančnih združb, ki je z naložbami in deleži obvladovala najmočnejša podjetja in institucije v državi.

Pomislim, da bi o njih povprašal Borisa, a sem se v tiste trenutku spomnil na internet.

V brskalnik sem vpisal »KNS skupina« in pritisnil na IŠČI.

V trenutku se mi je pokazalo preko deset tisoč zadetkov.

A dovolj sta bila že prva dva zadetka...

KNS Naložbena skupina – Bi radi pametno vlagali ? KNS skladi vam nudijo varn.....

KNS Naložbena skupina – Kraljeva Naložbena Skupina d.d., skrajšano KNS Naložbe d.d. ; Ljubljana, Trg.....

Ja, bilo je dovolj....

Kraljeva...

Logično mi je bilo, da ne gre za kakšnega monarha. Jasno je bilo, da za to kratico KNS, ki se je vedno uporabljala namesto polnega imena firme, stoji Avgust Kralj.

Ani sem odpisal.

POZDRAVLJENA, ANA !
SEVEDA POZNAM KNS, VENDAR NISEM IMEL POJMA, DA IMA PRSTE
ZRAVEN TUDI AVGUST KRALJ !
HVALA ! INFORMACIJA VEČ ZA NAJU...!
UPAM, DA NAMA BO KORISTILA !
LP
MARK

Potem sem odprl še Dunjino pismo.
Priznam, da me je močno stiskalo v prsih. Kot da bi se bal, kaj bi lahko napisala.

MARK !
VEM, DA SI JEZEN NAME ! IN TI NE ZAMERIM ! PROSIM TE LE, ČE LAHKO OSTANEVA VSAJ PRIJATELJA ! PRIJATELJA, KI SI ZAUPATA IN SI VERJAMETA ! VELIKO BI MI NAMREČ POMENILO ŽE TO, DA BI MI VERJEL IN ZAUPAL !
PROSIM TE TUDI, ČE TISTO, KAR SEM TI POVEDALA V SAVNI, OBDRŽIŠ ZASE... ŽAL MI JE, RES.... MOGOČE BI BILO BOLJE, DA O TEM SPLOH NE BI SPREGOVORILA, A BILO JE VSAJ POŠTENO DO TEBE !
ZA VEDNO MI BOŠ OSTAL, KOT EDINI MOŠKI, KI SEM SI GA KDAJ ZARES ŽELELA, V NAJLEPŠEM SPOMINU !
ŽELIM TI VSE LEPO IN VELIKO SREČE...
DUNJA

»Zagotovo o njej in Kralju ne bom razpravljaj na radiju...!« sem pomislil in zaprl pošto.

Ne, nisem ji odgovoril !

»Rabiš pomoč ?« me je vprašal Boris.

Bil sem rahlo presenečen ob tej njegovi ustrezljivosti, saj sta se s Frenkom poznala le bežno.

»Ne...Hvala, Boris, res ne rabim pomoči... Nocoj pride tudi Frenkov sin Jonas in jutri še hčerka Marija-Ana, pri papirjih in formalnostih nasploh pa večino tako opravi naša Erika...! Še sreča !« sem mu pojasnil.

»Pa ti ? Si se že pobral ?« je vprašal sila previdno.

»Oh, zame ne skrbi...!« sem se nasmehnil.

»In Dunja...? Se je Dunja kaj javila ?«

»Kako to misliš...??«

»Tako... Klicala je Barbaro...« je dejal in naredil premor.

»A res...«

»Pravi, da je hotela vajin spor zgladiti, a da si jo gladko dal na čevlji in ciao bella...! Če je res...! Fju...!« je zažvižgal.

»Nekaj bo na tem...« sem dejal, čeprav si glede izraza »dati na čevlji« nisem bil najbolj na jasnem.

Sploh glede tega, kdo je koga »dal na čevlji...« In na kakšen način...

Nisem pa imel namena Borisu razlagati zakaj, kako in vse ostale podrobnosti, ki bi jih kot kakšna radovedna branjevka na trgu zagotovo potem še hotel iztisniti iz mene.

»Sicer pa, Boris... Ni mi do pogovora o tem ! Vse preveč drugih skrbi imam, veš !«

»No, saj veš, kje me lahko najdeš...« je rekel v zelo pomirjujočem tonu.

»Vem, Boris in vesel sem, da je tako...!«

»Oh, Mark...! Skoraj bi ti pozabil povedati ! Našel sem Ano Bigerman !« je dejal z glasom, ki je kar naekrat oživel.

»Res...???« sem prikril razburjenje.

Prav nič mi ni dišalo, da bi se zdaj vsi zaleteli prav v Ano.

»Čisto slučajno veš... Spomnil sem se genialne ideje, no ja, genilane... Skratka, v brskalnik na spletu sem enostavno vpisal kar njeno ime ! Ugani, kje sem jo našel !? Najprej med imeni dvajsetih punc v neki plesni skupini... Nič kaj žgečljivega, da ne boš mislil ! A ta podatek je bil star. Potem sem jo našel še na strani, kjer so podatki o nekem izboru za »miss kakoržekoli«, kjer, baj de vej, ni prišla v finale... Ampak tudi ta podatek ni bil ravno od včeraj. Zadetek v polno pa je bil spisek s FDV. Ja, našel sem jo med študenti-absolventi FDV ! Punca je študentka, Mark ! Ena takšna frčefela gre in nas vse skupaj takole na hopsasa vleče za nos !« je hitel razlagati.

»Koga to misliš... Nas ?« sem ga prekinil.

»Oh... Tako... Na splošno sem mislil... R&M in...Naju...« se je zmedel.

»Boris... A mogoče obstajajo kakšne stvari, ki mi jih nisi povedal ?« sem ga vprašal s kar se da mirnim glasom.

»Tebi ?«

»Ja... Meni !«

»Mark, vse kar vem in izvem, ti zagotovo povem sprti !« mi je zagotovil.

Preden sem odložil, sem prvič od kar sem ga poznal pomislil na to ali naj mu verjamem ali ne...

35. del STARI MALN

FRENKA SO POKOPALI TRI DNI KASNEJE. NA MAJINO ŽELJO IN TUDI NA ŽELJO ANE MARIJE, JE BIL POGREB LE V OŽJEM DRUŽINSKEM KROGU.

Iz R&M sem bil tam samo jaz. Še Erika, ki je sicer prišla, je ostala na parkirišču, potem ko se je v mrliški vežici tiho poslovila od svojega šefa.

Tam smo bili le Maja, Jonas, Ana Marija, Frenkova mama, Majina starša in jaz.

Bilo je svečano.

Z veliko cvetja in sveč, ki so jih prižigali v vežici in tudi na tleh pred njo.

Knjiga z vpisi je bila polna, tako da je Jonas zadnji dan priložil še dodatne liste, na katere so ljudje vpisovali svoje zadnje besede, namenjene Frenku.

Nihče ni imel govora, v ozadju je le tiho igrala klavirska glasba z Lizstovim »Ljubezenskim sanjarjenjem« in ko smo z žaro prišli do groba, smo na tla položili vsak svoj cvet.

Od njega smo se poslovili zares tiho.

»Frenk je velikokrat izrazil željo, da bi bilo tako... !« je dejala Maja.

Prikimal sem.

Tudi sam si ne bi želel, da se moj pogreb spremeni v nekakšen cirkus. Če že imajo ljudje dobro mnenje o komu, naj se od njega poslovijo s spomini nanj.

Besede so takrat, vsaj za pokojnika, čisto odveč...

Naslednjič sva se z Ano dobila na Vrhniki, v »Starem malnu«.

»Ni sicer tako prijetno kot v tisti pravljicni kašči, a...!« se je smehljala.

Pa je bilo prijetno.

Skoraj nobenih ljudi in vse naokrog zelenje, mir in tišina.

»Velikokrat sem tu...! Rada se sprehajam tu v bližini !« je dejala tiho in pogledala naokoli.

»Malce daleč je za na sprehod...!« sem pripomnil.

»Oh, živim na Vrhniki...!« je dejala in se pri tem skrivnostno nasmehnila.

»Že od nekdaj ?« sem vprašal kar tako.

Pogledala me je.

»Je to sploh važno ?« je vprašala rahlo začudena.

»Ne, res ni..!« sem odkimal in se nasmehnil.

Vprašanje sem postavil zato, ker sem si hotel o njej napraviti neko jasnejšo sliko.

Kje živi, kaj dela, kaj ima rada, s kom se družim...

»A verjetno ji takšno in temu podobna vprašanja ne bi bila všeč...!« sem pomislil ob njeni začudeni reakciji.

»Nekoč sem živela v Mariboru...! Po mamini smrti pa sem se preselila k stari mami v Ljubljano, v Šiško... A Ljubljana mi nikoli ni bila posebej pri srcu. Beton, hrup, pozimi megla, poleti vročina, ki puhti od betona in asfalta... Vedno sem si želela ven, na deželo, med zelenje...Tja, kjer vse diha ! Rada imam naravo in če bom kdaj zaslužila dovolj, si bom kje gori na Zaplani kupila manjšo kmetijo !« je pripovedovala in pokazala z roko na Zaplano, ki se je zelenila nad nama.

Odobravajoče sem prikimal.

»Ne bo sicer kot tista res pravljična kašča v Gabrovki, a... Imela bom psa in kozo in... Vi ste kdaj imeli kakšno žival ?« me je vprašala nenadoma.

»Jo še imam...! Psa... ! Rex mu je ime in z menoj je že vse od moje ločitve !« sem ji povedal in za Rexa in namignil tudi na razlog, zakaj ga imam.

No, vsaj posredno namignil.

Kupil sem ga res samo mesec ali dva po ločitvi od Veronike.

Samote enostavno nisem prenesel.

In res, Rex mi je, sploh prvo leto, dobesedno zapolnil vsako prosto in samotno minuto.

Pa še Lina je bila seveda navdušena nad njim in prepričan sem, da je bila prav zaradi Rexa tisti prvi čas po tem, ko smo se razšli, pri meni veliko več in raje, kot pa če Rexa ne bi bilo.

In Rex tudi ni ugovarjal.

»Mark...!« je dejala Ana nadvse resno.

»Ja...!«

»O R&M bi se morala pogovoriti...!« je nadaljevala.

Prikimal sem.

»Veste... Z ostalimi lastniki smo imeli sestanek. Takoj po... Takoj, ko je vaš prijatelj Frenk umrl...!« je nadaljevala.

Vedel sem za sestanek, saj so Eriko prosili, da jim pripravi nekaj dokumentacije, povrhu vsega pa sem tudi sam dobil neke vrste vabilo na ta sestanek.

Kot lastnik. Čeprav so zraven s pogojniki napisali, da bi bilo koristno, če bi bil zraven tudi kdo od uprave..

In to se je zgodilo prvič, od kar sem pridobil tisti preklicani delež v R&M...

A nisem šel, niti pomislil nisem na to, vabilo je ostalo pokopano nekje pod drugimi papirji na moji pisalni mizi.

Podatke o tekočem poslovanju pa jim je k drugi dokumetaciji na mojo željo priložila kar Erika.

»Firma, kot je R&M, pač ne more biti brez direktorja !« je dejala Ana zamišljeno.

Nekako sem pričakoval pogovor v tej smeri.

A sem le prikimal.

»Torej... Največ...Največ smo se pogovarjali prav o tem... O tem, kdo bo novi direktor R&M !« je nadaljevala, a spet umolknila.

Premišljeval sem, ali naj vskočim, ali naj počakam.

Počakal sem.

»Se spomnite majla, ki sem vam ga poslala ? O KNS ?« je vprašala.

»Se, seveda se... Tudi odgovoril sem vam !« sem rekel in se spomnil tudi mojega brskanja po internetu.

In seveda Avgusta Kralja !

Zdaj je kimala ona.

»Stvar je v tem, da smo bili vsi mnenja, da bi direktorsko mesto morali zasesti vi, Mark...! A eden od družbenikov, točneje KNS, se s tem ni strinjal in je predlagal drugega kandidata !« je povedala.

Nekako sem že v naprej vedel, da je tega kandidata predlagala KNS.

KNS je sicer v R&M imela zelo majhen delež, mogoče dvakratnik mojega, do katerega je prišla preko konverzije nekih terjatev, ki jih je imela do prejšnjega lastnika deleža.

No, kljub sorazmerni nepomembnosti njihovega deleža, pa lahko včasih vpliv zaleže več, kot pa sama velikost deleža.

»In ta kandidat prihaja iz LPG, njegovo ime pa je Roman Poglajen !?« sem dejal.

Ni mi bilo težko sešteti dva in dva.

Zelo začudeno me je pogledala.

»Kako pa to veste ?« je osupnila.

In potem sem ji povedal o božičnem srečanju z Romanom, o tem kaj mi je takrat dejal Roman, o srečanjih z Avgustom Kraljem in tudi o Lattanziju, za katerega pa je že vedela, saj sem ji zanj povedal že v Gabrovki.

»Jaz sem bila takoj proti, da direktor postane ta človek iz LPG...! A drugi...! Saj veste ! Omahovali so...Mislim, da neka tiha, prikrita ponudba za odkup deležev v R&M spet kroži med lastniki. No, meni je zagotovo ne bodo več poslali, a...! Kdo ve, kako se bodo odločili drugi ! Denar je lahko močan vzvod ! « je sklenila svoje razmišljanje.

»Ja, denar je lahko pravi adrenalinski motivator...!!! Boste prodajam zopet nasprotovali?« sem vprašal.

»Verjetno...« je dejala in izpila malo soka, ki sva ga naročila že ob prihodu.

Na moje presenečenje naju je postregla Olga.
Moja znanca iz mladosti, ki je upravljala Stari maln.

»Olga !« sem bil presenečen.

Tudi ona ni skrivala začudenja, čeprav je trajalo kar nekaj časa, da se me je sploh spomnila.

»Zdaj bom na Vrhniki verjetno dobila tudi že državljanstvo ...!« se je zamejala ob moji pripombi, da se je umaknila stran, na deželo.

»Pokličič me kdaj !« je dejala in mi na račun napisala svojo telefonsko številko.

»Prijetna in lepa ženska...« je pripomnila Ana.

Prikimal sem in se ob tem spomnil, da je bila Olga med fanti včasih zagotovo najbolj zaželjena in občudovana punca.

Pogledal sem spet Ano.

»R&M...« sem spet pomislil.

»Sprasujem pa se nekaj drugega, Ana...! Kaj pa če bodo drugi lastniki deleže prodajali po manjših kosih ? Recimo enkrat deset, drugič pet odstotkov...! Da se izognejo tistim neugodnim določilom družbeniške pogodbe o soglasju na prodajo več kot trideset odstotnega deleža...! Pomislil sem, da lahko sklenejo pogodbo o prodaji celotnega deleža, v njej pa določijo, da se delež prenaša sukcesivno, po manjših delih ! Enkrat pet, drugič deset odstotkov... Tako lahko izigrajo vse ! Določila pogodbe, ki so jih sicer sami sprejeli in obenem izigrajo družbenike, ki prodaji nasprotujejo...! « sem ji pojasnil svoja razmišljanja.

»Ja, tudi sama sem pomislila na to !« je dejala in premišljevala.

Gledal sem na Zaplano in premišljeval.

»Kdo je prišel na sestanek v imenu KNS ?« sem vprašal Ano, ko mi je nenadoma nekaj šinilo.

»Nekdo iz njihove pooblaščenice odvetniške pisarne... Prvič sem ga videla... Odvetnik pač !« je dejala.

»A... Tako...!« me je njen odgovor rahlo razočaral.

»Ste mislili, da je prišel sam Kralj ? Avgust Veliki osebno ?« se je nasmehnila.

Odkimal sem.

Ne, nisem mislil na Kralja.

Po glavi se mi je motalo vse nekaj drugega.

»Ana...« sem nadaljeval previdno.

»Ja...«

»Mi boste kdaj zaupali, kdo pravzaprav stoji za vami ? Kdo je v resnici lastnik deleža, s katerim vi upravljate ?« sem vprašal.

Odkimala je.

»Ne, Mark... Zavezuje me molčečnost ! Res ! Obljubila in tudi podpisala sem, da tega ne bom razkrila...!« je dejala.

V roke je vzela moje cigarete in se z njimi igrala.

A ta igra ni bila igra živčnosti.

Njeni prsti so bili dolgi in ozki. Negovani in z diskretno pobarvanimi nohti. Lak je bil rožnato rdeč in brez sijaja. Povsem nevpadljiv.

S črtalom podobne barve si je poudarila tudi ustnice, kar se je nadvse podalo k njeni malo temnejši polti in črnim lasem.

Tistega dne si je lase spletla v ohlapno kito, ki si jo je spustila preko ramen, da je mehko padala proti njenim prsim.

Pregnal sem misli na njen izgled, na njeno lepoto.

»Samo nekaj me zanima, Ana...?! Ali tega človeka, ki stoji za vami...! Ali ga poznam ???« sem vprašal in jo pričakujoče gledal.

»Mislim, da ne...! Če pa ga že poznate, Mark... Potem ga dolgo, res zelo dolgo niste mogli videti !« je dejala in me, brez da bi trenila, mirno gledala v oči.

Pričakoval sem, da mi bodo ponudili mesto direktorja R&M.

A pričakoval sem seveda tudi zaplete.

Vedel sem, da če že ne kdo drug, da bo Kralj nekako uresničil svoje v celofan zavite in prikrite grožnje, ki jih je le na pol izrekel tistikrat, ko mi je v najinem drugem pogovoru ponudil, da odkupi moj delež v firmi.

»Pomisliti morate tudi nase in na vaš položaj v R&M !« je dejal takrat Kralj in se ob tem smehljaj.

Skrivnostno smehljaj.

Sploh pa sem bil prepričan, da bo grožnje uresničil po tistem, kar se je zgodilo z Dunjo.

Dunja...

Nisem vedel ali naj njeno podobo enostavno izbrišem ali..

»Oči !« me je v premišljanju zmotila Lina.

»Ja, srce ?«

Vozila sva se proti Logarski dolini.

Zunaj je bila lepa, sončna nedelja in ko smo se vozili, sva z Lino poslušala glasbo in se šalila, Rex pa je zleknjen na zadnjih sedežih tu in tam le neprepričljivo zagodrnjal.

Prav lep dan...

»Kam bova šla letos na morje, oči ?« me je vprašala.

Vsako leto sva odšla nekam na Jadran, na kakšen otok in to za najmanj dva tedna.

In vedno sva se šalila, da sva na velikem pobegu. In iskala čim bolj skrite, zares odmaknjene kraje.

»Si kam še posebej želiš, piška ?« sem se obrnil k njej.

»Ej, ne kliči me piška... Ali celo putka...!« se je namrgodila.

Nasmehnil sem se.

»No, ljubica... Kam bi si še posebej želela ?« sem preoblikoval vprašanje.

»Oh, kaj vem.... Pag, Novalja je v redu, sploh tisti zaliv, ki sva odkrila lani, kaj ne ? Pa Rab in Hvar tudi...Čeprav je Hvar že kar malo preglasen ! Ma, ne vem, res ne...! Tudi Korčula mi je v redu...! A bova šla sama ?« je vprašala nazadnje.

»In Rex, seveda...!« sem s prstom pokazal nazaj na Rexa, ki se je takoj dvignil.

Molčala je in gledala vijugasto cesto pred nama.

Raduha planina je bila takrat že za nama.

»Kaj pa Dunja in Karin ?« je dejala čez čas tiho.

Molčal sem, saj niti nisem vedel, kaj naj ji odgovorim.

»Dunja bi rada, a veš, da gremo skupaj....« je pripomnila Lina.

»Si jo vprašala ?« sem odvrnil.

»Mhm... Sem !« je rekla in me z malce strahu postrani pogledala.

Lini sem takoj, ko sva z Dunjo prenehala, kar se da obzirno povedal, da sva se razšla.

Če bi živela v ZDA, v Kaliforniji, bi se moja formulacija verjetno čisto po odvetniško glasila, da sva se »razšla zaradi nepremostljivih razlik«.

A jaz nisem živel v Kaliforniji.

In tako sem na Linin začuden »zakaj« odgovoril le z ...

Molkom.

»Se še slišita...?« sem postal radoveden.

»Ne več vsak dan...!« je odvrnila z glasom, iz katerega je bilo zaznati, da ji je zaradi tega žal.

Premišljeval sem, če lahko pri tem sploh kaj storim.

»Veš, oči... To, da se vidva z Dunjo ne bosta poročila, to...!« je začela Lina, a sem jo prekinil.

»Od kje, za vraga, Lina, ti pa zdaj te neumnosti...Poročila !? Jaz in Dunja...? Halo ! Da bi se midva poročila ?! Lina, veš kaj...?« sem se ujezil.

»Oh, saj to so govorili vsi, ki so vaju videli skupaj, oči ! Še dedo ! Vsi so vaju hvalili, da sta najlepši in najboljši in oh in sploh par !«

V tistem mi je zazvonil telefon.

Če je Bog kje, potem sem mu bil v tistem trenutku res hvaležen...

Bila sva ravno na ovinku po katerem se odpre pogled na konec Logarske doline in na prekrasno Logarjevo lipo in zaustavil sem na bližnjem avtobusnem postajališču.

»Prosim ?« sem se oglasil, ne da bi pogledal, kdo me sploh kliče.

Lina se je ta čas že skobacala iz avta in odprla vrata tudi Rexu, ki je ves vesel takoj stekel do najbližjega drevesa.

»Mark !?« sem zaslišal prestrašen Anin glas.

Bilo je slišati, kot da kliče od nekje zelo daleč.

»Ana ? Ja ?! Slabo, zelo slabo vas slišim !« sem dejal in se obrnil stran od ceste, po kateri je prav v tistem trenutku pripeljala gruča glasnih kolesarjev.

»Mark... Strah me je !« je dejala Ana glasneje in vse skupaj še ponovila.

»Kaj je narobe, Ana ?« sem se začudil.

»K meni je nekdo vlomil... Vse je razmetano, polomljeno...Vhodna vrata... pa ključavnica... na pol sesuta...! Kje ste vi, Mark ?« je govorila malce panično.

»Uf... Ana... Jaz sem s hčerko na izletu...Zdaj sva skoraj na koncu Logarske doline...! Ste poklicali policijo, Ana ?« sem vprašal prvo, kar mi je padlo na pamet.

»Sem... Seveda sem... Na poti so !« mi je povedala.

»Ste pogledali, če so vam kaj odnesli ?« sem vprašal previdno.

»Sem... A vse je na svojem mestu... Vse, kar je kaj vredno... Nekaj nakita, prenosnik, aparature...Denarja pa tako nikoli ne hranim doma...! Vse je tu... Ne vem, Mark ! Strah me je ! Res me je strah !« je skoraj zajokala.

»Imate doma še kaj drugega, kar bi kdo hotel imeti ?« sem vprašal.

»Ne vem, na kaj mislite... !?« je rekla in spet je začelo zvezo odnašati.

»Ana ! Ali doma hranite kakšne dokumente ? Kaj takšnega, kar bi lahko komu koristilo ?« sem vprašal tisto, na kar sem posumil takoj, ko mi je povedala, da ji nič vrednega ne manjka.

»Ne, ne... Ja, zdaj vem, na kaj mislite ! A tistih dokumentov ne hranim doma...!« je povedala.

»Kaj pa v domačem računalniku ? Imate shranjene kakšne dopise ali kaj podobnega ?« sem silil z vprašanji naprej, kot da bi bil kakšen kriminalist, ne pa izletnik, ki je hčerko odpeljal na izlet v Logarsko dolino.

»Razen elektronske pošte, ki pa je pod geslom... Nič takega... No, moje diplomsko delo, če je to komu kaj vredno...?« se je njen glas malce umiril in predstavljal sem si, da se je ob tem morebiti celo nasmehnila.

Premišljeval sem...

»Ampak, Mark...!«

»Ja ?«

»Mene je vseeno strah ! Hudo strah ! Kaj če se vrne ali vrnejo ?« je dejala.

Pogledal sem Lino, ki je na travniku ob cesti Rexu metala palico.

Razmišljal sem, kaj naj storim.

Če sploh lahko kaj...

»Hudiča !« sem zaklel sam pri sebi.

»Povejte mi svoj naslov, Ana...!«

36. del
DUNJA IN BORIS, POTEK
PA ŠE STARI AUDI IN ANA ...

KO SEM ODPRL VRATA, STA PRESENEČENA STALA OB OKNU.

Boris jo je nežno držal za ramena, skoraj objemal jo je in se pri tem smehljajal.

In Dunja je bila ob tem videti resna, skoraj zadržana. Kot da ji je neprijetno.

Kot da bi tam stala neka druga ženska in ne ona, sem pomislil. Ali pa sem si tega, da je tam kot po naključju, samo želel...

Ne vem !

»Oh, oprostita...!« sem dejal presenečen in se hotel umakniti.

»Mark ! Ej ! Ni to, kar misliš !« je zmeden zaklical Boris, ki mu nasmeš izginil z obraza.

Obrnil sem se.

»Mogoče res ne, Boris... A če ni to, kar mislim, je pa zagotovo to, kar vidim !« sem dejal in vrata zelo na trdo zaprl za seboj.

K Borisu sem prišel zaradi vloma pri Ani.

Hotel sem se z njim o tem čudnem dogodku pogovoriti in ko sem prišel v Odvetniško pisarno Mayer, ne v recepciji, ne pred Borisovo pisarno ni bilo nikjer nobene od tajnic.

Zato sem tudi tako nenapovedano vstopil.

Čeprav sem jaz njiju zalotil v čudnem položaju, pa sem se ob tem počutil kot kakšen kurji tat, ki so ga zaloti pri delu.

»Boris in Dunja...!« mi je klujuvalo v glavi, ko sem v hodniku čakal na dvigalo.

Za seboj sem zaslišal kovinsko klenkanje petk.

Takrat bi stavil milijon proti ena, da je Dunja.

In je zares tudi bila.

»Mark...!!! Res ni bilo nič ! Narobe si razumel...!« je dejala tiho in se postavila zraven mene .

Vrata dvigala so se odprla zelo počasi.

Zdelo sem mi je, da se odpirajo neskončno dolgo, vse skupaj me je spominjalo na počasno predvajanje nekega filma, ki sem ga nekoč nekje že videl.

Kot nekakšen »DEJA VI« ! ?

Molčal sem.

»Mark... Ni to, kar si misliš ! Res ne ! Verjemi mi, prosim !« je dejala tiho s skrušenim in zaupljivim glasom, ko sva končno stala sama v dvigalu.

Slišati je bilo, kot da ji je zares žal, da jo je tisto, kar sem malo prej videl, zares prizadelo.

Pogledal sem jo.

Lepa, kot vedno...

Ona in Boris, sem ob tem pomislil in šlo mi je prekleto na smeh.

Zares na smeh.

»Dunja... Karkoli se dogaja... To ni več moja stvar ! Med nama je bilo, kar je pač bilo in...!« razširil sem roke.

»Žal mi je, da se je tako... Da se je tako... Če bi lahko...« je začela, a ni zmogla.

Ne nadaljevati, ne končati.

»Bi kaj ? Bi storila drugače ? Vse čisto drugače ? Dunja, prosim te... Pa saj zdaj sploh ni več važno !« sem se ji tolažeče in z razumevanjem nasmehnil.

Nisem hotel ne scene, ne njenih solza ali še kakšnih močnejših izlivov priznanja njene krivde.

Ali nemara celo posipanja s pepelom.

Le tega nisem razumel, zakaj ji je toliko do tega, da bi bila videti ob vsem tem tako povožena, tako sesuta, tako prizadeta ?

Ja, prizadeta...

Ona ?

Kralj, njeni ljubimci v Beogradu in Sarajevu, mogoče še kakšen kje bliže in nazadnje, za krono vsega, še moj najboljši prijatelj Boris !

In potem je sesuta ona...!!!

Ona, ki se je vedno vedla, kot da je nad vsem in nad vsemi !

Šment...

»Dunja...!« sem rekel, ko se je dvigalo ustavilo v pritličju in ko so se pred nama počasi odpirala vrata v avlo.

»Ja, Mark... ?« je dejala zelo zaupljivo.

Kot da bi pričakovala, da jo bom česa prosil.

Pa sem jo res !

»Dunja ! Upam, da boš razumela, a... Prosim te, zares te prosim, da Line ne kličeš več ! Glede na to, kako so se stvari obrnile, mislim da ni ravno na mestu, da bi se vidve tako...Ne vem... Kot kakšne velike prijateljice skoraj vsak dan pogovarjale po telefonu ! Se strinjaš ?!« sem rekel in se obrnil k njej.

Molče je prikimala.

Ko me je ob tem tudi pogledala, sem videl, da so njene oči polne solza.

Ko sem dan prej pozno popoldne prišel do Ane, sem v njenem stanovanju naletel na resnično razdejanje.

»Razmetali so vse...! Omare, predale, celo iz malega zamrzovalnika nad hladilnikom so zmetali vse !« mi je pripovedovala in me vodila po stanovanju, kot da sva na ogledu kakšnega muzeja vlomov in razmetanin.

Nič več ni bila prestrašena kot prej, ko me je klicala po telefonu in ko je komaj še zadrževala jok.

Večino razmetanih stvari, sploh oblačila, je zložila na kup, drugo pa pred tisti pohištveni del, kamor so stvari drugače spadale.

Prijela je za mrežast nederček in nekaj tangicam podobnega. Dvignila ju je v zrak in mi z njima smeje pomahala.

»Da vse to pospravim... Ja, no... Verejtno se bom s tem lahko ukvarjala cel teden... Sicer pa sem tako preskočila pomladansko čiščenje in bom zdaj to lahko veselo nadoknadila !« se je nasmehnila sama sebi.

Očitno je bilo, da je najhušje res že za njo.

»Je policija kaj ugotovila ?« sem vprašal, ko sem na delovnem pultu opazil policijski zapisnik.

»Oh, ja, vzeli so mi prstne odtise !« se je zasmejala in dvignila roke.

»Kaj... ?« sem se začudil.

Prikimala je in gledala svoje še vedno rahlo obarvane prste na desnici.

»Seveda le za primerjavo... Potem so vzeli prstne odtise še povsod drugod po stanovanju... Na pohištvu, celo na testaturi prenosnika, na vratih ...!« je povedala in pokazala na vrata, na katerih je bila sesuta ključavnica.

»Kaj naj vam ponudim ? Hladilnik so pustili pri miru, videti je, da niso bili ne lačni, ne žejni... Imam sok, kolo, nekaj vina in viski !« je naštel.

»Mogoče kozarec vina... Če boste tudi vi !«

Prikimala je in stopila do hladilnika.

»Kako pa veste, da jih je bilo več ?« sem vprašal.

»Saj ne vem... Samo zdi se mi tako ! Mislim, da je to povezano z R&M, LPG in tistim prekletim TEX-TON-om... Skoraj prepričana sem v to !« je dejala, medtem ko nama je natakala vino.

»Res ?«

»Mhm... Če bi bil kdo drug, Mark... No, navaden vlomilec, bi verjetno kaj odnesel ! Kaj vrednega ! Nakit, prenosnik, DVD, glasbeni stolp... Pa je vse tu ! Ne ravno na svojem mestu, a .. Mislim, da so iskali nekaj drugega !«

»Tudi če vprašam, mi verjetno ne boste povedali, kaj so iskali, a ne ?« sem se nasmehnil.

Gledala me je in se tudi ona smehljala.

»Dokumente iz katerih bi lahko kaj izvedeli, Mark... Kaj pa drugega ? A ne sprašujte me, kakšni dokumenti so to ! Sploh pa ne, čigavi so... !« je rekla in pri tem glavo nagajivo nagnila postrani.

Prikimal sem.

»Povabim vas na večerjo !« sem dejal in pogledal naokoli po razmetanem stanovanju, kot da bi hotel reči, da se v tistem kaosu zaenkrat pač ne da preživeti.

»Res ? Tu na Vrhniki poznam malo lokalov, a eden mi je res dober...! In jaz sem res že tako lačna...! Cel dan še nisem nič jedla ! In tam sterežejo odlične jedi z žara, Mark ! Prave pravcate srbske specialitete !« je zažarela.

»Tudi kajmak ?« sem se nasmehnil.

Prikimala je in zamljaskala z jezikom.

»In to več vrst ! Od čisto nežnega in nedolžnega, do hudo, že kar svinjsko pekočega !« je pojasnila.

»Stavil bi, da si vedno naročite pekočega !« sem dejal, medtem ko si je oblačila pulover.

Pri tem si je rahlo razkuštrala lase, a si jih je z vajenim gibom roke takoj spet poravnala.

»Mark... Strel mimo ! Res ! Čisto mimo ! Jaz sem zares ful nedolžna punca, veste ! In zato si vedno naročim najbolj nežnega in nedolžnega ! Kajmak mislim...!« se je ob tem zapeljivo nasmehnila.

Ko sem se od Borisa vozil proti R&M sem premišljeval, na koga razen na Ano, se v tistem trenutku sploh lahko še obrnem.

Spomnil sem se na očeta.

»Daj mi nekaj dni, Mark... Poskusil bom izvedeti kaj več ! In tudi najti kakšne zadeve, ki ti bodo morda koristile !« je rekel, ko sem bil nazadnje pri njemu.

Spet je sedel na svojem mestu na vrtu, le nekaj metrov stran od njegovih vrtnic, ki so se v tem času čudovito razcvetele. Temno rdeč cvet ob cvetu in nežni ter drobni temno zeleni listi.

Kakšen kontrast...

»Ime ji je bilo Ljubica, Mark... Priimka ne vem ! Mogoče se je tudi poročila in spremenila priimek, kdo bi vedel... Takrat je bila stara okrog devetnajst let ! No, kakorkoli že... Delala je na Sekretariatu za gospodarstvo, tipkala je v strojepisnici ! Ja, bila je tipkarica, strojepiska... Ne smeje se ! Takrat ni bilo računalnikov in vse dopise, čisto vso dokumentacijo smo najprej napisali na roke, potem pa so dekleta v strojepisnici vse skupaj pretipkala ! Tudi stenograme sej ! Vse ! In, ta Ljubica, je delala tam in je kot lepo in brhko mlado dekle zelo hitro padla

v oko tudi Kralju. Za njuno zvezo so vedeli vsi, le da si o tem nihče ni upal na glas govoriti. To je trajalo kakšno leto ali kak mesec več, potem pa je deklica poniknilo. Govorili so, da je s Kraljem zanosila, govorili so, da mu je potem rodila hčerko, govorili so, da se Kralj od žene ločuje in da se bo potem poročil s to Ljubico, govorili so... Ah, marsikaj so govorili, Mark !« je končal in zamahnil z roko.

»Kaj pa žena ?«

»Mileno misliš ? Kraljevo ženo?«

Prikimal sem.

Nekaj časa je molčal.

»Če je Kralj preko sekretariata v tistih časih držal v šahu vse direktorje, ki so bili od njega odvisni zaradi dovoljenj za uvoz, je Milena držala v šahu velik del takratne politike. Ni bila član CK, prav daleč stran pa tudi ni bila, veš... In, ne boš verjel, imela je še večji vpliv kot Kralj sam ! Bila je iz politično zelo pomembne družine, če se prav spomnim...! Mislim, da je bil to tudi edini razlog, da se je Kralj z njo sploh poročil...! Po tisti aferi Kralja s to Ljubico, o kateri se je seveda le šušljalo, je Milena Avgusta čez noč zapustila. Ne, nista se ločila, le odselila se je od njega. Še vedno pa sta se kazala v javnosti kot dva zgledna zakonca...« je pripovedoval.

»Pa potem...?«

»To, s to Ljubico, se je dogajalo nekje okrog novega leta...Potem je deklica, kot sem že rekel, enostavno izginilo ! Nekaj mesecev za tem, poleti, ko sta odšla skupaj na dopust, pa je izginila tudi Milena ... O tem sem ti že govoril. Ko sem se zdaj malce pozanimal, so mi povedali, da preiskava o njenem izgonitju uradno še vedno ni zaključena, tako da velja še vedno le za pogrešano osebo... Še bolj zanimivo pa je to, da Kralj nikoli ni zahteval, da bi Mileno proglasili za mrtvo, torej tudi pravno formalno mrtvo, čeprav bi po vseh teh letih seveda to lahko storil...! Čudno, ne ?« me je pogledal.

»Pa Ljubica ?«

»Kot sem dejal že prej ! Izginila je... Nihče ne ve, kje je, kaj dela ali je živa, ali se je le preselila, se mogoče poročila s kom drugim in spremenila priimek...!«

»Nekdo mora vedeti...!« sem vztrajal.

Oče je odkimal.

»Prav na vse vzvode sem pritisnil, Mark ! Tudi njene tedanje sodelavke o njej ne vedo nič. Ko je takrat odšla, je zares odšla, nobena od takratnih sodelavk zanjo ni več niti slišala, kaj še da bi se z njo srečala, jo videla... Kot da bi se pogreznila v zemljo !«

»Kaj pa Kralj ?« sem vprašal.

»Kralj ? Ne razumem ?«

»Kaj je potem počel on... Si je našel drugo žensko ? Ljubico, partnerko... Zdi se mi, da sta si s to njegovo poslovno sekretarko zelo

blizu !« sem namignil na tisto, kar se mi je dozdevalo že na otvoritvi Regencya, ko sem videl jezne poglede te njegove sodelavke, ko se je Kralj dobrikal drugim ženskam.

Tudi Dunji, seveda...

»Oh, Nataša, njo misliš...? Ne, ne...! Ona pri Kralju dela že skoraj trideset let, veš...! Ja, verjetno je res zaljubljena vanj, saj mu ves čas zelo vdano stoji ob strani... A, ne, ne.... Kralj z njo od nekdaj ravna, kot da je le predmet, ki ga lahko uporablja kakor hoče ! Kot kakšen prekleti fevdalec s tlačanko...«

»Oče...Kako, da je Kralju takrat, koncem osemdesetih let, s takšno lahkoto uspelo v tako kratkem času priti do tolikšnega kapitala...? Vpliva, moči !?« sem se na glas čudil.

»Vpliv in moč, pa še oblast povrhu, je imel že prej... Vse skupaj je samo prenesel na področje gospodarstva... In imel je informacije, Mark ! Takrat se je dalo s terminskimi posli pri Narodni banki Jugoslavije zaslužiti bajne vsote ! In to v devizah, ne v dinarjih ! Če si le vedel kaj in kdaj kupiti in potem seveda z dobičkom prodati...Sploh devize... Dolarje, marke, švicarske franke... In Avgust je vedel...! Ja, za tisti čas so bile to bajne vsote, saj si z njimi lahko potem veliko tudi kupil. Zelo veliko, Mark...! Takrat je nekaj sto tisoč ali milijon nemških mark pomenilo kot danes nekaj deset milijonov evrov, fant ! In prav to je Kralj znal izkoristiti ! Poleg informacij in zvez seveda, ki jih je imel v tujini že od prej ...!« je končal oče.

»Mark...!« je dejala Ana, ko sem se oglasil na njen klic.

»Povej !«

»Mark... Mislim, da mi nekdo sledi, da me nekdo zasleduje !« je dejala tiho, kot da bi se bala, da naju kdo posluša.

V ozadju njenega govorjenja sem slišal zamolklo in enakomerno brnenje avtomobilskega motorja.

»Se zdaj voziš ?« sem vprašal, a samo zato, da pridobim čas in da razmislim.

»Ja... Od doma se vozim proti Ljubljani ! Na avtocesti sem...« je odgovorila.

»In zakaj misliš, da ti kdo sledi ?«

Prejšnji večer, medtem ko sva čakala na dobrote z žara, sva se ob zdravici dogovorila, da prenehava z vikanjem in da se kot prijatelja in zarotnika enostavno tikava.

Tisto o zarotnikih je bila njena, Anina pripomba...

Zavzdihnila je.

»Zato, preklete, Mark, ker ta avto, ki mi sledi, gledam že vse jutro ! Ko sem šla zjutraj v trgovino, je stal pred našim blokom ! Opazila sem ga

zato, ker sem morala okrog njega, da sem sploh lahko prišla do smetnjaka ! Ko sem se vračala iz trgovine, je še vedno stal tam. In, ko sem odhajala od doma, je spet stal tam... Zdaj pa, prekleto, zdaj ves čas vozi za menoj ! Prilepil se je name kot klop, Mark !« mi je naštel.

»Hmmm... Kakšen avto je to, Ana ?«

»Oh, kaj vem... Ne velik...In srebrne barve...«

»In kakšne znamke... Model ?«

»Znamke ? Uf... Čakaj... Mislim, da je ne ravno nov Audi... Ne prevelik, a veš !«

»In kje si zdaj ti ?«

»Malo pred izvozom za Ljubljana-Vič ! In ves čas je za menoj. Vse od našega bloka naprej ! Če grem hitreje, pospeši, če grem počasneje, tudi on zmanjša hitrost ! Kaj naj naredim ?« je spraševala.

Ni imela ravno paničnega glasu, kakšnega pretiranega veselja pa njen glas tudi ni izžareval.

»Nič...«

»Kako to misliš, nič ?! Prekleto ! Poklicala bom policijo !« se je razburila.

»In kaj jim boš rekla ? Da nekdo vozi za teboj ?« sem dejal in se trudil, da v mojem glasu ja ne bi bilo čutiti posmeha.

Molčala je.

Hotel sem že reči, naj se pripelje k meni v službo.

»Počakaj...Veš kaj ? Zapeljala bom iz avtoceste in potem na Viču zavila takoj desno, na parkirišče pri Sparu... Bom videla, če mi bo še vedno sledil ! O.K. ? Te pokličem !« je dejala in prekinila.

»Le kdo bi to lahko bil...??« sem pomislil.

37. del DUNJINA ZGODBA

**»MARK...« JE DEJALA TIHO.
ČISTO TIHO.
NJEN GLAS JE BIL OB IZGOVORJAVI MOJEGA IMENA SKRUŠEN.
SLIŠATI JE BILO, KOT DA ME NEKDO HOČE PRIKLICATI
NARAVNOST IZ PEKLA.**

»Dunja...Ne vem...!« sem začel.
»Počakaj, da ti povem, Mark...!« me je z rotečim glasom prekinila.
Še vedno hoče voditi igro, sem pomislil.
Bil sem jezen nanjo.
A nič več zaradi preteklosti. Veliko bolj me je jezilo, da ne zna, da sploh
noče odnehati.
Kristina je čisto pravilno ugotovila.
»Mark, ona dobi kar hoče ! Nje ni mogoče zaustaviti !« je dejala takrat na
pijači.
»Mark... Rada bi ti pomagala !« je dejala Dunja.
»Meni ? Kako ? Zakaj ? In prav ti ?!« sem se začuden nasmehnil njenim
besedam.
»Kralj je jezen nate...Zaradi tistega tvojega deleža...In zaradi mene...
Zaradi naju... Mislim, da ti hoče nekaj podtakniti, Mark !« je dejala tiho.
»In zakaj mi zdaj prav ti vse to pripoveduješ ?« sem se začudil.
A ne temu, da mi Kralj hoče škodovati, pač pa temu, da mi o tem pripoveduje
ravno ona.
Dunja !
Njegova dolgoletna in očitno zelo zvesta ljubica...
»Ker... Ker te še vedno ljubim, Mark !« je dejala in zajokala.

»Zdaj avta ni več, Mark... Izginil je tako nenadoma, kot se je prikazal...« je
dejala pomirjeno Ana kakšnih dvajset minut po tistem, ko me je med vožnjo od
Vrhniko proti Ljubljani iz AC vsa panična poklicala, da ji nekdo sledi.
»In kam si namenjena zdaj ?« sem jo vprašal.
»Na faks grem... Nekaj podatkov rabim za diplomsko, potem pa sem mislila še v
BTC po nakupih!« je povedala.

»In kdaj boš tam ? V BTC ?«
»Okrog dvanajste...! Ja, okrog poldan bom tam !« je v nekaj trenutkih preračunala.
»Fino... Torej se dobiva kar tam !«
»Kje ?«
»Kjer boš nakupovala !«
»V Sparu bom, špecerijo moram nabaviti...!«
»Prav, točno ob poldan te čakam pred vhodom v Spar !«
»Ej, Mark ! Tole je slišati kot naslov tistega kultnega črno-belega westerna »Točno opoldne..« ! Bo tudi kaj mrtvih ?« je vprašala in se nasmejala.
»Hvala bogu, strah jo je minil...!« sem pomislil.

»Nisem ravno vešča kuhalnice, veš...! Že to, da se v kuhinji ne izgubim, je zame lahko pravi podvig !« je dejala s sramežljivim nasmehom Ana.

To je pripomnila po tem, ko sem z zanimanjem pokukal v njen nakupovalni voziček in samo skomignil z rameni.

Večina nabranega so predstavljale konzerve in že pripravljene jedi.

Nasmehnil sem se.

»No ja... Kuhar pri Maximu bi se verjetno zgrožen prijel za glavo !« sem pripomnil.

»Če bi rad kaj boljokusnega, prefinjenega in popolnega... Prosim ! Samo, potem si boš moral nadeiti tudi kuharski predpasnik ! Jaz od takšnega, ta zaresnega kuhanja, dvignem roke !« je priznala.

Vse, kar je do takrat nabrala, sva potem lepo zložila nazaj na police in nakupila sveža živila.

Purana, govedino, nekaj malega svinjine, mlada goveja jetra in nekaj delikates.

Pa prvi novi krompir, obilico različne zelenjave in solat. In seveda kopico različnih začimb, saj mi je ob vsaki, ki sem ji jo pokazal, le nesrečno zmajala z glavo, da je nima.

»A veš, da sem jetrca nazadnje jedla še v Šiški, pri stari mami...?! Že leta je tega ! Prav vonjam jih lahko ! Takšna s čebulo, Mark...! Mmm...!!!« se je navdušeno smejala.

»Ob petih sem zmenjen z Dunjo...!« sem dejal kar mimogrede, potem ko sva šla po nakupih še na pijačo.

Njen obraz je za hip preletela senca.

O Dunji sem ji povedal le na kratko.

Zelo na kratko.

A je vseeno vedela več, kot pa sem ji bil pripravljen sam povedati. Punca je odlično opravila domačo nalogo, ki si jo je zadala kar sama...

To sem spoznal po tem, ko mi je doma pri njej na mizo položila nekaj člankov, skrbno izrezanih iz opravljenih trač revij.

Članki so bili zloženi po kronološkem redu in skrbno vloženi v plastično mapo.

V ženski reviji »MOJA« je ob fotografiji Dunje in mene na otvoritvi Regencya tako pisalo : » JE NA OBZORJU IDILA MED LASTNICO REGENCYA IN ENEGA VODILNIH MOŽ OGLAŠEVALSKE AGENCIJE R&M ?!«.

Dnevni spletni tabloid » MIDVA.SI « je takrat zapisal : » KAR STA MICHAEL DUGLAS IN CHATRINE ZETA JONES ZA LOS ANGELES, STA LAHKO...« in zraven objavil še fotografijo, na kateri sem Dunjo božal po hrbtu.

Šlo je za parafraziranje tistega mojega slogana, » KAR JE ZAJTRK PRI TIFFANYU ZA NY,...«, ki smo ga uporabili za otvoritev Regencya.

Na manjši fotografiji pa so objavili celo posnetek, ko sva se z Dunjo poljubljala na obali blejskega jezera.

»Le kje so jo staknili !« sem se spraševal, saj sva bila takrat z Dunjo v tistem mrzlem januarskem jutru ena zares redkih sprehajalcev ob jezeru.

» ONA JE LETA ČAKALA NA PRAVEGA ! JE TOREJ ON KONČNO TISTI PRAVI ?« so se spraševali v reviji » POPOLNA ŽENSKA «, kjer sem na fotografiji Dunji kavalirsko odpiral vrata njenega avta.

»To so čenče... Ja, bila sva nekaj časa nekaj, čemur bi lahko rekli tudi par, a... Ni se izšlo !« sem pojasnil pisanja, ki so seveda namigovala na veliko več, kot pa je bilo res.

Najbolj me je jezilo, da sva se znašla tudi v rubriki » KDO SE BO POROČIL « in celo na lestvici » SANJSKI PAR TEDNA «, kjer sva z Dunjo zasedla tretje mesto.

Ana se je takrat smejala moji zadregi.

»No, ja... Ti bi si nemara zaslužil celo prvo ali vsaj drugo mesto...!« je pripomnila resno in s prstom pokazala na tisto prekleto lestvico.

Potem pa bruhnila v neobvladljiv smeh.

A vseeno, ko sem ji povedal, da grem tistega popoldneva še na sestanek z Dunjo, je za trenutek vseeno pokazala nejevoljo.

Za trenutek...

»Pravi, da mi bo razkrila nekaj stvari o Kralju...!« sem pojasnil.

»Mora biti pa zares dobro informirana...!« je pripomnila in zamenjala temo.

Ko sem prišel do Regencya, je bila Dunja že tam.

Preden sem vstopil, sem jo nekaj časa opazoval skozi izložbeno okno, kako je hodila med policami in dajala navodila prodajalki, ki ji je poslušno sledila in si zapisovala vsako njeno besedo.

Bila je prav takšna, kot vedno.

Samozavestna ženska, ki točno ve, kaj hoče.

»Zdravo...!« sem dejal, ko sem se ustavil nekaj metrov stran od nje.

Pogledala me je presenečeno, kot da me sploh ne bi pričakovala.

»Oh... Ti si ! Že ? No...Ravno končala sem ...!« je rekla in si šla z roko raztreseno skozi lase, kot da premišljuje, če ni morebiti na kaj pozabila.

Šla sva ven in do avta.

Hodila sva počasi in molče, kot da si nimava nič kaj pametnega povedati.

»In kaj naj ji sploh rečem... ?« sem ob tem pomislil.

A me je iz tesnobe molčečnosti rešila Dunja.

»Oprosti, da te nadlegujem... Ko bo to končano, te bom zares pustila pri miru, Mark ! Obljubim !« je dejala in me kot mimogrede prijela za roko.

»Ko bo končano...? Kaj ?« sem vprašal, kot da ji ne verjamem.

»To... Vse to... S Kraljem in...Vsa ta zmešnjava !« je dejala in se mi rahlo nasmehnila.

Molče sva se odpeljala do Kavala in sedla na vrt.

»Poskušala ti bom vse skupaj razložiti tako, kot je bilo... Da boš razumel...!« je začela in se naslonila na mizo, bliže k meni, tako da bi lahko le jaz slišal njeno tiho govorjenje.

Prikimal sem in se spraševal, kaj neki sledi, kakšno zgodbo mi bo povedala.

»Vse skupaj se je začelo pred več kot petindvajsetimi, skorajda tridesetimi leti, Mark... Že mama je zadnjič omenila, da smo bili s Kraljem sosedi. Ja, res smo bili in res sta me Kralj in njegova žena na nek način kar posvojila, potem ko nista mogla imeti svojih otrok... Meni je bilo to super, saj sem od njiju dobivala darila, ki jih drugače niti sanjati nisem upala. Kotalke z gumijastimi kolesci, drsalke s čevlji iz pravega usnja, pravo podvodno masko in plavuti, dvodelne kopalke, oblekice iz Italije, govoreče in pojoče punčke iz Nemčije, prve res lepe kemične svinčnike in nalivna peresa z roza tinto... Razvajala sta me v zameno za urice, ki sem jih potem prebila z njima. To je trajalo vse do mojega petnajstega, šestnajstega leta...!« je razlagala.

»In potem...!« sem vprašal, ko je umolknila.

Videl sem, da je v zadregi.

»Takrat sem spoznala, da Kralj v meni ne vidi nekakšne nadomestne hčerke ali neke vrste posvojenke, pač pa da v meni gleda žensko... Čeprav mlada in neizkušena, sem to hitro zaslutila. Mogoče še prej, preden se je tudi on sam tega zavedal...! Njegovi pogledi...! Naključna srečanja, ki so se z njim dogajala skoraj vedno kje na samem... Njegove roke, ki so me ob tem prijateljsko, a vseeno z moško naslado objemale preko bokov, me kot po naključju božale po ramenih... « je spet naredila premor.

A tokrat je nisem spodbujal.

Gledala je v mizo predse in na svoje nemirne roke.

»Ne vem, zakaj ti vse to sploh pripovedujem...?« je dejala in me pogledala.

Oči je imela solzne.

Molčal sem, saj odgovora na to nisem mogel vedeti.

To je vedela ali čutila le ona sama.

Zavzdihnila je in nadaljevala.

»No... To je trajalo skoraj do mojega sedemnajstega leta, Mark... Potem sta me tisto poletje vzela s seboj tudi na dopust, na morje...! Bili smo na Rabu... Bilo je super. Vsaj meni ! Hodili smo tudi na FKK in prav tam, na nudistični plaži, sem opazila, kako z naslado me opazuje...No, ne mene... Bolj moje golo telo... Ali...Ne vem, Mark ! No, vem, bila sem mlada in lepa in... Zdelo se mi je smešno, a mi je tudi godilo... Razumeti moraš... Tudi on je bil lep moški. Uspešen, bogat, po svoje res tudi privlačen moški blizu štiridesetih let, ki je znal govoriti, znal biti prijazen, ki je bil za razliko od mojih vrstnikov in fantov, s katerimi sem se drugače družila, tudi gentleman... Potem je Milena, njegova žena, nekega dne nenadoma zbolela... Zastrupila se je s hrano, ko je v neki zakotni gostilni na Barbatu pojedla porcijo školjk. Očitno so bile školjke stare...Vsaj tako so ugotavljali potem ! Odpeljali smo jo v zdravstveni dom na Rabu, od tam pa so jo takoj premestili v bolnišnico na Reko. S Kraljem sva tako ostala skoraj teden dni v tistem apartmaju čisto sama...« je govorila.

Poskušal sem si predstavljati Dunjo pri skoraj osemnajstih letih.

Lepo, privlačno in zapeljivo mladenko jedrih oblin.

In Kralja...

»Misiš, da moram vse to vedeti...?« sem jo vprašal z blagim glasom.

Prikimala je in me strmo pogledala.

»Tega ne ve nihče... Res nihče... A enkrat nekdo mora izvedeti !« je dejala.

Nekako sem sumil, kako naj bi se zgodba odvijala naprej.

A sem molčal.

»Še istega dne, ko so ženo odpeljali...No, potem, ko sva ostala sama, je nepričakovano prišel sredi noči v mojo sobo...Stopil je naravnost k meni... In bil je popolnoma gol ! Spomnim se njegovega zagorelega in mišičastega telesa... In njegovega uda, ki je otrdel štrlel naravnost proti meni !«

»Dunja !« sem jo prekinil, saj mi kljub vsemu ni bilo do tega, da bi poslušal takšne podrobnost.

»Mark... Počakaj, poslušaj me...! Vsaj tokrat ! Prosim !« je dejala proseče.

Po licih so ji tekle solze, ki si jih niti ni poskušala brisati, kot da zanje sploh ne ve, kot da se svojega joka ne zaveda.

Gledal sem jo in nisem vedel, kaj bi. Hotel sem vstati in oditi, a njen od solza zamegljeni pogled me je prosil, naj ostanem.

In jo poslušam.

» Ja, in takrat si me je vzela... Kar tako...Brez besed... In jaz sem se vdala... Zame je bilo prvič, seveda ! Bilo mi je strašno... Bolelo je in... Zmedena, prestrašena in prizadeta sem bila. Pa ne toliko zaradi tiste tope telesne bolečine...« je govorila naprej, kot da bi bila v transu.

»Je njegova žena vedela za to ?« sem jo vprašal, da bi prekinil nejena opisovanja podrobnosti.

Odkimala je.

»Ne... Takrat ne...« je dejala.

Iz denarnice je potegnila fotografijo.

Bila je fotografija Petre, njene hčerke.

»Petro sva z Avgustom spočela v eni od tistih vročih rabskih noči... In dokler se ni vrnila žena, je Avgust ves čas prebil v moji postelji...Ne samo ponoči...! Takrat sem postala njegova ljubica, Mark !« je rekla in si kar z zunanjo stranjo dlani obrisala solze.

Šokiran od njene zgodbe sem le kimal.

»Ko smo se vrnili domov, je bilo vse kot prej, po starem... Ko sem mu povedala, da sem noseča, me je potolažil, da bo vse uredil...In tako sem še naprej hodila v šolo in si našla tudi fanta... Marjana. Z njim sem se potem tudi poročila. Vse skupaj mi je v najinih redkih srečanjih svetoval prav on, Avgust... Rodila sem v začetku aprila naslednje leto in vsi so bili prepričani, da je Petra Marjanova hči... Šlo je nazadnje že tako daleč, da sem v to, da je Petra zares Marjanova, verjela celo jaz sama !«

Njene roke so nervozno segale po predmetih na mizi, a nobeden ni zadovoljil njenih živčnih prstov. Nazadnje si je prižgala cigareto in z užitek potegnila zares globok dim.

»Že po nekaj tednih mojega zakona se je Avgust spet vmešal, le da takrat nisem imela pojma, še sanjalo se mi ji, da ima tudi on prste zraven. Marjana so nekega dne prijeli zaradi posedovanja drog... Bil je pač roker, nekakšen frik z malce daljšimi lasmi in vedno oblečen v jeans in obut visoke škornje...Frajer, pač...Takrat je bilo že samo to sumljivo ! Ko so ga odvedli na policijo, je imel pri sebi en sam samcat joint z marihuano. A več kot dovolj, da so ga pritisnili... Komaj se je izmazal. Če njegov oče, ki je bil prvoborec ali nekaj takega, ne bi posredoval, ne vem... Avgust mi je potem svetoval, da naj se ga znebim, ker da mi lahko zveza z njim lahko samo škodi... In sem se ga zares znebila... Po svoje sem bila celo vesela, saj nisem več prenesla sprenevedanj, ko je bil Marjan trdno prepričan, da je oče mojega otroka. Odšel je, užaljen in močno prizadet. Še danes Petro pokliče le dva do trikrat na leto, videla pa sta se od takrat enkrat samkrat... !«

»Petra ne ve, da on, Marjan, ni njen oče...?« sem jo prekinil.

Odkimala je.

»Pravim ti, da o vsem tem nihče ne ve nič... Razen mene in Avgusta...! No, po tistem se je Marjan preselil in se kmalu znova poročil... Zdaj

menda živi v Mariboru. Jaz sem ostala sama... Končala sem srednjo šolo, za študij mi takoj takrat ni bilo, predvsem zaradi male Petre in Avgust mi je takoj našel tudi službo. Ne bog ve kaj, a sem vseeno kar lepo zaslužila in zraven dela lahko tudi študirala. Firma, kjer sem delala, mi je krila vse stroške ! Verjetno jim je tako naročil on, Avgust, saj so mi v podjetju vse skupaj ponudli kot na pladnju ! Stanovanje, ki sem ga najprej najela, mi je seveda opremil on ... In mi ga čez kakšno leto ali dve tudi kupil. Za to seveda ni vedel nihče, tudi moji starši ne. Prepričani so bili, da sem dobila ugoden kredit...! Hmmm... K meni je Avgust zahajal le občasno, na vsake štirinajst dni enkrat, največkrat ob kakšni vrnitvi iz tujine. Seveda zaradi drugih, da so mislili, da je še vedno kje na poslovnem potovanju...Ob takšnih njegovih obiskih sva se za dan ali dva zaprla v moje stanovanje... Drugače...?! Ja ! Če sem slučajno začela s kakšno zvezo, je bil Avgust že naslednji dan na telefonu ali celo osebno pri meni. Ni mi dovolil, da bi imela drugega moškega. Vse do smrti njegove žene ne...!« je dejala.

»Smrti ? Pa misliš, da je zares mrtva ?« sem jo prekinil s povsem neposrednim vprašanjem.

Začudeno me je pogledala.

»Seveda je mrtva, Mark... Že dolgo ! Nekega večera, mislim, da je bilo nekje na Kornatih, se ni vrnila z nočnega kopanja v morju... Iskali so jo, tudi s potapljači, a zaman...! Nihče ne ve, kaj se je pravzaprav zgodilo. Ali je utonila ali...« je dejala mirno in ob tem skomignila z rameni.

»Kaj pa Ljubica ?« sem vprašal.

Njena usta so ostala od presenečenja odprta, ko je ravno hotela začeti nov stavek.

»Ljubica...?! Kako veš za Ljubico ?« je nazadnje le zmogla tudi vprašanje.

»Vem pač...« sem odgovoril in tudi jaz skomignil z rameni.

Nisem ji želel razlagati, kako mi je oče osvetlil del Kraljeve preteklosti. V kateri pa ni bilo Dunje.

»No, vsaj oče je ni omenil... Čeprav je mogoče celo kaj vedel ali vsaj slutil...!« sem pomislil.

»Ljubica je bila, tako kot jaz, njegova ljubica... Sliši se zares čudno, a je res. Ljubica Ljubica...! Povedal mi je zanjo. Povedal mi je, da se z njo dobiva, da z njo spi, da...« je govorila z ironičnim nasmehom na ustih.

Gledala je malce zamaknjeno, a v njenih očeh ni bilo več solza.

»Je bila tudi ona noseča z njim?« sem jo vprašal.

Gledala me je in nekaj časa molčala. Potem je odkimala.

»Ne vem, Mark... Res ne... Vsaj ne zagotovo... Govorilo se je marsikaj, a Avgust je vse skupaj zanimal. Priznal je le to, da je imel z njo razmerje. Potem je Ljubica nepričakovano odšla. Izginila je tako nenadoma, kot se je tudi pojavila. Nikoli več nisem slišala zanjo...!«

»In Avgustova žena ? Je vedela za vaju ?« sem vprašal.

Prikimala je.

»K meni domov je prišla kak mesec dni pred svojo smrtjo. Petri je prinesla igrače in meni cel kup kozmetike iz »Dutty free« prodajalne. Takrat je to štelo...« žalostno se je nasmehnila.

A le za hip. Potem je nadaljevala.

» Z mano in s Petro je bila prijazna... Kot vedno... Nič ni rekla naravnost, a jaz sem slutila, da ve. Da ve za naju z Avgustom in da ve, da je Petra njegova hči. Ko je odhajala, je rekla le to, da naj na Petro pazim ! Za Ljubico pa je izvedela od Avgustove tajnice Nataše. Čisto po naključju...! Nataši se je zareklo, kje Avgust je in ko je prišla žena na njen vikend na Kolpi, ju je našla tam. Bila sta sama, Ljubica in Avgust in prepričana sem, da ju je tam ob Kolpi zasačila v zelo kočljivem položaju...« je dejala in rahlo zardela ob tem, ko je omenila Kolpo.

Razmišljal sem, kako neki se je počutila Milena Kralj, ko je spoznala, da je mož ne vara le z Dunjo, pač pa tudi z Ljubico.

»Dunja... Nanjo se je verjetno počasi navadila in jo sprejela kot mater Avgustovega otroka, ki mu ga sama ni mogla dati....« sem razmišljal.

»Takoj tisti dan, potem ko ga je zasačila z Ljubico, se je žena od Avgusta odselila...Ko se je vrnil domov, je ni bilo več ! Takrat sem ga vprašala, če se bosta ločila, pa je le odkimal... In res se nista. Živela sta vsak zase, a sta se vsake toliko časa spet pokazala skupaj, kot da je med njima vse v najlepšem redu !«

»In potem je tudi Ljubica nenadoma izginila ? Kot da bi se vdrla v zemljo ?! A ni to čudno ? Ljubica izgine, žena se ne vrne iz nočnega kovanja in je pogrešana...!« sem rekel in jo gledal.

»Kaj hočeš reči...??« me je začudeno pogledala.

»Nič... Pravzaprav le to, da je vse skupaj hudičevo čudno...! A za Avgusta Kralja vseeno zelo elegantno in priročno...Izgine vse, kar mu je v napoto, kar bi mu lahko škodilo !« sem odvrnil jezno.

»Prepričana sem, da gre le za naključja, Mark...!« je dejala prepričano.

»Mark, Kralj z lahkoto stopa in preko živih ljudi, še raje pa preko trupel. Veš, trupla mu pač ne morejo več škodovati. Pa naj gre za prava trupla ali politična, poslovna ali trupla navadnih še živih ljudi, ki so se znašla na njegovi poti. Po njegovi volji ali po naključju...!« mi je rekel s svarečim glasom oče pred nekaj tedni.

»Rekla si, da ti po ženini smrti ni več preprečeval stikov z drugimi moškimi...!« sem se vrnil k njeni pripovedi.

Rahlo je zardela in prikimala.

»Ja... Na nek način mi jih res ni več preprečeval, čeprav... No, še vedno je hotel vedeti s kom in kdaj se srečujem, veš...! Mislim, da je vsakogar od njih preverjal. Temeljito preverjal, Mark...!«

»Kot zdaj mene ?« mi je ušlo.

Prikimala je.

»A tebe najprej nisem izbrala jaz... Tebe je izbral on...!« je dodala ne da bi me pogledala.

38. del
KAMEN NA KAMEN – PALAČA,
LAŽ NA LAŽ PA – ???

DUNJA V POGOVORU, KI SVA GA IMELA V KAVALU, BORISA NI OMENILA NITI Z BESEDICO, KOT DA TISTEGA NAŠEGA KRATKEGA SREČANJA V NJEGOVI PISARNI, KO JO JE BORIS OB OKNU NERODNO OBJEMAL, SPLOH NI BILO.

In Boris...

Boris me v tistem času ni poklical ali se kako drugače javil že več dni skupaj.

»Verjetno le ima slabo vest...!« sem pomislil.

Po tistem pogovoru z Dunjo sem se razdvojen v svojih mislih odpeljal nazaj k Ani, da bi nama pripravil večerjo.

Že popoldan sem ji obljubil, da ji bom za večerjo pripravil jetra.

»Je bilo zanimivo ?« je le na kratko komentirala mojo vrnitev iz srečanja z Dunjo, ko mi je odprla vrata stanovanja.

Nisem vedel, kaj naj ji sploh povem, kaj naj rečem, saj sem bil od vsega, kar mi je Dunja povedala, še vedno rahlo zmeden.

A Ana na srečo ni več drezala vame.

Dunje niti omenila ni več.

»Jetrca, Mark ! Cel dan že sanjam tista jetrca !« se je smejala še preden sva prišla do kuhinje.

In v tistem trenutku sončnega popoldneva, ko je sonce sijalo skozi okna v njeno stanovanje, je bila Ana videti lepa.

Zelo lepa.

Bila je oblečena le v nekakšno veliko, na pol prozorno ruto. Videl sem, da spodaj razen tangic ne nosi ničesar. Prozorno tkanino so na zgornjem delu napenjale njene lepe in jedre prsi.

Lase si je spletla v močno kito in si zadaj pripela še pentljo iste barve, kot je bila ruta.

Ne vem, ali je takrat vedela, da jo opazujem...?

Tudi če je, tega ni pokazala. Mirno je hodila mimo mene in pri tem vešče odprla steklenico prijetno ohlajenega vina. Ko sva skupaj popila kozarec, me je strmo pogledala s svojimi temnimi in globokimi očmi.

A rekla ni nič...

»Čas je za kuhanje...« sem dejal suho in začel s pripravo večerje.

Ta čas, ko sem pripravljajl jetra, je Ana ves čas sedela ob pultu med manjšo kuhinjo in dnevno sobo in nama natakala vino, zraven pa ves čas govorila.

Noge si je visoko prekrizala in ruta, ki ji je drugače segala le do sredine stegen, ji je zlezla čisto gor čez boke.

»Danes sem skoraj končala mojo diplomsko, a veš...?! Končno ! Upam, da jo boš prebral, ko boš imel kaj časa ! Rada bi tvoje mnenje, veš...No... Pomislila sem, da bi se za zagovor sicer prijavila šele oktobra... Ta čas lahko še kaj dodam, popravim, dam diplomsko v lektoriranje in se pripravim tudi na ustni del ! Kaj misliš ?«

Nisem ji odgovarjal in videti je bilo, da jo to sploh ne moti.

»Če počakam z zagovorom do jeseni, bom imela nekaj še tudi od tega zadnjega poletja ! Uf, morje...Komaj čakam ! Kam ti hodiš na morje, Mark ? Grčija, Španija ? Ali nemara Sejšeli ali Karibi ?« se je smehljala in se potem naredila kao užaljeno, ko sem prisegel le na manjše dalmatinske otoke.

»Nič kaj fensi ni slišati...!« je komentirala.

»Meni je, kot praviš fensi, da imam mir, da je lepo, da je morje čisto, da ni gužve, da imajo dobro hrano, da lahko zjutraj kupim od ribičev še ponoči ulovljene sveže ribe ...!« sem našteval prednosti moje otoške osamitve preko poletja.

»No, saj niti ni slišati tako slabo... A hodiš sam ?«

»Z Lino...!« sem dejal.

»Lino... ???« je postala pozorna.

»Lina je... No, moja hčerka je Lina... Enajst let je stara !« sem pojasnil.

Prikimala je.

»Kako narediš takšna jetra ?« jo je naenkrat zanimalo, a verjetno ji je postalo le malo nerodno, ko je spoznala, da Lina ni kakšna moja ljubica, pač pa moja hči.

In je raje spremenila temo.

»Oh, preprosto... Jetra narežeš na za slab prst debele lističe in jih na rahlo popopraš. Soliti takrat še ni treba, ker potem med pripravo rada postanejo trda... Sesekljaš še čebulo. Potem razgrejem pol žlice masla in dve žlici olivnega olja ter dodam tudi košček prekajene slanine. Ne veliko, samo malo, za okus in vonj... Jetra, ki jih po eni strani rahlo pomokam, na tej maščobi na hitro popečem in jih umaknem na skrajne robove ponve. V sredino, če je potrebno, dodam še malo masla, potem dodam še čebulo... Ogenj zmanjšam in ponev pokrijem. Vse skupaj pustim kakšnih deset do petnajst minut, da se duši . Ta čas se čebula čudovito razpusti... Potem dodam še začimbe in... Jetra so gotova !« sem ji razložil.

»Uf... Komplicirano !« se je zgrozila.

»To se ti le zdi !« sem jo potolažil.

»In začimbe ? Katere začimbe potem dodaš ?« je bila še naprej radovedna.

»Grobo sesekljan česen, dober ščepec timijana, če se le da svežega, naribano limonino lupino, košček jušne kocke ali kocke za omake, sol in

čisto nazadnje še kozarec belega suhega vina...! Solim če je potrebno, vse skupaj še enkrat prevrem in, evo, jetra so gotova !«

»In to je to ?«

»Mhm... Preden daš na mizo je fino, če dodaš kar dober odmerek belega, sveže zmetega popra ! Bolj diši !« sem ji pojasnil.

»Ti je žal, da sta šla z Dunjo narazen...??« me je, kot da hoče tudi ona najin pogovor popoprati, čisto iznenada vprašala, ob tem pa mirno srknila globok požirek vina.

Kot da bi Boris vedel, da sem razmišljal o njem, me je naslednje jutro poklical.

»Živjo...!« je dejal, kot da se med nama na svetu ni nič zgodilo.

»Živjo...« sem odzdravil.

Nekaj trenutkov sva oba le molčala.

»In ? Kako si kaj drugače, stara sablja ?« ga je zanimalo.

»Ni slabo, a je bilo tudi že boljše...!« sem odgovoril brez kakšnega velikega navdušenja v glasu.

»Izvedel sem, kje stanuje tista Ana Bigerman, veš...!« je dejal.

»A res ?! In ? Kje se torej skriva ta deklica ?«

»Na Vrhniki stanuje, Mark... V blokkih malo stran od Zdravstvenega doma na Vrhniki ima ta mladenka po imenu Ana Bigerman manjše stanovanje.... Jo boš poiskal ?« je vprašal.

Presenetilo me je, da je dejansko dokaj natančno povedal, kje Ana zares stanuje.

»Bi jo moral ? Ti, Boris... Kje pa si sploh našel njen naslov ?« sem se začudil.

»V telefonskem imeniku...!« je odvrnil hitro.

Prehitro...

»Nihče ne pozna številke mojega stacionarnega telefona. Tudi kolegi s faksa je ne poznajo. Nekateri vedo za mojo mobi številko, to pa je tudi vse. Številka stacionarnega telefona ni objavljena ne v imeniku, ne kje drugje... In sama je nisem dala še nikomur. Niti uporabljam je ne, Mark... Razen seveda za povezavo z internetom ! To pa je tudi vse...« mi je pojasnila Ana nekaj dni nazaj, potem ko sva se pogovarjala o tistem Audiju, ki jo je zasledoval po avtocesti in seveda po tistem vltomu v njeno stanovanje.

Premlevala sva različne načine, kako bi jo lahko kdo sploh našel.

»Kaj pa v registru, kjer si vpisana kot lastnica deleža R&M, je tam vpisan tudi tvoj domači naslov ?« sem se spomnil takrat.

»Ne, tam je vpisan samo naslov, na katerem je sedež firme... A tam, na tistem naslovu ni nič, razen poštnega nabiralnika z naslovom firme

RONEL d.o.o.....!» mi je razkrila tisto, kar mi je že zdavnaj prej pojasnil Boris.

»Mislim, da bi jo vseeno moral poiskati in se z njo pogovoriti, Mark...! S to Ano Bigerman...!» je dejal čez nekaj trenutkov obojestranskega molka Boris.

»Zakaj ? Kaj pa mi lahko takšnega pove, česar mi nisi povedal že ti, Boris... ?« sem bil radoveden.

»Oh... Kaj le...? Kaj sploh namerava ! Kaj ima za bregom ! In čigav je sploh ta delež v R&M...?! Roko dam v ogenj, da ni njen in da je ona samo slamnata lutka !« je nadaljeval.

»In kaj mi bo koristilo, če mi vse to na koncu zares tudi zaupa ?« me je zanimalo.

»Mark... Lažje, veliko lažje se boš pogajal !«

»Pogajal ? O čem, Boris ?«

»O prodaji tvojega deleža vendar !« je izstrelil.

A o tem, da sploh razmišljam o prodaji mojega deleža, se z Borisom do tistega trenutka nikoli nisem pogovarjal.

Erika mi je prinesla kavo in sedla na rob moje mize.

»Utrujen si videti, Mark...!» je dejala blago.

Nasmehnil sem se.

»Oh, bom že preživel....! A vseeno hvala ! Za skrb in za kavo !« sem se ji nasmehnil in odpil požirek kapučina.

Že po barvi sem videl, da je Erika v kavo dolila dvojno mero mleka.

»Tudi prav ! Bolje tako, kot pa da staknem kakšen čir na želodcu ali dvanajsterniku !« sem pomislil, ko sem se spomnil, da zadnje čase sploh nisem več zajtrkoval in da sem se do poznih popoldanskih ur šlepal le ob neštetihi skodelicah kave.

In cigaretah...

»So lastniki že kaj sklenili ?« je vprašala in zraven gledala tabele, ki so kazale vrednosti meritev gledanosti in poslušnosti posameznih elektronskih medijev.

»Misiš na novega direktorja ?« sem jo pogledal.

»Kakšnega novega direktorja, madona !? Nobenega novega ne potrebujemo ! Naj že enkrat imenujejo tebe ! Koga pa ? Ti pa potem čim prej pripelji v firmo nove ljudi ! Svežo kri, fant ! In jim razdeli to zagamano delo, ki te bo drugače pokopalo, poba ! Ne moreš se raztrgati na deset koncev, Mark ! Vodenje firme, vodenje marketinga in prodaje, PR, pa še vodenje vseh večjih projektov ! To je dela za tri, če ne štiri ljudi, ti pa se s tem ugonabljaš sam !« je govorila, ob tem pa na široko krilila z rokami.

»Kolikor vem, imajo sestanek na to temo ravno danes zvečer, Erika ! A še vedno se jih večina nagiba k temu, da naj bi za direktorja prišel Roman !« sem ji pojasnil tisto, kar sem vedel.

Nisem pa ji povedal, da je imenovanje Romana za direktorja vezano tudi na posel s prodajo njihovih deležev v R&M.

»On naj kar lepo ostane v LPG, veš ! Zdaj, ko so se stvari pri nas tako lepo uštimale, bi vsak prišel za direktorja, kaj ne ? Kje pa so bili, ko smo se borili za vsak prekleti oglasek v časopisu...??? Ko pa smo dobili naročilo za kakšen televizijski oglas, je bila pa pri nas itak že čisto ta zaresna veselica !« se je smejala ob spominu na čase, ko nam je bilo v R&M še zares zelo težko in ko smo se borili za vsak, tudi najmajši posel.

»Če bo treba, bomo pisali tudi osmrtnice !« je nekoč zarobantil Frenk, ko je eden od starejših kreativcev vihal nos nad tem, da bi sestavil oglas za neko pogrebno službo.

»Mark, če ne bi bilo tebe, ne bi bila R&M takšna agencija, kot je danes ! To veva vsaj midva, če nihče drug ne ve ! Ali če noče vedeti, preklete ! Frenk je storil veliko, res veliko ! Ala mu vera ! Znal je držati ljudi na trdo in na povodcu in jih znal tudi božati, ko je bilo to potrebno ! A brez tebe, brez tvojih idej, brez tvojih projektov, bi bilo tudi to premalo !« je govorila, kot da se pred veliko komisijo poteguje za mojo nominacijo pri Švedski akademiji znanosti in umetnosti.

»Erika... Noben prekleti kandidat za Nobelovo nagrado nisem !« sem se ji zasmejal.

»Pa bi lahko bil !« se je zarežala nazaj.

»Si že dobila tiste podatke ?« sem jo vprašal po dokumentih, za katere sem jo prosil že zjutraj.

»Uf, fant ! Skoraj bi pozabila ! Ja, imam jih ! In še nekaj imam ! A tam po moje nekaj ne štima, Mark ! Mislim, da sva nekaj spregledala... Počakaj !« je oživela, kot da bi dobila transfuzijo čistega adrenalina.

Že čez nekaj trenutkov se je vrnila.

»Si ti to odobril ?« je vprašala in predme postavila nekaj deset dokumentov.

»Kaj pa je to ?« sem vprašal.

»Pogodbe o bančnih garancijah... !« je dejala resno.

»Kakšne bančne garancije, preklete ?« sem jo debelo pogledal.

»Očitno je to izpeljal še Frenk... In te o tem ni obvestil ! Mogoče niti ni več uspel...« je govorila, medtem ko je obračala dokumente tako, da sem lahko videl vse.

Bilo je preko dvajset dokumentov.

Gledal sem in nisem mogel verjeti.

»KNS Naložbe so dale bančno garancijo nam, R&M, da najamemo pri bankah kredit in s tem kreditom kupimo LPG ?« sem na glas ponovil tisto, kar nisem mogel verjeti.

Erika pa me je samo gledala.

Sedel sem na balkonu svojega stanovanja in gledal na oddaljene in po vrhovih še vedno zasnežene kamniške Alpe.

Stvari so se v tistem času vsak dan odvijale z nepredvidljivo naglico, ki so jo spremljali tudi povem nepričakovani in včasih tudi nelogični preobrati.

»R&M da bi kupil LPG ?« mi še vedno ni šlo v glavo in skušal sem se spomniti, da bi kdaj Frenk omenil kakšno takšno idejo.

A zaman.

Potem sem se spomnil Borisa.

Po najinem zadnjem pogovoru mu nisem mogel več verjeti.

Opozorilna lučka, da nekaj je narobe, se mi je vsake toliko časa že dolgo prižigala, vendar sem Borisu tako slepo zaupal, da sem tisto prekleto lučko enostavno prezrl.

»Najprej njegova nenadna omemba Avgusta Kralja, ko sva se pri Zlati rački pogovarjala o R&M in LPG... Borisu nisem povedal, da sva se s Kraljem sestala, nisem mu povedal, da mi je po telefonu ponudil odkup svojega deleža...! sem razmišljal za nazaj.

»On pa je kar naenkrat spraševal, če se s Kraljem še kaj vivdiva...!« mi je šinilo.

In jaz mu zagotovo za Kralja nisem nikdar povedal.

Niti omenil ga nisem Borisu.

Potem sem se spomnil, kako mi je razlagal, da je končno našel Ano med absolventi FDV.

»Punca je študentka, Mark ! Ena takšna frajlica nas vse skupaj takole vleče za nos !« je dejal takrat in se zmedel, ko sem ga vprašal, kaj misli s tistim nas, ko je uporabil množino.

»Nas...Kdo bi lahko bili ti...? Je v navezi s Kraljem, TEX TON-om in drugimi iz zgodbe ?

Lattanzi ?!

Pomislil sem, da je bil Boris zadnji, za katerega bi posumil, da mi hoče škodovati.

Pa ne le meni !

»Tudi Ani !« sem se spomnil najinega zadnjega pogovora.

Najprej mi je pojasnil, da je Anin naslov našel v telefonskem imeniku, Ana pa mi je že prej povedala, da njeno ime in številka njenega stacionarnega telefona v imeniku sploh nista objavljena.

»Torej se je tudi o tem zlagal...!« sem si dejal polglasno.

Krona vsega pa je bilo tistih nekaj zadnjih stavkov, ki sva si jih izmenjala preden sem od jeze zvezo prekinil.

»In kaj mi bo koristilo, če mi vse to ona sploh zaupa ?«

»Mark... Lažje, veliko lažje se boš pogajal !«

»Pogajal ? O čem, Boris ?«

»O prodaji tvojega deleža vendar !«

A o prodaji deleža v R&M, ne da imam kakšnega kupca, ne da o tem sploh razmišljam, se z Borisom nisem pogovarjal.

Nikoli !

Pred njim sem vse to skrival od takrat dalje, ko me je na Kralja opozoril oče.

In tega sem se držal.

»Od kje mu torej vse te informacije...??« mi je kluvalo v ušesih.

Potem pa sem se nenadoma spomnil tudi Dunje.

Spomnil sem se, kako sta takrat Dunja in Boris stala ob oknu v njegovi pisarni, kako jo je Boris nerodno poskušal objeti in kako je Dunja stala tam vsa toga in otrpla.

»Kaj pa, če hoče poleg mene in Ane, Boris v zadevo vplesti tudi Dunjo...?« sem pomislil.

39. del

KAKO SE PALI - TAKO SE GASI... !!!

DERGANC JE KOT PONAVIDI SEDEL ZA SVOJO MIZO, A JE BIL ZA RAZLIKO OD NAJINEGA PRVEGA SREČANJA V NJEGOVI PISARNI TOKRAT V SVOJEM STOLU POTEGNJEN GLOBOKO NAZAJ IN S ŠIROKO PREKRIŽANIMI NOGAMI PRED SEBOJ.

Bil je videti zelo...

»Monumentalen ...!« je bilo edino, kar mi je takrat šinilo na pamet. Tistikrat je ob meni sedela tudi Ana.

Oblečena je bil v eleganten poletni kostim in v malce bolj strogem oblačilu na prvi pogled ni bila videti tako mlada, kot v resnici.

»Moram reči, da me je vaš klic kar malo presenetil !« je dejal Derganc in roke sklenil kot v molitvi.

»Osnovne dileme sem vam razložil že v najinem telefonskem pogovoru...!« sem dodal kratko.

Poklical sem ga dan prej in mu v telegrafskem slogu razložil osnovna vprašanja, ki so me mučila.

»Razumem...!« je dejal Derganc in me povabil, naj pridem k njemu.

Še vedno je zamišljeno gledal v mizo pred seboj in sklepal roke. Potem pa je nenadoma, kot da bi se česa pomembnega spomnil, z zanimanjem pobrskal po kupu dokumentov, ki je ležal pred njim na mizi.

Prenosnika tokrat sploh ni imel pred seboj, temveč je zaprt ležal na omarici za Dergancem.

»Veste... Takšen nakup bi bil verjetno zelo sporen. Ne samo z vidika naše agencije, pač pa tudi s strani Agencije za medije, Agencije za trg vrednostnih papirjev... In še koga !« je dodal prav v trenutku, ko je potrkalo.

Vstopil je mlad moški.

»Pozdravljeni, Beruger...!« ga je pozdravil Derganc.

Moški je v pozdrav le prikimal.

»Dovolil sem si k našemu pogovoru povabiti tudi gospoda Berugerja iz Kriminalistične službe. Gospod je poleg tega tudi član posebne preiskovalne skupine, zadolžene za gospodarski kriminal pri Notranjem ministrstvu... In, seveda, občasno, tudi naš operativni sodelavec !« je Derganc predstavil moškega in mu pokazal na prazen stol poleg sebe.

Ta niti trznil ni in je, ne da bi se zmenil za naju z Ano, togo sedel na desno stran od Derganca.

Na mizo je previdno položil napravo, za katero sem vedel, da je mini snemalnik. Nekaj podobnega smo tudi v R&M uporabljali na sestankih

projektnih skupin. Tako na teh sestankih izrečene ideje niso šle v pozabo. V posebnem predalu moje omare sem imel preko dvesto CD-jev s posnetki takšnih sestankov.

»Upam, da nimate nič proti temu, da naš pogovor tudi posnamem...?!« je dejal kriminalist ne da bi naju sploh pogledal in napravo vključil.

Pogledal sem Derganca, ki pa je svoj pogled umaknil.

»Pravzaprav imam...!« sem dejal.

Kriminalist Beruger me je pogledal. Zelo začudeno pogledal.

»Tole naj bi bil čisto neformalen pogovor z gospodom Dergancem in ne vidim razloga, da bi ga bilo potrebno tudi snemati !« sem dejal povsem mirno.

»Da ne...?« je vprašal Beruger in začuden pogledal Derganca.

»Potem pač ne bomo snemali, a ne?!« se je prisiljeno zasmejal Derganc.

A Beruger je še vedno gledal in čakal.

»Ugasnite...!« mu je tiho dejal Derganc.

Ana me je pogledala in v njenih očeh sem videl, da je rahlo zbegana.

»Upam, da nama niste prisodili vlogo preiskovancev...! Ali pač ?« sem navrgel.

Derganc je odkimal in se podrgnil po bradi.

»Vse, kar ste mi povedali včeraj, pravzaprav vem že nekaj dni, veste... Mi lahko poveste še kaj novega ?« je dejal in spet polistal po papirjih pred sabo.

Odkimal sem.

Derganc se je obrnil k Ani.

»Pa vi, gospodična...?«

Tudi Ana je odkimala.

Derganc je spet pobrskal po dokumentih.

»Vse, kar ste mi povedali, so pravzaprav ena sama namigovanja, veste... Ne vi, ne kdo drug nima nobenega dokaza, da takšne namere zares obstajajo !« je dejal.

»Kaj pa bančne garancije KNS naši agenciji ?« sem vprašal.

»Na te bančne garancije KNS ste vi pristali in jih lastnoročno tudi podpisali, kaj ne ?« je dejal trdo in na rob svoje pisalne mize pomaknil fotokopije teh dokumentov.

»Tega jaz nisem nikoli podpisal, Erika !« sem vzkliknil ves zgrožen.

»O, pa si jih...!!! Jaz sama sem ti jih dala v mapo za podpisovanje pred kakšnimi štirinajstimi dnevi ! A jaz takrat nisem bila pozorna na to,

saj sem bila prepričana, da sta s Frenkom to natuhtala skupaj...!» je odvrnila.

»Nemogoče...!» sem se zgrozil.

»Kaj takšnega ne bi podpisal niti v najbolj morastih sanjah !« sem pomislil.

»Verjetno niti nisi opazil, da gre za te preklete garancije, Mark ! Zložene so bile čisto na koncu, če se prav spomnim in takrat sem te cel dan lovila prav za te podpise !« mi je pojasnila.

Megleno sem se spomnil tistega dne.

»Obstaja še kakšna druga pogodba o tem...? Ali vsaj vloga ?« sem vprašal.

Prikimala je, odšla do svoje pisarne in se takoj vrnila z nekaj novimi dokumenti.

»Vloga, ki jo je podpisal Frenk... Zapisnik sestanka na banki... Prav tako s podpisom Frenka in direktorja banke... Potem dokument KNS Naložbe...Po tem dokumentu pristajajo, da dajejo bančne garancije za najem kredita ! Potem.... Sklep banke, da garancije in namenski kredit za nakup LPG odobri... Ja, odobri...!!! Ufff...!!!« je zastala.

»Kaj ?«

»Banka je te dokumente izdala šele na podlagi hipoteke, ki so na deleže lastnikov vpisani v korist KNS naložbe, Mark... Ne razumem...!«

Gledal sem jo brez besed.

»A teh dokumentov, o sami hipoteki, pravzaprav mi sploh nimamo...Verjetno jih imajo le lastniki sami in še to le tisti, ki so svoje deleže dali pod hipteko...!« je rekla in videl sem, da je bila tudi ona zaskrbljena.

Zelo zaskrbljena.

»Ste se na skupščini družbenikov pogovarjali še o čem drugem, kot o mojem imenovanju?« sem vprašal Ano, ko me je poklicala ob koncu sestanka lastnikov R&M.

»Pozdravljeni, gospod direktor !« me je takrat pozdravila in mi dala vedeti, da so me lastniki kljub vsemu imenovali za direktorja.

Dan je bil poln presenečenj.

Po zadnjih dogodkih na imenovanje za direktorja R&M nisem več računal. Vsaj resno ne in sam pri sebi sem že preigraval kombinacije, kam bi odšel iz R&M.

Zavedal sem se, da bi bila moja navzočnost ob imenovanju drugega za direktorja lahko hudo moteča.

Za tistega, ki bi prišel, kot tudi za lastnike, ki bi mi z neimenovanjem izkazali nezaupanje.

Veliko nezaupanje.

»Sploh za Kralja bi lahko bilo moteče...!« sem ob tem pomislil.

Jutranja izdaja »GLOBALA« mi je namreč postregla z novico tedna, če ne kar meseca.

Na naslovnici je bila velika slika Avgusta Kralja, pod njo pa napis : »AVGUST KRALJ, NESTRANSKARSKI KANDIDAT V BITKI ZA PREDSEDNIKA DRŽAVE?!« .

V krajšem članku pod bombastičnim naslovom so navajali Kralja, ki je zagotavljal, da ga bodo poleg nekaterih parlamentarnih strank podprle tudi nestranskarke skupine iz civilne družbe, priznani kulturniki in tudi nekateri bolj znani športniki... Skratka, govoril je tako, kot da nasprotnikom sporoča, da se v bitko za predsednika države na jesenskih volitvah niti ne spleča vstopati.

Ker je zmagovalec on.

Kralj je torej pokazal del kart, ki jih je držal v rokah. A še vedno je imel v rokavu kakšnega asa, sem si rekel in odložil časopis.

Niti prelistal ga nisem, ta novica mi je bila čisto dovolj.

Vsaj za tisto jutro...

»Ne... Na sestanku smo govorili samo o tebi, Mark ! No, drugi bolj kot jaz... Bil si glavna zvezda, Mark ! Tistega človeka iz LPG niti omenili niso več ! Mikalo me je sicer, da bi jim povedala, da poleg tega, da vražje dobro obvladaš svoje delo, še boljše kuhaš !« se je smejala Ana.

»Samo to...?!«

»Oh, in Mark...!«

»Ja...!?«

»Dolžan si mi večerjo !« je dejala in prekinila.

Večer prej sva stavila, da me družbeniki ne bodo imenovali za direktorja.

Jaz sem seveda stavil proti sebi.

»Ne boš verjel, a sosedje so prepričani, da imam skrivnega ljubimca !« je dejala Ana, ko me je spustila v stanovanje.

»Ljubimca...?« sem bleknil.

»Ja, da imam ljubčka...! Tebe !« se je zasmejela in me s kazalcem potrkala po prsih.

»A...?!«

Najin odnos je bil pristen, a po svoje tudi sila kompliciran.

Vsaj zame.

Ana je bila mlada in lepa.

In jaz seveda dovzeten za te njene čare.

K sreči mi je misel na polom z Dunjo pomagala, da sem brez težav lahko ostal na čisto dostojni distanci. Že nekajkrat sva sicer prišla do

trenutka, ko sva bila oba tik pred tem, da si padeva v objem, a do tega le ni prišlo.

Oba sva se tega po svoje verjetno bala.

Jaz najprej zaradi boleče izkušnje z Dunjo, oba pa verjetno tudi zaradi starostne razlike, ki se je kljub temu, da sva se nekako ujemala, ves čas prikazovala nad nama kot duh neke previdnosti.

»Konec koncev bi ji lahko bil tudi oče...!« sem nekoč pomislil, ko se je oblečena samo v tangice sprehajala pred menoj, kot da je na kakšni morskimi plaži in ne sredi dnevne sobe.

Sicer njene dnevne sobe, a...

In tako sva počasi prišla do točke, ko je najin odnos postal podoben odnosu med starejšim bratom in majšo sestrico.

Da bi igral očeta...?

Je bilo prepozno...!

Preveč intimnosti drug drugega sva v tistem kratkem času okusila, da bi bilo kaj takega sploh še izvedljivo.

Počasi sem tako postal tudi njen zaupnik.

Pripovedovala mi je o svojih fantih, o svojih bolj ali manj srečnih zvezah.

Najbolj sem se nasmejal, ko mi je razlagala, kako jo je osvajal neki nogometni zvezdnik.

»Kje je dobil mojo mobi številko nimam pojma, a nekega večera sem dobila SMS, da bi me rad pofukal ! Seveda se mi ni niti sanjalo, kdo je sporočilo poslal...!« je povedala zelo resno.

»Pofukal ? Tako je napisal ?« sem se začudil takšni neposrednosti na prvo žogo.

Pa čeprav je šlo za nogometša.

»Ja, napisal je : »ZELO RAD BI TE DOBRO POFUKAL« !« je ponovila dobesedno tisto, kar ji je napisal.

»In?« me je zanimal razplet.

»Odgovorila sem mu z vprašanjem, koga to mika !« se je smejala.

Kar predstavljal sem si njen začudeni obraz ob tem, ko je prejela takšno sporočilo.

»In odgovoril je le : »MENE !« Potem je bil nekaj dni mir, potem pa spet SMS, v katerem me je povabil na kavo...Dolgo sem premišljevala ali naj grem ali ne, nazadnje pa sem se odločila, da povabilo sprejemem ! Če ne drugega, me je zanimalo, kakšno moško truplo je zmožno kar prvič ženski napisati nekaj takega...!« se je smejala.

»In te je naskočil kar na kavi ?!« sem se režal.

»Ah, kje neki...! Prišel je na dogovorjeno mesto, a je več kot pol ure sedel tri mize stran... Verjetno si ni upal blizu in se je hotel prej prepričati, da ni kje skrit kakšen fotograf, ki bi ga ujel na delu !« se je do solz smejala, ko je opisovala podrobnosti.

»Sta bila potem par ?« sem vprašal.

»Ma, ne...! Hvala bogu, prodali so ga nekam na Portugalsko ali kam že... Bila sva na tisti kavi, enkrat sva šla na en koncert in potem še na večerjo, nato pa je izginil... Mi je pa ta čas, ko sva se dobivala, vsak večer pošiljal isti SMS !« je povedala.

»Kakšen? Da te ljubi ?« sem se smejal od srca.

»Ah, ne...! Tistega istega ! Prvega ! ZELO RAD BI TE DOBRO POFUKAL ! Mislim, da je isti SMS vsak večer pošiljal vsaj kakšnim desetim, če ne več ženskam ! A po moje... Vsak večer zaspal sam in s trdim...!« je zaključila svojo pripoved o avanturi z nogometnim zvezdnikom.

»In kaj bi rekla, če bi ti jaz predlagal, da bodiva ljubimca ?« sem vprašal iznenada.

Gledala me je s svojim temnim in zares globokim pogledom.

»Polaskana bi bila...!«

Metanje palice mojemu Rexu je šport, ki ga imam raje, kot pa kakšen golf. Rex mi namreč palico vedno prinese nazaj in se mi ni treba plaziti po grmovju in jo iskati, kot tiste preklemanske male žogice za golf, ki vedno odletijo in se odkotalijo v kakšno zelo trnovo goščo.

Povrhu vsega pa Rex pri tem ne modruje, kot to počne večina golfistov medtem, ko se pripravljajo na svoj udarec ali še huje, med tem, ko hodijo od luknje do luknje.

Rex je čisto zadovoljen že s tem, da mu palico mečem in da ga vsakokrat, ko mi jo prinese nazaj, le nežno pobožam.

»Priden, Rex !« sem ga pohvalil tudi tistega dne, ko je revež moral po palico v mlakužo, ki je bila od daleč videti kot mali ribnik.

»To ti gre pa še boljše od rok, kot pa golf, Mark !« sem zaslišal za seboj ženski glas.

Bila je Saša.

Na potki sredi livade je stala v kratki rožnati oblekici in obuta v nekakšne špagarice.

Tako mladostno opravljena je izgledala zares luštno in če bi kdo rekel, da je stara le nekaj malega čez trideset let, bi mu zagotovo zelo vneto prikimal.

»Oh, jaz in golf, Saša ! Moja kariera se je končala v tistem trenutku, ko mi je uspelo premagati velikega golf mojstra Borisa !« sem se nasmehnil in ji podal roko.

Kimala je in se smehljala.

»Imaš čas za pijačo ?« sem vprašal vesel, da sem jo sploh srečal.

Prikimala je.

»Tudi za kaj drugega bi se še našel čas...!« je pripomnila tiho, ko sva se sprehodila naprej.

To njeno pripombo sem čisto hote preslišal...

A Saša je bila zares videti super.

Kar žarela je.

»Omenil si Borisa...!« je dejala potem, ko sva sedela in v rokah držala vsak svoje pivo.

Prikimal sem.

»Se kaj vidita?« je vprašala.

»Čedalje bolj redko...!« sem priznal, a ji seveda vzroka za to nisem pojasnil.

Spet je le kimala.

»Pa ti ? Kako si ti ?«

»Oh, vse po starem...! Opravljam celodnevno mami dežurstvo, hodim na tečaj bridgea, razmišljam o tem, kam bi šla na morje, prenehala sem z obiskovanjem joga tečajev in aerobike, včasih celo skuham kakšno kosilo ali večerjo... Živim !« je dejala vdano.

Zdaj sem kimal jaz.

»Pa ti ?«

»Zaposlen...! Zelo ! Cele dneve in še pol noči sem v papirjih ali na računalniku... Če ne tam, pa sem na sestankih in poslušam bedarije ! Svoje in bedarije drugih ! Še sam ne vem več katerih je zadnje čase več !« sem ji pojasnil.

»Pa ljubav ?« se je nasmehnila.

»Kako se pali – tako se gasi ! Tako menda pravi južnjaški pregovor... Ne vem ali srbski, hrvaški, bosanski, a mislim, da ni daleč od resnice !« sem se smejal.

Saša me je gledala in nekaj časa molčala.

»Ti je žal, da sta šla narazen ?« je vprašala potem zelo na tiho.

Nisem vedel, kaj naj odgovorim.

»Če bi rekel, da mi ni, bi se pošteno zlagal, Saša...! A zdaj je to mimo... Daleč... Tako daleč, da se mi zdi, da se ni nikoli niti zgodilo !« sem priznal.

Gledala me je, a v njenem pogledu ni bilo nikakršnega očitka.

»Cel cirkus je nastal potem okrog tega...!« sem dodal.

»Ja, Barbara mi je omenila, oh, pa kaj... No, pa nekaj malega sem našla tudi v trač rubrikah ! Veliko bolj poznan si postal, kot prej !« se je smejala.

»Tudi ti bi lahko bila ! Napiši svoje spomine, zagotovo bodo hit !« sem se šalil.

»O moji rekreaciji ?« je vprašala resno.

»Rekreaciji ? Aerobiki ? To je že pred sto leti storila Jane Fonda, kaj bolj zanimivega se moraš spomniti !« sem jo podučil.

»Oh, pozabil si, kaj ne !« se je zamejela.

»Pozabil ? Kaj !?«

»Ko sva bila takrat pri Barbari in Borisu, si me vprašal, če se ukvarjam z rekreacijo in odgovorila sem ti, da se...«

»Ja ! Vem ! In jaz sem te, bedak, vprašal s kakšno rekreacijo in ti si me zabila, da s seksom !« sem se spomnil lastne zadrege.

»No, vidiš... Pa bi bili spomini ! Tudi ti bi v njih našel svoje mesto, Mark !« je dejala zarotniško in pri tem koketno pomežiknila.

»Mene lahko mirno izpustiš... Bolj bi zažgala zgodba o tvojem poslancu!« sem se izdal.

Pogledala me je.

»Ti je povedala Barbara?«

Odkimal sem.

»Boris...!« sva izrekla njegovo ime v en glas in se zasmejala.

»Baba čvekasta...!!!« je še pripomnila Saša s hudomušnim nasmehom.

Premišljeval sem, kaj naj še rečem, da ne bi več vpletal Dunje, dela ali Borisa.

»Ste že rešili zaplete glede tistih prevzemov ?« me je potem vprašala ona.

»Ne vem, na kaj misliš...!« sem odvrnil in resno premišljeval o tem, kako to, da tudi Saša ve za te stvari.

»Nekaj časa se je govorilo, da neka firma kupuje vas, potem pa da vi kupujete njih... Ma, ne vem več ! To je prekomplicirano zame ! «je zamahnila z roko.

»In kdo te je posvetil v te skrivnostne zadeve ?«

»Kdo drug kot Boris !?« se je smejala.

Spet sem moral prikimati.

Rex je od nekje prinesel novo palico in z njo rinil vame.

Komaj sem ga potolažil in ga skoraj prisilil, da je legel pod mizo pri kateri sva sedela s Sašo.

»Boris odhaja na svoje, veš ?« je dejala čez čas.

Začuden sem jo pogledal in zmajal z glavo.

»Sploh mi ni omenil...« sem priznal.

»Mislim, da razen Barbare in mene, o tem še nihče nič ne ve ...!«

Preračunaval sem, koliko časa je bil Boris pri Odvetniški družbi Mayer in ugotovil, da skoraj dvajset let.

»Če hoče do upokojitve narediti še kaj večjega, potem je skrajni čas za takšen korak !« sem pripomnil.

»Zelo velikopotezen korak, Mark !« je na to dodala Saša.

»Velikopotezen ? Boris ima dovolj strank, s katerimi dela dobro in dolgo in prepričan sem, da jih bo vsaj nekaj šlo z njim v njegovo novo odvetniško firmo !« sem ji zatrdil.

»Nobene nove odvetniške firme ne bo, Mark...Vsaj kolikor jaz vem ne!« je dejala.

»Ne razumem...!« sem priznal.

»Boris bo od starega Mayerja odkupil posel, potem pa priključil Mayerjevi pisarni še odvetniško firmo Negovan in partnerji...!« je pojasnila tisto velikopoteznost.

In res je bila velikopoteznost, saj sta obe firmi spadali med pet največjih in najmočnejših odvetniških firm v državi.

»Boris ? Odkupil Mayerja in še Negovana ? A veš, koliko denarja je to?« sem zazijal od presenečenja.

»Ne vem... Predvidevam pa, da ogromno. Barbara pravi, da bo dobil kredite v tujini in da jih bo odplačal v dveh treh letih !«

»V dveh treh letih ? Nemogoče !« sem izstrelil, potem ko sem pomislil, koliko lahko iz vsake od teh firm dobesedno in v najslabšem pomenu besede izmolze v vsakem letu.

»Ne računa samo na zaslužek od odvetniških storitev, veš... Pač pa tudi na profite od posameznih vlaganj ali nekaj takega...! Tako mi je vsaj povedala Barbara...« je povedala.

Samo gledal sem jo.

»A vsega tega ti seveda nisem povedala jaz, Mark...!« je dodala.

»Ne, seveda ne !« sem ji prikimal.

Nekaj časa sem molčal.

»Še vedno se sprašujem, zakaj nama ni uspelo, Mark...« je dejala tiho Saša in mi diskretno stisnila roko.

Pogledal sem jo in se žalostno nasmehnil.

»Bila sva ob nepravem času na nepravem mestu, Saša... Očitno, mar ne ?« sem dejal in počasi odtegnil roko.

»Mark...«

»Ja...?«

»Če bi... Če boš... Če boš kdaj mislil drugače... Te bom čakala... !!!« je dejala in oči so se ji rahlo orosile.

»Ne vem, če je to pametno...« sem dejal in bil v veliki zadregi.

»Kdo pa pravi, da sem jaz pametna ?« se je zares od srca zasmejala Saša.

40. del IZPRAZNJEN RAČUN

DERGANC SE TAKRAT NI ZMENIL ZA MOJA PREVIDNA, A DOKAJ SMISELNA PREDVIDEVANJA.

»DOKLER NIMAMO V ROKAH KONKRETNIH POGODB IN DOKUMENTOV O PRENOSIH LASTNIŠTVA, KI BODO NEDVOUMNO KAZALI NA TO, DA GRE ZA KONCENTRACIJO LASTNIŠKIH DELEŽEV, KAPITALA, MOČI...!« JE DEJAL IN NEMOČNO RAZŠIRIL ROKE.

»Pojma nima in le blefira !« je dejala Ana potem, ko sva na samem sedela v mojem avtu.

Gledal sem preko parkirišča in nenadoma postal pozoren na Audi srebrne barve, ki je stal nedaleč stran, njegov voznik pa je bil na videz močno zatopljen v branje časopisa.

»Kot v kakšni slabi kriminalki...« sem ob tem pomislil.

»Ana...!«

»Ja..?« se je vprašujoče obrnila k meni.

»Se spomniš tistega avta, ki te je zasledoval ?« sem vprašal.

»No, avto kot avto... Srebrne barve in ne prevelik ! Mislim, da je bil Audi...« je dejala in tudi ona pogledala po parkirišču.

Verjetno je opazila moj preiskujoči pogled.

Ko je ujela, kam je usmerjen moj pogled, je nekaj časa le gledala in molčala, kot da se hoče zares prepričati.

»Ja, mislim, da je to on, Mark...! Prav on ! No, tisti avto ! Skoraj prepričana sem, veš ! Spomnim se, da so bile črke na registraciji UE...! Številka se ne spomnim več ! A vem, da so bile prav črke UE ! Prav tako, kot te na tem Audiju, ki stoji tamle !« si je prikimala, kot da hoče svojo ugotovitev še podkrepiti.

»Boš znala odpeljati do moje službe ?« sem vprašal.

Začudena me je pogledala.

»Zakaj pa to..??«

»Zelo rad bi vedel, koga tako hudo zanima, kaj midva počneva, Ana...!« sem dejal in izvlekel mobilnik.

»Mark ?« sem zaslišal na drugi strani Majo.

Njen glas je bil zaskrbljen.

»Ja, Maja... Povej ! Je kaj narobe ?« sem se oglasil.

»Bi lahko prišel do mene, Mark ?« je s prosečim glasom dejala Maja.
 »Bi bilo jutri v redu ? Proti večeru ?« sem računal sam pri sebi na vse obveznosti, ki so me tistega dne še čakale.
 »Veliko bi mi pomenilo, če bi se oglasil še danes ! Skrbi me, veš... Zares me skrbi !« je dejala in glas se ji je pri tem rahlo tresel.
 »Kaj te skrbi, Maja ?«
 »Ne bi o tem po telefonu, Mark...« je odvrnila tiho.
 »Te pokličem čez dobro uro, Maja ! Prav ?«
 »Me boš res ?« je vprašala in ob tem sem se spomnil, da je natanko iste besede uporabil tudi Frenk v najinem zadnjem pogovoru.
 »Zagotovo ! In tudi oglasil se bom danes, Maja ! Bodi brez skrbi, bom že našel čas ! Mogoče bom prišel kar takoj ...« sem ji zagotovil.
 »Hvala, Mark...«

Erika ni imela pojma, zakaj morava slediti srebrnemu Audiju.
 »Ne sprašuj, ker je preveč komplicirano !« sem ji dejal z nasmehom, da je ne bi prestrašil.
 »Ej, ti si zdaj direktor R&M, ne pa prekleti James Bond, jebela cesta !« je nergala, a videti je bilo, da jo vse skupaj vseeno vsaj malo zabava.
 Eriki sem po telefonu naročil, da naj pride in parkira ob PKA in me pokliče.
 Posebej sem jo opozoril, da naj parkira ob in ne pred PKA.
 »Zakaj pa to ?« je bila radovedna.
 »Vse ti bom razložil...! No, mogoče... Nekega dne !« sem rekel Eriki.
 »Počakaj pet minut, potem pa počasi odpelji proti R&M ! Prav ?« pa sem naročil še Ani.
 »Kaj če mi ta svinja vohljaška vseeno kaj naredi ?« je vprašala in njen pogled je bil videti pri tem hudo razkurjen.
 »Pri belem dnevu ? In med množico ljudi ?« sem odkimal.
 »OK... Bom izpeljala, kot si naročil ! A nocoj mi boš zato skuhal večerjo, prav ?« je dejala z zagonetnim nasmehom.
 Skomignil sem z rameni.
 Odprl sem vrata, da bi šel na drugo stran stavbe, kjer je že čakala Erika.
 »Mark...« me je poklicala Ana.
 Obrnil sem se k njej.
 Na hitro me je poljubila na lica in se zahihitala.
 »Za srečo, Mark ! A veš, tako fejest si, ko si takole rahlo zmeden !« me je nežno udarila po roki.
 Erika je potem kot profesionalni šofer lepo sledila srebrnemu Audiju in Ana, ki je vozila moj avto, se je pri tem prav tako natančno držala mojih navodil.

Bolj kot smo se bližali R&M, bolj počasi je vozil Audi in vse večja razdalja med njim in Ano je nastajala.

Torej voznik Audija natanko ve, kje je R&M, sem pomislil.

Le slabih trideset metrov od dovoza do poslovne stavbe, v kateri je R&M, je voznik Audija vključil vse štiri smernike in zapeljal ob rob cestišča.

»Počasi ga prehiti...« sem mirno dejal Eriki.

Ana je tačas že zavila k R&M.

Ko sva z Eriko zavozila mimo Audija, sem pogledal voznika.

Bil je neznan mlad moški, v rokah pa je držal fotoapararat.

Najprej sem pomislil, da je fotoreporter ali celo kakšen paparazzo, a ko sem videl, da ima običajni digitalni in ne profesionalni fotoapararat, sem to misel takoj ovrgel.

Fant je moral snemati po naročilu nekoga tretjega in ne za svoj račun.

»In zdaj ? Naj zavijem domov ?« me je zmotila Erika in s tistim domov seveda mislila na R&M.

»Imaš kakšno boljšo idejo...? No, razen, če ne bi šla raje v Portorož na kavo !« sem dejal sila resno.

Pogledala me je takoj, ko je zavila.

»Ej, fant, tebi se pa res blede !« je stresala z glavo.

Potem je zagledala Ano, kako stopa iz mojega avta. Zanj, za Ano, do tistega trenutka sploh ni vedela.

»In kdo, za hudiča, je ona...???« je zazijala.

»Tvoja lastnica ! No... Solastnica R&M !« sem se nasmehnil.

»Kaj ?« me je gledala vsa čisto iz sebe .

Jaz pa sem le resno kimal.

»K Frenku domov moram...« sem dejal.

Ana me je presenečeno in povrhu še užaljeno pogledala.

»A res ! In, kako, za vraga, naj jaz pridem na Vrhniko ? Peš ?« se je razburila in njene črne oči so se začele nevarno lesketati.

Takšne Ane nisem poznal.

»Ej, mornar, počasi ! Plovba je še dolga !« sem se nasmihal tej nagli jezi.

»Sploh če pluješ peš, a ne ?!« se ni dala kar tako pomiriti.

»Greš tačas na kavo ?« sem vprašal spravljivo.

»Ma kakšno kavo !« ježno je gledala konice svojih čevljev.

»Pojdiva v avto...« sem dejal tiho.

Ubogljivo, čeprav z nejevoljo, je Ana počasi le sedla v avto.

Takoj, ko je zaprla vrata, sem jo poljubil na lica prav tako na hitro, kot je ona prej mene.

Začudeno me je pogledala.

»Tako... Proti jezi !« sem se nasmehnil.

Nato se je nasmehnila še ona.

»Ampak kakšen obraz je imela ta vaša tajnica...« je dejala čez čas, ko sva se vozila proti Murglam.

Mislila je na Eriko.

Z Ano sva ji komaj razložila, kdo je kaj in zakaj. Seveda ji nisva povedala vsega.

»In kdo je tip v Audiju ? Kakšen izterjevalec ? Oboževalec ?« je zanimalo Eriko.

»Da ji ne boš kdaj slučajno rekla tajnica...! Ona je poslovna sekretarka ! In to v pravem pomenu besede, veš !« sem opozoril Ano, saj sem poznal Erikino občutljivost.

Ki pa je bila po svoje na mestu.

Erika je bila stara triintrideset let, ločena in brez otrok, in njeno edino življenje je bila agencija R&M.

To sem razložil tudi Ani.

»Oh... Nisem vedela...! Bom pazila, obljubim !« ji je bilo malce nerodno.

Ko sva prispela do Frenkove, takrat že samo Majine hiše, sem zaustavil na dovozu. Nisem zapeljal prav do hiše kot sem to storil ponavadi.

»Tu je avto, ko bom gotov, te pokličem in prideš pome ! OK ?«

»Ej, pa kaj sem jaz zdaj ? Tvoj prekleti taksist, ali kaj ? Prej od PKA do R&M in to z zasledovalcem za ritjo, zdaj pa pojdi, vozi in na klic priteci...Ej, halo!« se je samo navidezno razburjala.

»Ne bom dolgo, obljubim !« sem dejal in odprl vrata.

»Ima potem sploh smisel, da se kam vozim?« me je pogledala.

»Ana, malo naprej je bistro, kjer imajo enkratno kapučino, prisežem !« sem dejal in zaprl vrata.

Še preden sem vstopil skozi vhodna vrata sem zaslišal, kako je počasi odpeljala odpeljala po ulici navzdol.

Bal sem se, da bom našel Majo spet vso sesuto in v tisti fazi, ko se krčevito oprijemlje kakšne steklenice in je zraven še vsa zmedena.

»Oh, si že tu !« me je pozdravila.

Oddahnil sem se ob tem njenem pozdravu, saj je bila Maja videti čisto OK, le malce preplašeno je delovala. A vseeno je bila zopet tista stara, urejena Maja.

In pred seboj je imela velik kozarec soka.

»Boš tudi ti pomarančni sok ? Malo prej sem jih stisnila in je sok še čisto svež !«

Prikimal sem in ji sledil v kuhinjo.

»Kaj je narobe Maja ?« sem jo vprašal kar med potjo.

»Oh, sranje, Mark ! Oprosti izrazu, a tu, pri tej zmedi, ki je nastala, sem jaz bosa...! Čisto bosa !« je govorila, medtem ko mi je pripravljala sok.

»Pri čem si bosa, Maja ? Če govoriš tako nedoločno, ti ne morem pomagati !«

»Počakaj, da sedeva...« je dejala.

Ko sva sedla na teraso, sem opazil, da ima na mizi kar nekaj map z različnimi dokumenti.

»Za R&M, LPG in te zadeve gre...Predvsem pa gre za denar, Mark...« je dejala in pokazala na mape.

Kimal sem.

»Teh prekletih pogodb je kot listja in trave in videti je, da so bile vse sklenjene v tistem tednu, ko je umrl Frenk...!« je dejala stvarno in izvlekla nekaj dokumentov.

Dvignila jih je nad mizo in mi jih ponudila.

Odkimal sem.

»Ne vem...! To so verjetno zaupni dokumenti med Frenkom in... Bog ve s kom vse, a...Ne vem, Maja, če ti bom lahko kaj pomagal...! Veš, glede R&M in LPG tudi sam v večini tipam v zelo gosti megli !« sem priznal.

»OK, to ti verjamem, če je zraven tudi ta baraba Kralj ! A verjetno ti ni iz bančnega računa izginilo več kot šest milijonov, kaj ?« me je pogledala zelo stvarno.

»Ne razumem, kaj hočeš reči... Tak denar ne more kar na lepem izginiti, mar ne ? Si bila na banki ?«

Prikimala je.

»Bila... Pa mi niti informacij niso hoteli dati, čeprav sem pooblaščen !« je zavzdihnila.

Pred seboj je odprla mapo, na kateri je bil znak banke.

Mapa je bila tanka in v njej ni bilo več kot le nekaj listov.

»Zakaj ne ? Ne razumem...!« sem priznal.

»Mark, to je Frenkov račun ! Ja, sem... Sem pooblaščen za ta račun, seveda sem...A zdaj so ga, ta račun, vse dokler ne bo končana zapuščinska obravnava za Frenkom, enostavno blokirali !« je pojasnila.

Nekaj trenutkov sem razmišljal.

»Mislim, da je to čisto po zakonu, Maja... Veš, tudi če bi takšno vsoto dvignila ali prenakazala še isti dan, ko je Frenk umrl, bi te držali, da jo moraš vrniti ali pa bi jo všteli v Frenkovo zapuščino. Nisem sicer pravnik,

še manj odvetnik, samo mislim, da tako nekako je !« sem končno dejal naglas.

Maja me je nekaj časa skorajda začudeno gledala in verjetno razmišljala, zakaj je ne razumem.

Ali celo zakaj je nočem razumeti.

Potem pa se je nasmehnila in prikimala.

»Vse lepo in prav, Mark... Samo, preko kolegice, ki dela na banki, sem izvedela, da tistih šest milijonov ni več na Frenkovem računu...! V tem je problem ! Pozabila sem ti povedati najvažnejše, kaj ne...?«

»In kam so izginili ?« sem debelo gledal.

»To bi tudi jaz srčno rada vedela !«

41. del

MLINI NA VETER

»OČI ! ODLIČNA BOM ! SPET !« MI JE VSA NAVDUŠENA PO TELEFONU ZANJO ZELO POMEMBNO NOVICO SKORAJ ZLOGOVALA LINA.

»Oh, čestitam !« sem se z Lino razveselil tudi jaz.

»Same petice, razen ene same ocene...!« se je previdno pohvalila naprej.

»In ta ocena je ...?« sem bil radoveden.

»Štirica ! Pa še za to se lahko zgodi, da bo nazadnje petica, veš... Če bo učiteljica imela čas, me bo še enkrat vprašala, končno oceno pa mi bodo tako in tako zaključili na zadnji konferenci... Bom videla ! A odlična bom v vsakem primeru « je žvrgolela.

»Lepo, Lina ! Vesel sem zate !«

»A zato dobim kakšno darilo ?« je dodala zelo na hitro, dokler je bila stvar še vroča.

Spet njen smisel za trgovanje, sem pomislil in se nasmehnil.

»Ne vem, Lina... In kakšno naj bi bilo to darilo ? Imaš že kaj v mislih ?« sem vprašal previdno.

»Imam...«

»In...«

»Ugani...«

»Ne znam brati misli, ljubica !«

»Znaš ! O, znaš ! Če hočeš, znaš !« je vztrajala.

»Dobro, naj ugibam... Da te peljem na torte in sok !«

»Malo morgen, ej ! Bolj se potrudi !« se je smejala.

Pojma nisem imel, kaj ima Lina za bregom.

»Nov prenosni telefon ?« sem poskusil potipati na njenem priljubljenem podoročju.

»Njep... Ta, ki ga imam, mi je čist kul ! Dalje !« je bila hujša kot pa kakšen profesor.

»Ne vem, Lina, res ne...!« sem se vdal.

»Oči... Rada bi... Rada bi, da gremo na morje.... Da gremo na morje skupaj z Dunjo in Karin !« je izrekla z muko, a tudi z neprikrito željo v glasu.

Naslednje jutro me je pred blokom čakalo presenečenje.

Že od daleč sem videl, da so vrata mojega avta le priprta in najprej sem pomislil, če sem jih slučajno prejšnji večer nisem kar sam pozabil zapreti.

A to se ni zgodilo še nikoli.

Da nisem zaklenil, ko so bili v modi še ključiči, to že, a odkar stvar deluje na daljinca, sem se na tisti pisk ob odhodu tako navadil, da se kaj takega preprosto ni moglo zgoditi.

Da pa niti vrat ne bi zaprl ...???

Bližnji pogled na sama vrata mi je že v prvem trenutku dal vedeti, da ne gre za navaden vlom v avto. Nikjer niti praske, okno pa nedotaknjeno in zaprto. Vse skupaj je bilo videti kot da se avtomobila nihče tudi dotaknil ni. Pa vendar so bila vrata odprta.

Le pogled v notranjost je dal vedeti, da je nekoga močno zanimalo le to, kaj v avtu vozim. Predalnik je bil odprt, vsebina pa raztresena po tleh na sovoznikovi strani. Tudi dokumenti, sicer povsem nepomembne zadeve, ki sem jih prejšnji večer pustil na zadnjem sedežu, so bili premetani in raztreseni povsod po zadnjem delu avtomobila.

Premišljeval sem, kaj je tisto najbolje, kar lahko storim v tistem trenutku.

Naj pokličem policijo?

Verjetno bi vse skupaj izgledalo malce čudno, saj o resničnem vlamu, s kakšno strto ključavnico ali razbitim oknom, ni bilo niti sledu.

In, konec koncev, avto je imel alarmno napravo, ki se je samodejno vključila takoj, ko se je avto zaklenil in vsakdo, ki bi ga poskušal na silo odpreti, bi takoj sprožil ušesa parajoč zvok alarma.

A že hiter pogled na razmetane stvari v notranjosti mi je povedal, da pravzaprav vlomilec ni odnesel ničesar. Še drobiža ne, ki sem ga imel v predelu za kovance.

»Torej nima smisla, da s tem morim še policijo...!« sem si dejal in se posvetil pospravljanju razmetanih stvari.

Sprijaznil sem se z ugotovitvijo, da so bili na delu pravi profesionalci.

»Živjo... Kako ?« sem vprašal Ano potem, ko sem pospravil nered v avtu in se odpeljal proti službi.

»Po pravici..? Zaspano ! Zelo zaspano...« je dejala z glasom, ki ni dopuščal dvoma, da sem jo zares vrgel iz postelje.

»Torej si imela mirno noč..?«

»Mirno noč ? Seveda sem jo imela... Zakaj sprašuješ ?«

»Ker so v moj avto ponoči vlomili ! In ne kakšni amaterji, pač pa takšni fakini, ki se na svoj posel zares spoznajo ! Razen tega, da je bilo vse razmetano in da so pustili vrata avta odprta, o vlamu namreč ni niti sledu...« sem ji pojasnil.

»Hudiča !« je le zaklela.

»Kaj se je v resnici dogajalo takrat, z Borisom... V njegovi pisarni ?« sem vprašal Dunjo.

Poklical sem jo nekaj ur po tistem nesrečnem vlomu v moj avto, ko sem zložil nekaj koščkov v vsaj del neke sicer še vedno neprepoznavne celote.

Kot da bi se šel seštevanko brez vseh številčk...

Vlom pri Ani, zasledovanje Ane, potem zasledovanje Ane in mene, pa Borisovo sprenevedanje in laži ter nazadnje še vlom pri meni. V moj avto.

»To nikakor ne morejo biti naključja...! Obstajati mora neka povezava. Obstajati mora oseba ali več oseb, ki za vsem tem stojijo...!« sem pomislil v tistem trenutku.

Borisa vsekakor nisem mogel spraševati. Nisem mu zaupal niti toliko, da bi mu povedal, koliko je ura in ali je dan ali noč.

Torej je od vseh vpletenih ostala le še Dunja, ki mi je vsaj enkrat govorila resnico. Takrat, ko mi je razkrila svojo preteklost. Razkrila, da je Petra Kraljeva hči, priznala, da je bil začetek najinega odnosa zrežiran, da je že najmanj dvajset let ljubica Avgusta Kralja ...

Marsikaj mi je priznala. A več o sebi, kot o povezavah, ki so me mučile in za katere nisem vedel, kdo za njimi sploh dejansko stoji.

Kdo zadevo vodi...?!

In kaj sploh hoče od mene !!!

In kdo ?

Avgust Kralj ? Boris ? Lattanzi ? Ali vsi skupaj in še Dunja zraven ?!

Ključen pa je bil SMS, ki sem ga dobil iz neznane in skrite telefonske številke ravno ob mojem razmišljanju.

»**POSLUŠAJ KAKŠNO BALAŠAVEČEVO PESEM ! VERJETNO BO POMAGALO !**« je pisalo.

»Balašević ? Kaj za vraga pa je zdaj to ?« sem se vprašal v prvem trenutku, ko sem sporočilo prebral.

A potem mi je šinilo !

Spomnim sem se, da mi je Balaševića v zvezi z Dunjo omenil Boris, potem ko je izvedel, da se z njo sestajam in ga je o njej zanimalo prav vse. Ne le njeno ime ! Če bi mu takrat pustil, bi me verjetno spraševal tudi o številki njenega modrca.

»Svirajte mi jesen stiže dunjo moja...!!!« sem si zamrmral napev.

Mi je torej SMS poslal Boris ?

To je bilo zelo malo verjetno.

Po kratkem premisleku sem zavrteel Dunjino številko.

»Kaj se je v resnici dogajalo takrat, z Borisom... V njegovi pisarni ?« sem jo vprašal še preden mi je lahko vrnila pozdrav.

Ana je pila kapučino, jaz navadno kavo z le nekaj kapljicami hladnega mleka.

Sedela sva v kavarni ob Ljubljani in vse okoli naju je žarelo v poznem jutranjem soncu.

Ana je bila videti veliko bolje, kot pa sem pričakoval glede na njen zaspani glas, ko sem jo navsezgodaj zbudil.

»Oh, stuširala sem se in malo potelovadila... Pomaga, veš !« se je zasmejala moji pohvali, da je videti lepa.

Prvič sem jo videl v športni opravi, ko se je tistega jutra prikazala v trenirki in v polo majici. Obuta je bila v športne copate, okrog glave pa si je privezala trak v enaki barvi, kot je bila trenirka.

»Mark... Vsega tega ne razumem več ! O.K. ! To, da se spravijo name, ker jim že lep čas mešam štrene okrog R&M, no, to še nekako razumem... A zakaj, za hudiča, so se zdaj spravili še nate ?« je dejala razmišljajoče in glavo nevede, a vseeno zelo koketno nagnila in si brado ljubko podprla z roko.

Skomignil sem z rameni.

»Ne vem, Ana... Pojma nimam, kaj se dogaja, a videti je, da sem jim tudi jaz v napoto ! Ne vem, če gre le za tisti moj prekleti delež, Ana... Mislim, da je zadaj še nekaj drugega ! Nekaj, kar je zanje še pomembnejše !« sem dejal po krajšem premisleku, potem ko sem se spomnil vseh, ki so v zadnjih mesecih hoteli tako ali drugače vplivati name.

Boris, Kralj, Roman, Lattanzi, Dunja ...!

»Zanje ? Kdo so oni ? Kralj in... ?« je široko odprla oči.

»Boris... Lattanzi... Dunja... Potem je tu še Poglajen, eden od vodilnih iz LPG-ja!... In verjetno je še kje kdo, za katerega pa niti ne vem, da je vpleten ! Mogoče si to celo ti !« sem se pošalil.

»Ja pa ja...!« se je zasmejala.

Zvedavo me je pogledala s svojimi velikimi temnimi očmi.

»Kako daleč misliš da bodo šli ?« je vprašala.

»Ana, pojma nimam... Mogoče dlje, kot so šli zdaj, sploh ne bodo šli. Poskusili so naju ustrahovati in... Ni jim uspelo ! Lahko pa...« sem našteval.

»Lahko pa ?« se ni dala premamiti s samo enoznačno razlago.

»Ne vem, Ana ! Mislim, da mi Kralj v R&M nekaj podtika...!« sem dejal previdno.

»Podtika ? Kako ?«

In sem ji ponovno razložil posel, ki ga je z bankami in KNS začel že Frenk, jaz, bedak pa sem nasedel sto na uro in zadevo v končni fazi s svojim podpisom tudi zaključil.

Skoraj zaključil, saj so z garancijami pokriti in hipotekami zavarovani krediti še vedno čakali na banki, da jih sploh začnemo koristiti.

»Verjetno se zdaj Kralj prav sladko reži...« sem zaključil svoje tarnanje.

»Pa zakaj bi Kralj to sploh napravil ?« se je začudila.

»A se spomniš, Ana, ko sva se pogovarjala o LPG ? In o tem, da sta dve njihovi hčerinski firmi do vratu v dreku ? Tako rekoč z eno in pol noge že v stečajju ?«

Prikimala je.

»Poglej, namesto, da bi on, Kralj, dal denar za odkup R&M, je raje napeljal določene lastnike R&M, mislim, da tudi Frenka, da so zadolžili našo agencijo R&M in tudi sebe, in s krediti odkupili kar zajeten del LPG. S tem bi Kralj rešil LPG-jevi hčerinski firmi, povrh vsega pa mu niti ne bi bilo treba več kao združevati LPG in R&M. V naslednjem koraku pa bi od njemu naklonjenih lastnikov odkupil delnice in v enem samem zamahu spravil obe podjetji pod eno streho. Svojo streho ! Elegantno, kaj ne ?« sem razložil tisto, o čemer sem že nekaj dni razmišljal.

»Pa zakon to dopušča ? Kaj pa PKA ? Takšne malverzacije jih pa ne zanimajo ?« se je razburila.

»Sama si videla, kako je bilo na zadnjem razgovoru na PKA... To so birokrati in če bo Kralj udaril po pravih strunah, jim bo kdo, ki je višje od njih, hitro stopil na prste. In se bodo umaknili, kot da se ni nič zgodilo ! Še več, prav lahko se zgodi, da bo nazadnje vse skupaj izgledalo, kot da je Kralj veliki rešitelj, ki je rešil in LPG in R&M...Razumeš ?«

»Jebelacesta !« je ljubko zaklela.

»Nič... Nič se ni dogajalo, Mark ! To sem ti povedala že takrat, ko sem stekla za teboj do dvigala ! Že takrat sem ti hotela to pojasniti, pa mi nisi pustil...! Verjemi, prosim !« je dejala Dunja zelo stvarno.

Dunja je bila oblečena v isti usnjeni, iz belega usnja sešiti kostim, ki ga je imela tudi na otvoritvi zadnjega Regencya. Usnje se je tesno prilegalo njenemu telesu in močno povdarjalo njene obline.

»Šment, kako zna ta ženska biti lepa...!« sem ob tem pomislil in gledal njene platinaste lase, ki jih je osvetljevalo sonce.

Kot da bi vedela, da jo gledam, si je lase s kocketno kretnjo popravila, da ji niso silili na obraz.

Bila sva v njeni pisarni.

Tistega dne sem bil pravzaprav prvič pri njej v službi.

Njen delovni prostor ni prav nič spominjal na pisarno kakšne direktorice, ki se ukvarja s parfumi in kozmetiko. Človek bi pričakoval vse naokoli obešene panoje ala Chanel, Dior, Jeniffer Lopez in kakšne vzorce, lično zložene v steklenih osvetljenih vitrinah...

A o vsem tem v njeni pisarni ni bilo niti sledu.

Ja, bilo je, kot da bi stopil v pisarno kakšne oblikovalke interierjev. Vse je bilo prostorno, zračno, lahko bi rekel, da je delovalo skoraj na pol prazno, čeprav vseeno ni nič manjkalo.

Pohišstvo je bilo v barvi japonske češnjje, stene so bile obarvane bordojsko rdeče, ki je močno kljubovala smetanovi barvi na nasprotnih straneh, na stenah pa so visele grafike in olja priznanih slikarjev.

Seveda sami originali.

Pomislil sem, koliko od teh slik ji je poklonil Kralj in malo je manjkalo, da mi ni vprašanje o tem kar samo zdrsnilo z jezika.

»Kaj je narobe, Mark ?« je vprašala Dunja potem, ko se nisem odzval na njen odgovor.

»Raje vprašaj, kaj ni narobe !« sem odvrnil suho.

Napravila je užaljen obraz, kot da mi hoče pokazati, da zanjo nimam nobenega razumevanja.

»Nikoli mi nisi omenila, da Borisa poznaš ! Še več, na drsališču, kjer smo se prvič srečali vsi trije, sta se celo pretvarjala, oba ja, ne le ti, da se vidita prvič... Zakaj ves ta cirkus, Dunja ?«

»Še vedno ne razumeš, Mark ?« je dejala s kančkom razočaranja v glasu.

Pri tem se je trudila, da bi bila mirna, a izdajali so jo njeni prsti, ki so se igrali z nalivnim peresom.

Odkimal sem.

Potem je nekaj trenutkov molčala in zamišljeno gledala skozi okno. Kot da se ne more odločiti, kaj naj pove.

Če naj sploh kaj pove...?!

Konec koncev sem bil jaz zanjo le nepomemben igralec njej in njeni družbi nasprotnega moštva !

»Zopet je v svojem elementu... V svoji igri in spet s čisto svojo vlogo !« sem pomislil jezno.

»Posel ! Gre zgolj in samo za posel, Mark !« je dejala in se obrnila k meni.

V očeh sem videl in žalost in strah in nekaj, kar bi lahko bilo tudi kesanje.

Vstala je in se sprehodila do okna.

»Dunja... Glumice jedno !« sem pomislil.

»Posel...?! Z Borisom ?« pa sem zinil.

Sunkovito, kot da se je prestrašila, se je obrnila k meni.

»Ne... Boris je urejal le dokumentacijo, Mark... Zame in za... Za...« ni mogla dokončati.

»Kralja in Lattanzija !« sem ji pomagal.

Presenečena me je z na pol odprtimi usti nekaj časa samo gledala.

42. del

IMEL SEM TE RAD ...

**»IMEL SEM TE RAD... IN ŽAL MI JE, DA TI TEGA NISEM ZNAL
POVEDATI, POKAZATI... !« SEM GOVORIL SAM PRI SEBI NAD
ODPRTIM GROBOM, MEDTEM KO JE ZGODNJE POLETNA NEVIHTA
UMIVALA NEBO IN SE MI JE ZDELO, KOT DA JOČEJO TUDI NEBESA.**

Da je oče umrl nisem dojel.

Nisem mogel dojeti.

Tudi ko sem stal ob njegovi odprti krsti, sem bil prepričan, da so to le nekakšne težke sanje iz katerih se bom predramil in bom očeta spet videl na vrtu, na njegovem pletenem naslanjaču, kako tiho in ves zamaknjen v svoje spomine občuduje grm z vrtnicami.

Pa se nisem zbudil.

In tudi oče se ni zbudil.

Prišli so ljudje, ogromno ljudi in jaz sem kar stal.

Stal sem tam kot paraliziran, kot uročen in vse naokrog mene se je vlekla nekakšna gosta megla, do mene pa so prihajali le čudni, popačeni zvoki...

Zvok težkih kapelj poletne nevihte...

In Lina, mama, Veronika...

Ves čas so bile tam, a do mene niso mogle.

Nisem jim dal.

Bil sem v nekem drugem svetu.

Daleč stran, daleč nazaj.

»Mark, hitro pojej do konca, potem pa greva plavat !« mi je govoril oče, sedeč na skali ob morju.

Jaz sem jedel kruh, namazan s pašteto, ki mi ga je mama vzela s seboj na kohanje v zaliv Sv.Eufemije na Rabu.

Potem pa sem le stegnil jezik.

In ko je oče na mojem jeziku zagledal mrtvo oso, je planil v smeh.

In potem je planil še po fotoaparatu.

Namesto, da bi mi izdrl osje želo, je najprej napravil nekaj zgodovinskih posnetkov svojega sina edinca, kako iz ust moli jezik, na

katerem je pregriznjena osa in kako se dere kot jesihar, po licih pa mu lijejo krokodilje solze.

Šele po nekaj klikih fotoaparata je iz žepa svoj hlač potegnil kratek švicarski vojaški nožek in mi na mojo grozo z njim izdril osje želo z jezika.

Takrat sem bil star štiri leta...

»Pripravljeni... Zdaj !« se je zadril štarter in jaz sem se pognal v svojo progo v bazenu kot da mi gre za življenje.

Ponosen sem diplomo prinesel domov in jo v pričakovanju njegovega navdušenja seveda najprej pokazal očetu.

Pogledal jo je za desetinko sekunde in jo vrgel na mizo.

»Mark... Raje, kot to diplomo za kar koli že je, bi videl v tvojem spričevalu same petice !« je rekel in mirno naprej prebiral svoj časopis.

Takrat sem bil star devet let.

Ena mojih največjih mladeniških želja je bila, da bi imel bicikl.

Prosil sem zanj, rotill mamu in očeta....

Od sina svojega sodelavca mi je pripeljal star nemški bicikl rener. To še ne bi bilo tako hudo, če bicikl, drugače črne barve, ne bi bil ves poslikan z rdeče, belo, rumenimi rožicami. Sin očetovega sodelavca je bil pač malce hipija in pristaš *flower power* in tako sem se jaz namesto z nobel Ponyem po mestu vozil z botaničnim vrtom na velikih kolesih.

Takrat sem bil star skoraj trinajst let.....

Za svoj sedemnajsti rojstni dan sem hotel napraviti *hausball* in na to sem oba, očeta in mamu, pripravljaj že vsaj tri mesece prej.

Mama ni imela nič proti, oče pa je, še preden sem temo *hausballa* dobro začel, vedno le gladko usekal svoj ne.

No, po pravici povedano, več je bil med puncami, ki so bile vse do zadnje navdušene nad njim.

»Uh, kakšen sogovornik !«

»Joj, kako lepe modre oči ima !«

»A ne, kako zna lepo govoriti !«

Fantje pa so gledali na črno, da se je kar kadilo.

Pivo, ki smo ga za bolj vroče ure mojega *hausballa* skrili v grmovje, je na našo žalost moralo ostati lepo skrito in neodprto med košatimi vejami japonskega borovca.

Takrat sem imel natanko sedemnajst let...

Po moji diplomu, ki jo doma niti nismo slavili, sem več kot mesec dni čakal na zaposlitev. Ta pravo zaposlitev, da bom lahko najprej začel

suženjsko pripravništvo, ga čim prej odbrenkal in končno začel zares delati in tudi zaresno služiti.

In ker mi je po diplomi ugasnila tudi štipendija, sem ta vabila hvaležno tudi sprejemal.

Očitno je oče to tudi opazil, saj me je nekega večera, potem ko smo ravno pojedli, na svoj način povprašal o mojem statusu.

»Ti, Mark ! A ti nimaš nobenih izpitov več ali sploh ne misliš več študirati ? Boš študij prekinil ? Vidim namreč, da po cele dneve visiš doma !«

Opazil je, da sem pogosteje na kosilu ali večerji, ni pa opazil, da sem diplomiral.

Takrat sem jih imel dvaindvajset in pol.....

»Bodi vseeno previden, sin !« je dejal ob Božiču oče.

»Moje sožalje, Mark...!« sem nekje iz daljave zaslišal znan glas, ki je za trenutek zbudil mojo povsem otopelo podzavest.

Dunja...

Nenadoma sem začutil še roko, ki je segla v mojo.

Bil sem presenečen, da je Dunja to storila, da me je sploh prijela za roko. In mi jo mehko, z neko rahlo naelektreno nežnostjo tudi stisnila.

»Oči... » sem zaslišal proseč glas ob sebi.

Pogledal sem in ob meni se je nenadoma stiskala Lina in me trdno držala za roko.

Torej ni bila Dunja...?!

»Lina...« ji je odgovoril neznan in čudno hrapav glas.

Šele čez nekaj trenutkov sem spoznal, da je to pravzaprav moj glas.

»Bomo šli, oči..??« je dejala tiho Lina.

V njenem sicer mirnem glasu je bila skrita prošnja.

Nisem vedel koliko časa smo stali tam.

Pogledal sem okrog sebe.

Ob grobu smo stali mama, Lina, Veronika in jaz.

Daleč stran sem videl še nekaj obrazov.

Ana ? Dunja ? Boris ? Nisem mogel razločiti obrazov. Bili so kot maske.

Pogledal sem mamo, ki je molče in brez solza gledala v odprti grob pod seboj.

»Mama...!«

Dvignila je pogled in počasi prikimala.
Pot preko pokopališča se mi je zdela dolga.
Predolga.

In hodili smo tiho.

Čisto tiho, kot da bi se bali, da bomo koga zmotili. Zbudili...

Lina in jaz in za nama mama in Veronika.

Pri vratih pokopališča me je Lina nežno povlekla za suknjič.

»Oči...« je dejala tiho, da sem jo še sam komaj slišal.

»Ja, ljubica...«

»A bova zdaj vseeno šla na morje ?« je vprašala.

»Torej je projekt Moskva projekt tvojega Regencya v Moskvi in projekt Tezej...«

»Borisov nakup dveh zelo znanih in uspešnih odvetniških firm, katerih poslovanje naj bi se v enem letu razširilo tudi na vse države srednje Evrope in Južnega Balkana ! Predvsem na področju korporativnega in gospodarskega prava in seveda lobiranja...« mi je vskočila v besedo in me dopolnila Dunja.

Kimal sem.

Že nekaj časa sem slutil, da je Boris v te zadeve vpleten čisto poslovno.

In da so v igri veliki, zelo veliki vložki.

»In zakaj je Kralj vmešal mene...?« sem bil radoveden.

»Mark, tega ne vem, meni je rekel le to, da si pri tej zadevi lahko le zelo zelo koristen in da naj bom s teboj kar se da prijazna...Kaj točno pa ga je pripeljalo na to, da je vpletel tudi tebe... Tega pa ne vem in mislim, da tudi Boris ne ve!« je povedala in se sprehodila preko svoje pisarne do okna in nazaj.

»In kdo se je spomnil na osvoji.com ?«

Pogledala me je in čez ustnice ji je hušknil kratek, zadržan, a vseeno hudomušen nasmeh.

»Boris...« sem rekel in ga potihoma preklel.

Dunja je kimala.

»Poskušali smo tudi na druge načine, a si živel kot kakšen prekleti semeniščnik. Ni te bilo moč ne zapeljati, kaj šele ujeti ! Pošiljali smo ti vabila za prireditve, koncerte, praznovanja, kaj jaz vem kaj vse...! Ti pa nič...! Tudi Boris te je vabil...! Seveda sem na vseh tej krajih nate čakala jaz ... ! Ti pa ... Ja, ves ta čas sem zaman čakala nate, Mark !« se je

smehljala, kot da gre le za nedolžno potegavščino, ki so si jo privoščili prijatelji.

»Prežala si, ne čakala...!« sem pripomnil suho.

»OK...! Mogoče v začetku res...!« je kot ob predaji dvignila roke.

»Kako pa si takrat na osvoji.com vedela, da sem jaz jaz ?« sem se spomnil tistih prvih korakov na tej internetni strani, ko niti nisem vedel, kako vse skupaj deluje in so me ženske, ki so bile tam že dalj časa, podučile kako se stvarem na osvoji.com sploh streže.

»Po podatkih vendar. Boris je zagotovil, da si prevelik poštenjak, da bi napisal kakšen drugi rojstni datum, da ni variante, da bi se o čem zlagal, pa tudi vse ostalo. Od kje si, izobrazba, koliko otrok imaš in... Pač, vedela sem, da si to ti ! Boris me je prej opremil z zares vsemi potrebnimi in možnimi podatki ! S tvojo telefonsko številko, celo tvojo fotografijo mi je dal... Nekje na enem tenis tekmovanju so vaju fotografirali skupaj, če se ne motim ! Sila vseh si mi bil že na tisti fotografiji, veš !« je pojasnila.

V tistem trenutku sem dobesedno prekel samega sebe.

Kakšen naivec, kakšen bedak, kakšen...

Nisem našel pravih izrazov, s katerimi bi se takrat opisal.

Fotografija, o kateri je govorila Dunja, je bila posneta kakšno leto nazaj v Portorožu, kamor sva šla z Borisom na tenis turnir dvojic.

In zasedla odlično tretje mesto.

»Boris...!? Jebemoboga !« sem zaklel sam pri sebi.

»Je ta Ana prijetno dekle ?« me je nenadoma vprašala in sedla na naslonjalo stola, na katerem sem sedel.

Usnjeno krilo ji je pri tem zlezlo visoko na stegna in ni se trudila, da bi si ga povlekla vsaj do kolen.

»Ana ?!« sem jo presenečen pogledal.

»Ja, mladenka, baje dvajsetletnica, s katero se zdaj menda že kar kakšne dva meseca redno dobivaš...! Ti pri njej, ona pri tebi, skupaj na večerje, sprehode...« je mirno naštevala.

»Le od kje vse to ve...?« sem pomislil.

A je tega nisem vprašal.

Dvomil sem, da bi mi sploh povedala.

»Z Ano... Z Ano sva le prijatelja, Dunja ! Lahko bi ji bil oče...!« sem dejal in pomislil, da verjetno ni minute, ko Ano ne bi na vsakem koraku spremljale neznane in nevidne oči.

»Tudi meni bi Kralj lahko bil oče, Mark...!« je dejala zelo stvarno.

»Dunja, če rečem, da med nama ni nič, potem mi verjemi, da zares ni nič... Vsaj nič intimnega ! Sicer pa... Ali je to sploh še važno ? To pri nama niti ne šteje več, Dunja !« sem rekel.

Ni odgovorila in nekaj časa je vladala tišina.

Nisem vedel ali naj vstanem in grem ali naj počakam, če bi Dunja morebiti želela povedati še kaj več.

»Kraljev predlog o kreditiranju Regencya v Moskvi sem zavrnila, več...!« je dejala tiho in vstala.

Ustavila se je za menoj, za mojim hrbtom.

Nisem ji odgovoril.

Pomislil sem, da gre zopet za eno njenih igric.

»Če bom z Regencyem kdaj v Moskvi, potem bo to izključno na podlagi vlaganj samega Regencya. Če bom imela dovolj lastnih sredstev ali lastne kredite za takšna vlaganja, potem OK, če ne, naj vse skupaj vzame vrag ! In Moskvo in Kralja !« je dejala odločno in še vedno stala za menoj.

»Hmmm...!« sem se nasmehnil.

»In z njim, z Avgustom, se ne dobivam več... Tudi njegove klice in sporočila ignoriram, Mark ! Končala sem to poglavje svojega življenja ! Za vedno ! « je govorila, kot da govori sama sebi in ne meni.

Molčal sem.

»Ne verjameš mi, kaj ne...?«

Le odkimal sem.

»Tako mi je žal za naju...!« je dejala in me prišla za ramena.

Skomignil sem z rameni.

Izpustila je moja ramena in prišla predme.

Počepnila je in se mi strmo zagledala naravnost v oči.

Njen pogled je bil drugačen kot pa sem ga bil vajen.

Nekako...

Pošteno je izgledala v tistem trenutku !

In prizadeto...

Ali še bolje – ranljiva... Ja, zelo ranljiva je bila videti !

A vse prevečkrat me je tako prevarala prav s svojim izrazi, ki si jih je nadevala kot kakšne maske, primerne za enkratno uporabo.

»Dunja... Bilo je, kar je bilo... Zdaj morava gledati, da iz te bitke prideva s čim manj žrtvami in.... In s celo glavo ! Ja, predvsem s celo glavo !« sem dejal in vstal.

Ni rekla nič. Molčala je in me le gledala.

»In Kralj...? Kaj je na vse to dejal on ?« sem vprašal.

Odkimala je.

»Nič...! No, ne vem.. Ves čas kliče, a se ne oglasim...! Saj ti pravim, da ga zadnji teden ignoriram !« je dodala in me še vedno gledala.

Kimal sem, čeprav se mi je vse skupaj zdelo čudno.

Zelo čudno.

»Da Kralj ne bi hotel imeti zadnje besede...?« sem pomislil sam pri sebi.

»Boj se tistega, ki je zares besen. A še bolj se boj tistega, ki je besen in zna biti ob tem tudi potrpežljiv...!« sem dejal tiho.

Dunja me je začudeno gledala.

»Očetove besede...!« sem dodal.

43. del
SESTANEK V ODVETNIŠKI
PISARNI MAYER

**REX SE JE IGRIVO PODIL NAOKROG IN ISKAL PALICO, KI SEM MU JO ŽE NEKAJKRAT PO NESREČI VRGEL V GRMOVJE, KI SE JE RAZRAŠČALO NEDALEČ STRAN. A REXA TO NI MOTILO. PRIDNO SE JE PLAZIL PO GRMOVJU IN MI NOSIL PALICO. DAN JE BIL LEP, VROČ IN POZNO POPOLDANSKI HLAD BLIŽNJEGA GOZDA MI JE PREKLETO DOBRO DEL. IGRAL SEM SE Z REXOM IN SE TRUDIL, DA NE BI MISLIL NA NIČ.
NA POPOLNOMA NIČ...**

»Rex ! Nazaj !« sem zaklical, ko sem videl, da se je Rex namesto za palico zapodil za malo maltežanko, ki jo je z vrvice spustila ženska, ki je pravkar prišla na livado, kjer sva bila do takrat z Rexom popolnoma sama.

Rex se je ustavil, me nekaj časa začudeno gledal, potem pa še nekaj trenutkov omahoval, preden se je dokončno odločil in se s počasnimi koraki, kot da ni čisto prepričan v svojo odločitev, končno le vrnil k meni.

Legel mi je k nogam in me zvedavo pogledal s svojimi prijaznimi rjavimi očmi.

»Sva se dogovorila, da ne boš preganjal punc ?« sem se navidez hudoval nanj.

Rex je le pomahal z repom, kot da bi hotel reči, da jaz lahko govorim, ko ne vem, kako hudo je njemu.

Nasmehnil sem se.

Rex je bil pameten kuža in najine tegobe sva si zares prijateljsko delila in jih ponavadi skupaj tudi premagovala.

»Saj si priden...!« sem dejal v trenutku, ko je moj mobilni telefon zacingljaj, da sem dobil sporočilo.

Pomislim, da je verjetno Lina, ki je že teden dni, vse od očetovega pogreba dalje, tolažila babico in bila tako ves čas ob njej.

A ni bila Lina.

Spet se je na ekrančku pokazalo, da je pošiljatelj neznan in da je številka skrita.

Odprl sem sporočilo.

» ZDA ! DELAWARE-ARISTON DEVELOPMENT CORPORATION
L.L.C.-NOTARY PUBLIC-MR. RICHARD A. BELL ! PREVERI !« je pisalo.

»Javni notar države Delaware, gospod Bell ? In firma Ariston ?« sem pomislil in nisem imel pojma, kaj naj bi to pomenilo.

O Dalewaru sem vedel le to, da je davčni raj za off-shore firme, ki so jih tam ustanavljali Evropejci, in seveda tudi sami Američani, in tu se je pravzaprav moje vedenje in znanje o tej ameriški zvezni tudi državi končalo.

No, da je tam doma lesna industrija, to sem že vedel in da so tam baje snemali film »Odrešitev« z Burt Reynoldsom, sem tudi vedel, a potem...

Nič več nič.

»Zamišljen ali zaskrbljen ?« sem zaslišal glas ob sebi.

Bila je Saša.

»Oh, ti si...!« sem dejal dokaj neodločno.

Verjetno je opazila, da me je presenetila.

Pogledal sem jo bolj pozorno.

Opazila je to in tudi sama počasi in sumničavo pogledala po sebi. Verjetno je mislila, da je kaj narobe z njenimi oblačili.

Pa ni bilo nič narobe. Le zelo prikupna se mi je v tistem trenutku zazdela Saša. Kot kakšno mlado dekletce je bila videti...

Oblečena je bila športno, v kratke hlače in majico, na nogah pa je imela malce izdelane, a po videzu vseeno udobne športne copate.

Pogladila si je majico na trebuhu.

»Malce športam, veš... Mislila sem, da bom lahko tekla, a ta prekleta vročina mi ne da niti dihat, kaj šele da bi tekla...Ne gre ! Tako le malce hitreje hodim... In ti ?! Utapljaš skrbi ?« se je nasmehnila.

Za pasom je imela pripeto priročno torbico in ravno, ko sem ji hotel odgovoriti, ji je zazvonil prenosni telefon, ki ga je imela v tisti torbici.

»Oprosti...!« je dejala, izvlekla telefon in stopila nekaj korakov vstran.

Ta čas, ko je govorila, sem izkoristil za nove mete palice, ki se jih ne bi sramoval niti profesionalni metalec žoge pri baseballu.

In razmišljal o skrivnostnem SMS-u.

Ko se je Saša vrnila, je bil njen obraz bled, oči pa široko odprte.

»Je kaj narobe ?« sem vprašal.

»Ne vem... Ne vem, Mark... Ne vem, od kje Boris ve, da sva zdajle tule skupaj, a poklical me je, da naj ti povem, da bi se rad on in neki Kralj srečala danes zvečer s teboj in z neko Ano... Rekel je, da boš ti že vedel...! Sploh ne vem, zakaj je klical mene in ne tebe...!« je govorila počasi in raztrgano.

Ozrl sem se okrog sebe, a nikjer nisem opazil žive duše, če odštejem žensko z malo maltežanko. A ona je bila videti povsem nenevarna in čisto vsakdanja sprehajalka.

»Je Boris povedal kdaj in kje naj bi se srečali ?« sem pogledal Sašo.

Vneto je prikimala.

»Ob sedmih zvečer pri Borisu v pisarni...« je še vedno vneto kimala.

A vseeno je bila videti zmedena in ves čas, ko mi je govorila, si je trdo vila roke.

»Je to kaj...?! Kaj hudega...? Je kaj narobe, Mark ?« je skorajda jecljala.

Odkimal sem.

»Pravzaprav ne...! Posli pač, Saša... Malce zakomplicirani posli sicer, a vseeno... Posli !« sem dejal pomirjujoče in se ji vzpodbudno nasmehnil.

Premišljeval sem ravno tisto, kar je omenila tudi Saša.

Zakaj je Boris klical njo in ne mene samega, če je vedel, da sva v tistem trenutku s Sašo skupaj.

»Res, Mark ? Skrbi me... Ton, s katerim je govoril Boris, mi ni bil niti najmanj všeč. Če ne bi poznala njegovega glasu, bi bila prepričana, da me kliče povsem drug človek, Mark... Ne pa Boris ! Prejle je imel trd, neizprosno in ukazujoč glas...! Še nikoli ga nisem slišala, da bi tako govoril, veš...Prav nič si ni bil podoben, ne vem...!« je govorila in si še vedno vila roke.

»Vse bo v redu, Saša !« sem dejal in jo objel preko ramen.

Naslonila je glavo na moje rame.

»Pa bo res vse v redu ?« sem pomislil v tistem trenutku.

»Greva na pijačo?« pa sem dejal naglas in s širokim nasmehom, ki sem si ga nekako le nadel, čeprav z muko in Saša mi je le tiho prikimala.

»Bo res vse v redu, Mark ?« je šepetaje ponovila in se spet vprašujoče zazrla vame s svojimi globokimi očmi.

»Bo, Saša...! Seveda bo ! Vse bo še v redu !«

»Skoraj neverjetno se mi je zdelo, a Tanja se zagotovo ni zmotila. Tanja je računalniški strokovnjak, genij, pravi cyber manjak, in ko je popravljala neko malenkostno programsko napako na mojem prenosniku, je v glavnem direktoriju našla tudi zapis, da je prav na dan, ko so k meni vlomili, nekdo kopiral moj celoten disk...?! Predvideva, da je imel s seboj dokaj zmogljiv zunanji disk, na katerega si je vse skupaj presnel...!« mi je razlagala Ana med pozornim kosilom.

Za vabilo Borisa in Kralja ji sploh še nisem povedal.

Hotel sem najprej dobro premisliti, kaj bi sploh lahko bil razlog za tak sestanek.

Pa še razburjena je bila v tistem trenutku preveč, da bi jo obremenjeval še z novimi tegobami, ki so jo čakali tistega dne.

Še preden sva se z Ano sestala, sem na internetu poiskal stran javnega notarja ameriške države Delawere, Richarda Bella. In ker je bil tam tudi elektronski naslov njegove pisarne, sem mu napisal kratko

elektronsko sporočilo, v katerem sem ga zaprosil za podatke o firmi Ariston Development Company L.L.C.

»Takrat si rekla, da na tvojem prenosniku ni nobenih pomembnih podatkov ali dokumentov...!« sem dejal.

Odkimala je.

»Res jih ni... A vseeno mi gre vse skupaj že pošteno na živce ! Mark, zakaj ne igrajo z odprtimi kartami, zakaj vse to slepomišenje, ti pritiski z vlomi in zasledovanji in...?« se je zazrla vame.

»Ana... Tudi ti nisi igrala z odprtimi kartami ! Pozabljaš, da si na sestanke lastnikov najprej pošiljala le svojega odvetnika, da si jim potem celo leto veselo metala polena pod noge pri poskusu nakupa oziroma prevzema R&M...! So pač sprejeli takšno igro in bojim se, da so veliko bolj premeteni, kot pa je videti na prvi pogled. In razpolagajo z neverjetnimi vsotami denarja, Ana ! Ne pozabi na kredite, ki jih je Lattanzi priskrbel Kralju, Borisu pa...!« sem naštevalo.

»Pa tudi Dunji !« me je dopolnila Ana.

Prikimal sem.

»Ja... Samo Dunja mi zagotavlja, da kredita ne bo koristila in da iz igre, ki jo iz ozadja vodi Kralj, izstopa...! Nepreklicno izstopa !« sem ji pojasnil.

Seveda Ani nisem povedal celotne Dunjine zgodbe in tega, da je že dolgo Kraljeva ljubica, s katerim ima celo hčerko Petro.

Sem ji pa povedal za SMS o v Ameriki registrirani firmi Ariston.

»Misliš, da ima tudi tu prste vmes Kralj ?« je vprašala.

»Ne vem... Samo nekdo mi pošilja ta skrivnostna sporočila, ki pa mi pravzaprav ne pomagajo prav veliko, saj mi ponavadi pomenijo le drobcen namig...! Ko bi vsaj vedel, kdo mi jih pošilja...!« sem zastokal.

»Mogoče Boris ? Mogoče on in te hoče s temi sporočili speljati na napačno sled...!« je na glas razmišljala in me vprašujoče gledala.

Kimal sem.

»Ja, mogoče...! Mogoče imaš prav !«

»Kaj pa Dunja ? Misliš, da ona ne bi mogla storiti kaj takega?«

Počasi sem odkimal.

»Mislim, da ne...! Če bi mi že hotela povedati še kaj pomembnega, kot mi je že, celo kaj usodnega zame, bi mi to povedala sama, osebno, ne pa preko skrivnostnih sporočil ! Toliko jo že poznam ! Poleg tega pa mislim, da Dunja kaj več kot mi je o zadevi povedala, niti ne ve. Ona je bila v igri zgolj zaradi poslovalnice Regency v Moskvi in je bila o drugih zadevah, ki jih vodita Kralj in Boris, bolj kot ne le obrobno seznanjena ! Prepričan sem, Ana, da podrobnosti o Kraljevih in tudi o Borisovih poslih Dunja sploh ne pozna ! Kralj je prepameten, da bi takšne stvari obešal na veliki zvon ! Mislim, da niti Boris ne ve vsega !« sem na glas razmišljal.

»Kaj pa Lattanzi ?« se je zazrla vame Ana.

»R&M, LPG, KNS, TEX TON, pa Agendis... Zdaj pa še Ariston in povrh vsega še Lattanzi, ki verjetno razpolaga z domala neomejenimi finančnimi sredstvi...!« sem razmišljal glasno, ko sem odprl elektronsko pošto, ki mi jo je šele nekaj trenutkov prej poslal Richard Bell.

Bil sem presenečen, da mi je sploh odgovoril in povrh vsega še tako hitro, malone v samo nekaj urah. A spomnil sem se časovne razlike med Evropo in Ameriko in pomislil, da se je delovni dan za gospoda Bella pravzaprav komaj začel.

»Priden, marljiv in odgovoren gospod, ta Richard Bell !« sem si zamrmral in začel brati.

SPOŠTOVANI !

GLEDE VAŠEGA POIZVEDOVANJA O FIRMI ARISTON, VAM LAHKO SPOROČIM LE OSNOVNE PODATKE, OZIROMA IMENA USTANOVITELJEV IN NJIHOVE DELEŽE. FIRMO ARISTON SO TO LETO, MESECA APRILA, USTANOVILE DRUŽBE AGENDIS - ITALIJA (500 DELNIC), KNS NALOŽBE – SLOVENIJA (1.500 DELNIC) IN LATTANZI GROUP – ITALIJA (500 DELNIC).

ZA VSE OSTALE PODATKE, KI SE NAHAJAJO V SPISU O FIRMI ARISTON IN BI JIH MOREBITI ŽELELI PRIDOBITI, PA BI POTREBOVALI NALOG PRISTOJNEGA SODIŠČA ZVEZNE DRŽAVE DALEWARE.

VAŠ VDANI RICHARD BELL,
JAVNI NOTAR ZVEZNE DRŽAVE DALEWARE

»Zakaj sploh ta Ariston ? Mar ni že samo Agendis zadosti ? Ali pa je nemara moteče to, da je Agendis hčerinska firma TEX TON-a in je registrirana tu, pri nas v Evropi ?« sem se spraševal prav v trenutku, ko je zazvonil telefon.

Bila je Maja.

»Mark !«

»O, Maja ! Kako si ?«

»Jebeno !«

»Prosim ?«

»Jebeno ! In mislim, da me jebe prav najin skupni prijatelj Kralj, Mark !« je dejala Maja.

Za trenutek sem pomolčal.

»In prepričana sem, da me prav na hudo in na močno jebe, Mark ! Danes sem po pošti dobila dokumente, iz katerih je razvidno, da je Frenk

dan pred smrtjo tistih šest milijonov evrov, ki so izginili iz njegovega bančnega računa pravzaprav uporabil za nakup deleža v LPG-ju...!» je dejala in čakala na moj odziv.

»V LPG-ju ?« nisem mogel verjeti svojim ušesom.

»Ja, v LPG-ju ! Mislim, da sem stvar prebrala vsaj deset krat pa še vedno ne morem verjeti, da je kaj takega lahko res...!« je dejala z vse bolj nemočnim glasom in samo čakal sem, da bo od jeze bruhnila v jok.

»Frenk mi niti z besedo omenil, da ima takšen namen ! Povedal mi je za prodaja, a za LPG... In prav vseh šest milijonov je vložil k njim ? Si prepričana ?« sem še vedno rahlo dvomil.

»Mark, tu je vse črno na belem ! Denar je vložil, kot sem ti že rekla, en dan pred svojo smrtjo ! En sam samcat dan ! Ne morem verjeti, da je bil tako nor ! Ko mi je zaupal, da je prodal delež v R&M, sem ga vprašala, kaj bo z vsem tem denarjem. Odgovoril mi je, da je to najina renta za starost ! Da bova uživala vse tisto, za kar sva bila prikrajšana zadnjih nekaj let zaradi najinih poklicnih karier. In zdaj imam njega, Frenka, na pokopališču, za tistih šest milijonov pa se je zagrebel prekleti Avgust Kralj ! « je jadikovala in začutil sem, da ji gre na jok.

»Počasi, Maja...!« sem jo skušal umiriti.

»In prav nič ne bi bila presenečena, če bi čez kakšen teden izvedela, da je šel prekleti LPG v stečaj in da je naših šest milijonov izpuhtelo !«

Pomislil sem, da so njene slutnje povsem utemeljene in da se kaj takega, glede na razvoj dogodkov, prav lahko v resnici tudi zgodi.

»Danes se dobim s Kraljem, Maja... Poskusil bom izvedeti kaj več o tem, obljubim ! Pokličem te takoj, ko bo kaj novega !« sem ji obljubil.

A ni odgovorila.

Ko je v zvezi škrtnilo in ko sem se prepričal, da je Maja odložila, sem se zamislil.

»Če sploh kaj izvem...!« sem dejal čez čas sam sebi in še enkrat prebral Bellovo sporočilo.

»Prav zanima me ta tvoj veliki prijatelj Boris !« je dejala Ana, potem ko sem ji skoraj do potankosti razodel, kakšno igro se je že nekaj mesecev šel moj najboljši prijatelj Boris.

Potem sva do Odvetniške pisarne Mayer, kjer naj bi naju čakala Boris in Avgust Kralj, molčala. Molčala, oba globoko zatopljena vsak v svoje misli.

»Te je strah ?« sem jo vprašal, ko sva izstopila iz dvigala.

Odkimala je in se skorajda narejeno nasmehnila. Mi je pa vseeno rahlo stisnila roko.

»Pozdravljena ! Lep dan, kaj ne ?« je z vljudnim nasmeškom dejal Boris, ko je vstal izza svoje pisalne mize in nama prišel nasproti.

»Res, lep... Nisem si mislil, da bom danes povabljen tudi Disneyland !« sem odvrnil s kančkom sarkazma v glasu in spregledal roko, ki mi jo je ponudil Boris.

Tudi Kralju, ki je sedel na zofi in Lattanziju, ki mu je na moje začudenje delal družbo, sem le prikimal.

»Dobro... Potem pa preidimo kar na... Na posle, kaj ne ?!« je razširil roke Boris in pogledal Kralja.

»Pa smo vsi ?« sem vprašal.

Boris me je začudeno pogledal.

»Kako to misliš, vsi ?«

»Ne vem.. Tebe, gospod Tezej, vidim, ne vidim pa gospe Moskve...!« sem vlekel za seboj svoj cinizem.

Vsi so se med seboj spogledali in Lattanzi je ob tem živčno s pogledom iskal točko, na katero bi skrnil svoj pogled.

»Mark...!« je dejal roteče Boris in razširil roke.

»Sem jaz tisti minotaver, ki ga moraš za vsako ceno spraviti stran, se ga znebiti ! Boris ?« sem se zazrl vanj.

Tudi on je ob tem, kot prej Lattanzi, umaknil pogled in začel mrzlično brskati po svojih dokumentih.

Pogledal sem še druga dva.

Kralje je bil videti mrk.

In zamišljen.

Zelo zamišljen.

Njegov pogled je bil takrat usmerjen na Ano.

Gledal jo je, kot da bi bil rahlo presenečen. In zmeden. Kot da razmišlja, od kje Ano Bigerman pozna.

Potem se je obrnil k meni.

»Mark...Prej nisem imel priložnosti ! Veste...! Žal, hudo žal mi je zaradi vašega očeta ! Dobra prijatelja sva bila in veliko sva sodelovala. Izjemen strokovnjak in človek je bil ! Sožalje, Mark...!« je dejal tiho.

Le prikimal sem in pomislil na to, kaj bi oče dejal na ta njegov slavospev o njem. In to iz ust človeka, ki ga je po mojem globoko preziral.

Kralj je ta čas naredil naredil nekaj korakov po sobi in se spet zazrl v Ano.

»Mark... Ana... Verjetno vama je znano, kakšen je namen našega današnjega sestanka ?« je končno vprašal Kralj.

Počasi je šel do okna in gledal na ulico.

Pogledal sem Ano.

»Ne bi želel ugibati... A moram priznati, da so bila srečanja z vami zame vedno presenečenje. Veliko presenečenje ! Vedno postrežete s kakšnim vratolomnim preobratom. Najprej, da naj bi jaz vodil vašo kampanjo, za katero se mi takrat še sanjalo ni... Potem je prišla še vaša

ponudba za nakup mojega deleža v R&M, potem ...« sem začel, a me je Kralj prekinil.

»Če se bomo znali prav dogovoriti, bo tole naš zadnji sestanek ! Imate mojo besedo !« je dejal in nam še vedno kazal hrbet.

Ja, ko je to govoril, je bil zazrt skozi okno in je bil videti kot nekdo, ki mu sploh ni ljubo biti na tem sestanku.

»In o čem naj bi se pogovorili ?« je vprašala Ana.

V tistem trenutku se je Avgust Kralj spet obrnil k nam.

Pravzaprav k Ani.

»O odprodaji vajinih deležev, gospodična Ana ! Torej o tem, o čemer se poskušamo dogovoriti že vsaj leto in pol !« ji je odgovoril počasi, skoraj zlogoma.

Ana je odkimala.

»Le vi sami se poskušate dogovarjati...! In kljub temu, da sem že večkrat rekla ne, še vedno poskušate in pri tem, kot je videti, niti sredstev več ne izbirate !« je odvrnila.

Ko je končala, je znova odkimala.

»Ne, delež ni naprodaj !« je rekla in pogledala mene.

Tudi Kralj je pogledal mene.

Pričakujoče.

»Tudi mene ne zanima...! To sem vam povedal že pred tedni ! In mnenja nisem spremenil...« sem odvrnil.

Vstal je tudi Lattanzi.

»Veste, pripravljeni smo našo ponudbo spremeniti ! Seveda vama v prid ! In tudi zelo široko grudni bomo pri tem, verjemite !« je rekel in si na manjši mizici v kotu natočil kozarec vode.

»Mark... Verjemi, da to nategovanje nima nobenega smisla več. Ali ponudbo sprejmeta ali pa... Gre kmalu vse v maloro ! In ostala bosta brez vsega !« je vskočil še Boris.

»Na ta svoj delež nisem ravno čustveno navezan... Dobil sem ga, tako rekoč, čisto po suhem, ko nanj nisem ne računal, še manj pa sem ga pričakoval ! Torej... Če je je, če ni, potem ga pač ni...!!!«

Boris je vstal in nama z Ano prinesel vsakemu svojo mapo.

Ko sem mapo odprl, sem videl, da je v njej pogodba za odkup in prenos mojega deleža.

Pogledal sem k Ani in videl, da ima isto pogodbo.

»Verjetno se glasi na precej višji znesek, kot pa moja...!« sem pomislil, ko sem na svoji pogodbi zagledal zapisani znesek.

Petnajst milijonov evrov.

A Ana pogodbe niti ni brala. Zaprla je mapo, vstala in jo odnesla nazaj k Borisu na mizo.

»Ne zanima me, gospodje ! Zares ne !« je dejala in me pogledala, ko se je vračal k svojemu stolu.

Nekaj časa sem gledal njo, potem Kralja, Borisa in nazadnje še Lattanzija.

»In kakšni so dodatni pogoji ?« sem vprašal, saj sem vedel, da Kralj ne bi kot kakšen rimski cesar, ki je na vrhunci triumfa, trosil milijone kar tako in tja v tri dni.

Boris in Lattanzi sta pogledala Kralja.

»Ti, Mark, se moraš po podpisu te pogodbe nemudoma umakniti iz R&M ! In daš odpoved iz recimo povsem osebnih vzrokov. Elegantno in neboleče. Za vse. Zate in za nas... Lahko ti pomagamo, da greš potem, po tej odpovedi, na recimo temu še boljše in manj odgovorno delo na nacionalno televizijo ! Poleg tega ne o pogodbi, ne o kupnini ne smeš govoriti z nikomer. Niti z gospodično Ano ne !« je dejal Kralj in spet pogledal Ano.

»In če ne podpišem ?« sem ga strmo pogledal.

Nekaj časa je molčal in me le ledeno hladno gledal.

»Potem... Potem bo M&R v največ dveh mesecih preteklost !« je rekel in segel po cigaretah, ki jih je imel na mizi, kjer je sedel prej.

44. del ZGODBA O SKRIVNOSTNI LJUBICI

MAJA JE SEDELA NA VRTU IN BRALA NEKO TRAČ REVIJO, KI JE SAM NIKOLI NISEM PRENAŠAL. BILA JE V ELEGANTNIH ENODELNIH ČRNO-BELIH KOPALKAH IN UDOBNO ZLEKNJENA NA LEŽALNIKU. NAD NJO SE JE ŠIRIL TEMNO ZELEN SENČNIK, KI JE NA PLOŠČAD POD SEBOJ METAL VELIKO TEMNO SENCO. DAN JE BIL PREKLETO VROČ IN ZARES SEM JI ZAVIDAL TAKŠNO POLEŽAVANJE V SENCI.

»O, Mark !« me je pozdravila, kot da je nad mojim obiskom presenečena in da sem zadnji, ki bi ga sploh pričakovala.

»Dan, Maja...!«

Nalil sem si vode iz vrča, ki je stal na mizi in sedel na drugi ležalnik prav nasproti njej.

Pogledal sem naokoli po vrtu.

»Otrok ni ?«

Maja je odkimala.

»Marija Ana je s fantom v Dubrovniku, Jonas pa dirigira na nekakšnem festivalu mladih skladateljev v Motovunu, v Istri...! Še tri dni ga ne bo, potem pa gre tako in tako nazaj na konzervatorij, kjer ima še nekaj obveznosti ! Sama sem, evo !« je dejala, a v njenem glasu ni bilo čutiti obžalovanja ali celo samopomilovanja.

Potem je vstala in si prižgala cigareto.

Vedel sem, da je že vsaj tri leta pred Frenkovo smrtjo prenehala kaditi, a me ta nepričakovana cigareta v njenih rokah ni preveč presenetila.

»In ti ? Kako se držiš ?« je vprašala, ko si je prižgala in potem legla nazaj na ležalnik.

»Misliš... Glede očeta ?«

Prikimala je.

»Še kar...!«

»Kako hitro se zgodijo takšne stvari, kaj ne ? Brez opozorila ! Čisto iznenada te zadane in... In si v nekem trenutku kar nenadoma čisto na tleh, povožen, sesut...« je govorila tiho.

Kimal sem.

»In mama ?« je vprašala.

»Zaenkrat dobro... Lina je zdaj ves čas z njo ! Noč in dan in to jo tako zaposluje, da niti nima veliko časa za žalost...! Mislim, da se bom na jesen preselil k njej. Noče biti sama v tisti ogromni hiši !« sem pojasnil.

Maja je prikimalavala.

»Tudi jaz se sprašujem, kaj bom, če se otroka po študiju ne vrnete. In bolj kot o tem preišlujem, bolj se mi zdi, da si bosta življenje verjetno res uredila kje v tujini, veš...Pač izzivi velikega sveta, kdo bi jima zameril !« se je nasmehnila.

Spomnil sem se njenega pripovedovanja o ljubimcu, ki pa se ji po Frenkovi smrti niti oglasil ni več.

»Mogoče pa bi bil lahko sčasoma on celo rešitev zanjo...!« sem pomislil in gledal Majo, ki je bila pri približno petdesetih letih še vedno izredno lepa ženska.

»Si se sestal s Kraljem?« je prekinila moje razmišljanje.

»Sem...«

»In ? Sta kaj spregovorila tudi o naši naložbi v LPG ?« je vprašala in tisti naši močno poudarila.

Kimal sem.

»Sva, ja...! Kralj mi je zagotovil, Maja, da je to varna in tudi zelo dobičkonosna naložba !« sem povedal tisto, kar mi je rekel tudi Avgust Kralj.

Zdaj je kimala Maja.

»Rekel je, da bo naložba kmalu vredna vsaj enkrat več !« sem dodal.

Maja je še vedno kimala. Ob tem me sploh ni gledala, bila je zazrta nekam v gozdove, ki so se zelenili nekje v daljavi nad mestom.

Nekaj dolgih trenutkov sva tako oba molčala.

»Mark...!« je potem molk prekinila Maja.

»Ja...«

»Če nastopiš kot posrednik pri prodaji tega našega deleža v LPG, ti izplačam deset odstotno provizijo, če prodaš za toliko, kot je bilo kupljeno. Torej za šest milijonov !« je dejala počasi in se obrnila k meni.

»Maja...«

»Počakaj, da končam ! Če pa prodaš za več kot šest milijonov, ti pripada dvajset odstotna provizija !« je rekla in ob tem pritrdilno kimala.

»Maja...Poslušaj me ! Kralj je mnenja, da je lahko ta delež v LPG že čez mesec ali dva vreden najmanj petnajst milijonov !« sem ji pojasnil stališče Kralja.

»Fino...! Takrat bo končana tudi zapuščinska obravnava za Frenkom in brez problema boš lahko delež spravil v promet, saj bomo potem jaz in otroka zakoniti lastniki tega deleža ! In boš za to posredovanje dobil tri milijone. Meni in otrokoma je dvanajst milijonov tako in tako več kot dovolj. Vsak štiri milijone in... Adijo LPG, adijo Kralj, adijo sranje !« je rekla z žalostnim nasmehom.

»Kaj pa če Kralj blefira ?« sem vprašal Majo.

»Potem lahko tudi jaz iz rokava potegnem kakšnega aduta in mu zagrenim življenje, Mark ! Verjemi !« je dejala stvarno in z zelo resnim obrazom.

Priznati moram, da sem v tistem trenutku veliko bolj verjel njej, kot pa sem verjel Kralju.

Iz Borisove pisarne sva z Ano odšla molče.
In sva molčala tudi vso pot do njenega doma.
»Greš gor ?« je vprašala, ko sem ustavil pred njenim blokom.
Malce sem pomišljal.
»Rada bi ti povedala par stvari...!« je dejala zamišljeno.
Prikimal sem.

Sestanek, ki je bil mučen za naju oba, se je končal dokaj čudno.
Vsaj meni se je tako zdelo.
Ne le, da sva na koncu oba z Ano odklonila prodajo svojega deleža, sam sem Kralja vprašal celo to, kakšna bo vloga Ariston Development Corporation L.L.C. iz Delawareja.
Kralj je ob tem le besno pobilisnil z očmi in se potem zazrl v Lattanzija.
Ta se razen na samem začetku v naš razgovor ni več vmešaval. Ves čas si je dal opravka s pisanjem na svoj dlančnik.
Še bolj čudno pa se je na koncu vedel Kralj sam.
Ko sva z Ano vstala, da bi odšla, je pristopil k Ani in ji galantno poljubil roko.
»Veselilo me je, gospodična Ana ! Redkokdaj imam namreč priložnost, da se srečam s tako mično in povrhu vsega še načelno in pametno mlado žensko !« je dejal.
Ana je le prikimala.
Ko se je obrnila, je Avgust Kralj bolj navrgel, kot pa dodal.
»Le nekaj me še zanima, gospodična Ana...! Si s tisto Šusterjevo še pišeta ?« je vprašal in Ano, ki je ob tem pobledelela, s tem dokončno in povsem zmedel.
Odhitela je iz pisarne, ne da bi mu odgovorila in tudi na moje vprašanje v dvigalu, kdo za vraga je Šusterjeva, ni hotela odgovoriti.
Trmasto je stiskala ustnice in le bliskala s svojimi črnimi očmi.

Sedla sva v njeno dnevno sobo.

Ana je pogledala po stanovanju in pri tem na široko razširila roke.

»Mark, tega stanovanja ne bi imela, če ne bi bilo Šusterjeve ! In tudi študirala ne bi ! Pokojnina, ki jo dobivam po moji materi, je mizerna in z njo ne bi poplačala niti osnovnih stroškov vzdrževanja tega mojega gnezdeca. Babica, ki še vedno živi v Ljubljani, v Šiški, pa je še na slabšem ! Da se lepo preživim, da lahko študiram, da imam za moje pojme luštkan avto, da si lahko kdaj pa kdaj tudi kaj več privoščim, ne da preštela vsak evro posebej... Vse to gre zasluga njej ! Šusterjevi ! Ona mi mesečno plačuje dva tisoč evrov in to v gotovini, in tako se mi ni treba delati skrbi niti z davkarijo in recimo kakšno dohodnino ali s kakšnimi drugimi davki !« je razlagala počasi in premišljeno.

Razmišljal sem, kdo bi ta Šusterjeva sploh lahko bila, a vse skupaj se mi ni zdelo logično, nobene prave povezave nisem našel, da bi jo kam umestil. Čeprav, navsezadnje, je pa za Šusterjevo vedel tudi Kralj.

»Če sta Ana in Šusterjeva to svojo navezo s firmo Ronel ves čas tako dobro skrivali in vse skupaj nista zaupali živi duši, kaj šele da bi to obešali na veliki zvon, potem...!« sem ugibal.

A moje razmišljanje je prekinila Ana, ki je nadaljevala.

»Rodila sem se pravzaprav v Ljubljani. Bila sem edinka. In, bila sem... Bila sem nezakonski otrok, kar je bilo v začetku osemdesetih, ko je moja mami zanosila, še vedno skoraj nezaslišano ! In tako sva se že nekaj tednov po mojem rojstvu z mami preselili v Maribor. Najprej k nekim oddaljenim sorodnikom, ki se jih sploh ne spomnim več, potem, po nekaj mesecih, pa nama je mami našla manjše stanovanje v starem, že na pol razpadajočem bloku. Delala je v neki tekstilni tovarni za strojem in ni nama bilo ravno z rožicami poslano, veš... Vem, da je mami vsak mesec pisala vsaj dva pisma nekam v Ljubljano. Ko je pisma pisala, je bila polna upanja, skoraj evforična od zanosa, a po kakšnem tednu, ko odgovora ni in ni bilo, je mami vedno znova padla v hudo depresijo. Začela je jemati tudi tablete in zraven piti vino, ki ga je za drobiž dobila pri okoliških kmetih. Jaz nisem vedela, da to ni dobro, bila sem le majhen, neboljen otrok, a vseeno sem čutila, da nekaj ni prav !« je govorila.

Med posameznimi stavki je za hip tudi pomolčala, kot da bi se hotela kakšne stvari spomniti.

A dlje kot je govorila, bolj motne oči je imela.

»Fabrika, kjer je delala, je imela ob obratu, kjer je delal mami, tudi svoj vrtec in mami me je seveda vsak dan zjutraj pred službo vodila tja in se popoldan ob dveh vračala pome. A nekega... Nekega dne je ni bilo. Čakala sem do treh in jokala, ko so drugi otroci odhajali... In jaz... Jaz pa

sem ostala sama in nazadnje je bila jezna tudi že vzgojiteljica, ker mame toliko časa ni bilo...« naprej ni zmogla, ker so se ji ulile solze.

Prijel sem jo za roko.

»Ana...!« sem dejal tiho, kot da bi se bal, da jo bom prestrašil.

Odkimala je.

»Potem je vzgojiteljica poklicala policijo in policist me je odpeljal domov... Tam je sredi spalnice, ki je bila razen kuhinje in male kopalnice tudi edina malce večja soba.... Tam je...Tam je na tleh ležala moja mami...!« je ihtela in si brisala solze.

Vstal sem in šel do hladilnika. Vedel sem, da ima tam spravljene viski in nalil sem nama dobro mero.

»Popij !« sem dejal in ji ihteci in vsej razmazani od solza ponudil pijačo.

Hvaležno me je pogledala in izpila skoraj vse.

Potem se je zagledala skozi okno na bližnje hribe in počasi le nadaljevala.

»Bila je mrtva, Mark...Nobene pomoči več ni bilo... Poleg tega, da je vzela skoraj dve tablici zelo močnih tablet za spanje in nanje popila še pol litra žganja, si je prerezala tudi žile. Vse je bilo krvavo, mami pa bleda, kot da bi jo pobarvali s kredom...! Tisto noč sem prespala v nekem domu za osirotele otroke, naslednjega dne pa je pome prišla babica ! Odpeljala me je domov, k sebi v Ljubljano. Niti na pogreb nisva šli... Še danes ne vem, zakaj ne... Če sem babico o tem kasneje spraševala, je samo zamahnila z roko in odkimalavala, kot da o tem ni vredno govoriti ! A babica je bila vseeno sonček, veš ! Tista prava, dobra in skrbna babica, ki živi le za svoje vnuke ! Vse mi je dala, kar je le lahko, čeprav sva se s tistima bornima pokojninama komaj privlekli iz meseca v mesec ! Razumeš ?« me je pogledala.

Prikimal sem.

Nisem pa razumel, zakaj mi po sestanku, ko jo je na koncu Kralj s tistim vprašanjem res šokiral, pripoveduje o svoji mami, ki je naredila samomor.

»Bila sem odličnjakinja in sem tako ob vpisu v gimnazijo dobila lepo štipendijo. No, lepo... A vseeno ! Z babico sva se skozi tisti moj srednješolski čas le malce lažje prebijali ... In nato... Nato...« ji je spet vzelo besede.

Kimal sem in čakal. Nisem je želel ne priganjati ali ji nemara celo polagati besede na usta.

Obenem pa me je zgodba začela zares zanimati.

Prepričan sem bil namreč, da bo v nadaljevanju zgodbe v Anino življenje vstopila skrivnostna Šusterjeva.

In je res !

»Nato je nekega dne prišla k babici gospa Šuster... Urejena in lepa gospa in že po prvih besedah sem spoznala, da je tudi pametna. Rekla je,

da že dalj časa živi med Anglijo, Ameriko in Kanado, a da jo na te domače kraje veže marsikaj... Potem je babici ponudila, da mi pomaga. Finančno pomaga. Sprva pod pretvezo, da je to neke vrste štipendija, ki jo ona kot uspešna podjetnica slovenskega rodu lahko daje tako pametni in na žalost ne prav premožni deklici, kot sem bila takrat jaz...!»

V tistem trenutku mi je zazvonil telefon in ko sem pogledal kdo me kliče, sem le prekinil zvezo in telefon gladko izklopil.

Bil je Boris.

Ana me je vprašujoče pogledala, a jaz sem le odkimal, kot da ni važno.

»Ja...Potem pa me je Šusterjeva nekega dne vprašala... Spomnim se, da sva bili takrat na dolgem sprehodu po Tivoliju...No, vprašala me je, če vem, kdo je sploh moj oče... Seveda sem ji povedala, da tega ne vem, da mi tega ni povedala ali ni uspela povedati mami, babica pa mi je vedno odgovarjala le to, da mojega očeta ne pozna in da ji mami nikoli ni hotela povedati, s kom je zanosila. Vedno je govorila, da je bil že kakšen »pridanič«, če se zame ni nikoli niti zmenil, kaj šele da bi me poiskal in poskrbel zame. Tako je tudi v mojem rojstnem listu, v delu obrazca, kjer naj bi bilo napisano očetovo ime, povlečena le dolga črna črta. Brez imena... Šusterjeva je takrat iz torbice potegnila staro, že malce zbledelo fotografijo, na kateri je bil moški srednjih let in dejala »TO JE TVOJ OČE, ANA ! DOBRO SI GA OGLEJ !«. Potem o mojem očetu dolgo nisva govorili, a ves čas me je mučilo to, kako da Šusterjeva ve, čigava hči sem, babica pa ni vedela. In potem mi je čez dobri dve leti, ko sem bila na koncu gimnazije, povedala tudi očetovo ime in priimek...!» je govorila, a za hip prenehala, da je izpila še preostanek pijače.

Jaz sem jo le gledal.

»Veš, Mark.... Če bi bilo vse lepo in prav, se jaz ne bi pisala Ana Bigerman... Bigerman je babičin dekliški priimek, ki ga je mami prevzela takrat, ko sva se preselili v Maribor ! Mislim, da je mami takrat želela zbežati in se...In se skriti... Začeti novo življenje...« je povedala in me resno gledala.

Tudi solze so se ji posušile.

Niso ji več zalivale lica.

A temne srage na njenem licu so bile vseeno zelo zgovorne, kot tudi njene pordele oči.

»In kako bi se pisala, če bi bilo vse tako, kot bi moralo biti ?« sem vprašal.

»Ana Kralj !« je dejala.

Onemel sem.

»Ana Kralj ???« mi je razbijalo v ušesih.

A Ana je le kimala.

In med sledovi solza se ji je ob tem na obraz prikradel grenak in žalosten nasmeh.

»Moji mami je bilo ime Ljubica, Mark ! Ne vem, če ti to ime kaj pove, a... Mami je bila, vse dokler je živela v Ljubljani, vsaj zadnji dve leti, Kraljeva ljubica... Ko mu je povedala, da je zanosila, ji je dal nekaj denarja in jo nagnal...! Ko sem kasneje pri babici našla pisma, ki jih je pisala Antonu Kralju iz Maribora v Ljubljano, on pa jih je vračal neodprta na njen stari naslov, k babici... Takrat sem videla, Mark, da ga je mami zelo ljubila in da je ves čas, mislim, da vse do svoje smrti, trdno verjela, da se bo nekega dne pojavil na vratih in naju odpeljal, da bi živeli skupaj ! In, da jo seveda tudi on ljubi...! Žalostno, kaj ne ?«

Odkimaval sem in nisem mogel verjeti.

Ana, Ljubičina hči in Petra, Dunjina hči, sta pol sestri.

Kakšna ironija usode !

»In spet ta prasec, ta... Avgust Kralj ! Le koliko življenj je uničil pri tem, da je stregel lastnim hotenjem in željam !?« sem ob tem premišljeval.

In v tistem trenutku se mi je posvetilo tudi to, zakaj je Kralj Ano na sestanku tistega dne tako zmedeno, a vseeno preiskujoče opazoval.

»Si podobna mami ?« sem jo vprašal.

Prikimala je in vstala.

Stopila je do predalnika in na mizo prinesla majhen album s fotografijami.

»Tule sva obe...! Nekje za Dravo naju je posnel nek mamičin sodelavec !« je dejala in mi preko mize podala črno-belo fotografijo.

Ženska na sliki je bila zares izjemno podobna Ana. Isti močni črni lasje, malo temnejša polt... Njeno postavo je zakrival debel in malce daljši plašč, takšen, kot so bili takrat v modi, a vseeno se je opazilo, da je imela Ljubica, Anina mama, tudi izredno lepo postavo !

Ja, nedvomno, izrezana Ana...!

»Bila je lepa ženska, tvoja mama...!«

»Ja... Bila je !« je poudarila tisti bila.

Pogledal sem jo.

»Bila, dokler je v roke ni dobila tista zver ! Avgust Kralj !« je dejala tiho, a vseeno z veliko mržnje.

Molčal sem.

»Če ne bi bilo njega, Kralja, bi bila moja mami še danes živa !« je dejala in vstala.

Vedeti je bilo, da se je napotila k hladilniku po novo pijačo.

»In Šusterjeva ?« sem vprašal in dvignil pogled iznad fotografije.

Ana je le odkimala in se žalostno nasmehnila.

»Ne, Mark... Ne še !« je bilo vse kar je še rekla.

45. del

ZAPOZNELO OČETOVO PISMO

TO, DA JE AVGUST KRALJ VEDEL ZA ANINO DOPISOVANJE S ŠUSTERJEVO, ANI NI IN NI DALO MIRU.

»NI MOGEL IZVEDETI DRUGJE, KOT LE IZ MOJEGA ELEKTRONSKEGA PREDALA...! DIREKTNO IZ MOJE ELEKTRONSKE POŠTE, MARK ! NITI PO TELEFONU SE S ŠUSTERJEVO NISVA VELIKO POGOVARJALI, NAVADNO PISMO PA JI NISEM PISALA ŠE NIKOLI ! NI-KO-LI !« JE UGOTAVLJALA, PRI TEM PA SO JI IZ OČI ŠVIGALI HUDIČKI.

Potem se je nenadoma spet spomnila Tanje, računalniške zanesenjakinje in jo še isti dan povabila na kavo.

»Oh, Ana ! Mala malica ! V vsako pošto, pa naj ima še tako komplicirano, recimo mešano alfanumerično geslo, ti pridem v prej kot petih minutah !« je dejala Tanja samozavestno.

Začudeno sva jo gledala.

»Obstajajo namreč programčki, da se jih da zelo preprosto in brezplačno sneti kar iz interneta in prav takšni programi ti omogočijo, da ti računalnik kar sam pokaže vse šifre in gesla, ki se morebiti nahajajo v posameznih programih, kot tudi šifre in gesla, ki jih je na tvojem računalniku kdajkoli uporabljal tudi še kdo drug !« je dodala.

»Krasno...!« je obnemela Ana in me pomenljivo pogledala.

Skomignil sem z rameni.

»Najbolje, da Tanja preveri, če je bil takšen program uporabljen tudi na tvojem računalniku !« sem predlagal.

»No, lahko poskusim, a... No, mislim, da ne bomo našli nič. Tip, ki je to storil, se je na te reči verjetno kar dobro spoznal. Potem, ko si je kopiral celoten trdi disk s tvojega računalnika, je lahko dešifriral tvoje geslo in po tvoji osebni pošti mirno brskal kjer koli drugje na svetu !« nama je kar se da poljudno pojasnila svoje mnenje Tanja.

»In zdaj ?« sem dejal kar malce razočarano in nemočno.

»Šla bom na policijo in naj oni raziščejo to svinjarijo !« je bila kar naenkrat odločna Ana.

Ko je Tanja odšla, sem Ano čisto iznenada vprašal.

»Je ta skrivnostna gospa Šuster tista prava lastnica firme Ronel in s tem tudi deležev v R&M ?« sem dejal in jo prijel za ramena.

Nekaj časa me je le gledala, potem pa pokimala.

»Ja, je in še česa drugega tudi... A danes ti ne morem in ne bom povedala nič več nič ! Jutri si bom odprla nov poštni predal, tako kot mi

je svetovala Tanja, in Šusterjevi pisala, kaj se dogaja. Potem pa...?! Bog ve, Mark ! Tu ne odločam jaz, pač pa ona, Šusterjeva !« je zaključila in vedel sem, da mi niti grožnje ne bi pomagale, da bi mi v tistem trenutku povedala še kaj več.

Le gledala me je.

Naslednjega jutra sem si vzel prosto in sem se imel namen že navsezgodaj oglasiti pri mami.

Med vožnjo, ko sem hotel poklicati Lino, da prihajam k njima, sem opazil, da sem imel telefon pravzaprav izklopljen kar vso noč.

Prizgal sem ga in takoj dobil tudi znak, da me čakajo tri sporočila.

Pogledal sem.

Eno je bilo Borisovo, drugo Dunjino.

In tretje spet iz neznane, skrite številke.

Najprej sem odprl Borisovo sporočilo.

»MARK, NUJNO SE MORAVA DOBITI ! MISLIM, DA SO SE ZADEVE ZAKOMPLICIRALE DO TE MERE, DA JIH VERJETNO NE BOVA MOGLA NIČ VEČ OBVLADATI ! NUJNO ME POKLIČI, PROSIM !!!« je zapisal.

Sporočilo sem brez velikih pomislekov zbrisal in bil ob tem trdno prepričan, da gre zopet za kakšno njegovo ali pa celo Kraljevo finto.

Potem sem odprl Dunjino sporočilo.

»PRI MENI JE BIL NOCOJ AVGUST... VES JE IZ SEBE IN PRAVI, DA MU GRE VSE NAROBE IN DA SVA VSEGA TEGA KRIVA MIDVA. ME BOŠ POKLICAL ? STRAH ME JE, MARK !« pa je napisala Dunja.

Njenega sporočila nisem brisal, sem pa za hip pomislil, kaj neki je Kralja vrglo iz tira.

To, da je nemara prepoznal Ano ?

Na to bi mi lahko dal odgovor le sam Avgust Veliki...

Potem sem prišel do tretjega sporočila, ki je prišlo iz neznane številke.

» FRENK JE IMEL LJUBICO IN KRALJ JE TO VES ČAS VEDEL. TRDNO GA JE DRŽAL V ŠAHU IN GA NA KONCU CELO IZSILJEVAL ! PREVERI ! TUDI TEBI LAHKO REŠITEV TEGA POMAGA !« sem začuden prebral.

Frenk ?

Ljubico ? Na kaj takšnega niti v sanjah ne bi pomislil, saj je bil od nekdanj noro zaljubljen v Majo. Frenk na kakšno drugo žensko sploh pomislil ne bi, da pa bi z njo imel celo razmerje ?

Ne !

In kje ali pri kom bi se vseeno lahko pozanimal ali vsaj preveril ?

Pri Maji ?

»Niti pod razno...!!!« sem si dejal in se ob tej misli zgrozil.

In tudi če bi bilo res, kar je pisalo v sporočilu, bi Maja o tem že spregovorila.

»Če ne drugače, prav tisto noč, ko mi je priznala tudi svoj greh, greh, da je namreč sama imela ljubezensko razmerje z drugim moškim. In če bi Frenk res imel ljubico in bi Maja za to vedela, bi lahko svoj greh močno omilila s priznanjem Frenkovega greha...« sem preračunljivo sklepal.

In odkimal.

»Ne, Maja že ne ve nič o tem...« sem si dejal.

Boris ?

»Ne, ne... Frenka niti ni dobro poznal...«

Dunja ?

»Frenka je pred nekaj meseci bežno spoznala šele preko mene, ko smo se srečali na neki poslovni večerji, a da bi o njem vedela takšne intimnosti ?«

Ne, nemogoče...!!!

Erika ?

»Frenka je oboževala kot polboga in četudi bi kaj takšnega o njem vedela, nikomur niti povedala ne bi...!!!«

In potem mi je imen, ki bi bila lahko povezana s tem, kar je pisalo v sporočilu, preprosto zmanjkalo.

Kriminalist Beruger me je poklical prav pred izvozom iz mestne obvoznice, iz katerega se je zelo elegantno in brez gužvanja v križiščih dalo zapeljati naravnost v kvart, kjer je stala hiša mojih staršev.

»Lahko pridete sami, lahko vam pošljem uradno vabilo, lahko pa vas, če se ne odzovete uradnemu vabilu, dam tudi prisilno privedi...!« je govoril potem, ko se je na hitro predstavil in na kratko povedal zakaj me kliče.

»Sem obdolžen ?« sem presenečen vprašal in zraven tiho zaklel, ko je mimo mene švignil športni Audijev coupe in mi izsilil prednost.

»Prosim ?« je vprašal Beruger, ki je mojo kletvico po vsej verjetnosti ujel bolj po sreči.

»Oh, nič... Nič ! Razburjam se zaradi nekega kretena za volanom, ki mi je pravkar izsilil prednost... Sprašujem vas, če sem osumljenec, obdolženec ali kaj takega ?« sem pojasnil in ob tem svoje prvotno vprašanje dopolnil.

»Zaenkrat nič od tega... In če boste v tej naši predhodni preiskavi povedali tisto, kar dejansko drži in... In če se bo to skladalo tudi z našimi dosedanjimi ugotovitvami, potem bo zadeva za vas že v tej fazi tako rekoč zaključena ! Ad acta !« je razložil.

»Dobro... Prišel bom...Kdaj ?« sem potrdil.

»Če lahko, kar takoj zdaj...! Ne vem, zakaj bi s tem odlašala ?!« je rekel Beruger z glasom, v katerem je bilo čutiti več kot le rahlo zadovoljstvo.

»Ne boste snemali ?« sem vprašal Berugerja.

A moje vprašanje ni bilo niti zlonamerno, niti nisem poskušal biti ciničen.

Pred Berugerjevo pisarno sem se ustavil in poklical Ano, da bi ji povedal in kje sem in zakaj grem k Berugerju.

»In kaj mu misliš povedati ?« je vprašala skorajda s strahom .

»Vse...!« sem odvrnil kratko.

»Tudi o meni ?« se je še bolj prestrašila.

»Tudi... Čeprav brez, da bi vmešaval tisto Šusterjevo ! Vsaj zaenkrat...« sem dejal.

Slišal sem, da se je močno oddahnila.

»Vse bo v redu, Ana !«

»Držala bom pesti, Mark ! Vseeno bodi previden, prosim !« je še dejala preden sem prekinil zvezo.

In ko sem potem Berugerja vprašal glede snemanja, sem imel v mislih le to, da sem mu imel namen povedati zares veliko in da si nisem niti najmanj želel, da bi on kot preiskovalec kakšno podrobnost pozabil ali izpustil.

»Zadnjikrat niste bili navdušeni nad snemanjem...« je pripomnil in me gledal.

Samo nasmehnil sem se.

»Zaenkrat si bom... Zaenkrat si bom napravil kar zabeležke !« se je odločil in predse potegnil srednje velik blok.

Pogledal sem po prostoru, v katerem sva sedela in opazil, da ne gre za kakšno posebno sobo za zasliševanje, pač pa za Berugerjevo pisarno, v kateri je tudi običajno delal. Vse naokoli so bili namreč razvrščeni njegovi osebni predmeti. Po delovni mizi in po predalnikih so bile razvrščene

fotografije njegovih otrok in žene, na stenah pa so visela njegova priznanja in plakete. Beruger je moral biti izjemno aktiven človek, sem si dejal, ko sem videl na katerih področjih vse se je Beruger že odlikoval.

»Lahko začnete...!« je dejal.

Malce sem pomislil in začel.

Začel sem pri sestanku, ki sva ga imela s Kraljem, tistem prvem sestanku, ko mi je ponudil, da vodim njegovo volilno kampanjo. Potem sem za hip preskočil na Borisa in na Dunjo, pa zopet na Kralja, kako mi je ponudil odkup mojega deleža v R&M, potem sem skočil na dogajanja okrog Frenka, predvsem na njegovo zagnanost za združitev LPG in R&M in...

In potem me je Beruger zaustavil.

»Počasi, počasi... Mislim, da bi bilo glede na tole nepreglednost in nepovezanost mogoče vseeno bolje, da stvar posnameva... Ste še zato ?« je vprašal z rahlo skesanim nasmehom in s skomigom ramen nemočno priznal, da se je motil.

Seveda sem se strinjal .

In potem sem začel s pripovedovanjem zgodbe od začetka.

Po treh urah sva končala, potem ko mi je Beruger postavil še cel kup dodatnih vprašanj, za katera sem vedel, da so le povezovalne narave, da bi

relacije med osebami in dogodki tudi on lažje razumel.

»Uf, tole pa je štorija ! Za popizdit !« se je nagnil nazaj in se na široko pretegnil.

Začuden sem ga pogledal.

»Oprostite izrazu, a takšne štorije, razen v kakšnem filmu, res še nisem slišal !«

Mama je bila vsa v skrbeh, ko sem se končno le prikazal na vrtu, kjer sta z Lino urejali rože.

»Oči, glej kaj vse sva danes naredili !« se je veselila Lina in kazala na povsem sveže okopane in oplete cvetlične gredice.

Na tlakovane potke med gredicami sta naložili za dobro samokolnico pleva in uvelih rož.

»Ojoj, tole je pa že čisto profi delo, punca ! Pridna, moja lepa mala vrtnarica !«

Dal sem poljubček in Lini in mami.

»Pa kje ti hodiš ? Same skrbi mi delaš !« se je navidez hudovala mama.

»Oprosti mama, a res sem imel nujne opravke...!« sem se izmotal s praznim izgovorom, saj mi ni bilo do tega, da bi mamu prestrašil še s tem, da sem več kot tri ure presedel pri kriminalistu na neke vrste zaslišanju.

Verjetno bi mamu kap...

Mama je odšla v hišo po sladoleđ za Lino in osvežitev za naju.

»Oči, nekaj sem se spomnila...!« je dejala Lina tiho, skoraj zarotniško.

»Ooo...! Res ?«

Prikimala je in se sklonila bliže k meni.

»Razmišljala sem, da bi midva babi odpeljala na izlet !«

Presenečen sem jo pogledal.

»A se spomniš, ko sva bila enkrat čez vikend v Podčetrtku ?« je vprašala.

Prikimal sem. Seveda sem se spomnil.

»Vidiš ! To bi bilo nekaj za našo babi ! Kopanje v tistih super termah, kakšna masaža, potem pa dolgi sprehodi ! Tista lekarna v Olimju, pa jeleni in mufloni zgoraj na hribu, pa muzej stare kmečke opreme, pa...
Joj, oči ! A veš kolk bi babi uživala ! A gremo ?« je žarela.

»A kar zdaj ?« sem se zasmejal njeni vnemi.

»No... Ne zdajle takoj... Lahko pa bi šli za konec tedna !«

»Ampak takrat je gužva, Lina ! Vsaj v toplicah... A se ne spomniš ?«

»Čez teden, ko pa je ni, pa itaq ne moremo...!!!« je zastokala.

»Zakaj pa ne ?« sem jo presenečeno vprašal.

»Ker... Ker čez teden tebe enostavno ni ! Ni te, oči ! Še na večerjo komaj kdaj prideš !« je rekla užaljeno, a vseeno dokaj stvarno.

»Uf, Lina... Oprosti ! Res ! A zadnje čase imam v službi toliko dela...« sem dejal in hotel nadaljevati, a se je že vračala mama.

Z Lino sva se zarotniško spogledala in Lina si je pritisnila kazalec na usta, kot da bi me hotela še posebej opozoriti, da naj molčim kot grob.

Pomežiknil sem ji in položil desnico na srce, na levi roki pa sem prekrizal kazalec in sredinec, kar je bil najin znak za prisego molčečnosti.

Lina je zadovoljno prikimala.

»O čem pa vidva tako skrivnostno, kaj ? Mislim, da imata nekaj za bregom... Tako na hitro sta umolknila.... Komajda sem pomolila nos na vrt, vidva pa v molk, a...?!« se je smehljala mama.

Z Lino sva se spogledala.

»Oh... Nič takega, babi... Očija bi rada nahecala za ... Za... Za nov mobilni !« se je izvijala Lina, a babi jo je seveda spregledala in se samo nasmehnila.

»Mark...!« se je mama obrnila k meni, ko je sedla k nama v senco.

»Ja...«

»Po očetovem pogrebu sem pozabila na eno stvar... Ne vem ali je pomembno, le... Oprosti, a zmedena sem bila... Saj razumeš ?«

Prikimal sem. Nisem želel, da se z mamu prepogosto pogovarjava o očetu. Hotel sem, da tista prva, najhujša bolečina čimprej mine.

»Za kakšno stvar pa gre ?« sem vprašal in si nalil limonade iz vrča na mizi.

Bila je prijetno hladna in polnega okusa.

»Mark... Oče je zate pustil neko pismo ! Dal mi ga je kakšen teden ali še več pred svojo smrtjo... Naročil mi je, naj ti ga dam šele potem, ko bo umrl ! Še zdaj se sprašujem, če morda le ni slutil, da... Ah..! No, ne vem, kaj je v njem, niti nisem očeta o tem spraševala...Tu je !« je dejala in iz večjega žepa v predpasniku potegnila ovojnico.

Podala mi očetovo pismo je preko mize.

»Le kaj bi mi oče napisal takega, da bi jaz lahko izvedel šele po njegovi smrti ?« sem razmišljal, ko sem gledal ovojnico, na kateri je bilo z značilno očetovo pisavo napisano le : ZA MARKA !

»In kaj je rekel ?« je spraševala Ana.

»Da se mu zdi vse skupaj malce neverjetno in da je zadeva za popizdit !« sem ji povedal, kaj je Beruger dejal ob koncu mojega pričevanja.

»Kaj ?« ni mogla verjeti.

»Ja, tako je rekel – za popizdit – dobesedno... In, da do zdaj, kaj takega ni videl ali slišal še nikjer drugje ! No, mogoče le v kakšnem dobrem filmu, kjer zarot kar mrgoli...!« sem se smejal.

»Pa kaj je on ? Policaj ali prekleti Sherlock Holmes ?«

»Oboje...!!! Kriminalist je, Ana...« me je zabavala ta njena mešanica jeze in nekega prikritega strahu, ko jo je verjetno vse bolj skrbelo, kaj vse se še lahko zgodi.

»Mark... Poln kufer imam vsega tega ! To ni zame ! Nič več ! Najprej je bilo zares zabavno, veš... Čez noč sem postala pomembna, lepo sem zaslužila, vse se je nekako vrtelo okrog mene in meni... Meni ni bilo treba drugega, kot pa da sem izpolnjevala tisto, kar mi je naročila Šusterjeva in ji potem o vsem, kar se je dogajalo, tudi poročala. Mala šala...!!! A potem, potem...Ne vem, Mark !« je drdrala in prisegel bi, da je med tem govorjenjem hodila gor in dol po svoji dnevni sobi.

»Ti je Šusterjeva že odgovorila ?« sem vprašal.

Ana je dolgo molčala.

»Prihaja, Mark...« je dejala tiho čez čas.

»Prosim ?«

»Napisala mi je, da pride v nekaj dneh in da bomo... Bova... Da bova zadevo rešile skupaj ! In da bo še vse v redu...« je povedala.

»Predvidevam, da si ji povedala zame in za mojo vlogo pri vsem !« sem navrgel v upanju, da bo nemara le povedala še kaj več.

Pa ni.

Le nasmehnila se je.

»Preklete veliko si domišljaš, Mark !« je odvrnila.

Šele doma sem očetovo pismo spet vzel v roke.

Še vedno je bilo neodprto.

Nekaj časa sem samo sedel in gledal ovojnico, na kateri je bilo moje ime.

Potem sem, kot da bi me bilo strah, kaj bo v pismu, globoko zajel sapo in ovojnico previdno odprl.

Izvil sem le dva sama samcata lista. Čisto navadna pisarniška lista papirja, ki sta bila popisana z drobno in prepoznavno očetovo pisavo.

In rokopis je bil seveda napisan s tistim starim očetovim Pelikanovim penkalom, katerega značilnosti odebeljenih vijug bi verjetno prepoznal povsod.

DRAGI MARK !

DEM, DA SI ZDAJLE PREPRIČAN, DA JE NEKAJ HUDO NAROBE, KER SEM SE ODLOČIL, DA NAJ TI DA MAMA TO PISMO ŠELE PO MOJI SMRTI.

PA NI TAKO !

SO PA DOLOČENE STVARI, KI TI JIH NISEM ŽELEL Povedati, DOKLER SEM ŠE ŽIVEL.

NE SPRAŠUJ, ZAKAJ...

MISLIM, DA TEGA NITI SAM DOBRO NE VEM, A ČUTIM, DA JE TAKO PRAV.

PRVIČ :

AVGUST KRALJ

PO MOJIH INFORMACIJAH IMA AVGUST NA DAN 1.6. 2006 VEČINSKE DELEŽE V NASLEDNJIH PODJETJIH :

- KNS NALOŽBE (95 % LASTNIK),
- AGENDIS (55 % LASTNIK) ,
- LPG (PREKO OSTALIH DRUŽBENIKOV, KI SO LE NJEGOVE SLAMNATE LUTKE) – 72 % LASTNIK,

- R&M (VEM, DA TE BO TO PRESENETILO, A – PODOBNO KOT V LPG – TUDI PRI VAS DELUJEJO, KAKO ZNAČILNO ZA AVGUSTA, PRAV TAKO LE SLAMNATE LUTKE) – 55 % LASTNIK,
- ARISTON (REGISTRIRANO V ZDA – 60 % LASTNIK PREKO KNS IN 10 % LASTNIK PREKO AGENDISA, SKUPAJ TOREJ KAR 70%).

NE BELI SE PREVEČ GLAVE S TEM, OD KJE MI TE INFORMACIJE, ZAGOTAVLJAM PA TI, DA SO VSEKAKOR TOČNE !

AVGUSTOVO PREMOŽENJE JE V TEM TRENUTKU OCENJENO NA PRIBLIŽNO MILJARDO IN POL, V KAR PA NISO VŠTETE NEPREMIČNINE, KATERIH LASTNIK JE AVGUST KRALJ KOT FIZIČNA OSEBA (IN TEGA, VERJEMI, NI MALO) IN DELNICE, KI SO NAPISANE BODISI NA NJEGOVO IME ALI NA PRINOSNIKA IN KI JIH ZAGOTOVO IMA PRI MNOGIH USPEŠNIH DOMAČIH IN TUJIH PODJETJIH. MOJA OCENA JE, SVEDA GLEDE NA INFORMACIJE S KATERIMI RAZPOLAGAM, DA JE A.K. TRENUTNO VREDEN VSAJ NEKAJ MILJARD... A JAZ... JAZ NE ŠTEJEM VEČ !

MISLIM PA, MARK, DA KRALJ IGRA PRI VSEM TEM NEKO POVSEM SVOJO IGRO.

KAKŠNO, MARK, NE VEM...

VSEKAKOR PA NI V OZADJU LE ŽELJA PO PREVZEMU VAŠE R&M ALI LPG . TO BI NAMREČ GLEDE NA VPLIV V VSEH TEH FIRMAH IN NA VES TISTI OGROMNI KAPITAL, KI GA IMA ZA SEBOJ, LAHKO STORIL ČEZ NOČ. ALI PA M&R IN LPG ENOSTAVNO ČEZ NOČ SESUL IN UNIČIL...

Za hip sem pismo odložil in se naslonjen nazaj zamislil.

»Kdaj so se stvari sploh zakomplicirale ?« sem govoril sam s seboj.

Če je bilo verjeti Dunji, je Kralj zadevo načrtoval že dolgo preden sem se jaz z njim sploh srečal.

Potem sem se spomnil Aninega pripovedovanja o TEX TON-ovem srečanju lastnikov R&M na Bledu, kjer je Kralju prvič spodletelo, da bi odkupil malone celotni R&M.

Verjetno je takrat začel plesti svoje mreže in je v to njegovo spletko počasi vključil Dunjo, na mene pa je verjetno pomislil šele potem, ko je videl, da imam manjši delež v R&M...

In še mojega očeta je poznal, kar mu je dajalo občutek, da bom »zanesljivi kader«...

Potem je verjetno po naključju naletel še na Borisa in takrat je lahko svojo mrežo spletel do konca in jo tudi vrgel.

Bral sem naprej.

AVGUSTA MORA PRI VSEJ TEJ ŠIRINI NJEGOVEGA DELOVANJA MOTITI NEKAJ POVSEM DRUGEGA... PO MOJE GRE ZA NEKAJ OSEBNEGA, MARK. DRUGAČE BI, KOT SEM ŽE NAPISAL, AVGUST ČEZ NOČ VSE SKUPAJ POMENDRAL, UNIČIL...

TAKO PAČ ON DELUJE, ČE NE GRE PO NJEGOVEM.

»Nekaj osebnega ?« sem pomislil.

Ana !

A to, da Avgust ve za Ano, se mi ni zdelo povsem logično. Spomnil sem se namreč njegovega zbežanega pogleda na Ano, ko smo se srečali v Mayerjevi pisarni.

Mogoče je kaj sumil, vendar prepričan zagotovo ni bil...

»In če ni bil prepričan takrat, kako bi potem vedel za Ano že prej? Takrat, ko so se stvari začele zapletati. In od tega je bilo vsekakor že več kot pol leta !« sem povezoval podatke.

MARK, SVETUJEM TI, DA DELEŽ, KI GA IMAŠ V R&M, VSEENO PRODAŠ IN SE OD TAM TUDI UMAKNEŠ.

POVSEM UMAKNEŠ !!!

VEM, ZDELO SE TI BO ČUDNO, DA TI KAJ TAKŠNEGA SVETUJEM, A MISLIM, DA JE TO EDINA MOŽNA POT, DA S KRALJEM NE BOŠ IMEL PROBLEMOV, DA SE VAJINI POTI NE BOSTA VEČ KRIŽALI...

V MOJI PISALNI MIZI, V SREDNJEM PREDALU BOŠ NAŠEL MAJHEN ADRESAR. ČRNA, USNJENA KNJIŽICA, KI BI MORALA BITI NA LEVI STRANI PREDALA ZADAJ ! V NJEM BOŠ NAŠEL NASLOV IN TELEFONSKO ŠTEVILKO MOJEGA DOBREGA PRIJATELJA FRANTZA STROBLA IZ ELMSHORNA. TO JE MANJŠI KRAJ MALCE VEN IZ HAMBURGA. STROBL JE MOŽ, KI TI BO ZNAL POMAGATI IN SVETOVATI, DA SVOJ DELEŽ (MOGOČE ŠE KAKŠEN DRUGI DELEŽ...???) PRODAŠ ČIM UGODNEJE IN TO KAKŠNEMU VEČJEMU INVESTICIJSKEMU PODJETJU V TUJINI ! SKRATKA, STROBLU LAHKO MIRNO ZAUPAŠ VSE ! KO GA BOŠ KONTAKTIRAL, SAMO OMENI MENE IN POVEJ, DA SI MOJ SIN !

PS- ČE TI BOM TISTO O KRALJEVIH DELEŽIH POVEDAL ŽE PREJ... POTEM TO PAČ ODMISLI !

»Drugi delež ?« sem ponovil napisano.

Je s tem mislil na Frenkov delež ?

»Ne...!«

Ko je oče sestavljal lastniško bilanco Avgusta Kralja, je bil Frenk že mrtev in ni imel več deleža v R&M, pač pa je po nasvetu Avgusta Kralja že kupil delež v LPG.

Torej je oče vedel za Ano ?

Tudi to se mi ni zdelo verjetno.

Potem sem presenečen opazil, kaj je oče napisal pod drugič.
Dunja...

DRUGIČ :
DUNJA

MARK, NE VEM, KOLIKO VEŠ IN MISLIM, DA TE BO, TUDI ČE ŽE VEŠ, TO VSEENO PRIZADELO... A MISLIM, DA SEM EDEN REDKIH, KI VE ZA TO SKRIVNOST AVGUSTA IN »TVOJE« DUNJE.

IMATA NAMREČ OTROKA, HČERKO, KI JO JE DUNJA RODILA ŠE KOT DEKLE. AVGUSTU SE JE NA NEKI ZABAVI PRED DAVNIMI LETI ZAREKLO IN NEKDO IZ TE DRUŽBE, KI AVGUSTA NI MARAL KAJ PREVEČ, SE JE POTEM ŠEL DETEKTIVA IN NAŠEL TUDI DUNJO IN SEVEDA NJENO HČERKO.

VEM, DA JE AVGUST DUNJI VELIKO POMAGAL PRI NJENIH POSLIH, A VEM TUDI TO, DA JE DUNJA IZJEMNO SPOSOBNA ŽENSKA.

KO SEM BIL PRED NOVIM LETOM ŠE V BOLNIŠNICI, ME JE NEKEGA DNE OBISKALA. SAMA ! VELIKO SVA SE POGOVARJALA. O TEBI, O LINI, O NJENI HČERKI IN TUDI O AVGUSTU...

TAKRAT MI JE Povedala, da je že stokrat hotela izviti iz njegovih krempljev, a da je kralj vedno našel način, kako jo zadržati. Lepo ali grdo...

Torej, Mark, Dunje ne obsojaj prestrogo. Je, kot tudi mnogi drugih, le ena od avgustovih številnih žrtev.

Pomislil sem, da je verjetno Dunja začela razmišljati o tem, da mi vse skupaj pove šele potem, ko je videla, da moj oče ve za njeno skrivnost glede hčerke Petre.

Pomislil sem tudi, da je bil potemtakem mogoče prav to vzrok v njenih izginjevanjih in vračanjih.

»Se je bala, da bom izvedel, preden mi pove sama...Bala, da mi bo pred njo samo vse skupaj povedal in razkril oče ?«

TRETIČ :
FRENK

TO, KAR BOM NAPISAL, TE BO VERJETNO PRESENETILO, ČE NE ŽE KAR ŠOKIRALO, MARK !

FRENK JE BIL PRED KAKŠNIMI DAVNIMI DVAJSETIMI LETI, ALI MOGOČE ŠE NEKAJ LET VEČ NAZAJ, LJUBIMEC AVGUSTOVE ŽENE MILENE.

TAKRAT, MARK, FRENK MAJE SPLOH ŠE NI POZNAL...

ŠLO JE PRAVZAPRAV ZA NEKE VRSTE NADALJEVANJE MLADOSTNE LJUBEZNI, ČEPRAV JE BILA MILENA MISLIM DA TRI ALI ŠTIRI LETA STAREJŠA OD FRENKA.

KO JE AVGUSTU TO PRIŠLO NA UHO, JE ZNOREL.

MILENA IN FRENK STA TAKOJ PREKINILA.

A AVGUSTU TO NI BILO DOVOLJ, FRENKA JE POSLOVNO ONEMOGOČAL KJER GA JE LE LAHKO.

»Prasec...!!!« sem vzkliknil kar med branjem in se spomnil, da mi je Frenk nekoč davno nazaj razlagal, kaj vse je moral delati, da se je prebijal.

Tudi učitelj smučanja je bil in natarak nekje na hrvaški obali, pa čeprav je imel, celo z izjemnimi ocenami, končano ekonomsko fakluteto.

Zdaj sem razumel tudi njegovo delo v Nemčiji in Angliji, kjer je delal še preden je spoznal Majo.

»In Maja...??? Ve za vse to ?« sem se spraševal.

A sem vedel, da si Maje ne bom upal nikoli naravnost vprašati o tem. Preveč boleče bi bilo zanjo.

In, na nek način, tudi zame.

POTEM, KO JE FRENK POSTAL DIREKTOR R&M, PA JE KRALJ ZAČEL S SVOJIM NOVIM MAŠČEVALNIM PODVIGOM.

PREPRIČAN SEM, DA Z ZAVESTJO, DA JE TA PODVIG ZADNJI IN DA BO FRENKA S TEM TUDI DOKONČNO ONEMOGOČIL !

FRENKA JE NAMREČ VES ČAS DRŽAL V ŠAHU, GROZIL MU JE, DA BO NJEGOVO ZVEZO Z MILENO ODKRIL MAJI, DA BO FRENKA OKRIVIL TUDI MILENINE SMRTI, DA GA BO KOT DIREKTORJA ODSTAVIL ...

FRENK SE JE BAL ZA ZAKON, ZA OTROKE IN SEVEDA MU TUDI ZA R&M NI BILO VSEENO.

A NA KONCU JE SPET ZMAGAL AVGUST KRALJ.

FRENK MU JE NAJPREJ, POD PRITISKOM SEVEDA, SVOJ DELEŽ V R&M PRODAL, TUDI V UPANJU, DA BO IMEL POTEM PRED NJIM MIR. A PRITISK AVGUSTA KRALJA SE S TEM ŠE NI KONČAL. HOTEL JE, DA FRENK DENAR OD PRODAJE INVESTIRA V LPG. TUDI TO JE FRENK STORIL ... POTEM PA JE AVGUST KRALJ OD NJEGA ZAHTEVA ŠE TO, DA S KREDITI IN POROŠTVI NJEGOVE KNS FRENK KOT DIREKTOR R&M ODKUPI LPG. TU PA JE FRENKU, NA ŽALOST, ZMANJKALO TAL POD NOGAMI... IN, ZGODILO SE JE, KOT VEVA OBA, TISTO NAJHUJŠE !

A AVGUSTA KRALJA TAKŠNE STVARI NE ZAUSTAVIJO, MARK !

ZA KONEC :
PAZI, MARK !

PAZI KOMU ZAUPAŠ IN DOBRO PREMISLI VSAK SVOJ KORAK !
IN ŠE EN NASVET, ČEPRAV NI MOJ !
»ČE LAHKO TVEGANJE PREDVIDIŠ V CELOTI IN ČE LAHKO
PRERAČUNAŠ VSE MOŽNE VARIANTE V TEM TVEGANJU, POTEM...
POTEM JE MOGOČE VREDNO, DA TVEGAŠ !«

BODI LEPO, MARK, DOBRO POSKRBI ZA MAMO, DA NE BO
PREVEČ OSAMLJENA IN PAZI TER IMEJ KAR SE DA RAD NAŠO
LJUBICO LINO.

OČE

»To ne more biti res...« je bilo vse, na kar sem v tistem trenutku pomislil.

46. del **OTROCI SO BOŽJI DAR !**

VSAK STVAR, IN TAKO TUDI VSAK POSEL, IMA VEDNO DVE PLATI.

SLABO IN DOBRO PLAT.

IN TAKO JE BILO TUDI Z MOJO SLUŽBO V R&M.

SOVRAŽIL SEM SESTANKE, KI SO SE BREZ CILJA VLEKLI V NEDOGLED, MALCE MANJ SEM SOVRAŽIL SPREJEME, ŠE MALCE MANJ VSAKOKRATNO MOLČEČO IN GROZEČO GORO PAPIRIJA, KI ME JE PRIČAKALA VSAK DAN NA MIZI IN...

IN RAD SEM IMEL KREATIVNO DELO V AGENCIJI.

ZELO RAD !

»Vključiti bi morali tudi otroke...« je dejal Mirsad, fant pri koncu dvajsetih let, ki se nam je pridružil pred tremi leti, potem ko je v sarajevskem Oslobojdenju preživel pekel obleganja Sarajeva, od tam nekako zbežal v London, delal nekaj let tam za dnevnik Sun, dokler ga ni Anita, rojena Ljubljancanka, s svojo pametjo in lepoto končno zvalila v Slovenijo.

»Otroke...« se je namrdnila Zofija.

Tudi ona je sodila med mlajše kreativce.

Vedno je bila oblečena v prevelika oblačila, ki so bila že kar po pravilu povsem neskladna. Tako po njihovih krojih, še bolj pa po barvah.

A Zofija se je v njih očitno počutila dobro.

»Tudi meni ni všeč, da bi za to uporabili otroke !« se je Zofiji pridružila še Lea.

Že več kot pol ure smo se ukvarjali z izhodiščnim konceptom za reklamno akcijo, v kateri naj bi promovirali družinski izdelek, namenjen vsem članom družine.

»Z otroci je križ...!« je pripomnil Hans, poročen moški in oče treh malih otrok.

»V oglaševanju ali na splošno ?« je takoj vskočila Zofija.

Hans je skomignil z rameni, kot da je to eno in isto.

Nasmehnil sem se.

»Jaz imam čisto rada micene pupike in miniaturne frajtrčke !« se je zasmejala Lea.

»Če jih imajo drugi...!« je pripomnil Hans.

»Ne, tudi drugače... Sploh miniaturni frajtrčki so mi kul ! Niso še pokvarjeni šovinisti, polni mačističnega egoizma !« mu je odgovorila Lea.

»Sem jaz mar mačist ?« se na mizo naslonil Hans.

»Ne, Hans, ti si lezbična princeska, preoblečena v nagravnega mačota, ki si je privoščila celo otročke, ki se bodo glede na svojo lepoto nekega dne spraševali, katera epruveta je pravzaprav njihov ata !!!« se mu je zarežal Mirsad.

Takšni izpadi, ki so trajali največ kakšno minuto in nikoli niso imeli kakšnih posledic, so bili le del igre, ki je kreativcem pomagala, da so ostali budni.

Budni, da jih pri njihovem ustvarjalnem delu ni zanašalo v rutino, v ponavljanje, v vsakdanjost, samozadovoljnost in samozadostnost.

Bilo so enkratni, vsak od njih je bil nekaj posebnega.

A bili so tudi ekipa, uigrani team, ki bi težko shajal brez le enega od njih.

»Otroci so božji dar, ljudje !« se je oglasila še Frida.

»In zato boš ti vedno ostala otrok, amen !« se je nasmehnil Hans.

Tudi sam sem se nasmehnil.

»Ja, božji dar so!« sem pomislil, ko sem se spomnil Line.

In vseh let od njenega rojstva dalje.

Ko sem po kratkem zvonjenju odprl vhodna vrata, sem od presenečenja obstal.

Pred vrati je namreč stala Dunja...

»Mark...« je bilo vse kar je dejala.

Samo stala je tam.

»Dunja...« sem se odzval.

Poskušala se je nasmehniti, a ji je poskus že v kali zamrznil na obrazu.

Pogledal sem okoli sebe in v nemoči razširil roke ter zmajal z glavo.

»Me ne boš povabil naprej ?« je vprašala z glasom, v katerem ni mogla skriti žalosti.

»Ne vem, Dunja...?! Misliš, da je to sploh še potrebno ?« sem jo spet pogledal.

»Ne bom dolgo, Mark...! Res ne ! Razen, če...« je tudi ona nemočno razširila roke.

»Kaj če ?« sem vprašujoče dvignil obrvi.

»No, mislila sem, če mogoče... Če mogoče nisi sam...?!« je dejala tiho.

Ozrl sem se nazaj v stanovanje, kjer razen Rexa ni bilo nikogar.

In hudičevo me je zamikalo, da bi v tistem trenutku Dunji čisto enostavno zabrusil, da je pri meni zares neka druga ženska.

Pa nisem, seveda ne...

»Ona pravzaprav nima nič z mojo slabo voljo !« sem pomislil in prikimal.

Zdaj se ji je uspelo celo rahlo nasmehnuti.

» PRI MENI JE BIL NOCOJ AVGUST... VES JE IZ SEBE IN PRAVI, DA MU GRE VSE NAROBE IN DA SVA VSEGA TEGA KRIVA MIDVA. ME BOŠ POKLICAL ? STRAH ME JE, MARK !« sem se spomnil tudi njenega zadnjega sporočila.

In tako sem počasi stopil korak nazaj, še malce bolj odprl vrata in z glavo namignil, naj gre noter.

Dunja je sedla, jaz pa sem ostal stoječ ob oknu.

»Veš... Nisem tu zaradi... Zaradi Avgusta... « je dejala tiho in pri tem gledala v svoje sklenjene dlani pred seboj.

»Čeprav me tudi on skrbi ! Zelo skrbi... « je dodala, ko je spoznala, da z moje strani ne bo odziva.

Tokrat sem pokimal.

Z mislimi sem se za hipec vrnil k Berugerju in pomislil na to, koliko si je lahko pomagal z mojimi informacijami.

»In kje preiskava zdaj je, če se sploh nadaljuje...« me je prešinilo.

»Tu sem... Mark... Tu sem zaradi naju !« je rekla Dunja in vstala ter se mi počasi približala.

Obstala je kakšen meter od mene.

In me molče gledala.

Sploh se nisem trudil, da bi uganil namen njenega obiska.

Dunja, razen, da me je zanjo skrbelo, da se ji ne bi Kralj maščeval zaradi mene...

No, Dunja me kot ženska ni zanimala več.

Odmislil sem jo.

Kot sem preprosto odmisлил tudi vse moje zamere do nje.

Tudi Kralja...

»Mogoče je k temu pripomoglo očetovo pismo...!« sem pomislil.

»Mark, stara sem štirideset let... No, skoraj štirideset...!« je nadaljevala.

Kimal sem in jo gledal.

Čeprav je imela zaskrbljen obraz, ji je iz oči žarelo nekaj posebnega, izraz, ki ga pri njej nisem bil vajen.

»Že vse življenje sem sama, Mark... Ja, bila je Petra, moj sonček...A je odšla, ima svoje življenje in... Spet sem sama ! Ko sem srečala tebe, sem verjela... Sem verjela in si želela, da bi nama uspelo. A za menoj se je kot zlovešča senca ves čas vlekel Avgust... Bala sem se ti priznati... Ne le zaradi Petre, pač pa tudi zaradi vsega, ker sem za ceno širitve Regencya izdala. Tudi ljubezen do tebe, Mark... Bila sem prepričana, da se bo enkrat vse uredilo. Zato tudi moja ponudba, da prideš k meni v Regency... A mi je Kralj to ... Prepovedal... Ja, prepovedal mi je ! Mark, bila sem razdvojena in... Nesrečna. Zelo nesrečna ! Tisti moj molk, ko sem bila na poslovnih potovanjih in tudi drugače... Ta moj molk ni bil povezan z nobenim moškim, Mark ! Bil je pravzaprav odraz tega občutka krivde in

razdvojenosti ! Nisem več vedela, kje se me drži glava in Kralj me je s svojimi manipulacijami vlekel vse globlje v to... V to sranje ! Oprosti izrazu !« za hip je pomolčala in se spet usedla.

Tudi sam sem sedel.

Pomislil sem, da ji nisem ponudil niti pijače in obrnil sem se proti kuhinji.

»Ne potrebujem pijače, Mark ! Tokrat ne...!« je dejala, kot da je uganila moje misli in se žalostno nasmehnila.

Prikimal sem.

»OK...!« je bilo vse, kar sem dejal in čakal, da nadaljuje.

»Ne vem sicer, kaj se je zgodilo med teboj in tistim dekletom... Ano !« je dejala.

Odkimal sem.

»Nič, Dunja... Zares nič ! Le dobra prijatelja sva in na nek način zaveznika. V zadnjem času je ona edina oseba, ki me ni razočarala in prevarala... In glede na vse, kar se je zgodilo, je edina, ki ji lahko tudi zaupam ! In to je to...« sem dejal mirno in jo pri tem gledal.

»Nisem prišla, da bi prosjačila za tvojo ljubezen, Mark... Čeprav si zares želim, da se vse to ne bi zgodilo in bi lahko nadaljevala tam, kjer sva začela... Povsem na začetku, ko sva se... Mislim vsaj... Ko sva se takrat zares zaljubila ! Vsaj jaz sem se...Vate !« je rekla.

Prikimaval sem in se spomnil koliko osamljenih noči, polnih hrepenjenja, sem prebedel ob misli na to žensko.

»Mark... Verjemi, da sem sposobna prevzeti krivdo za vse, kar sem ti hudega storila ! Res ! In, kot sem rekla, za tvojo ljubezen bi sicer dala vse, kar imam... A prosjačila ne bom ! Če si boš kdaj zaželel moje ljubezni... Te bom čakala, Mark ! V mojem življenju si bil in boš ostal edini !«

»Dunja... Pri svojih letih si izredna ženska ! Lepa, uspešna... Pred teboj je še lep kos življenja in verjemi mi, da ne boš ostala sama in da bo nekega dne v tvoje življenje vstopil moški, ki te bo osrečil !« sem govoril.

Dunja je odkimala in se žalostno nasmehnila.

»Nobenega drugega ne bo, Mark... Ne jutri, ne kdaj drugič ! Ker ga ne bom potrebovala !«

Nisem ji odgovoril.

»Prišla sem, da ti povem, da ... Da sem noseča !« je dejala tiho in ob tem ji je iz oči zablestel žareč nasmeh sreče.

Obstal sem kot od strele zadet in jo samo gledal.

Dunja je kimala.

»Ja, noseča sem, Mark... In zgodilo se je, glede na preiskave, ki sem jih opravila včeraj... Tistikrat, Mark, ko sva bila zadnjič skupaj...! Tako...« je dejala, kot da bi se oddahnila, kot da ji je nekaj težkega padlo z duše.

Nisem mogel verjeti, da je res , kar je govorila.

Občutek sem imel, kot da sem v nekih sanjah.

In da se bom zbudil.

»Ne bom te spraševala ali prosila, če otroka lahko obdržim... O tem sem odločila sama in... In ga bom rodila... Ti boš storil, kar pač misliš, da je prav ! Lahko otroka priznaš ali pa ne... Imela ga bom namreč vseeno, saj si ga želim, Mark ! Zares želim ! In presrečna sem, da se je to zgodilo s teboj !« je dejala.

Brez besed sem zrl vanjo.

»Che sera sera ! Kar mora priti, pride !« je dejala in se poskušala pri tem nasmehniti.

A se ni in je le zajokala.

»Otroci so božji dar !« me je prešinilo v tistem trenutku.

Ana je ponovila tisti stavek.

»Preklete veliko si domišljaš, Mark !« je dejala.

»Saj...!«

Pogledala me je in se nasmehnila.

Verjetno v tistem trenutku res ni mislila čisto dobesedno.

»Ana... Ne vem... V tej zgodbi sva si pač vsaj zaenkrat edina zaveznika... !«

»Sva si res ? Kako pa naj vem, da me ne boš očrnil pri temu kriminalistu ?« je vprašala.

Začudeno sem jo pogledal.

»Mene in Šusterjevo...!« je dodala.

»Ana, ničesar nezakonitega nista storili !« sem ji dejal.

Skomignila je z rameni.

»Kaj pa vem... Ničesar več ne vem, Mark... Vsaj ne zagotovo !« je rekla s skrušenim glasom.

In potem sem ji povedal za Dunjo.

»In kaj boš sedaj ?« je vprašala čez nekaj dolgih trenutkov, ko je le strmela vame.

»Ne vem, Ana... Res ne vem !« sem priznal.

47. del **LOCH LOMOND**

**KOT ŠUDENT SEM VELIKO POTOVAL. PRAV RES ! Z MESEČNO
ŠTUDENTSKO VOZOVNICO, KI JE VELJALA ZA VLAKE PO VSEJ
EVROPI, SEM PREKRIŽARIL KAR NEKAJ DRŽAV.
IN MARIKAJ TUDI VIDEL.**

Od Pariza v njegovi do tedaj nepoznani in po tistem nepozabni podobi, ko sem nekaj dni preživel pri slikarju Črnogorcu in sva ob večerih jedla vroč francoski kruh, hladno gnjat in zraven pila trpko črno vino. Poceni črno vino, ki pa je na mali terasi njegovega ateljeja nedaleč stran od Montmarta imelo prečudovit okus. Tudi okus po tem, da sem v mestu ljubezni in poleg vsega še v središču umetnosti vsega sveta.

In Toscano, ki me je prevzela s svojimi stolpi in umirjeno krajino in kjer sem spoznal Antonio, mlado študentko arheologije, ki je po steklenici belega vina, ki sva ga popila na vrtu kavarne na obrobju mesta prisegla na svoje življenje, da se bo nekoč z menoj poročila. A da mora prej najti kakšno bogato grobnico in iz nje ukrasti vsaj polovici bajeslovno vrednih artefaktov.

In spoznal sem tudi Loch Lomond.

Idiličen kraj ob istoimenskem jezeru na Škotskem.

Kakšnih petdeset kilometrov stran, v nekem prav tako očarljivem mestecu, mi je v krajevni turistični pisarni starejša, a zelo prijetna ženska dejala.

»Če hočete videti kaj posebnega in zares lepega, je Loch Lomond pravi kraj za vas... Če pa si želite le zabave in druženja, so gostišča v vsakem kraju ali vasi povsod polna mladih, zabave željnih... Tudi deklet, seveda !« je pridala in se razumevajoče nasmehnila.

Ko je stari in res mali avtobus premagoval klance čez idilično pokrajino, sem opazil, da je iz kilometra v kilometer ob cesti in tudi daleč naokoli vse manj in manj hiš.

In tudi potnikov v avtobusu je bilo vse manj, dokler s šoferjem nisva ostala sama.

»Še dobre tri kilometre in na cilju bova...!« je dejal tolažeče, kot da bi se bal, da bo izgubil še zadnjega potnika.

In potem se mi je ob vožnji po klancu navzdol kar naenkrat odprl pogled na mirno gladino jezera Loch Lomond, na goro Ben Lomond, ki je stala vsa mogočna nad njim, in na idilično sliko rawardennanskega hotela.

Vse je bilo videti kot v pravljici...

Celo hotel, saj je bil videti v svoji kamniti starosti kot dobra hiša iz že zdavnaj pozabljene legende.

Če sem bil v avtobusu edini potnik, sem kasneje spoznal, da sem bil tudi v hotelu edini gost.

»Ta čas ni veliko obiskovalcev, veste... Več jih je na pomlad in na jesen ! Zdaj se vsi drenjajo kje ob morju...!« mi je dejal kot v opravičilo lastnik hotela, potem ko me je prosvetlil z različicami avtohtonega piva in viskija.

»Vsi, ki prihajate sem iz celine, nimate pojma, kaj je zares dober viski ! Nacejate se z industrijskimi viskiji in se potem drugi dan začudeni sprašujete, zakaj za vruga vas boli glava !« se je smejal.

Hotel je vodil skupaj z ženo. Bila sta zelo prijazen in ustrezljiv par sredi štiridesetih let.

On rdečeličen, ona rdečelasa.

In oba vedno nasmejana.

Naslednje jutro po zajtrku sem odšel na sprehod.

Jezero ni bilo posebno veliko, a bilo je obkroženi z malimi vzpetinicami, ki so bile porasle s cliffordsko zeleno rušo. In v vsem tem, je bilo jezero v tako spokojno mirnem jutru, videti zares čarobno.

Hodil sem počasi, poslušal sem veter, ki je pihal z Ben Lomonda in dihal svež, a ne oster zrak, ki so ga lomili le jutranji sončni žarki. Hitro sem obhodil jezero in šele takrat malce stran od jezera opazil mogočne hraste, ki so štrleli izza majhne vzpetine.

Ker je bila vse naokoli le ruša in nikjer nobenih dreves, so me mogočni hrasti presenetili.

In sem se napotil še do njih.

»Saj imam čas...!« sem si dejal.

Ko sem končno vstopil v zavetje ogromnih, stoletja starih hrastov, me je mračnost njihove velikosti kar malce pretresla. Še posebej, ker razen šumenja vetra z Ben Lomonda ni bilo slišati nobenih glasov.

Še ptic ne...

A bolj kot sem se pogrezal v notranjost gozda, bolj se mi je zdelo, da iz daljave vseeno slišim nekakšne glasove.

A ti glasovi so bili nerazpoznavni...

Pot, po kateri sem hodil, je bila ozka, a bolj kot sem se potapljal v globino gozda, bolj se je pot odpirala in postajala širša. Dokler nazadnje nisem hodil po kolovozu, kjer je bilo vse polno sledi koles.

A ne avtomobilskih, pač pa koles vozov, ki so puščali na od vlage hrastov razmehčani kolovozni poti svoje značilne sledi.

In ko sem nenadoma pred seboj v daljavi zagledal kupe kamenja, so tudi glasovi postali vse glasnejši.

A to niso bili glasovi.

Bil je šunder, mešanica glasov ljudske govornice, vzklikov, glasbe, petja, kruljenja prašičev, kikirikanja, hrzanja konjev in mukanja govedi.

Za hip sem obstal in gledal v tiste ruševine.

Takrat se je v enem samem trenutku sonce nad hrasti skrilo in le nad ruševinami so zasijali rumeno zlati žarki, ki so bili tako slepeči, da sem moral zatisniti oči.

Ko sem jih spet odprl, sem pred seboj razločno videl obzidje gradu, grajska vrata, skozi katera je iz obeh smeri drla množica ljudi.

Nekateri z vozovi, drugi peš in otovorjeni s koši, jerbasi...

Bilo je, kot da gledam film, ki prikazuje sejem, ki se dogaja nekje daleč nazaj.

Vsaj nekaj dolgih stoletij nazaj.

In potem so se iz daljave nenadoma oglasili še zvoki rogov in za njimi še bolj prodorni glasovi nekakšnih fanfar. Ko so ti potihnili, se je množica umaknila in skozi grajska vrata je prijahala gruča ljudi. Že po oblačilih je bilo videti, da so višjega stanu in vsi naokoli so se jim klanjali.

Na čelu povorke je bila ženska.

A ne navadna ženska, pač pa ženska takšne lepote, da mi je vzelo dih.

Ko je prijahala skozi grajska vrata, je nekaj metrov stran od gradu zaustavila konja in se zagledala proti meni.

In se nasmehnila.

Od presenečenja sem zaprl oči.

Ko sem jih spet odprl, pred menoj ni bilo več gradu.

Le še ruševine.

In tudi glasovi so izginjali nekje v daljavi, dokler niso povsem izginili.

Nad menoj se je spet pokazalo sonce in skozi krošnje hrastov osvetlilo kolovoz.

Pretresen sem se vrnil nazaj do hotela in sedel k jezeru.

»Le kaj je bilo to ? Imam privide ? Sem zbolel ? « sem se spraševal in gledal jezersko gladino.

Po kakšni uri premišljevanja sem se hotel vrniti v svojo sobo. Želel sem si vzeti kakšno knjigo in si z njo, ležeč ob jezeru, pregnati misli na dogodek iz hrastovega gozda.

Ko sem prišel do hotela, sem opazil, da ima stara stavba pravzaprav dva vhoda. Enega na levi in drugega na desni strani. Ta podrobnost mi je prejšnji dan, ko sem prišel, preprosto ušla, saj sta me voznik avtobusa in lastnik hotela dobesedno zrinila skozi levi vhod.

Nad desnim vhodom sem prebral napis, da je to vhod v sobe in odločil sem se, da si hotel ogledam še iz te strani.

Takoj ob vstopu so me pričakale strme lesene stopnice, ki so bile prekrite z mehko rdečo preprogo.

Tiho sem stopal po stopnicah navzgor in na stenah na desni strani stopnišča opazil velike oljne slike.

Podobe so bile različne. V večini so bili na slikah moški, po videzu sodeč plemiči, ki so se dali naslikati v svojih okičenih oprava.

Prav na sredi stopnišča pa sem uzrl portret ženske.

Lepe ženske.

In presenečen obstal, kot da bi me oplazila strela.

Bila je ženska, ki sem jo prej videl jahati iz gradu.

Imela je dolge, črne lase in rahlo zamolklo polt. Nič kaj podobno ženskam iz teh krajev.

Njen obraz so v vsej žareči lepoti dopolnjevale še sijoče temno rjave, skoraj črne oči in pa polne, a zelo čutne ustnice.

Oblečena je bila v preprosto belo laneno poletno obleko.

Nekaj dolgih trenutkov sem le strmel v tisti prekrasni portret.

Nisem se mogel načuditi njeni lepoti. Nič kaj srednjeveško mi ni delovala in prej bi si jo lahko predstavljal v današnjem času, kot pa na kakšno plemkinjo, ki je žvela nekaj stoletij nazaj.

Ko sem končno prišel do svoje sobe, sem legel na posteljo in se zazrl v strop.

A cedrastih tramov nad seboj sploh nisem videl.

Kamor sem pogledal sem videl le njen obraz.

Obraz ženske s portreta.

In ženske na konju, ki se mi je tako zapeljivo nasmehnila pred gradom.

»Mark... Meša se ti !« sem pomislil in to je bilo zadnje, preden sem utonil v odrešujoč spanec.

Zbudil sem se šele na večer.

V gostišču spodaj je bila le lastnica in ko sem vstopil, mi je brez da bi me vprašala, prinesla veliko čašo piva.

Sedla je nasproti mene.

»Ste imeli prijeten dan ?« je vprašala.

Nisem vedel kaj naj ji odgovorim.

»Ni vas bilo na kosilo in z možem sva pomislila, da ste se nemara odpravili proti Ben Lomondu ! Mnogi se odpravijo tja, veste !« je govorila in me pri tem gledala s svojim zagonetnim nasmehom.

Odkimal sem.

»Zjutraj sem se sprehajal, popoldan pa sem ostal v sobi in bral !« sem pojasnil.

Kimala je.

»Za večerjo bom pripravila jagnječje zarebrnice in po posebnem receptu pripravljen pečen krompir z zelenjavo ! Če vam je prav ?«

»Oh, seveda !«

»Okrog pol osmih bo ! Večerja, mislim...!« je dejala in hotela vstati.

»Vas lahko nekaj vprašam ?« sem jo prehitel in sedla je nazaj k moji mizi.

»Seveda...!«

»Zjutraj sem na stopnišču na oni strani opazil portrete... Kar nekaj jih visi tam !«

Prikimala je.

»Večina jih je naših prednikov... No, mojih prednikov... Mož ni od tu in se je sem priselil šele ko sva se poročila !« je pojasnila.

»Skoraj sami moški in le ena ženska... Kdo je bila ona ?«

»Ona ? Lady Olivia D'Aberville...? Malo je znanega o njej, čeprav krožijo različne zgodbe... Pravijo, da je bila izredno močna ženska ! Ko je ostala brez moža... Ubit je bil menda v dvoboju, ko se je bojeval za njeno čast... No, ko je ostala vdova, se ni nikoli več hotela poročiti, čeprav je bilo snubcev menda na pretek... Pravijo, da je bila plemenite, kraljevske krvi... Sem je prišla iz Francije, a menda je njena družina izhajala iz Španske kraljeve rodbine ! Tako vsaj pravi izročilo...!« je pripovedovala.

Kimal sem.

»Skoraj kraljica, kaj ?!« sem se nasmehnil.

»Zakaj sprašujete ?«

»Ker sem bil danes na oni strani jezera pri hrastih... Tam sem videl najprej ruševine, a potem se mi je kar naenkrat prikazal grad v vsej svoji velikosti. In bil je tako živ, kot da sem tudi jaz padel nekam stoletja nazaj...!«

Ženska je le kimala in se rahlo smehljala.

»In tam sem videl njo... Jahala je na konju... Potem je obstala in se mi nasmehnila...!«

Ženska je še vedno molčala.

»In prej... Mislim, preden sem jo videl pred gradom... Prej sploh še nisem videl njenega portreta na stopnišču... Videl sem ga šele po vrnitvi iz hrastovega gozda !« sem ves zmeden neznani ženski razložil svoja videnja.

Ženska je rahlo sklonila glavo.

»Imate občutek, da ste to že videli ? Kot nekakšen »Deja vu« ?«

Prikimal sem.

»Ja, ko sem stal nedaleč od gradu in ga videl v nekdanji in čisto živi podobi, sem zares imel občutek, da sem tam že bil !« sem vneto prikimal.

In spet sem se spomnil občutkov, ko sem stal pred gradom.

Takrat sem v trenutku začutil, da vem za kaj gre... Da sem tam že enkrat bil. Da sem stal prav na tem kolovozu, da sem gledal prav na ta grad... In da je potem prišla ona in se mi nasmehnila.

»Ne... Nikoli niste bili tam... Zagotovo ne ! Vsaj ne v tem življenju ! Mogoče v kakšnem drugem... V preteklosti... V vašem prejšnjem življenju !« je dejala ženska blago, mi stisnila roko in se nasmehnila.

»Ampak... Ona... Ona je bila tako živa !« sem dejal in se zazrl ven na gladino jezera, na katerem je odsevalo zahajajoče sonce.

48. del HIŠICA IZ KART

»KONČNO...!« SEM KAR MALCE PRESENEČEN VZKLIKNIL SAM PRI SEBI, KO SEM TISTEGA JUTRA ODPRL JUTRANJI ČASOPIS. CELOTNA NASLOVNICA JE BILA NAMENJENA PREISKAVI, KI JO JE O DRUŽBAH KNS NALOŽBE, LPG , AGENDIS, ARISTON IN TEX-TON ZAČELO KAR NEKAJ AGENCIJ HKRATI. CELOTNO ZADEVO, JE PISALO, PA DA KOORDINIRA KRIMINALISTIČNA POLICIJA, ODDELEK ZA ODKRIVANJE GOSPODARSKEGA KRIMINALA. ČLANEK JE NAVAJAL CELO DEL UKREPOV, KI JIH JE OB TEM SPROŽILA TUDI SKUPINA DRŽAVNIH TOŽILCEV ZA POSEBNE NAMENE, KI SE JE V TEJ ZADEVI TAKOJ POVEZALA Z USTREZNIMI INSTITUCIJAMI EVROPSKE UNIJE IN TUDI Z INTERPOLOM.

Avgusta Kralja so v članku omenjali le posredno. Da je lastnik večjih deležev v teh družbah, a da podrobnejših podatkov o njegovi vpletenosti niso mogli dobiti ne od pristojnih organov, ne od njega samega.

»Avgust Kralj je bil včeraj za nas ves čas nedosegljiv. Njegova poslovna sekretarka nam je zatrdila, da je na službenem potovanju v tujini in da bo izjavo za javnost podal takoj, ko se vrne. Na naše vprašanje, ali je Avgust Kralj res vpleten v sumljive posle med temi družbami, ki naj bi imeli tudi velike mednarodne razsežnosti, nam je poslovna sekretarka zatrdila, da so to le namigovanja brez osnove in da ne bi bila presenečena, če jih je sprožila konkurenca !« je pisalo.

»Le katera konkurenca ?« sem se ob tem kiso nasmehnil.

Prižgal sem računalnik in si na nekaj novičarskih internetnih straneh ogledal članke na isto temo.

A nisem izvedel prav nič novega.

Presenetilo me niti to, da sta dve ali tri strani med drugim omenjale tudi našo R&M in polpretekle dogodke, ko je LPG poskušala prevzeti R&M.

A vse skupaj je bilo le eno samo tipanje v temi, polno namigovanj in še več ugibanj.

Prav ko sem vstal od računalnika, je zazvonil telefon.

»Halo !« sem se oglasil, ko sem videl, da me kliče Beruger.

»Pozdravljeni ! Če ste brali časopise, ste verjetno opazili, da se je stvar premaknila...!« je dejal z nemalo ponosa, čeprav je bil njegov glas dokaj zadržan.

Kar me je pri vsem cirkusu, ki se je dogajal, po svoje tudi čudilo.

»Sem... In upam, da ste veliko bolj uspešni, kot pa novinarji pri svojih ugibanjih ! Tisto, kar sem prebral, nima ne glave ne repa in...« sem se pridušal, a me je prekinil.

»No, ne moremo v tem trenutku javnosti razkriti vsega, kar nam je do sedaj znano. Razumete ? Je pa preiskava zares v polnem teku. Pravkar naši fantje odnašajo dokumentacijo in računalniške diske iz KNS, LPG in z njimi povezanih družb. Ja, stvar je zares v polnem teku !« je našteval zadržano.

»Upam, da boste našli dovolj, da zadevo zares in dokončno razčistite...«

»Tudi jaz upam ! Pravzaprav vas zdajle kličem zaradi neke druge stvari... Zaradi nekega morda zelo pomembnega podatka namreč ...!«

Pomislil sem na Ano in na Šusterjevo.

»Če bom lahko pomagal...?!«

»Zadnjič ste omenili, da je vas in gospodično Ano Bigerman zasledoval avto ! Če se ne motim, ste omenili Audi A 4 ! Imam prav ?« je vprašal.

Pomislil sem, da se Beruger rahlo spreneveda, saj je imel mojo izjavo v celoti posneto in bi jo lahko poslušal kadarkoli, saj sva pri njem v pisarni posnela cele štiri kasete mojih izjav.

»Ja, bil je Audi A 4 ... Starejši model... In bil je srebrne barve !« sem pritrdil.

»Ste si mogoče zapomnili tudi registracijo ?« je nadaljeval.

Za trenutek sem počakal.

»Sem... !« sem mu odvrnil in mu navedel in črke EU in še številke tistega Audija, ki je naju z Ano sledil.

»Hvala... Prav oddahnil sem si, veste...!« je dejal.

»Oddahnil ? Zakaj pa ?« sem vprašal.

»No... Koristen podatek, veste... Vsekakor... Ja... Poslušajte, malce na tesnem sem s časom, mudi se mi in... Se slišiva !« je zdrdral in njegov glas je v hipu zamenjal znak za prekinjeni pogovor.

»Misliš, da je kaj narobe, če jih zanima tisti Audi ?« je vprašala Ana, potem ko je sedla in k sebi potegnila še Rexa.

Rex se je lenobno stegnil v položaj za božanje in zaprl oči.

Že nekaj časa sta bila velika zaveznika in Ana ga je razvajala do te mere, da mu je pustila tudi crkljanje na sedežni ali na zofi. Prej si Rex sam tega nikoli ne bi niti pomislil privoščiti, kaj šele, da bi to zares storil.

»Ne vem... Mogoče iščejo po vseh otipljivih sledih. In ta Audi je vsekakor lahko zelo zanimiva sled. Zaradi sledenja in verjetno tudi zaradi vloma pri tebi doma ! Smiselno je, da poleg gospodarskega kriminalnega

ozadja raziščejo tudi tršo kriminalno dejavnost... Kdo ve, kaj vse so še počeli, razen da so zasledovali in vdirali !« sem povedal tisto, o čemer sem razmišljal takoj po tem, ko je Beruger prekinil najin pogovor.

»In vohunili po računalnikih, brali mojo elektronsko pošto...!« je prikimala Ana.

»Boš z mlekom ali s tekočo smetano ?« sem vprašal, potem ko sem odstavil kavo.

Ani nisem povedal, da mi je postajala čedalje bolj sumljiva tudi Frenkova smrt. Če sem prav razmislil, bi bilo Frenku še vedno lažje vse skupaj priznati Maji, ne pa pognati avto z dvesto na uro v betonski nosilec viadukta.

»Samo nekaj kapljic hladnega mleka, prosim...!« je odvrnila Ana.

Tudi sam sem imel takšno najraje.

Pravo turško kavo.

Zelo močno, z nekaj pene na vrhu, s čisto malo sladkorja in le nekaj kapljicami mleka.

»Poklicala me je Šusterjeva !« je dejala Ana tiho in me gledala, kot da bi hotela rentgenizirati moj odziv.

»Ja..?« sem rekel povsem mirno in na mizico postavil skodelico s kavo.

Ko sem kasneje premišljeval o tem, kako se stvari odvijajo, sem pomislil, da je pravzaprav tako, kot da se vse skupaj dogaja v nekem napetem filmu.

Ki ga lahko samo gledam, spreminjati pa ga ne morem.

In, za povrh vsega, v tem filmu igram tudi eno bolj vidnih stranskih vlog.

»Šment...« sem si dejal in se naslonil globoko nazaj v svojem velikem stolu.

Sedel sem v pisarni in brez kakšne velike vneme in volje premetaval kopice papirjev, ki so se v nekaj dneh nagrmadile na moji mizi.

Vedel sem tudi, da bi jih bilo še dosti več, če ne bi Erika sama uredila stvari, ki jih je lahko, ne da bi obremenjevala mene.

»Prinesem ti čaj ! Kave od mene ne dobiš več !« mi je dejala za dobro jutro.

A se je vseeno nasmehnila.

»Takoj zjutraj sta bila tu dva kriminalista...« je dejala potem, ko mi je na mizo postavila metin čaj.

Presenečeno sem jo pogledal.

»Pa kaj se zdaj gre Beruger ?« sem pomislil.

Erika je medtem kot ponavadi sedla na rob mize.

»In kaj sta hotela ?«

»Oh, samo vprašala sta, kdaj nazadnje smo imeli kakšne stike z LPG ali KNS...!« je povedala.

Kimal sem in premišljeval.

»Glede na ves ta veseli tobogan, po katerem se v časopisih vozita LPG in KNS... Nič čudnega, mar ne ?!«

Spet sem le kimal.

»OK, pustila te bom samega, da se kot termit pridno zagrižeš v ta kup papirnate nesnage in jo do opoldan počistiš in prebaviš ! Potem imaš še dva sestanka in kolegij s prodajo !« mi je naročala in ob tem vihavo, povsem v svojem stilu, že zapuščala mojo pisarno.

Gledal sem papirje, ki mi jih je Erika vzorno sortirala.

Tedenska poročila posameznih oddelkov. Pogodbe, ki sem jih moral le še podpisati, saj so jih potrdili tako kolegiji, kot tudi vodje posameznih oddelkov. Podpisovanje računov...

»Dolg dan bo...« sem pomislil in se vrgel na delo.

»Telefon zate ! Iz tujine !« je bila kakšni dve uri kasneje kratka in jedrnata Erika.

»Prosim...!« sem se oglasil.

»Pozdravljeni, Mark !« sem zaslišal rahlo oddaljen, a še vedno zelo prepoznaven glas Avgusta Kralja.

»Uf... Ta pa ima timing, ta...!« sem pomislil in se obenem vprašal, kje neki je Avgust Veliki v tistem trenutku.

»Slišim, da je pri vas danes veselo...! Celo zelo veselo ! In da nekateri že plešejo četvorko in slavijo zmago !« je dejal smeje.

»Res ? Ne bi vedel... Zakaj neki ?«

»No, nekateri mislijo, da me bodo stisnili v kot ! Ali bi bilo bolje, da rečem, da nekateri mislite, da me boste stisnili v kot ?!« se je gromko zasmel ob zadnji pripombi.

»Ne vem, o čem govorite...!«

»Veste, Mark... Prekleta dobro veste, o čem govorim ! A naj vas v tem vašem malem veselju in zmagoslavju malce razočaram, če mi seveda dovolite... Prepričan sem, da ste se spravili na napačnega ! Mene ne more stisniti neka pod Alpska združba nesposobnežev in strahopetcev ! Jaz sem Avgust Kralj ! Nič mi ne morete ! Ne vse tiste brezštevilne in nepomembne birokratske agencije, ne policija, ne tožilstvo... Nihče ! Odvetnikov, kot si jih lahko privoščim jaz – in ne le naših – si ne more privoščiti država, kot je naša ! Ali vam je znano, Mark, da mi ta država

dolguje več kot milijardo evrov ? Pa ni panike ! Bom že izstavil račun, brez skrbi !« je v velikem zanosu našteval.

»Kaj pa Interpol in Evropska unija ?« sem vskočil potem, ko je za hip postal, da bi vdahnil.

»Oh, ne bodite no smešni ! Kje pa ste še videli, da bi bitko lahko vodilo in celo dobilo pet ali nemara še več generalov ? Vsak od njih bo hotel biti na svojem peskovniku glavni, vsak od njih bo odpiral svojo fronto in vsak bo na njej poražen ! Med seboj se bodo sključivali kot petelini za kup gnoja ! In jaz jih bom porazil, Mark ! Kar glejte ! Veste, to je kot boks meč ! Profesionalci se tepemo na dolge proge, na celih petnajst rund in nazadnje zmaga tisti, ki zbere največ točk, kaj ne ? Za knock-out je malce pozno in mislim, da niti ne bi bilo zabavno zmagati že v prvi ali drugi rundi... Jaz zdaj bijem šele tretjo ali četrto rundo, Mark ! A na koncu bom zmagovalec jaz ! Pa saj vi ste pameten dečko in to dobro veste !«

»Samo vi boste zmagovalec ? Kaj pa drugi ? Tisti, ki so vam bili oprede in vojščaki ?«

»Nikoli nisem imel prijateljev in nikoli nisem bil sentimentalen ! Zame je človek koristen samo takrat, ko imam jaz neposredno korist od njega ! Če je nimam, je zame nepomemben... Kot kmet pri šahovski igri ! Žrtvuješ enega in dobiš dva druga, žrtvuješ dva in dobiš trdnjavo... In nazadnje z močnimi figurami seveda nasprotnika matiraš ! Preprosto, kaj ne ? Kitajci so umetnost vojskovanja in šahiranja že zdavnaj izenačili ! Vse je v taktiki in pravilnem časovnem načrtovanju ! Vedeti moraš, kdaj je čas za šibkejši, kdaj za močnejši in kdaj za končni udarec !« mi je iz bog ve zakaj razlagal.

Razlagal mi je svojo sprevrženo filozofijo vojne, ki jo je enačil z igro. Igro, ki jo je sprejemal le njegov razum. Igro, ki je po mojem lahko v celoti funkcionirala le v njegovi glavi.

In v njegovi lakomnosti.

Lakomnosti po moči in kapitalu.

»Vas lahko nekaj vprašam, Avgust ?« sem ga zopet prekinil.

»Kar... Veselilo me bo, če vam bom lahko odgovoril, Mark !«

»Kako se vam je uspelo tako rekoč iz nič prigrebsti do takšnega kapitala in takšne moči ?«

»Oh, fant... Jaz sem to igro začel igrati že takrat, ko so se drugi na pamet učili citate iz različnih partijskih kongresov ali pa tvorno sodelovali pri samoupravljanju in izgradnji socializma po meri človeka ! Jaz sem si takrat raje gradil svoj svet in si takrat raje ustanovil podjetje v Munchenu in v Milanu, veš ! Vsak, ki je hotel kaj uvoziti, tudi tvoj pokojni oče, je moral na račun tega podjetja nakazati vsaj dvajset odstotkov provizije vrednosti uvoženega. Seveda je dobil izstavljen račun, da je šlo za poslovno posredovanje in tako smo bili vsi srečni. Oni, ker so sploh lahko uvažali, še bolj pa jaz, ko so se mi zneski na teh računih v tujini iz dneva

v dan večali. Potem, po padcu kumunardov, pa tako in tako veš, kako se je stvarjem streglo, kaj ne ? To je vsa umetnost, fant ! Le jajca si moral imeti ! In, kot sem dejal že prej, jaz sem nekakšen maratonec, Mark ! Vedno tečem na dolge proge ! Tudi v tem primeru sem imel dolgoročen načrt, ki ga pravzaprav še zdaj zasledujem !« se je spet gromko zasmel.

»Do kdaj ? Do kdaj, Avgust ? Se ne bojite, da se bo ta vaša hišica iz kart nekega dne kar sama od sebe sesula ? Avgust... Ne morete ves čas sami podpirati vseh kart, ki ste jih zložili v hišico. Če se za malenkost premakne le ena od njih, padejo vse !« sem govoril.

»Mislim, da me še vedno podcenjujete ! Zame dela tolikšen aparat ljudi, ki bi mi ga zavidala celo kakšna vlada ! Obsojen sem na zmago, Mark ! Sprevidite to že enkrat, hudiča !«

Pomislil sem na vse, ki jih je Avgust Kralj vpletel.

Dunja, Boris, Frenk, Ljubica, Ana, njegova žena Milena...

Spisek verjetno ni imel konca, če sem upošteval njegove besede, kako je z dovoljenji za uvoz izsiljeval na stotine direktorjev po državi.

»Lahko tudi jaz vas nekaj prosim, Mark ?« je dejal po kratkem premolku Kralj.

Molčal sem.

Le kakšno uslugo bi lahko jaz naredil takšnemu monstrumu, sem se ob tem spraševal.

»Mark... Pozdravite Dunjo ! Pazite nanjo ! Nekaj posebnega je ! Pa saj to sam veste, kaj ne !« je dejal tiho.

»Kaj pa Ljubica in Ana ? In, konec koncev, tudi Šusterjeva ? Naj pazim tudi na njih ?«

»Kakšna Šusterjeva neki ? Prekleta kurba je in nič drugega ! Kur-ba in pra-si-ca, da večje ni !!! In če sem prav informiran, ni daleč dan, ko se boste z njo, s to prasico, tudi osebno srečali ! Takrat ji povejte, da se bo enkrat zares utopila... A takrat zares in takrat se bo dušila v lastnem govnu !« je govoril z glasom iz katerega je bilo čutiti tolikšen gnev, ki ga ne bi mogel pripisati več ljudem skupaj, kaj šele enemu samemu.

A na drugi strani je bil vendarle Avgust Kralj.

Avgust Veliki !

»Pa Boris ? Vaš vdani Tezej ?« sem vprašal iznenada.

Na drugi strani je nekaj časa le rahlo škrtalo.

»On je bil le gobezdač in mali glumač, Mark ! Brez vsakega občutka za posel ! In naivnež ! Velik naivnež ...!!!« je še rekel, potem pa je na drugi strani rahlo škrtnilo.

Zveza je bila prekinjena.

»On je bil...!!!« mi je odzvanjalo v ušesih.

49. del KO SE MEGLA RAZKADI IN...

STALA SVA NA MOSTU NAD SAVO BOHINJKO, KI SE JE NEDALEČ OD NAJU LENOBNO IZLIVALA V JEZERO.

ANA JE MOLČALA IN GLEDALA VODO, KI SE JE ZAUSTAVLJALA V MANJŠIH TOLMUNIH IN ZALIVČKIH, OBKROŽENIH S PRODOM. VODA JE BILA TAKO ČISTA, DA SI LAHKO VIDEL VSAK KAMENČEK V NJEJ, VSAKO ZEL, KI SE JE UPOGIBALA TOKU REČICE.

»KO BI LE BILO V ŽIVLJENJU VSE TAKO ČISTO, KOT JE TA VODA...« JE DEJALA ČEZ ČAS.

Pogledal sem jo in rahlo se mi je nasmehnila.

»Toliko, Mark, kot sem v nekaj mesecih doživela s teboj, nisem prej v vsem svojem življenju...« je nadaljevala in me še vedno gledala.

»Pač splet naključij !«

»Naključij ? Ali usoda ?« so se ji zaiskrile oči.

Skomignil sem z rameni in počasi stopil preko mosta proti klopci, ki je stala v senci nedaleč stran.

Ana mi je molče sledila.

»Pa še nekaj pozabljaš, Ana...«

»Kaj ?« je vprašala, ko je sedla zraven mene.

»Midva sva bila v vsej tej zgodbi le statista in sva se po sili razmer verjetno morala srečati in se potem v vsej tej kolobociji po svojih močeh poskušala obdržati nad vodo...«

»Zakaj si vedno tako prekleto skromen ?« me je dregnila.

»Skromen ? Prej bi rekel, da sem realen, Ana !«

»Pa sva jim vseeno dobro mešala štrene, kaj ne ?«

Z rahlim nasmeškom sem moral prikimati tej njeni vnemi.

»In kaj boš zdaj ?« sem vprašal.

»Jutri te peljem v Piran...« je dejala radoživo.

»V Piran ?« sem se začudil.

Prikimala je.

»Nekdo te hoče spoznati !« je dejala, vstala in naredila pred menoj srednjeveški teatralen poklon.

Vedel sem, da govori o Šusterjevi.

»Zjutraj sem dogovorjen z Barbaro...!«

Prikimala je.

»Vem... A lahko greva tudi po kosilu ali še pozneje proti večeru !« mi je požmrknila .

Prikimal sem.

»Ne boš vprašal, kdo te hoče spoznati ?«

Pogledal sem jo.

»Seveda, ti si bister dečko, kaj ne...!« se je zasmejala.

Nisem odgovoril.

»Kaj pa, če bi ti v Piranu hotela predstaviti svojega zaročenca ?«

1 »V Piranu ?«

Nagajivo je prikimala.

»Kaj veš... Mogoče je šejk, ki je tamkaj zasidran s svojo šestdeset metrsko jahto !« je govorila in oči so ji kar žarele.

»Če bi bilo to res, potem bi bil jaz verjetno zadnji človek, ki bi ga ta šejk želel spoznati !« sem se zasmel.

Naredila je rahlo užaljen izraz.

»A ti kar sanjaj...!« sem režeč se pripomnil.

»Saj ne sanjam... Takšen šejk bi bilo res zadnje, kar bi si želela, veš !«

»In kaj si potem takšna skrivnostna mlada dama, kot si ti, zares želi ?«

»Oh, ne kaj dosti, Mark... Res ne ! Samo... Princa na belem konju, službo v kateri bom uživala, hišo na Zaplani, in psa in kozo...!!!« se je zasmejala.

»Skromno, ni kaj ! In, razen tistega princa, tudi izvedljivo... Bojim pa se, da dandanes principi na belih ali črnih konjih ne jahajo ravno pogosto skozi naše kraje !« sem se smejal tudi jaz.

»Vem, Mark... Še predobro vem ! In kaj boš ti počel ?«

Pomislil sem.

»Prodal bom delež v R&M... Potem pa... Ne vem...« sem priznal tiho.

»Mislila sem, da v tem uživaš...«

»Saj sem... A...« nisem mogel nadaljevati.

Pa ne, ker ne bi hotel Ani razkriti svojih misli, pač pa enostavno zato, ker še sam nisem natanko vedel, kaj si zares želim.

Natanko sem vedel sem le to, česa nočem.

A vseeno sem bil poln dvomov.

Lina... Nisem je hotel izgubiti. In ob tem sem se tudi prav boleče zavedal, da jo nekega dne bom izgubil. Zagotovo izgubil. Ne sicer zares in za vedno, a nikoli več ne bo tista moja mala princeska, moja lepota... Lina je iz deklica rasla v dekle in moj čas v podobi njenega princa se je iztekal. Nepreklicno iztekal.

Pa Dunja in njena nosečnost.

In mama, ki je bila prepričana, da se bom čez mesec ali dva preselil k njej.

R&M...

»Veš Mark, kaj me resnično žalosti ?« me je zmotila Ana.

Pogledal sem jo in odkimal.

»To, da je med nama takšna starostna razlika in da sva si v tem času postala nekaj podobnega kot brat in sestra... Kot starejši, dober brat in

njegova mala, nebogljena sestrice... Saj je lepo in... A vseeno bi bilo drugače lahko še lepše ! Lepše za naju, Mark !« je dejala z zamolklim glasom in pri tem gledala v vodo, ki je žuborela in se z nazobčanimi malimi valovi iskrla v soncu.

V Berugerjevi pisarni kakšnih večjih sprememb, razen kakšnih dveh novih stolpov nagradenih dokumentov, nisem opazil.

Le Beruger sam je bil veliko bolj samozavesten, kot pa ob najinem zadnjem srečanju.

In zadovoljen že na prvi pogled.

»Žal mi je zaradi vašega prijatelja...« je dejal in mi stisnil roko.

Kimal sem.

»Tudi meni, verjemite... Veste, Beruger... Bila sva, kot pravimo, kot rit in srajca ! In to vse od najinega petega leta dalje !« sem rekel in polčasi sedel.

Pogledal me je in prikimal.

»Razumem...« je dodal in začel raztreseno brskati med papirji.

»Kako ste vedeli, da ne gre za samomor ?« sem vprašal.

»No... Malce čudno se mi je vse skupaj le zdelo, veste ! Najti zgodaj zjutraj mrtvega človeka z glavo na njegovi pisalni mizi, ob njem pa iglo in zavojček s heroinom... Potem pa vsi v tisti odvetniški pisarni zatrjujejo in prisegajo, da človek, ki je tam umrl, zagotovo ni užival nobenih mamil, še najmanj pa heroina. Ko smo potem vse skupaj preiskali še malo bolj podrobno, mi je v oči padla podrobnost iz parkirne hiše v kleti. Kljub zgodnji uri, ko je vaš prijatelj umrl in ko naj bi na to parkirišče avtomobili bolj prihajali, kot odhajali, sem opazil, da je ob približno isti uri iz parkirne kleti odpeljal en sam avto !«

»Srebrn Audi !« sem ugibal.

»Dobro sklepete ! Ja, tako je bilo in ko sem potem poklical vas in izvedel še za registrsko številko tega avta, sem vedel, da so bile moje slutnje upravičene ! Registrska številka se je namreč ujemala ! Izdali smo tiralico za neznanim voznikom tega avta in kmalu smo imeli priložnost poklepetati z gospodom iz Srbije, ki je sicer trdil, da je pri v Slovenji uradno na malce daljšem dopustu, a se je kmalu premislil in nam povedal marsikaj zares zanimivega. Ne samo o sebi, pač pa tudi o Alojzu Kralju ! Pa še nekaj je bilo čudno pri tej smrti vašega prijatelja... Namreč to, da je bil tako zgodaj v svoji pisarni in tisti, ki je do njega prišel ob tej uri, je moral biti vsaj njegov znanec, ki mu je vaš prijatelj zaupal... Dva in dva je še vedno štiri !«

Kimal sem in premišljeval, do kje vse segajo lovke Avgusta Kralja.

»Veste, vaš prijatelj Boris ni bil edina žrtev spletk, ki si jih je izmislil ta Kralj...!« je dejal in prišel okrog mize.

Sedel je na rob mize in vzel v roke eno od map.

»Na primer smrt vašega prijatelja in direktorja R&M... Res je sicer, da je ob nesreči vozil hitro, dosti prehitro... A do nesreče verjetno nikoli ne bi prišlo, če se nekdo ne bi pozabaval s hidravlično napeljavo zavor njegovega avta ! Ko je olje odteklo, zavore niso prijele niti za milimeter, kaj šele, da bi zaustavile avto, ki je drvel blizu dvesto na uro ! « je razlagal počasi.

Zaprl sem oči.

»Kralj ! Prasec !« mi je šinilo skozi misli.

»To je pokazala podrobnejša preiskava, ki so jo na avtu kakšen dan nazaj končali naši forenzični strokovnjaki... Grdo ! Res grdo !« je dejal in odložil mapo.

»Je to dovolj, da ga lahko zaprete ?«

»Kralja ?« je vprašal in me malce začudeno pogledal.

Prikimal sem.

»Hmmm... Ni tako enostavno, kot si zamišljate ! Prvič... Preiskava o njegovih dejanjih na področju gospodarskega kriminala ! Tu smo šli s preiskavo zares daleč nazaj, a... Večina teh dejanj je že zdavnaj zastarala !«

»In zakaj jih potem vseeno preiskujete ?«

»Zaradi celotne slike... Zaradi vzorca njegovega delovanja... Motivov, ki jih je zagotovo več, kot sam denar... Zaradi njegovih povezav... Predvsem tistih skritih povezav ! Povrh vsega pa je Kralj nekje v tujini in...!« je razširil roke.

»In kje se skriva ?«

»To ve sam bog... Če sploh ve !« se je kislo nasmehnil Beruger.

»Pa Interpol ?« sem ga gledal zaprepadeno.

Odkimal je.

»Še za nas je vse bolj kot ne zmedeno in hudo zamotano, in ne predstavljam si, kako bi potem lahko nekdo iz Interpola znal odviti ta prekleti kraljevi klobčič !« je dejal skorajda posmehljivo in poudaril tisti kraljevi.

Spomnil sem se besed, ki mi jih je prav na to temo izrekel Avgust Veliki.

»Kje pa ste še videli, da bi bitko lahko vodilo in celo dobilo pet ali nemara še več generalov ? Vsak od njih bo hotel biti glavni, vsak od njih bo odpiral svojo fronto in vsak bo na njej poražen ! Jaz jih bom porazil, Mark ! Kar glejte !« mi je dejal Kralj po telefonu in se ob tem krohotal.

»Veste, Mark... Kralj je velika, zelo zelo velika riba ! Ni grozil samo vam in gospodični Bigerman... Ne... Bali in pred njim trepetali so, kot je videti iz zasežene dokumentacije in korespondence, celo ministri... Da o direktorjih velikih ali malih podjetij in razno raznih bank ter različnih

skladov niti ne zgubljam besed. Vse je imel v šahu in bojimo se, da bomo zbrali zelo malo resnično obremenjujočih izjav in še manj verodostojnih pričevanj... Ljudje se ga kljub vsemu še vedno bojijo ! In mislim, da se Kralj tega zelo dobro, še predobro zaveda !«

»Torej jo bo odnesel...« sem jecljal zgroženo.

»No, tega nisem rekel... Pravzaprav se prav zdaj pripravlja poseben sklep, s katerim bo zadevo v celoti prevzela skupina posebnih tožilcev, katerim bo dodeljena tudi večja skupina posebnih preiskovalcev, ki bodo delali le na tem primeru !«

»Kaj pa umori ? Frenk in Boris...??« sem zazijal.

»To je le delček vsega...«

»Veš, Viviane se bo odselila ! Drugi teden se seli moja punca k moji mami... Kaj ne, Viviane ?!« je dejala Dunja in ob tem božala svojo mačko, ki je zadovoljna predla v njenem naročju.

Začudeno sem jo pogledal, saj sem vedel, kako ji je Viviane pri srcu. Prepričan sem bil, da jo je imela raje, kot pa marsikatero žensko, ki se je sicer imela za Dunjino prijateljico.

»Oh... Nič ni narobe z njo, veš ! Mislim... Le... Zaradi otroka, Mark ! Pravijo, da ni dobro... Alergije in takšne stvari ! Saj ji ne bo hudega in tudi na obiske bom hodila k njej ! Oba bova hodila !« se je nasmehnila.

»Oba ?«

»Ja, z otrokom !«

Dunja je bila videti povsem spremenjena.

Bila je spokojna, a vseeno je po svoje kar žarela.

Kot mi je povedala po telefonu, na delo po nasvetu njenega zdravnika ni več hodila ali pa je odšla do Regencya le takrat, ko je bilo zares neizbežno.

»V mojih letih se temu strokovno reče tvegana nosečnost, Mark !« se je zasmejala.

»Aja...« sem pripomnil.

»Pa ne vem zakaj tvegana...« je dejala zelo resno.

»Kako to misliš ?«

»Tako... Sem mogoče jaz s svojimi leti tveganje za otroka ? Mogoče celo mislijo, da ne bom več znala ? Zmogla ?« se je nato smejala.

Ko sem jo tako gledal, sem videl, da jo je nosečnost zares spremenila.

»Je res, da odhajaš iz R&M ?« me je vprašala nenadoma in dvignila pogled k meni.

Prikimal sem.

»Resno razmišljam o tem, ja...«

Tudi ona je prikimala in, kot sem pričakoval, ni silila dalje z vprašanji o R&M.

»Poklical me je Avgust... Kar sredi noči...« je dejala čisto mirno.

Začudeno sem jo pogledal.

Skomignila je z rameni.

»Ne vem, od kje ve, da sem noseča in da sem noseča s teboj, a...«

»Ti je grozil ?«

»Meni ? Ne... Pač pa vsem drugim ! Mislim, da je nor, da je povsem zmešan, Mark ! Še vedno je prepričan, da bo kandidiral na volitvah za predsednika države in prepričan je, da bo tudi zmagal !« je rekla in počasi vstala, da si v kuhinji naliže sok.

»Lahko bi rekla meni in bi ti nalil...!«

»Tako tvegano pa z menoj še ni, Mark !« se je nasmehnila.

Pogladila se je po bokih.

»Si opazil, da sem se zredila ? Zadnje dva tedna sem dobila tri in pol kilograme, veš ! Upam, da je to v korist otroku in ne celulitu, ki mi bo ostal po porodu !« se je šalila.

»Prav nič se ti ne vidi !«

»Oh, pa ja da ne...!« se je glasno zasmejala.

Ocenjujoče sem jo gledal.

»Pa ti boš itak vedno tak gentleman, Mark...!!!« je rekla in mi navihano skuštrala lase.

Potem se je nenadoma zresnila in dvignila roko. Gledala je prstan, ki sem ji ga poklonil ob Božiču.

»Misliš, da bi bilo z nama drugače, če bi bila noseča že takrat, ko si mi ga poklonil ?« je vprašal in dvignila pogled k meni.

»Ne vem, Dunja...« sem dejal po pravici in se poskušal nasmehnuti.

Kimala je.

»Sicer pa...!« sem dejal, a takoj utihnil.

»Kaj ?« se je vprašujoče zazrla vame.

Samo zmajal sem z glavo.

»Nič...«

»Oh, vem... Vem, kaj si zadaj mislil, Mark !« se je spet nasmehnila.

Spet sem odkimal.

»Ne veš...!«

»Vem !«

»Ne veš !«

Za trenutek je obstala in po licih sta ji zdrsnili dve solzi.

»Takrat, Mark... Takrat ti za to, da bi bila s teboj noseča, sploh nisem dala priložnosti ! Na to si mislil, kaj ne...?« je rekla čisto tiho in stopila stran od mene.

Bilo je, kot da hoče nečemu ubežati.

Njene besede so me užalostile in mi priklicale v spomin dni, ko sem bil v Dunjo zares zaljubljen.

»Hoče tudi ona ubežati žalostnim spominom ?« sem za hip pomislil. Dunja se je počasi obrnila k meni in me pogledala z žalostjo v očeh.

»Pa bi ti jo morala dati, Mark ! Priložnost...Pravo priložnost... Morala, ja...!!!« sem komajda slišal njen glas.

Prinesli so nama hrustljivo zapečeni, a vseeno v sredini nežno pordeli chatobriane s pečenim krompirjev v kroglicah, ki je bil politim z rjavim maslom, zraven pa še Kraljevsko solato.

»Če to pojem, si mi dolžan najmanj dvajset ur pilatesa !« se je zasmejala Maja.

Maja je bila videti dosti boljše, kot pa pred tedni.

»Se s prijateljem zopet kaj vidita ?« sem jo vprašal povsem naravnost in brez slepomišenja.

Pogledala me je. A ne z začudenjem.

In odkimala.

»Ne... Pojavil se je sicer.... Poklical je, ja ! A to šele potem, ko je v časopisih prebral, da bom po Frenku dobila celo premoženje !« je dejala brez trohice zadrega.

Pokimal sem.

»Se pa videvam z nekim moškim, Mark... Ja, se...! A bolj tako, prijateljsko, veš... Nič resnega še ni bilo med nama !« je dejala in si dala navidezno opravljanje z rezanjem mesa.

Pomislil sem, da bi bila res škoda, če bi se Maja tako rekoč živa zakopala in pri tem po vrhu vsega še obtoževala samo sebe za Frenkovo smrt.

Nekaj časa sva molčala.

»Nekaj ti moram povedati, Maja...« sem načel temo, zaradi katere sem jo sploh povabil na večerjo.

»Ja...«

»Govoril sem z Berlugerjem... Kriminalistom...!«

»Vem kdo je...!«

»Veliko novega mi je povedal... Mislim... O Kralju !«

Maja je molčala.

Počasi je odložila je nož in vilice in se s pričakovanjem zazrla vame. Prepričan sem, da je takrat čutila, da ji bom povedal nekaj pomembnega.

»Boris ni napravil samomor, veš... In tudi...«

»In tudi Frenkova nesreča ni bila nesreča ???« je dejala previdno.

Prikimal sem.

»Berluger pravi, da je nekdo namenoma pokvaril zavore na Frenkovem avtomobilu !« sem povedal.

»Kralj ?«

»On sam ne... Verjetno pa je kdo to storil prav po njegovem naročilu. Prijeli so nekega moškega, ki ima zanimivo kriminalno preteklost in ki je do vrh glave vpleten v Borisovo smrt... Čisto nič ne bi bil presenečen, če je imel prste zraven tudi pri Frenkovi nesreči !«

»Mislila sem, da bo Kralj odnehal po tistem, ko je umrla njegova žena, Milena...!« je dejala Maja tiho in gledala predse v krožnik.

»Ne razumem...« sem dejal, čeprav sem preleto dobro vedel, o čem govori Maja.

Da sta bila Frenk in Milena ljubimca.

Je torej Maja ves čas vedela ?

»Da sta bila Frenk in Milena par in da sta bila tudi hudo zaljubljena, mi je Frenk povedal že na najinem drugem ali tretjem zmenku. Seveda je to vedel tudi Kralj, a tega nikoli ni mogel prenesti. Prenesti, da on ne bi bil glavni. Prvi in edini, Mark ! Frenku je ves čas nastavljal pasti in ga na vsak način hotel onemogočiti ! Marsikaj sva s Frenkom pretrpela na ta račun, veš...! Šikaniranja, odpovedi in premeščanja, Frenk ni prišel do vodilnega mesta dolgo dolgo časa le zaradi tega, ker je Kralj to vedno nekako preprečil. Zgodilo se je že, da je bil Frenk izbran in sprejet, pa so se čez čas pojavile nepravilnosti v postopkih in podobne izmišljotine. Ko so postopek ponovili, Frenk seveda ni bil več izbran ! Ponavadi še v ožji krog ni več prišel ! Tako..«

»Pa Milena ?« sem vprašal.

»Ne vem... Srečala sem jo le nekajkrat. Mislim, da se s Frenkom nista več ne srečevala ne govorila. Prepričana sem, da ona sploh ni vedela za igro, ki jo je igral Kralj, ko je onemogočal Frenka. Če bi vedela, kod ve...!«

Kimal sem.

Vse skupaj je bilo torej le res...

»In kaj bo zdaj z vsemi temi podjetji, kjer je kraljeval Kralj ?« je nenadoma spremenila temo in dvignila pogled.

»Zaenkrat nič drugače kot prej... Vsi, tako KNS Naložbe, kot LPG in Agendis, delujejo naprej. Povsem normalno... Vsaj zaenkrat !« sem ji povedal tisto, kar sem zares tudi sam izvedel iz nekaj različnih, a zanesljivih virov.

»Si se kaj pozanimal glede prodaje našega deleža v LPG ?« je vprašala ležerno, kot da bi govorila o prodaji starega avtomobila, ki ji v garaži dela napoto.

»Sem, ja ! Imam kupca, vendar ponudba ni tako ugodna, kot sem mislil, da bo...« sem dejal in pomislil na Strobla, s katerim sem se zadnje dni slišal vsaj enkrat na dan.

»Koliko ponujajo ?« je vprašala, ne da bi trenila z očmi.

Za hip sem pomolčal.

»No ? Zini že ! Ne bo me kap !« se je čisto mirno nasmehnila.

»Dvanajst ! Dvanajst milijonov in petletno rento v višini nič cela pet do en odstotek od letnega bruto dobička LPG...« sem ji razkril zadnjo Stroblovo ponudbo, za katero je menda stal večji ameriški investicijski sklad.

»Prodaj !« je dejala nemudoma in zapičila vilice v pravkar odrezan kos mesa.

»Ne bi še malo počakala ?«

Odkimala je.

»Ne, Mark ! Dovolj mi je teh miš mašev ! Ker si pohitel in kljub vsemu, vsaj glede na trenutne razmere in sploh glede na vse to vpitje okrog Kralja in tudi LPG... Da si kljub temu dosegel zelo dobro ceno... Ti bom izplačala provizijo, kot sva se dogovorila. Tri milijone !« je dejala.

»Nočem tvojega denarja, Maja !«

»Mark ! Saj to ni moj denar ! Kraljev je !« je dejala, se nasmehnila in mi stisnila roko.

Tudi sam sem se nasmehnil.

Imela je prav. Denar je bil zares Kraljev. Vsaj večina v razliki med tistim, kar je vplačal Frenk in tistim, kar mi je za Majin delež ponujal Strobl.

»Kaj boš počel jutri ? Prideš zvečer k meni na partijo bridgea ? Manjka nam četrti igralec, veš... Lahko bi igrala v paru, ko se že pri poslih tako dobro ujameva ! Mark, ni vrag, da se tudi pri bridgeu ne bi, a ?!« je rekla in odpila malo vina.

»Ne morem, Maja ! Dogovorjen sem v Piranu, žal... !« sem dejal in pomislil na Šusterjevo, s katero naj bi se srečal naslednji dan proti večeru.

»Oh... Kakšna ženska, kaj ?« se je nagajivo nasmehnila Maja in mi naprej pomežiknila, potem pa še nazdravila.

50. del PRESENEČENJE NA POTI

**MED VOŽJO MI JE V AVTU PREPEVALA ENYA SVOJO
ČUDOVITO PESEM MARBLE HALLS. KO SEM POSLUŠAL NJENO
PETJE, SEM IMEL OBČUTEK, KOT DA SEM NENADOMA SREDI
SREDNJEVEŠKE KAPELICE, KJER JE VSE POLNO LJUDI, KI POJEJO
SKUPAJ Z ENJO.**

**IN POTEM SE MI JE NENADOMA ZAZDELO, DA V ENI OD
PREDNIH KLOPI KAPELICE VIDIM TUDI NJO.**

NJO, JA !

PRELEPO ŽENSKO IZ PORTRETA V HOTELU LOCH LOMOND.

»Pod stresom si, fant !« sem si dejal ob misli na vse, kar se mi je motalo po mislih, in rahlo stresel z glavo, kot da bi se hotel prebuditi.

Bežen pogled na mimo bežečo obcestno tablo mi je povedal, da sem le nekaj sto metrov od počivališča na avtocesti in odločil sem se, da si privoščim kavo.

Pa tudi cigaret mi je počasi že začelo zmanjkovati.

Ko sem potem čez nekaj minut pri blagajni plačeval, sem za seboj zaslišal ženski glas, ki me je pritegnil.

Ne bi rekel, da sem ga poznal, a...

»Mateja, prosim te, ne delaj spet panike...!!! Meni bo OK, tudi če pojem le kakšno solato, a veš ! Sicer pa, čez slabo uro bom pri tebi in se bova zmenile, a je prav ?!« je govorila tik za menoj.

Počasi sem se obrnil in...

Tam je stala ona.

Olga.

A to ni bilo vse.

Oblečena v lahko belo obleko, s temno rjavimi, skoraj črnimi lasmi in očmi barve temno redeče in rjave češnjevine, je bila Olga na las podobna ženski s portreta v Loch Lomond.

»Kako da tega nisem opazil že prej ? Ko sva se srečala na Vrhnikih ???« me je prešinilo.

Gledal sem jo in nasmehnila se mi je.

A to je bil bolj nekakšne prijazen nasmeh neznancu.

Šele potem je razširila oči.

»Počakaj... Ti si Mark, kaj ne ?« je rekla presenečena.

Pokimal sem.

»Greš proti morju ?« je vprašala.

Spet sem pokimal, potem pa zaslišal, kako me blagajničarka sprašuje, če je to vse, kar mislim nakupiti.

Le odkimal sem ji, da ne želim ničesar.

Plačal sem in nekaj metrov od blagajne počakal, da je pri blagajni opravila tudi ona.

Olga...

»Ej, ti je ptička snedla jezik, ali kaj ?« se je zasmejala, ko je pristopila in mi podala roko.

»Ne, ne... Samo... Presenetilo me je, da sva se srečala tako... Tako...«

»Iznenada ?«

Prikimal sem.

»Me ne boš povabil na pijačo ?« je vprašala in se ljubko nasmehnila.

»Oh, seveda !«

»Življenje ni bilo vedno pošteno do mene, veš ! Hudičevo sem se v življenju trudila, da bi bila dobra, trudila sem se, da bi bili ljudje ob meni in okrog mene srečni in zadovoljni... A, razen otrok, so me do sedaj še vsi več ali manj razočarali, Mark... Prevarali... Nekateri tudi zapustili... Kot moj zadnji mož !« se je zasmejela v rahli zadregi.

»Si bila večkrat poročena ?«

»Tri krat... Pa ti ?«

»Enkrat je bilo dovolj...«

»Še vedno imaš čas...!«

Ko sem jo tako gledal, se nisem mogel načuditi podobnosti med njo in portretom ženske na Škotskem.

»Si bila kdaj na Škotskem ?« sem jo vprašal.

Malce je nagubala čelo.

»Ja, enkrat... Pred davnimi leti ! In še to le en sam dan ! Večkrat pa sem bila v Londonu, to pa ja !«

Odkimal sem.

»Zakaj sprašuješ ?«

In potem sem ji povedal svojo zgodbo iz Loch Lomonda.

Olga tistega dne ni prišla ne na kosilo k sestri Mateji, ne na večerjo.

Na počivališču sva potem govorila vsaj še dve uri, se potem odpeljala naprej do Portoroža, šla na kosilo in potem z mojim avtom do Pirana.

»Ne vem...« je dejala z zagonetnim nasmehom na obrazu, ko sva po daljšem sprehodu po Piranu sedla v restavracijo da bi si naročila večerjo.

»Lahko naročim ?« sem jo vprašal.

»Oh, seveda...!«

Naročil sem malo pršuta in sira za manjšo predjed, potem pa še mešanico školjk in škampov na buzaro.

»Brez paradižnikovega soka, prosim !« sem dodal.

Ona je ob tej moji zadnji pripombi zadovoljno dvignila obrvi in prikimala.

»Sliši se super, Mark !« je dejala.

»Prej si rekla, da ne veš... Česa ne veš ?!«

»No... Če nisva malce zaglavila... Ali pa...Ne vem... Da mogoče ne prehitavava kar po desni !« se je smehljala s svojim zagonetnim, a sila zapeljivim nasmehom, pri katerem so njene oči dobesedno žarele.

»Imaš tak občutek ?«

Odkimala je.

»Pravzaprav ne...«

51. del SESTANEK Z GOSPO ŠUSTER

»LEPO, DA SE JE VSE SKUPAJ DOBRO KONČALO !« JE PISALO V SMS-U, KI SEM GA ZOPET DOBIL IZ NEZNANE IN SKRITE ŠTEVILKE. SEDEL SEM NA TERASI KAVARNE TEATER V PIRANU IN POČASI SRKAL HLADNO PIVO.

KDO BI VEDEL O TEH STVAREH TOLIKO, DA MI JE POŠILJAL VSE TE NAMIGE... IN ZAGOTOVO GA TUDI POZNAM, SAJ SO BILA VSA SPOROČILA NAPISANA DOKAJ OSEBNO, SEM PREMIŠLJEVAL IN GLEDAL VEN NA MORJE.

Bolj, kot sem razmišljal, manj sem vedel.

Pomislil sem na Ano.

Zadnji hip se je premislila in mi sporočila, da je v Piran ne bo.

»Zakaj ne, Ana ?«

»Ne vem, Mark... A zdi se mi, da bi bila lahko pri tem vajinem pogovoru čisto odveč...!« je odvrnila naveličano.

»Si prepričana, da je to edini razlog ?«

»Ne...« je dejala suho.

»Kaj pa potem ?!«

»Mark... Ne maram biti s teboj, ko se boš oziral za vsemi tistimi ženskami v tanga bikinih...!« se je zasmejala.

»Ana...!«

»Pa sem te !« se je zasmejala.

»No...!«

»Si mi pa dolžan eno dobro večerjo, da veš ! A ne kje zunaj, pač pa jo moraš skuhati sam in samo zame ! Velja ?«

»Seveda !«

»Gospod Mark ?« sem zaslišal ženski glas tik ob sebi.

Pogledal sem in zagledal žensko nekje med petdesetim in šestdesetim letom. Oblečena je bila v dvodelni kostim smetanove barve, ki ga je popestrila s čudovitim šalom živahnih barv.

Imela je zelo lep, pravilen obraz in močne ter neugnane rdeče lase.

In bila je, kljub svojim letom, zelo lepa.

Prav svetovljansko je izgledala tako okusno oblečena in privlačna.

Podala mi je roko.

»Šusterjeva !« je dejala z nasmehom.

Vstal sem in ji segel v roko, potem pa ji pridržal stol, da je lahko sedla.

»Čudovito vreme, kaj ne ?«

»Res... In pravijo, da bo še nekaj dni tako !«

»Tu, v Piranu, nisem bila že vsaj dvajset let, veste ! Skoraj bi že pozabila kako lepo mestece je to ! A veste, da smo včasih gori na Puntì med skalami zakurili in si pekli sardele ? In pili domače, gosto in trpkò črno vino ! Ah, pa kje je zdaj to !« se je lahkotno, a od srca smejala.

»Ste dobro potovali ?« sem vprašal potem, ko sva zanjo naročila kavo z mlekom in naravno limonado.

»Oh, seveda ! Danes so potovanja prav prijetna. Iz Qubecka sem odletela za London in tam ostala štiri dni in potem iz Londona priletela naravnost na Brnik. Če si včasih hotel priti v London, si moral na letalo v Zagreb, Beograd, Ronke ali celo v Gratz...Danes pa je vse tako enostavno ! In ceste ! Taksi je od Ljubljane do sem vozil le dobro uro. Spomnim se, da smo včasih za to isto pot potrebovali tudi po šest ur in več !«

Kimal sem in se smehljaj.

Bolj, kot sem jo gledal, bolj mi je bila njena umirjenost in nekakšna deklìška radoživost in neugnanost všeč.

»Pa ne bova o tem, kaj ne da ne...?«

Skomignil sem z rameni.

»Veste, dolgo časa sem od daleč spremljala, kaj vse se dogaja tu... Tudi vas, seveda... Ja, tudi vas !« je rekla nagajivo in pomešala limonado, ki so ji jo prinesli.

»In kaj vas je zanimalo ?« sem vprašal.

»Oh... Vse ! Veste, Mark... Saj vas lahko kličem Mark, kaj ne ?«

Prikimal sem.

»Veste... Od tu sem odšla, pravzaprav zbežala, že pred mnogimi leti. Moj brat je na isto, podobno pot, odšel že takoj po koncu druge vojne, že jeseni leta 1945. Edini v družini je bil namreč malce drugače politično obarvan, kot pa mi ostali, veste. Bil je aktiven član neke sicer zelo levičarske, a vseeno klerikalne stranke, ki je verjela v demokracijo in ne v socializem. Ne, ne... Ni bil domobranec... Niti se ni družil s skrajno desnimi klero-fašisti... Nasprotno ! Sovražil jih je, prav tako kot je sovražil Stalina ! In je odšel tako rekoč čez noč, takoj potem, ko je spoznal, da so ga začeli opazovati ! Najprej je zbežal v London, od tam pa v Kanadski Ontario, kjer se je najprej zaposlil v nekem večjem podjetju, ki je iz Francije uvažalo vina. Po dveh letih se je osamosvojil in ustanovil svoje podjetje, ki se je razen z vinom ukvarjalo tudi z uvozom druge hrane iz Evrope... In čez pet let, tam sredi petdesetih, je imelo to njegovo podjetje že velike podružnice v ZDA, v Srednji Ameriki in celo v Avstraliji, na Novi

Zelandiji in Južni Afriki. On je, kot smo včasih temu rekli, čez noč uspel ! Nekakšna inačica zgodbe o ameriškem uspehu, če me razumete... Kdor tega ni izkusil, ne ve kaj je to... Nič ne pride čez noč, nič ne pade z neba. Treba je bilo garati ! Mogoče še bolj, kot pa je bilo treba delati takrat tu, pri nas !«

Prikimal sem.

»Malce poznam te reči... Sicer ne tiste iz petdesetih, pač pa iz konca sedemdesetih...!« sem dejal in ji na kratko opisal svojo avstralsko izkušnjo.

»In zakaj niste ostali ?«

»Domotožje ?« sem se nasmehnil njej in tudi samemu sebi, ker sem odgovoril z vprašanjem.

Kimala je.

»No, jaz sem za Robertom, mojim bratom, odšla v času, ko je bil za naše pojme že blazno bogat... Seveda je Robert tudi meni omogočil, da sem se vključila v podjetje in po letu in pol začela tudi svoj posel. Takrat je bilo utopično razmišljati o tem, da bi se mediji združevali, a meni je nekaj govorilo, da je v tem lahko prihodnost. Tehnologija je moja predvidevanja kmalu potrdila, saj so v vesolje začeli pošiljati prve komercialne telekomunikacijske satelite... In tako sem začela tam, kjer si ni upal nihče. Danes imam v lasti večino delnic treh zelo močnih multinacionalnih medijskih hiš, kjer je združeno vse. Od elektronskega založništva s CD, DVD nosilci in internetom, do klasičnega založništva s knjigami in časopisi. Radijske in TV postaje danes niti niso več tako zaželeni, kot so bile od osemdesetih do konca devetdesetih, a če so pravilno pozicionirane, so lahko zelo koristne, veste. Jaz jih imam kakšen ducat... In potem je tu še oglaševanje in mrežno prekritje agencije za trženje oglasnega prostora in PR... Vas dolgočasim ?« je prekinila in srknila kavo.

»Oh, ne ! Seveda ne ! Nasprotno ! To je področje, ki me zares zanima !« sem odkimal.

»Ko sem pred leti hotela posle, vsaj oglaševalske, pripeljati tudi sem, na sončno stran Alp, sem naletela na Kralja... Avgusta Kralja !«

Pogledala je daleč ven na obzorje.

»Veste, midva sva se poznala že zdavnaj prej... Ko Kralj še ni bil nič... Ko je bil le ubogi, ambiciozni in stremuški referentek na enem od takratnih sekretariatov ! Ja, stremuški... In brezobziren ! A takrat tega nisem vedela. Ali bi bilo bolje reči, da tega nisem videla ? Ali celo, da tega sploh nisem hotela videti ?! No, kakor koli že... Moja družina je bila zelo vplivna, veste ! In tako sem tudi jaz dobivala vse bolj zahtevne službe. In takrat... Takrat sem pomagala tudi Avgustu Kralju, da se povzpela kot... Kako se že reče ?«

»Meteor ?«

»Ja... Kot meteor ! Pravijo, da kometi in meteorji izgorijo in ugasnejo... A Kralj se je grel in žgal s hudobijo, sovraštvom in lakomnostjo...!«

In takrat mi je šinilo.

»Gospa Milena...!« sem dejal tiho.

Pogledala me je z nasmeškom, ki ni skrival kančka presenečenja.

»Mislila sem, da boste rabili dalj časa, da stvari povežete, da se vam utrne, veste !« je kimala.

»Priznam, da sem že nekaj časa nazaj začel sumiti, da gre pri gospej Šuster in gospej Mileni Kralj za eno in isto osebo, a... Edino, kar me je pri tem ves čas begalo, je bilo vaše izgonitje, na katerega so prisegali vsi !«

»Tisti moj beg sem pripravljala več kot pol leta, veste... Seveda mi je pomagal brat, ki je iz Grčije pome poslal ladjo, ki me je ob točno določni uri pobrala na dogovorjenem mestu... Še zdaj se spomnim tistega čudovitega zalivčka, v katerem sem v poltemi počakala na gumenjak, ki me je potem odpeljal na ladjo. Od tam je ladja odplula v Italijo in iz Italije sem potem odletela naravnost v Kanado ! Brat mi je uredil vse... Od potnega lista na ta moj zdajšnji priimek Šuster, do denarja...« je na kratko povedala svojo zgodbo.

»Razen vašega brata za to ni vedel nihče ?« sem vprašal iz čiste radovednosti.

Odkimala je.

»Drugega, kot Avgusta, tu niti nisem imela. Starši so umrli, otrok nisva imela in...!«

»Ste se hoteli Avgustu le maščevati ali...??«

»Tudi... Ja, tudi maščevati ! A ne le zaradi mene same ! Tu so bile še Dunja in Petra, in Ljubica in Ana ... Avgust je nanje gledal kot na drobne in nepomembne napake in neprijetnosti, ki so se mu zgodile nekje na njegovi poti. Mogoče je kaj več čutil le do Dunje, a še v to nisem povsem prepričana. Mislim, da se je nanjo le navadil in da mu je bilo všeč, da zna biti Dunja, razen da je lepa in mlada, zelo spretna tudi pri poslovnih zadevah. Ste vedeli, da se za Petro ni nikoli zmenil ? Niti videti je ni hotel !« mi je razlagala.

»Vam je to povedala Dunja ?«

Odkimala je.

»In kaj boste sedaj ?«

»Kupila bom LPG in R&M, če boste seveda lastniki za to...!« me je pogledala z iskrivim pogledom.

Pogledal sem ven na morje, kjer je v daljavi počasi tonilo sonce v temno morje.

»Veste, Mark... Gospod Strobl mi je zagotovil, da ne bi smelo biti prevelikih ovir in da bi lahko zadevo uredili že v mesecu dni... In prav mesec dni nameravam ostati tukaj...Že dolgo časa nisem bila na dopustu,

veste... In to so tako lepi kraji !« je rekla zelo tiho in mi pokroviteljsko položila svojo dlan na roko.

E P I L O G

ERIKA

Erika je pred približno letom in pol še zadnjič zelo neuvidevno uveljavila svojo voljo.

Za dobro jutro mi je na mizo postavila čaj in rogljiček s skuto.

»Da mi ne umreš še pred poldnevom...!« je dejala sila resno in odvihrala iz pisarje.

»Dobro jutro ! Kaj pa kava ?« sem zaklical za njo.

A bilo je, kot da bi govoril vetru.

Ko sem odhajal iz R&M, sem novemu direktorju zabičal, da mora Erika postati vodja oddelka.

In je postala.

Zdaj vodi Oddelek za direktno trženje, ki si ga je sama izbrala.

Kot tudi moškega, s katerim živi že pol leta in pravi, da sta srečna.

Privoščim ji.

Zares !

BARBARA

»Mark...! Žal mi je... ! Zares ! In, prosim, oprosti ! V mojem in v Borisovem imenu ! Vem, da je tudi njemu žal, kjerkoli že je...!!!« mi je dejala Barbara, ko sva se nekega popoldneva srečala na pokopališču.

Ravno sem odhajal z Borisovega groba, kjer sem prižgal svečo in na temno marmorno ploščo poleg njegovega imena položil šopek rdečih vrtnic z maminega vrta.

Le prikimal sem Barbari.

»Prepričana sem, da Boris ni vedel kaj sploh počne... Zaslepljen je bil, Mark... Vem, da te je imel zelo rad !«

»Tudi jaz sem ga imel rad, Barbara !« sem dejal in pomislil, da nanj sploh nisem bil jezen.

»Vem...!« je rekla med solzami.

»In mali ?«

»Super ! Navit je kot kakšna vrtavka, niti minute ne more biti pri miru, Mark ! Govori pa kot kakšen raztrgan dohtar, čeprav vseh besed, ki jih napleta še razume ne !« se je ponosno smehljala.

»Ne kot raztrgan dohtar... Kot Boris, kot njegov oče !« sem dejal blago in Barbaro poljubil na lica.

SAŠA

»Bala sem se, da boš mislil, da igram dvojno igro in da mi informacije daje Boris, da bi te še bolj zmedel...!« mi je odgovorila Saša na vprašanje, zakaj mi je pošiljala SMS sporočila iz skrite številke.

»In prav imaš, veš ! Takrat nisem zaupam nikomur, skorajda bi dvomil še sam vase !« sem ji odvrnil.

Oba sva se temu smejala, a le jaz sem vedel, koliko resnice je v tem.

»Ko sem poslušala Borisa, kako se baha s tistim, kar sta ti naprtila s Kraljem in kaj vse sta še imela napeljana, sem vedela, da ti na nek način moram pomagati...!«

»Hvala Saša...!« sem dejal tiho in jo poskušal poljubiti na lica.

A se je umaknila.

»Imam fanta, veš !« je dejala razigrano in si popravila lase z zelo samozavestno kretnjo.

In to mi je bilo všeč.

Da je bila spet samozavestna.

In da je bila srečna.

Zasluzila si je, Saša !

MAJA

»Oh, Dunaj je čudovit, Mark ! Prečudovit !« je vzkliknila Maja.

»Na Dunaju so mi všeč le njihove klobase...!« sem se šalil.

Maja je zadnje čase preživljala med Ljubljano in Dunajem.

Od ponedeljka do četrta v Ljubljani, od četrta zvečer do ponedeljka zjutraj pa na Dunaju.

»Marija Ana in Jonas bosta ta teden prišla na večerjo in skupaj gremo na koncert Dunajskih filharmonikov !«

»Čudovito !«

»Srečna sem, Mark !«

»Lepo...«

»Si tudi ti srečen ?«

»Še misliti si ne moreš, kako !«

MAMA

»Darinka je prava pojava, veš !« mi je razlagala mama o svoji sestrični, ki je kot mama ovdovela in ostala sama.

Ko sta se po naključju srečali v toplicah in tam skupaj preživeli dva tedna, se je mamina sestrična začasno preselila k mami.

Močno sem sumil, da ta začasno pomeni za vedno in bil sem vesel.

Za mamo !

Nič več ni samevala v tisti ogromni hiši.

Skupaj z Darinko sta sklicale vse svoje prijateljice in si teden zapolnile z aktivnostmi.

En dan kartanje, ko so igrale remi ali preferans, potem krajši pohodi na Rožnik, Šmarno ali celo kam dlje. Pa plavanje v pokritem bazenu in mini golf v Tivoliju. Dva krat na teden so odhajale na koncerte ali na gledališke predstave in ko sem jo nekega večera poklical, da bi ju s sestrično odpeljal na večerjo, me je dobesedno šokirala.

»Fant ! Bi se pa moral kakšen dan prej spomniti, a veš ! Danes gremo na premiero Aide v Cankarjev dom, potem pa še na lažjo večerjo ! Mislim, da je Gerta rezervirala kar v Maximu...!« je dejala.

»Aha..!«

»Pokliči drugi teden, če bom seveda imela čas !«

»O.K. !« sem ostal brez besed.

ANA

»Junjska nevesta, Mark !« je vzkliknila Ana, oblečena v zelo elegantno belo obleko s tančico in vlečko.

»Vedno sem sanjala, da se bom poročila junija, ko je sonce in vse tako lepo cveti !« je gostolela.

V Bistri pri Vrhniki sem jo tistega dne oddal kot nevesto.

»Moraš !« je dejala, ko sem rekel, da za kaj takega nisem primeren.

In je le trmasto prikimala.

»Ti si moja edina družina, Mark ! Prava družina ! Saj veš ! Moj dobri veliki brat ! No, veliki bratec !« se je smehljala v svoji sreči.

Na poroki nas ni bilo veliko.

Vsaj z Anine strani ne.

Njena že dokaj priletna babica, nekaj njenih prijateljev in prijateljic s faksa, gospa Milena in jaz.

»Vsi, ki mi sploh kaj pomenijo !« se je smejala. Milena je za Ano poskrbela, kot da bi bila njena hčerka. Poleg tega, da je krila celotne stroške poroke, je Ani podarila tudi večjo vsoto denarja.

»Temu se reče dota, ljubica !« se je smehljala Milena.

»Oh, hvala, Milena !«

»To je še najmanj, kar lahko storim zate, ljubica !« je rekla Milena in me pogledala.

Dobro sem vedel, kaj misli v tistem trenutku.

MILENA

»Če bi vas kdaj vseeno zamikalo mesto Izvršnega direktorja za področje Evrope, Mark... Veste, kje me najdete !« je rekla Milena, potem ko sva pri letališkem šalterju dvignila njeno karto za polet do Londona.

Prikimal sem.

Milena me je ves čas vabila, da bi delal zanjo.

A sem vedno odklonil.

Ko je po tistem najinem prvem srečanju potem odkupila moj delež v R&M in tudi Majin delež v LPG, je bila prva stvar, ki jo je omenila prav to.

»Postanite moj direktor za področje Evrope, Mark ! Ne bo vam žal ! Znam ceniti dobre sodelavce, ki so po vrhu vsega tudi lojalni in znajo videti tudi kam dlje, kot pa le do konca svojega nosu !« me je snubila.

»Za Ana sva poskrbela, Mark ! Če ne prej, se vidiva, ko bo na vrsti Petra ! Pozdravite Dunjo, če se srečate z njo... Žal mi je, da se nisva srečali, čeprav sem jo večkrat povabila, da bi se videli !« je le skomignila z rameni.

»Milena... Vas lahko nekaj vprašam ?«

»Kar...!«

»Je moj oče mogoče vedel za vas ? Da ste živi in da ste v Kanadi ? Je vedel ?«

»Je, Mark ! Vedel je, ja ! A je na mojo željo to zadržal zase ! Dober človek je bil in dober prijatelj !« je dejala tik preden je zakorakala v carinsko območje.

Ni mi dala roke, še pomahala mi ni.

Nasmehnil sem se in pomislil, kako ji mora biti pri duši, ko si je za cilj zadala takšno nalogo.

Osrečiti otroke moškega, s katerim je bila poročena, a jo je vedno znova razočaral in prizadel.

AVGUST KRALJ

»Živi v Tajikistanu... To je ena od držav, ki so nastale po razpadu Sovjetske zveze, veste...!« je govoril Beruger.

»In kaj počne tam ?«

»Po moje isto, kar je počel tu... Kljub temu, da so mu sodišča zasegla ogromno premoženja v različnih podjetjih po vsej Evropi, pa je Kralju vseeno uspelo, da je velik del imetja razprodal in zanj iztržil po neuradnih ocenah nekaj sto milijonov evrov ! Dovolj, da si kupi pol tistega Tajikistana...!«

»In tako se bo izmazal...!«

»Če bi ta Tajikistan po kakšnem čudnem naključju zašel v Evropsko unijo prej pa kot v desetih letih, potem bi še obstajala senca upanja... Če pa ne ?!«

»Se je izmazal !« sem prikimal.

»Ja, se je izmazal, saj bodo zadeve po desetih do petnajstih letih zastarale... A če je življenje bogu za hrbtno, v državi, kjer je povprečna plača manj kot štirideset evrov na mesec, kjer na TV na začetku in koncu pozdravijo predsednika, kjer so ženske povite kot mumije... Če je to tisto, kar si je želel, potem... Potem mu iz srca privoščim !« je dejal zelo stvarno Beruger.

Le zmajal sem z glavo in se odpravil.

»Tu nimam več kaj iskati !« sem pomislil.

»Mogoče pa bo zdaj za predsednika države kandidiral tam, v tem Tajikistanu...! « je dejal Beruger, ko sem odprl vrata, da bi odšel.

DUNJA

»Kaj ni lep ?!« je dejala tiho.

V njenem glasu je bila milina.

In sreča.

»Tebi je podoben!« je dejala čez čas, ko se je mala štručka v njenem naročju premaknila in se pri tem mrščila.

»Jaz nikoli ne gledam tako grdo !« sem se pošalil.

»Oh, še več ne...!« se je nasmehnila.

Ko sem štručki ponudil prst, se ga je oklenila s svojo malo ročico kot da je moj prst edina rešilna bilka na tem planetu.

»Petra ga obožuje in je doma pri meni že vse pripravila za najino vrnitev domov !«

Takrat sem prvič videl najinega sina.

Marka.

»Saj nisi hud, ker sem mu dala ime Mark, kaj ne ?« je vprašala in malega pobožala po licih.

In zdaj sedim tu, v edini večji sobi najine hiše.

Stene so iz kamenja, stropovi iz lesa in tramov, v kotu je kamin in ob oknu moja stara, zguljena pisalna miza.

Ko končujem to pisanje gledam ven, na vrt in na morje v daljavi.

Lina se na trati igra z Borisom in Markom.

Oba sta stara malo več kot dve leti in neugnana.

Podobno, kot sva bila neugnana jaz in Borisov oče, moj nekdanji najboljši prijatelj.

Za seboj zaslišim rahel šum in vem, da je to ona.

»Si končal ?« me vpraša mehko.

Prikimam.

Na ramenih začutim njene roke in potem še nežen poljub, ki mi ga dahne na uho.

»Boš prebrala ?«

»Ti mi preberi...!« reče in mi sede v krilo.

Poljubiva se.

Ko se uspeva odmakniti me objame preko ramen in se privije k meni.

Pri tem se mi pogled odpre na kamin, nad katerim je obešen portret.

Pred slabim letom sva skupaj obiskala Škotsko in na jezeru Loch Lomond od prijaznega para odkupila portret ženske, ki je dolga stoletja visel v stopnišču hotela. Kar nekaj prigovarjanja in spretnosti je bilo treba, da nama je uspelo, a končno je bil potret najin.

Nikoli ne bom razumel od kje takšna podobnost med žensko na portretu in njo, mojo Olgo.

Kot tudi nikoli ne bom razumel dogodka pred desetletji v tistem hrastovem gozdu ob Loch Lomondu.

»Je tole...?« me zdrami njen glas.

Prikimam.

»Beri, Mark...«

Loch Lomond

Ali pod golobje sivo streho
rawardennanskega hotela,

kot plahi vonji cedre,
 v črnih,
 smolastih tramovih,
 še dišijo moje pesmi...?
 Se na raznobarnem,
 v stoletne stene vzdanim
 kamenju,
 še vidijo drobci mojega
 glasu,
 kako se kruši,
 ko sem zaman te klical
 v hladni,
 Ben Lomonski jesenski veter...?

In beli steber ;
 na travnatem otoku,
 ob privozu ?
 Ali sledi verig
 na njem
 in odmevi mojih nočnih krikov
 hrepenjenja,
 še rišejo roko,
 ki v osamljenosti
 če ne tebe
 išče vsaj namig,
 da enkrat vendar prideš...?

Je voda Loch Lomonda
 še tako mehka,
 voljna
 in moje solze v njej
 še tako blešččeče,
 zlate,
 ko na večer,
 ležeč na tihi,
 cliffordsko zeleni ruši,
 kot v kožo vžgano,
 neizbrisno znamenje
 o kugi,
 s sebe sem umival
 neuslišano ljubezen...

Ne vedoč tedaj,
 da hrepenim po tebi...

» Lepo, Mark... Vesela sem za oba ! Pa si zares vedel ? Ali vsaj slutil ?«
 Le nasmehnem se...
 »Ti si edino, česar sem si na tem svetu res želel, pa niti nisem vedel,
 da nekje zares tudi si, da... «
 »Vem !«

Roman Kukovič
ZA SONCEM VEDNO PRIDE DEŽ

Lektoriranje
Nevenka Ranzinger
Oblikovanje
Založba ARTIUS

Tehnično uredil
Gal Kukovič

Založnik

artius

Za založbo
Nevenka Ranzinger

Zagorje ob Savi, 2014

Roman

-ZA SONCEM VEDNO PRIDE DEŽ-

je zgodba o velikih poslovnih intrigah današnjega časa in tajkunov, je roman o ljubeznih, upanjih, a tudi velikih razočaranjih, varanjih, laganjih in prevarah. Sodobna zgodba, ki ji ne manjka zapletov in prevratov, ki nas presenečajo vedno znova in nas ne morejo pustiti hladne.

Angažirano in aktualno pisanje, ki ga ne spustimo iz rok vse do zadnje strani !